

НОРА РОБЪРТС ГОДИНА ПЪРВА

Част 1 от „Хроники на Вестителката“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2018

chitanka.info

На Логан, за съветите

ГИБЕЛ

*Душата се нуждае от тихия, едва доловим
глас, не от оглушителните пориви на гибелта.*

Уилям Дийн Хауълс

1.

Дъмфрис, Шотландия

Когато Рос Маклауд дръпна спуська и свали фазана, нямаше откъде да знае, че убива себе си. И милиарди други.

В един студен, влажен ден, последния ден от годината, която щеше да бъде неговата последна, той беше излязъл на лов с брат си и братовчед си, вървеше по пропукващото заскрежено поле под бледосиньото зимно небе. Чувстваше се здрав, стегнат, мъж на шейсет и четири, който ходеше на фитнес по три пъти на седмица и бе страстен почитател на голфа.

Заедно с близнака си, Роб, той беше създал — и продължаваше да управлява — успешна маркетингова компания със седалища в Ню Йорк и Лондон. Съпругата му, жена на трийсет и девет, заедно със съпругите на Роб и на братовчед им Хю си бяха останали на топло в очарователната стара фермерска къща.

Докато огънят пращеше в камината, а в чайника винаги имаше гореща вода, жените предпочитаха да готвят и се суетят около предстоящото новогодишно парти.

С радост се отказаха да обикалят полята обути в гумени ботуши.

Фермата на семейство Маклауд, предавана от баща на син в продължение на повече от сто години, се простираше на повече от осемдесет хектара. Хю я обичаше почти колкото съпругата си, децата и внуците. На изток от полето, което пресичаха, в далечината, се издигаха хълмове. Не чак толкова далече, на запад, блискаше Ирландско море.

Братята и семействата им често пътуваха заедно, но това ежегодно посещение във фермата бе най-хубавото. Като момчета често прекарваха тук по месец през лятото, тичаха по полята с Хю и брат му Дънкан — починал в резултат на войнишкия живот, който си беше избрал. Рос и Роб, градските момчета, винаги се залавяха със задачите във фермата, които им поставяха чичо Джейми и леля Бес.

Бяха се научили да ловят риба, да ловуват, да хранят кокошките и да събират яйца. Обикаляха поля и гори както на крак, така и на коне.

Често, в тъмни нощи, се измъкваха от къщата, за да скитат в същото това поле, в което вървяха сега, да провеждат тайни срещи и да се опитват да събудят духовете в малкия каменен кръг, който местните наричаха *sgiath de solas*, щит от светлина.

Така и не успяха, нито пък някога догониха изгубените души на феи, за които младите момчета бяха чували, че бродят из горите. На едно среднощно приключение обаче, когато дори въздухът бе притаил дъх, Рос се кълнеше, че е усетил черно присъствие, чул шумоленето на крилата му, след това усетил зловонния му дъх.

Бил усетил — винаги щеше да го твърди — как този дъх го обвил.

Обзет от юношеска паника, той се бе препънал в бързината да избяга от кръга и бе одрал дланта си на един от камъните вътре.

Една-единствена капчица кръв бе паднала на земята.

Като възрастни мъже, те продължаваха да му се смеят и да се шегуват със случката от онази далечна нощ, защото обожаваха спомените.

Често водеха съпругите си, а след това и децата, във фермата на ежегодно посещение на това свято място. Идваха на Бъдни вечер и си тръгваха на втори януари.

Синовеите им, с техните съпруги заминаха за Лондон днес сутринта, където щяха да посрещнат Нова година с приятели. Единствено дъщерята на Рос, Кейти, бременна в седмия месец с близнаци, бе останала в Ню Йорк.

Тя планираше вечеря по случай завръщането на родителите си, която така и нямаше да се осъществи.

В този свеж последен ден от годината Рос Маклауд се чувстваше радостен и изпълнен с енергия, като момчето, което беше навремето. Зачуди се на бързата тръпка, преминала по гръбнака му, на враните, които кръжаха и грачеха над каменния кръг. Докато пропъждаше усещането, пъстрият фазан се издигна високо на фона на бледото небе.

Той вдигна 12-калибровата пушка, която чичо му беше му подарил за шестнайсетия рожден ден, и проследи полета на птицата.

За миг му се стори, че усети щипане в основата на дланта, където се бе одраскал преди повече от петдесет години, а след това усети как някогашната рана запулсира.

Въпреки това...

Той дръпна спусъка.

Когато изстрелът проряза въздуха, враните изпищяха, но не се пръснаха. Една от тях се стрелна настрани, сякаш искаше да грабне улова. Един от мъжете се разсмя, когато устремената черна птица се сблъска с падащия фазан.

Мъртвата птица падна в средата на каменния кръг. Кръвта ѝ покапа по заскрежената земя.

Роб отпусна ръка на рамото му и тримата мъже се усмихнаха широко, докато един от веселите лабрадори на Хю се втурна, за да донесе птицата.

— Видяхте ли откачената гарга?

Рос поклати глава и прихна отново.

— Няма да яде фазан за вечеря.

— Затова пък ние ще похапнем — отвърна Хю. — Предостатъчно е за истинско угощение.

Мъжете събраха птиците и Роб извади статив за селфи от джоба си.

— Винаги готов.

Пригответяха се да позират — трима мъже, поруменели от студа, очите на всички в искрящото синьо на рода Маклауд — преди да поемат на приятна разходка обратно към къщата.

Зад тях кръвта на птицата, сякаш сгрята от огън, попи в замръзналата земя. И запулсира. Когато щитът изтъня, пропука се.

Мъжете тръгнаха покрай полята, засети със зимен ечемик, който се поклащаше на лекия ветреца, на близкото хълмче пасяха овце. Една от кравите, които Хю държеше за угояване, измуча лениво.

Докато вървяха, Роб доволен си мислеше, че е благословен да завърши една година и да започне друга във фермата, заедно с хората, които обичаше.

От комините на здравата каменна къща се виеше пушек. Докато приближаваха, кучетата (работният им ден беше приключил) драснаха напред, за да се боричкат и играят. Мъжете знаеха какво следва и се насочиха към малкия навес.

Мили, съпругата на Хю и фермерска дъщеря, беше въвела ред при почистването на дивеча. На пейката, която Хю специално скова за целта, тримата седнаха, за да си свършат сами работата.

Говореха си приятно — за лова, за предстоящото похапване — когато Рос взе чифт остри ножици, за да отреже крилата на фазана. Чистеше го точно както чичо му го беше научил, режеше близо до тялото. Тези части щяха да се използват за супа, а другите се прибираха в найлонови пликчета за кухнята.

Роб вдигна отрязаната глава, която издаде грачещ звук. Рос се разсмя и вдигна поглед. Забоде палеца си в счупена кост.

— Мама му стара — измърмори той и с палец притисна кръвта.

— Знаеш, че трябва да внимаваш за тези неща — зацъка Хю.

— Да, да. Виновно е това приятелче тук. — Докато смъкваше кожата, кръвта на птицата се смеси с неговата.

След като свършиха работа, те измиха почистените птици с леденостудена вода от кладенеца, после ги внесоха в къщата.

Жените се бяха събрали в голямата кухня, където ухаеше на вкусна храна, а от огъня в камината лъхаше топлина.

За Роб това бе свършената картина за уют и той усети как сърцето му трепва. Постави птиците върху широкия кухненски плот, прегърна жена си с две ръце и тя се разсмя.

— Завръщането на ловците. — Анджи го целуна бързо, шумно.

Мили, която бе прибрала червената си къдрава грива на кок, кимна одобрително към птиците.

— Достатъчно са, за да ги опечем за гощавката, ще останат и за партито. Какво ще кажете да направим банички с месо от фазан и орехи? Доколкото си спомням, ги обичахте, нали, Роби?

Той се ухили и погали очерталия се над колана му корем.

— Да отида за още няколко, за да има и за останалите.

Джейн, съпругата на Роб, шеговито го бодна с пръст.

— Тъй като ще прекалиш с храната, да ти намерим малко работа.

— И още как — съгласи се Мили. — Хю, преместете с момчетата дългата маса в големия хол за партито и сложете дантелената покривка на мама. Искам и хубави свещи за нея. Донесете още столове от килера и ги подредете.

— Където и да ги сложим, после ще ни накараш да ги преместим.

— Тогава започвайте. — Мили погледна птиците и потри ръце.

— Добре, дами, да изритаме мъжете и да се захващаме за работа.

Цялото щастливо семейство си направи богато угощение с печен див фазан с естрагон, пълнен с портокали, ябълки, лук шалот и салвия, поднесен върху канапе от моркови, картофи и домати. Заедно с грах, пухкав черен хляб от фурната и фермерско масло.

Като добри стари приятели, но също и семейство, те се насладиха на последния обяд от годината с две бутилки „Кристал“, които Рос и Анджи бяха донесли от Ню Йорк специално за случая.

Пухкав, ситен снежец започна да се сипе навън, докато вдигаха масата и очакваха с нетърпение предстоящото парти.

Запалени свещи, бумтящ огън, вкусна храна, приготвяна два дена — всичко бе подредено на масите. Вино, уиски, шампанско, традиционни сладки плодови напитки със скоунс и хагис и сирена за празненството на Хогманай.

Някои съседни приятели дойдоха рано, преди да удари полунощ, за да похапнат, пийнат и поклюкарстват, да потанцуват на музиката от гайди и цигулки. Къщата се изпълни с гласове, песни и добри чувства, докато старият часовник на стената не удари полунощ.

Старата година си замина с последния удар и новата бе посрещната с викове, целувки и песента „Олд Ланг Сайн“^[1]. Рос се опитваше да запази тези мигове в сърцето си, притиснал Анджи до себе си, стиснал ръката на брат си.

В края на песента, тъкмо когато вдигаха чашите, вратата широко се отвори.

— Първият гост! — възкликна някой.

Рос се обърна към вратата. Очакваше някое от момчетата на семейство Фрейзиър или може би Делрой Макгрудър. Традицията повеляваше първият, който влезе в къщата на Нова година, да бъде добър човек, за да донесе добър късмет.

В стаята обаче навя ситен снежец, нахлу вятър и тъмнина.

Рос се приближи до вратата, надникна навън и излезе. Студът го прониза с порив на вятъра, после се възцари странна тишина.

Въздухът притаи дъх.

И после сякаш плясък на крила, дълга сянка — по-тъмна от самия мрак.

Рос Маклауд се прибра.

— Сигурно не сме пуснали резето — рече той и затвори.

Все още треперещ от студ, Рос пристъпи към камината и протегна ръце. До камината седеше възрастна жена, завита в шал, бастунът ѝ беше подпрян на стола. Познаваше я като прабабата на младите момчета на семейство Фрейзиър.

— Да ви донеса ли уиски, госпожо Фрейзиър?

Тя протегна тънката си ръка, обсипана със старчески петна, и стисна неговата изненадващо силно. Тъмните ѝ очи се впиха в неговите.

— Писано е било толкова отдавна, че повечето са забравили.

— Кое?

— Щитът ще бъде счупен, тъканта разкъсана от кръвта на Туата де Данан. Затова сега идва краят на мъката, на раздорите и страха — началото и светлината. Не съм и помисляла, че ще го доживея.

Той внимателно отпусна ръка върху нейната. Някои твърдяха, че тя е от феите. Други пък разправяха, че умът ѝ се изплъзвал. Усети как студът го прониза отново, като ледена игла в основата на гръбнака.

— Започва с теб, дете на древните.

Очите ѝ потъмняха, гласът ѝ стана по-плътен, изпрати нова тръпка на страх по гръбнака му.

— Сега, между раждането и смъртта на времето, се надига сила — и тъмнината, и светлината — от дългия си сън. Сега започва кървавата битка между тях. И със светкавицата и родилните мъки идва Вестителката, която върти меча. Гробовете са много, а твоят е пръв. Войната е дълга, краят ѝ не е записан.

Жал пробяга по лицето ѝ, а гласът изтъня отново, очите се избистриха.

— Но вина няма и благословията ще се роди, когато маговете с дълги сенки поемат отново дъх. Ще има радост след сълзите.

Пусна ръката му с въздишка и лекичко я стисна.

— Бих искала едно уиски и ти благодаря.

— Разбира се.

Рос си каза, че е глупаво да се притеснява от безсмислиците ѝ, от тези пронизващи очи. Трябваше да се успокои, преди да ѝ налее уиски — и още едно за себе си.

Стаята притихна в очакване при силното почукване на вратата. Хю отвори на едно от момчетата на семейство Фрейзиър (Рос не

знаеше кой е от двамата). Посрещнаха го с аплодисменти и радост, когато влезе широко усмихнато с питка в ръка.

Но времето да донесе късмет бе дошло и си бе заминало.

Когато и последните гости си тръгнаха към четири сутринта, Рос бе забравил тревогата си. Може и да пи малко повечко, но тази нощ бе за празнуване и той просто трябваше да се заклатушка до леглото.

Анджи се промъкна зад него — нищо не можеше да я спре да сваля грима си и да нанесе нощен крем — и въздъхна.

— Честита Нова година, мили — прошепна тя.

Той я прегърна в мрака.

— Честита Нова година, любима.

И Рос заспа, потопа се в сънища за кървави фазани, които падаха на земята вътре в малкия каменен кръг, за врани с черни очи, рояци, които закриваха слънцето. Вятърът изви глас като вълк, настана кучешки студ и изгаряща жегга. Чу се плач и вой, тътен и звън, които отбелязаха потока на времето.

Последва неочаквана, кошмарна тишина.

Рос се събуди следобед с пулсираща глава и разбунтувал се стомах. Сам си беше виновен за махмурлука. Насили се да стане, олюля се до банята и потърси аспирин в несесера на жена си.

Изпи четири таблетки с две чаши вода, за да успокои драскащото си гърло. Опита се да вземе горещ душ, почувства се малко по-добре, облече се и слезе долу.

Влезе в кухнята, където останалите се бяха събрали около масата за късна закуска с яйца, скоунс и бекон със сирене. Може би от миризмата, а не толкова при вида на храната, стомахът му издаде неприлично къркорене.

— И той се надигна — подхвърли Анджи с усмивка, след това отметна глава назад и приглади русата си коса. — Изглеждаш доста зле, мили.

— Да, малко си попрекалил — съгласи се Мили и стана от масата. — Сядай, ще ти донеса нещо.

— Чаша джинджифил за онова, което го измъчва — предписа Хю. — Това е най-сигурното за следващата сутрин.

— Всички обърнахме по няколко повече, отколкото ни се полага. — Роб отпи от чая си. — И аз не съм добре, но храната помага.

— Засега ще пасувам. — Той пое чашата с джинджифилов чай от Мили, измърмори някаква благодарност и отпи предпазливо. — Ще изляза да глътна малко въздух, да си прочистя главата. И да си напомня, че съм твърде стар, за да пия почти до зори, мама му стара.

— Говори за себе си. — Въпреки че изглеждаше малко блед, Роб захапа един скоун.

— Винаги ще имам четири минути преднина.

— Три минути и четиридесет и три секунди.

Роб нахлузи гумените ботуши и облече дебело яке. Сети се, че го боли гърлото, и уви шал на врата си, сложи си шапка. Взе чая и излезе на студения, щипещ въздух.

Отпи от силния горещ чай и тръгна, а Билбо, черният лабрадор, заситни до него. Вървя дълго и най-после реши, че се чувства по-добре. Махмурлукът може да е кошмарен, помисли си той, но поне не го държеше дълго. Освен това нямаше намерение да прекара последните си часове в Шотландия като мисли, че е пил прекалено много уиски и вино.

Един махмурлук нямаше да развали освежаващата му разходка.

Стигна мястото, където бе свалил фазана по време на лова. Приблужи към малкия каменен кръг, където птицата падна.

Кръв ли беше това върху избелялата с идването на зимата трева под тънкия снежец? Черна ли беше?

Не искаше да приближава, не искаше да види. Тъкмо се обърна, когато чу шумолене.

Кучето изръмжа ниско, гърлено, когато Рос се обърна и се загледа в горичката със стари чворести дървета на самия край на полето. Там имаше нещо, каза си той и усети нова тръпка. Чу движението. Чу шумолене.

Просто сърна, реши той. Или сърна, или лисица. Може някой да се разхожда.

Кучето обаче оголи зъби и козината на врата му настръхна.

— Ехо? — провикна се Рос, но чу единствено затихващо шумолене.

— Вятърът — заяви убедено той. — Просто вятърът.

Въпреки това знаеше, също както навремето, като момче, бе сигурен, че не е.

Отстъпи назад няколко крачки и огледа внимателно дърветата.

— Хайде, Билбо. Хайде да се прибираме.

Обърна се и закричи, усети как гърдите го стягат. Погледна назад и видя, че кучето продължава да стои, без да помръдва, с настръхнала козина.

— Билбо! Ела! — Рос плесна с ръце. — Веднага!

Кучето обърна глава и за момент очите му блеснаха — диви, свирепи. След това хукна към Рос с изплезен език.

Рос продължи с бърза крачка, докато не стигна в самия край на полето. Протегна ръка и погали кучето по главата.

— Добре, и двамата сме се смахнали. Няма да споменаваме нищо на никого.

Главоболието му беше понамаляло, когато се върна, а стомахът се беше поуспокоил и той успя да изяде препечена филийка с чаша чай.

Със сигурност най-лошото вече бе минало и той седна с останалите мъже да гледа мач по телевизията. След малко задряма и отново се върна към мрачните сънища.

Сънят помогна, както и простицката супа, която изяде. Имаше вкус на победа. Събра си багажа, Анджи своя.

— Ще си легна рано — обърна се той към нея. — Чувствам се скапан.

— Не изглеждаш... най-добре. — Анджи сложи ръка на челото му. — Май си малко топъл.

— Изглежда, ще ме събори настинка.

Тя кимна и бързо отиде в банята. Върна се с две яркозелени таблетки и чаша вода.

— Вземи ги и си лягай. Те са против настинка, така че ще те приспят.

— Мислиш за всичко. — Той ги глътна. — Кажи на останалите, че ще се видим утре сутринта.

— Ти се наспи.

Тя го зави, а това го накара да се усмихне. Целуна го по челото.

— Може и да имаш температура.

— Ще се наспя и ще ми мине.

— Добре.

На сутринта реши, че е по-добре, макар че тъпото дразнещо главоболие се беше върнало и имаше разстройство. Въпреки това си хапна добре овесена каша и черно кафе.

Една последна разходка, след това щеше да натовари колата и да се пораздвижи. Прегърна Мили и Хю.

— Елате в Ню Йорк тази пролет.

— Като нищо. Джейми ще наглежда всичко тук няколко дена.

— Да му кажете „довиждане“ от нас.

— Добре. Предполагам, че той скоро ще се прибере, но...

— Самолетът няма да ни чака. — Роб го прегърна.

— Много ще ми липсвате — каза Мили и ги разцелува. — Приятен полет, пазете се.

— Елате непременно да ни видите — подвикна Анджи, докато се качваше. — Обичам ви! — Тя изпрати въздушни целувки, докато се качваха в колата и потегляха от фермата на Маклауд за последен път.

Върнаха взетия под наем автомобил и с вируса заразиха чиновника, а после и бизнесмена, който нае колата след тях. Заразиха и носача, който пое багажа им, когато му подадоха бакшиш. Докато минаха проверка на сигурността, заразата беше предадена на още поне двайсет човека.

Още повече бяха заразени в залата за първа класа, където пиха „Блъди Мери“ и си разказваха моменти от празниците.

— Време е, Джейн. — Роб стана и прегърна с една ръка брат си, шляпна го по гърба, притисна Анджи до себе си и я целуна по бузата. — До следващата седмица.

— Дръж ме в течение за сметката на Колридж — помоли Рос.

— Дадено. Приятен полет до Лондон. Ако има нещо, което трябва да знаеш, ще го получиш, когато кацнеш в Ню Йорк. Да си починеш в самолета. Още си малко блед.

— И ти не изглеждаш най-добре.

— Ще живна — отвърна Роб и стисна куфарчето си с една ръка, а другата вдигна, за да поздрави близнака си. — Ще се видим от другата страна, брат ми.

Роб и Джейн Маклауд пренесоха вируса в Лондон. По пътя го предадоха на пътници за Париж, Рим, Франкфурт, Дъблин... На

„Хийтроу“ онова, което щеше да стане известно като Гибелта, се разпространи на пътници за Токио и Хонконг, за Лос Анджелис и Москва.

Шофьорът, който ги откара до хотела им, баща на четири деца, го отнесе у дома и обрече цялото си семейство, когато седнаха да вечерят.

Рецепционистката в „Дорчестър“ ги регистрира с весела усмивка. Чувстваше се страхотно, на сутринта заминаваше за цяла седмица на ваканция в Бимини.

Тя отнесе Гибелта със себе си.

Вечерта, по време на коктейл и вечеря със сина си и снаха им, с племенника и съпругата му, те разпространиха вируса в семейството, после го „връчиха“ и на сервитьора с щедър бакшиш.

Същата вечер, тъй като гърлото го болеше и се чувстваше уморен, а стомахът му се бунтуваше, Роб реши, че е прихванал нещо от брат си и взе лекарство против настинка, за да спи по-добре.

По време на полета над Атлантика Рос се опита да почете книга, но така и не успя да се съсредоточи. Пусна си музика с надеждата тя да го приспи. Седнала до него, Анджи гледеше романтична комедия, лека и приятна като шампанското в чашата ѝ.

По средата на полета над океана го събуди силен пристъп на кашлица и Анджи го потупа по гърба.

— Ще ти донеса вода — каза тя, но той поклати глава и вдигна ръка.

Опита се да си махне колана, надигна се, за да отиде до тоалетната. Опрял ръце на мивката, изкашля гъста жълта слуз, която сякаш изгаряше измъчените му дробове. Докато се опитваше да си поеме дъх, кашлицата го притисна отново.

В съзнанието му изникна комичният образ на Ферис Бюлър^[2], който разправяше как изкашлял белия си дроб.

Повърна, след това остра, пронизваща крампа едва му остави достатъчно време, за да смъкне панталоните си. Стори му се, че изкарва вътрешностите си, и по лицето му избиха капки пот. Замаян, той се облегна на стената и затвори очи.

След като крампата го поотпусна, а замаяността премина, Рос бе готов да се разплаче от облекчение. Напълно изтощен, той се почисти,

изплакна устата си и наплиска лицето си с хладка вода. Почувства се по-добре.

Погледна се в огледалото, стори му се, че очите му са малко хлътнали, въпреки това реши, че изглежда по-добре и е изкарал гадния вирус, загнездил се в него.

Когато излезе, главната стюардеса го погледна загрижено.

— Добре ли сте, господин Маклауд?

— Мисля, че да. — Леко засрамен, той прикри чувството на неловкост зад усмивка и шега. — Прекалено много хагис.

Тя се разсмя по задължение, без да има представа, че ще ѝ бъде също толкова лошо след по-малко от седемдесет и два часа.

Той се върна при Анджи и се промъкна покрай нея, за да седне до прозореца.

— Добре ли си, мили?

— Да, да. Мисля, че да.

След като го огледа критично, тя потри ръка в неговата.

— Цветът на лицето ти е по-добър. Искаш ли един чай?

— Може би. Да.

Той отпи от чая, усети, че има достатъчно апетит, за да пробва пилето с ориз в менюто. Час преди кацането последва нов пристъп на кашлица, повръщане и диария, но му се стори, че е по-лек от предишния.

Облегна се на Анджи, докато минат през митницата и паспортния контрол, после с количката с багажа стигнаха до мястото, където шофьорът ги чакаше.

— Радвам се да ви видя! Дайте на мен, господин Мак.

— Благодаря, Амид.

— Как мина пътуването?

— Супер беше — отвърна Анджи, докато се промъкваша през тълпата на летище „Кенеди“. — Само че Рос не се чувства много добре. Прихванал е някакъв вирус.

— Много жалко. Ще ви закарам у вас колкото е възможно по-бързо.

Рос се чувстваше замаян през цялото време: на летището, в колата, по време на пътуването до Бруклин, а после в красивата къща, в която бяха отгледали двете си деца.

Остави Анджи да се занимава с всичко. Беше благодарен, че усеща ръката ѝ, обгърнала кръста му, когато тя пое част от тежестта му и му помогна да се качи на горния етаж.

— Веднага си лягаш.

— Няма да споря, но преди това искам да взема един душ. Чувствам се... Имам нужда от душ.

Тя му помогна да се съблече и той изпита огромна нежност към нея. Наведе се и отпусна глава на гърдите ѝ.

— Какво бих правил без теб?

— Пробвай и ще откриеш.

Душът му се стори истински рай, накара го да повярва, че най-лошото е преминало. Когато излезе и видя, че тя е оправила леглото и е поставила бутилка вода, чаша безалкохолна бира и телефона му на нощното шкафче, очите му се напълниха със сълзи.

Той посегна към дистанционното, за да спусне щорите на прозорците.

— Пийни малко вода или, ако предпочиташ, бира, за да не се обезводниш. Ако не си по-добре утре сутринта, отиваме на лекар, господинчо.

— Вече съм по-добре — заяви той, но се подчини, пийна малко от бирата, преди да се отпусне с наслада в леглото.

Тя го зави, засуети се около него, постави ръка на челото му.

— Със сигурност имаш температура. Ще донеса термометър.

— После — реши той. — Дай ми първо два часа.

— Ще съм долу.

Той затвори очи и въздъхна.

— Просто имам нужда да се наспя в собственото си легло.

Тя слезе в кухнята, извади пиле от фризера и го сложи под студената вода, за да ускори размразяването. Реши да направи голяма тенджерка с пилешка супа, нейният лек за всичко. Щеше да ѝ дойде добре и на нея, защото се чувстваше като пребито куче. Вече бе изпила няколко хапчета без да я види Рос, защото усети, че я боли гърлото.

Нямаше нужда да го притеснява, след като той се чувстваше толкова зле. Освен това тя бе много по-здрава от Рос и сигурно щеше да се пребори преди болестта да я повали.

Докато работеше, включи телефона на спикър и се обади на дъщеря си Кейти. Разбъбриха се, а Анджи наля вода и си направи чай.

— Татко там ли е? Искам да го поздравя.

— Спи. Прихванал е нещо на Нова година.

— Не може да бъде!

— Не се притеснявай. Правя пилешка супа. До вечерята в събота ще се оправи. Нямаме търпение да ви видим двамата с Тони. О, Кейти, купила съм най-сладурските малки костюмчета за бебетата! Добре де, няколко сладурски малки костюмчета. Чакай само да ги видиш. Сега обаче трябва да затварям. — Всяка изречена дума бе истински ад за болното ѝ гърло. — Ще се видим след два дена. Не идвай, Кейти, говоря сериозно. Баща ти, изглежда, е заразен.

— Каж ми, че се надявам скоро да се почувства по-добре и да ми се обади, когато се събуди.

— Добре. Обичам те, миличка.

— И аз те обичам.

Анджи включи телевизора в кухнята, за да има компания, и реши, че чаша вино може да ѝ се отрази по-добре от чая. Сложи пилето в тенджерата, след това забърза до горния етаж, за да види съпруга си. Вече по-спокойна, тъй като той прохъркваше леко, тя слезе на долния етаж, за да обели картофи и да нареже целина.

Съсредоточи се в готвенето, остави говора на телевизора да се носи и инатливо пренебрегна главоболието, което започваше да я притиска зад очите.

След като Рос се беше почувствал по-добре и температурата му беше спаднала, тя щеше да го остави да се премести от спалнята в хола. На всяка цена трябваше да си облече пижамата, защото се чувстваше скапана, и двамата щяха да се сгушат, да похапнат пилешка супа и да гледат телевизия.

Направи супата на автопилот, изхвърли костите, нарязва месото на едри парчета, добави зеленчуците, билките и подправките и домашно приготвения бульон.

Включи печката на слаб огън, качи се горе и отново погледна Рос. Не искаше да го притеснява, но предпочиташе да е близо до него. Влезе в някогашната стая на дъщеря си, която сега използваша, когато внуците идваха на гости. След това се втурна в банята, за да повърне пастата, която беше изяла в самолета.

— По дяволите, Рос, какво си прихванал?

Тя извади термометъра, включи го и го сложи в ухото. Когато изпиука, погледна прозорчето с ужас: 39,6.

— Това е то, пилешка супа в леглото и за двамата.

Взе две болкоуспокояващи и слезе долу, за да си сипе чаша безалкохолна бира с лед. После се вмъкна тихо в спалнята, извади суитшърт и чифт ватирани панталони, посегна и за дебели чорапи, защото усети, че я втриса. Преоблече се, отпусна се на леглото, зави се с красивата кувертюра, оставена сгъната на леглото, и почти веднага заспа.

Нахлуха сънища за черни светкавици и черни птици, за река, която течеше с бълбукаща червена вода.

Събуди се стресната, гърлото ѝ пламтеше, главата пулсираше. Вик ли чу? Докато се опитваше да отметне кувертюрата, чу трясък.

— Рос! — Стаята се завъртя, когато скочи. Затича към спалнята и извика.

Рос беше паднал до леглото и се гърчеше в конвулсии. До него имаше локва повръщано и друга — от воднисти изпражнения, и двете с кървави нишки.

— Господи! О, господи! — Затича към него, опита се да го обърне на една страна — нали така трябваше? Не знаеше, не беше сигурна. Грабна телефона му от нощното шкафче и набра 911.

— Трябва ми линейка! Трябва ми помощ! Господи... — Тя избълва адреса. — Съпругът ми, съпругът ми. Има пристъп. Гори, целият гори. Повръщал е. Има кръв.

— Изпращам помощ, госпожо.

— Побързайте. Моля ви, побързайте.

[1] Песен по стихотворение на Робърт Бърнс, с която се изпраща старата година в англоезичния свят. — Б.пр. ↑

[2] Герой от американската комедия „Почивният ден на Ферис Бюлър“ с участието на Матю Бродерик. — Б.пр. ↑

2.

Джона Ворхиз, парамедик на трийсет и три, усети миризмата на супа и изключи печката преди двамата с партньорката му, Пати Ан, да изнесат Маклауд от къщата и да го качат в линейката.

Пати се качи отпред, включи сирената, а той остана отзад и се опита да стабилизира пациента, докато Анджи го наблюдаваше.

Държи се, помисли си Джона. Нямахте истерии. Сякаш я чуваше как се опитва да внуши на съпруга си да се събуди.

Джона обаче веднага разбра, че смъртта е наблизо, когато го видя. Понякога просто я усещаше. Не искаше да е така — това можеше да попречи на работата му — опитваше се да го блокира, да го отклони. Понякога дори разбираше, че човекът, който го е докоснал на улицата, има рак. Усещаше, когато някое хлапе, което профучаваше край него на велосипед, щеше да падне същия следобед и да се сдобие с фрактура на дясната китка.

Понякога дори знаеше името на хлапето, възрастта му, къде живееше, можеше да е безкрайно точен. Известно време приемаше това като игра, но постепенно започна да го плаши.

При Маклауд усещането дойде бързо и уверено и не му позволи да го блокира. Още по-лошо беше, че дойде с нещо ново. Проглеждане. Пристъпът беше престанал, когато двамата с Пати Ан пристигнаха, но, докато работеше и подаваше подробностите на партньорката си, за да ги съобщи по радиостанцията, Джона видя пациента в леглото как се превърта, как повръща на пода, чу вика му за помощ, преди да падне и да започнат конвулсиите.

Видя как съпругата му влетя, чу гласа ѝ, когато извика. Чу и видя всичко, сякаш бе на голям екран.

И това никак не му хареса.

Когато линейката пристигна, се постара да изключи екрана, да направи всичко по силите си, за да помогне при спасяването на живота, за който бе сигурен, че вече си е отишъл.

Избъбри бързо жизнените показатели, даде подробности около симптомите, съобщи какви мерки са предприети досега, докато доктор

Рейчъл Хопман (много си падаше по лекарката) и екипът ѝ откарваха пациента към манипулационната.

Щом влязоха, той пое ръката на съпругата преди тя да влезе през двойната врата. Пусна я бързо, защото видя, че и тя е мъртва.

— Рос... — промълви тя и постави ръка на вратата, за да я отвори.

— Госпожо... Госпожо Маклауд, трябва да останете отвън. Доктор Хопман е най-добрата. Тя ще направи всичко по силите си за съпруга ви.

А също и за вас в най-скоро време, но то няма да бъде достатъчно.

— Рос. Трябва да...

— Защо не седнете? Искате ли кафе?

— Ами... не. — Тя притисна ръка към челото си. — Не, благодаря. Не. Какво му е? Какво се случи?

— Доктор Хопман ще разбере. Има ли на кого да позвъним?

— Синът ни е в Лондон. Няма да си бъде вкъщи още два дена. Дъщеря ми... Но тя е бременна с близнаци. Не бива да се разстройва. Това ще я разстрои. Приятелката ми Марджъри.

— Искате ли да позвъня на Марджъри?

— Ами... — Тя погледна към чантата, която стискаше. Беше я грабнала автоматично, когато дръпна палтото си и obu обувките. — Имам телефон.

Извади го, след това остана загледана в него.

Джона отстъпи и спря една сестра.

— Някой трябва да я наглежда. — Посочи госпожа Маклауд. — Съпругът ѝ е тук и е в тежко състояние. Според мен, и тя е болна.

— Болните тук са много, Джона.

— Температурата ѝ е висока. Не мога да кажа колко точно. — Напротив, можеше: 39.6 и се покачваше. — Пациентът също има. Аз обаче трябва да се връщам на работа.

— Добре, добре. Ще я нагледам. Колко е зле? — попита тя и посочи с брадичка манипулационната.

Против волята си Джона надникна вътре и не можеше да спре да наблюдава жената, която не събираше кураж да покани на среща. Видя как тя поглежда часовника и съобщава часа на смъртта.

— Много — бе всичко, което каза, и избяга преди Рейчъл да излезе и да каже на жената, че съпругът ѝ е издъхнал.

От другата страна на Ийст Ривър, в тавански апартамент в Челси, Лана Бингъм извика, наслаждавайки се на дългия, мощен оргазъм, който я разтърси. Викът премина в стон, стонът във въздишка, пръстите ѝ отпуснаха чаршафа и се вдигнаха, за да прегърнат Макс, докато свършваше.

Въздъхна отново, щастлива, че тежестта на любимия я притиска, докато сърцето ѝ все още блъскаше лудо. Прокара пръсти лениво през тъмната му коса. Имаше нужда от подстригване, но ѝ беше приятно, когато косата му ставаше по-дълга и успяваше да навие краищата на пръстите си.

От шест месеца живееха заедно, помисли си тя, и ставаше все по-хубаво.

В тишината след любенето тя затвори очи и въздъхна отново.

След това нещо я накара да извика, нещо диво и прекрасно премина през нея, вътре в нея, над нея. Беше по-силно от оргазъм, по-дълбоко, дива смес от удоволствие и шок, нещо, което не можеше да обясни, също като падаща светкавица. Сякаш горяща стрела прониза сърцето ѝ и премина през нея. Тя почти усети как кръвта ѝ заискрява.

Все още върху нея, вътре в нея, тялото на Макс потръпна. Тя го чу как си поема дъх, когато в миг отново се възбуди.

След това всичко утихна, успокои се и остана единствено блясък в очите, докато най-сетне и той угасна.

Макс се вдигна на лакът и я погледна на светлината от десетината горящи свещи.

— Какво беше това?

Малко замаяна, тя изпусна сдържания дъх.

— Не знам. Най-големият афтършок след полов акт.

Той прихна и наведе глава, за да докосне устни до нейните.

— Ще трябва да си купим друга бутилка от новото вино, което отворихме.

— Нека да е цяла каса. Леле... — Тя се протегна под него, вдигна ръце, изви гръб. — Чувствам се невероятно.

— И изглеждаш невероятно. Красивата ми чародейка.

Този път тя се разсмя. Знаеше — както и той — че е просто любителка. Обичаше да пробва малки магии и ритуали със свещи, да уважава празниците.

Откакто се запозна с Макс Фалън по време на фестивал, посветен на зимното слънцестоене, и си падна по него (и то много) преди Остара^[1], тя направи опит да работи по-сериозно над изкуството си.

Но не притежаваше искрата, а и познаваше малцина, които я притежаваха. Повечето (по-точно казано почти всички) от онези, които тя познаваше, с които се срещаше по фестивали, ритуали, сбирки, бяха дилетанти, също като нея. Някои дори бяха малко смахнати, други пък — направо вманиачени.

Трети можеха да се нарекат опасни, ако действително притежаваха някаква сила.

Не биваше да забравя Макс.

Той притежаваше искрата. Нали запали свещите в спалнята с дъха си — нещо, което винаги я възбуждаше. Ако се съсредоточеше много, можеше дори да левитира дребни предмети.

Веднъж отнесе по въздуха чаша кафе през кухнята и я постави на плота пред нея.

Невероятно.

Освен това я обичаше. Това бе магията, която бе най-важна за Лана.

Той я целуна отново и посегна към незапалена свещ.

Лана изви очи, изпъшка престорено.

— Винаги се справяш по-добре, когато си отпусната. — Огледа бавно тялото ѝ. — Струваш ми се отпусната.

Тя лежеше гола, пъхнала ръце под главата, дългата ѝ карамелена коса беше пръсната по възглавницата, плътната ѝ долна устна — извита.

— Ако съм по-отпусната, ще изпадна в безсъзнание.

— Пробвай тогава. — Той пое ръката ѝ и целуна пръстите. — Съсредоточи се. Светлината е в теб.

Искаше ѝ се да е така, защото на него му се искаше. Не беше ѝ приятно да го разочарова, затова се изправи и тръсна коса.

— Добре.

Подготви се, затвори очи и успокой дишането си. Опита се, както той я беше учил, да почерпи от светлината, която той вярваше, че е в нея.

Странно, но почувства, че нещо се раздвижва в нея, и изненадана от усещането отвори очи и изпусна дъха си.

Фитилът на свещта пламна.

Тя зяпна, а той се усмихна широко.

— Виж се само! — заяви гордо той.

— Аз... Но аз дори не... — Беше успяла да запали няколко свещи след две минути пълна концентрация. — Дори не бях готова да започна и... Ти го направи.

Развеселена и малко поуспокоена, тя го бодна с пръст в гърдите.

— Опитваш се да ми вдигнеш самочувствието.

— Нищо подобно. — Той отпусна свободната си ръка върху коляното ѝ. — Не бих го направил, освен това никога не те лъжа. Ти го направи сама, Лана.

— Но аз... Наистина ли не си? Не ми ли даде начален тласък?

— Постигна го съвсем сама. Пробвай отново. — Той духна свещта и този път я постави в ръцете ѝ.

Отново нервна, тя затвори очи — по-скоро, за да се успокои. След това се замисли за свещта, как ще я запали, и усети онова надигане вътре в себе си. Когато отвори очи и се замисли за пламъка, той просто се появи.

— Господи! О, господи... — Очите ѝ, наситено лятно сини, отразяваха пламъка на свещта. — Наистина го направих.

— Какво почувства?

— Бях... все едно нещо се надигна в мен. Надигна се, разпротря се, не знам точно. Но, Макс, беше толкова естествено. Нямаше силен блясък и бум. Беше също като дишането. И е малко злоецо. Нека си остане между нас, може ли?

Тя го погледна през светлината.

Забеляза гордост и интерес по красивото, одухотворено лице с изваяни скули под наболата брада.

Видя в очите му светлината на свещта.

— Не пиши за това, недей. Не и преди да сме сигурни, че не е щастлива случайност, единично попадение.

— Вътре в теб току-що се отвори врата, Лана. Видях го в очите ти, точно както забелязах потенциала ти първия път, когато се срещнахме. Дори преди да те обикна го видях. Ако обаче искаш да си остане между нас, така да бъде.

— Добре. — Тя стана и пристъпи напред, за да остави свещта при неговата. Символ, каза си тя, на тяхното единение. Обърна се и пламъкът се залюля зад нея.

— Обичам те, Макс. Това е моята светлина.

Той стана, гъвкав като котка, и я привлече до себе си.

— Не мога да си представя живота без теб. Искаш ли още вино?

Тя отметна глава назад.

— Това да не би да е евфемизъм?

Той се усмихна и я целуна.

— Мисля си за вино, а и да поръчаме нещо за ядене, умирам от глад. След това ще видим за евфемизма.

— Съгласна съм. Мога и да сготвя.

— Разбира се, че можеш, но си го правила цял ден. Нощта ти е свободна. Говорихме да поизлезем...

— Предпочитам да остана тук. С теб.

— Супер. Какво ти се прави?

— Изненадай ме — рече тя и се обърна, за да вземе черните бикини и тениската, които беше сложила под шефската престилка (заместник-шеф, ако трябваше да е точна). Макс бързо ги беше свалил от нея, когато тя се прибра от ресторанта.

— Две двойни смени тази седмица, така че с удоволствие ще си остана вкъщи, ще похапна нещо — каквото и да е, сготвено от друг.

— Дадено. — Той обу дънките и облече тъмния пуловер, с който обикновено работеше в кабинета си на тавана. — Ще отворя виното и ще те изненадам с останалото.

— Аз ще се приготвя веднага — обеща тя и отиде до гардероба.

Когато се нанесе при Макс, се постара да се ограничи до половината гардероб, но... Обичаше дрехите, обожаваше модата и тъй като прекарваше толкова много от времето си с бяла туника и черни панталони, извън работата беше различна.

Небрежното, реши тя, пак може да е красиво, дори романтично за вечеря у дома. Избра тъмносиня рокля малко под коленете с червени

къдри. Щеше да му поднесе своята изненада — сексапилно бельо — когато стигнеха до евфемизъма.

Тя се облече и се погледна в огледалото. Светлината на свещите омекотяваше чертите, но... Постави ръце на лицето си и си придаде светлинен блясък — нещо, за което имаше талант още от пубертета.

Често се питаше дали искрата, която притежаваше, не се дължеше повече на суета, отколкото на истински сили. Не че Лана имаше нещо против. Не се срамуваше ни най-малко да бъде или да се чувства по-красива, отколкото силна. Особено откакто онова, което притежаваше, бе привлякло мъж като Макс.

Тръгна към вратата, спомни си за свещите.

— Не ги оставяй запалени — прошепна тя и се обърна, за да ги угаси.

Спря и се замисли. След като можеше да ги запали, може би щеше да успее и да ги угаси.

— Точно обратното е, нали? — Каза го, помисли си го и се насочи към една с намерението да пробва.

Пламъкът угасна.

— Виж ти... Леле. — Понечи да извика Макс, но след това си каза, че той ще се хване за това и ще започнат да се упражняват и да учат, вместо да се насладят на приятната вечеря у дома.

Пристъпваше от свещ на свещ и ги гасеше със силата на ума, докато накрая стаята потъна в мрак. Не можеше да обясни какво чувства, нито как вратата, за която Макс говореше, се бе отворила така неочаквано.

Ето нещо, над което можеше да помисли по-късно, реши тя.

Искаше още от това вино.

Докато Лана и Макс се наслаждаваха на виното и ордъовъра от разтопено сирене бри върху препечена багета, които Лана не се въздържа да направи, Кейти Маклауд Парсъни се втурна в болницата в Бруклин.

Сълзите все още не бяха по лицето ѝ, защото тя не вярваше, отказваше да повярва, че баща ѝ е мъртъв, а майка ѝ неочаквано се е разболяла толкова тежко, че е в интензивно отделение.

С една ръка притискаше корема си, съпругът ѝ я прегръщаше през талията. Последваха табелите до асансьора към интензивното.

— Не е възможно. Има някаква грешка. Казах ти, че говорих с нея преди няколко часа. Татко не се чувстваше добре, беше хванал някаква настинка, а тя приготвяше супа.

Повтаряше все същото, докато пътуваха към болницата. Тони я прегръщаше през всичкото време.

— Всичко ще се оправи — уверяваше я той, тъй като не можеше да измисли нищо друго.

— Станала е грешка — повтори отново тя. Когато обаче стигнаха до стаята на сестрите, тя не можа да произнесе и дума. От устата ѝ не излизаше и звук. Вдигна безпомощно очи към Тони.

— Казаха ни, че Анджи, Анджела Маклауд, е била приета тук. Това е дъщеря ѝ Кейтлин, моята съпруга.

— Трябва да видя мама... Трябва да я видя. — Нещо в погледа на сестрата накара паниката да се надигне в гърлото на Кейти. — Трябва да видя мама! Искам да говоря с доктор Хопман. Тя каза... — Това вече Кейти не можа да го изрече.

— Доктор Гърсон лекува майка ви — започна сестрата.

— Не искам да се виждам с доктор Гърсон. Искам да видя мама! Искам да говоря с доктор Хопман.

— Недей, Кейти, недей. Трябва да се успокоиш. Мисли за бебетата.

— Ще повикам доктор Хопман. — Сестрата заобиколи бюрото. — Изчакайте там. Седнете, моля. В кой месец сте?

— Двайсет и девета седмица и четири дена — отвърна Тони.

Сега вече сълзите рiekнаха.

— Ти броиш и дните — успя да промълви Кейти.

— Разбира се, мила. Разбира се, че ги броя. Чакаме близнаци — обърна се той към сестрата.

— Колко хубаво — усмихна се сестрата, но остана сериозна.

Рейчъл отговори на пейджъра веднага щом можа и бързо разбра какво става, щом видя мъжа и жената. Предстоеше ѝ да се разправя с бременна жена.

Въпреки това бе по-добре, че пристигна преди Гърсон. Той беше страхотен интернист, но беше директен до грубост.

Сестрата зад бюрото кимна на Рейчъл и тя се отправи към двойката.

— Аз съм доктор Хопман. Моите съболезнования за баща ви.

— Станала е грешка.

— Вие ли сте Кейти?

— Аз съм Кейти Маклауд Парсони.

— Кейти — започна Рейчъл и седна, — направихме всичко по силите си, майка ти също. Тя е позвънила за помощ и го е докарала при нас възможно най-бързо. Но състоянието му беше много тежко.

Очите на Кейти, същото тъмнозелено като на майка ѝ, не се отделяха от Рейчъл. Молеха.

— Той беше настинал. Някакъв незначителен вирус. Мама му правеше пилешка супа.

— Майка ви успя да ни даде малко информация. Били са в Шотландия, нали? Вие не сте била с тях.

— Аз трябва да пазя леглото.

— Близнаци — изтъкна Тони. — Двайсет и девет седмици и четири дена.

— Бихте ли ми казали къде в Шотландия?

— В Дъмфрис. Какво значение има? Къде е мама? Трябва да я видя.

— Тя е в изолация.

— Какво означава това?

— Това е само предпазна мярка, Кейти. Ако двамата с баща ви имат някаква инфекция, която се предава, трябва да ограничим разпространението. Мога да ти позволя да я видиш за няколко минути, но трябва да си подготвена. Състоянието ѝ е много тежко. Ще трябва да си сложиш маска и ръкавици, както и защитно облекло.

— Пет пари не давам какво трябва да облека, трябва да я видя.

— Няма да може да я докосваш — добави Рейчъл. — И може да я видиш само за няколко минути.

— Ще вляза със съпругата си.

— Добре. Първо, трябва да ми кажете всичко, което знаете, за времето, което са прекарвали в Шотландия. Майка ти каза, че са се върнали днес и са били там от деня след Коледа. Знаеш ли дали баща ти беше болен, преди да замине?

— Не, не, беше добре. Прекарахме Коледа заедно. Винаги заминаваме за фермата на следващия ден. Ходим заедно, но аз не отидох, защото не мога да пътувам.

— Говори ли с тях, докато ги нямаше?

— Разбира се. Почти всеки ден. Казвам ви, че бяха добре. Питайте чичо Боб — близнака на татко. Те всички бяха там и бяха добре. Попитайте го. Той е в Лондон.

— Би ли ми дала номера на телефона му?

— Аз ще ви го дам. — Тони стисна ръката на Кейти. — Кейти обаче трябва да се види с майка си.

И двамата се облякоха и сложиха ръкавици, а Рейчъл направи всичко по силите си, за да ги подготви.

— Майка ви е на система заради обезводняването. Има висока температура и се опитваме да я свалим. — Тя спря пред стаята със стъклени стени и се погледна — черните ѝ къдрици щяха да плиснат, ако не бяха опънати назад, умора притискаше дълбоките шоколадови очи, но продължи да говори ведро. — Найлоновото перде е за защита от инфекции.

Кейти можеше единствено да гледа през стъклото, през филм от найлон, вътре в стаята към жената в болничното легло.

— Но аз току-що говорих с нея, току-що говорихме.

Тя стисна ръката на Тони и влезе вътре.

Пиукаха монитори. Зелени завъртулки и зигзаги прорязваха екраните. Някакъв вентилатор бръмчеше като ято оси. Над него чу стържещото дишане на майка си.

— Мамо — повика я тя, но Анджи не помръдна. — Тя под упойка ли е?

— Не.

Кейти прочисти гърло и заговори по-ясно и високо.

— Мамо, аз съм, Кейти. Мамо...

Анджи се размърда, простена.

— Уморена, толкова уморена. Направи супа. Ден за боледуване, ще си направим ден за боледуване. Мамо, искам пижамката на агънца. Днес не мога да ходя на училище.

— Мамо, Кейти е.

— Кейти. Кейти. — Главата на Анджи, отпусната върху възглавницата, се завъртя надясно, наляво, надясно, наляво. — Мамо,

казва Кейти, залости вратата. Залости вратата, Кейти. — Очите на Анджи трепнаха и обърканият от високата температура поглед обходи стаята. — Не го пускайте. Чухте ли го как шумоли в храстите? Кейти, залости вратата!

— Не се тревожи, мамо. Не се тревожи.

— Виждаш ли враните? Всички врани кръжат.

Блестящият невиждащ поглед се спря на Кейти и сякаш изплува.

— Кейти. Ето го малкото ми момиченце.

— Тук съм, мамо. До теб.

— Двамата с баща ти не се чувстваме много добре. Ще хапнем пилешка супа в леглото и ще погледаме телевизия.

— Това е добре. — Сълзите стегнаха гърлото на Кейти, но тя успя да заговори. — Скоро ще се почувстваш по-добре. Обичам те.

— Трябва да ме държиш за ръка, докато пресичаме. Много е важно да се огледаш и в двете посоки.

— Знам.

— Чу ли? — Дъхът ѝ се ускори. Анджи сниши глас до шепот. — Нещо шумоли в храстите. Нещо наблюдава.

— Тук няма нищо, мамо.

— Има! Обичам те, Кейти. Обичам те, Иън. Дечицата ми.

— Обичам те, мамо — обади се Тони, когато разбра, че тя го мисли за брата на Кейти. — Обичам те — повтори той, защото бе истина.

— По-късно ще си направим пикник в парка, но... Не, не, ще има буря. Идва с нея. Червени светкавици, гори, кърви. Бягайте! — Тя се надигна. — Бягайте!

Анджи се разкашля силно и опръска завесата с храчки и слюз.

— Изведете я! — нареди Рейчъл и натисна копчето за сестрата.

— Не! Мамо!

Тони бързо я изтегли навън.

— Извинявай, много се извинявам, но трябва да ги оставиш да ѝ помогнат. — Ръцете му трепереха, докато сваляше болничната дреха. — Трябва да ги свалим тук, нали?

Той ѝ махна ръкавиците и ги изхвърли тъкмо когато сестрата се втурна в стаята, за да помогне.

— Трябва да седнеш, Кейти.

— Какво ѝ е, Тони? Тя говореше като луда.

— Сигурно е от високата температура. — Той я хвана за ръка и усети как трепери цялата. — Ще свалят температурата.

— Татко е мъртъв. Той е мъртъв и не мога да мисля за него. Трябва да мисля за нея. Но...

— Точно така. — Той я прегърна, привлече главата ѝ на рамото си, погали къдравата кестенява коса. — Трябва да мислим за нея. Иън ще дойде веднага щом може. Може вече да е тръгнал. Той ще има нужда от нас, най-вече, ако Аби и децата не могат да дойдат с него, ако няма места в самолета за връщане.

Просто говори, помисли си Тони, говори и разсейвай Кейти от случилото се вътре и онова кошмарно найлоново перде.

— Нали не си забравила, че ни изпрати есемес. Успял е да се качи до Дъблин, а оттам има директен полет. Нали помниш? Сега се опитва да качи Аби и децата на полет от Лондон и ще го направи веднага щом може.

— Тя си помисли, че ти си Иън. Тя те обича, Тони.

— Знам. Всичко е наред. Знам го.

— Извинявай.

— Стига, Кейти.

— Не, извинявам се. Имам контракции.

— Чакай! Какво? Колко?

— Не знам. Не знам, но ги имам. И усещам...

Тя се олюля на стола и той я прихвана. Изправи се, за да ѝ помогне, и усети как светът се разпада под него. Извика за помощ.

Приеха я веднага и след около час контракциите спряха. След преживения кошмар и препоръката да остане в болница под наблюдение и двамата бяха изтощени.

— Ще направим списък на всичко, от което имаш нужда, и аз ще отскоча до къщи да донеса нещата. Довечера ще остана при теб.

— Не мога да мисля трезво. — Въпреки че очите ѝ пареха, Кейти не можеше да ги затвори.

Той пое ръката ѝ и я покри с целувки.

— Много ще бързам. А ти прави каквото каза лекарят. Трябва да почиваш.

— Знам, но... Тони, би ли отишъл да провериш? Иди да видиш как е мама. Не мога да съм спокойна, преди да разбере.

— Добре, но няма да ставаш, и никакво обикаляне на стаята, докато ме няма.

Тя се насили да се усмихне.

— Кълна се.

Той стана, наведе се и я целуна по корема.

— А вие, момчета, не шавайте. Това са те децата. — Погледна към Кейти. — Вечно бързат.

След това излезе и се облегна на вратата, едва се държеше на краката си. Кейти беше силна. Сега обаче и той трябваше да бъде силен.

Отиде до интензивното, което бе като истински лабиринт, откри вратите към чакалнята, мястото за приемане, асансьорите. Тони подозираше, че Кейти вероятно ще се наложи да остане тук доста дълго, затова трябваше да се ориентира.

Тъкмо приближаваше асансьора, когато от него слезе слаба, красива чернокожа жена в бяла престилка и черни маратонки „Найк“.

Мислите му се проясниха.

— Доктор Хопман?

— Господин Парсони, как е Кейти?

— Казвайте ми Тони, а тя се опитва да се успокои. Всичко е наред. През последния половин час нямаше контракции и бебетата са добре. Искат да я задържат тази нощ, вероятно за няколко дена. Тя пита за майка си, затова се върнах да проверя как е.

— Елате да седнем.

Тони работеше в семейния магазин за спортна екипировка още от дете — сега беше мениджър на главния клон. Умееше да преценява хората.

— Казах на доктор Гърсон, че ще сляза, но мога да му изпратя съобщение по пейджъра, да му кажа да дойде да говори с теб.

— Не, не го познавам, не искам. — Той седна тежко и отпусна глава в ръцете си. — Какво става? Не разбирам какво става. Те защо починаха?

— Правим тестове, проверяваме естеството на инфекцията. Подозираме, че са се заразили в Шотландия, тъй като твоят тъст е имал симптоми още преди да си тръгнат. Кейти каза, че са били в някаква ферма, в Дъмфрис.

— Да, семейната ферма — тя е на един братовчед. Страхотно място.

— Братовчед ли?

— Да, Хю, Хю Маклауд. И Мили. Господи, трябва да им кажа. Да кажа и на Роб, и на Иън. Какво да кажа на Кейти?

— Искаш ли кафе?

— Не, благодаря. Имам нужда от една силна напитка, но... — Трябваше да бъде силен, напомни си той и избърса сълзите с опакото на ръката. — Ще пия една кока-кола.

Когато понечи да стане, Рейчъл го спря.

— Аз ще взема. Обикновена ли?

— Да.

Тя отиде до автомата и извади дребни. Ферма, мислеше си тя. Прасета, кокошки. Възможен щам на свински или птичи грип.

Това не беше нейната специалност, но щеше да събере информация и да я предаде където трябва.

— Ако ми дадеш номерата на Хю Маклауд и брата на Рос Маклауд, може много да ни помогнеш.

Тя записа всичко на телефона си. Братовчедът, братът близък, синът, дори телефонните номера на племенниците, защото Тони ѝ ги предложи.

— Запиши си моя номер. Позвъни ми, ако мога да помогна с нещо. Ще останеш ли довечера при Кейти?

— Да.

— Ще го уредя. Много съжалявам, Тони. Наистина много съжалявам.

Той въздъхна дълбоко.

— Рос и Анджи, те бяха... Обичах ги като мои родители. Добре че накрая са били с добър човек, загрижен. Кейти ще се почувства по-добре като разбере.

Той се върна в стаята на Кейти, вървеше бавно, дори нарочно зави в грешната посока, за да спечели малко време.

Когато влезе, тя лежеше и гледаше в тавана, обвила с ръце корема си. Той разбра какво трябва да направи.

За пръв път, откакто я познаваше, я излъга.

— Мама?

— Спи. И ти трябва да поспиш. — Наведе се над леглото и я целуна. — Ще отскоча до нас, за да взема някои неща. Храната тук сигурно е гадна, затова ще взема лазаня от „Кармайн“. Децата трябва да се хранят. — Той я погали по корема. — И имат нужда от месо.

— Да, прав си. Ти си моята скала, Тони.

— А ти винаги си била моята. Ще се върна бързо. Никакви партита, докато ме няма.

Очите ѝ блестяха, усмивката потреперваше.

— Вече поръчах стриптийзъорките.

— Кажим им да поддържат огъня, докато се върна.

Той излезе, отиде бавно до колата. Започна да прехвърча сняг, но той не го усети. Седна в минивана, който си бяха купили преди две седмици в очакване на близнаците.

Наведе глава над волана и се заплака.

[1] Германска богиня, чествана от англосаксонците. Празненствата в нейна чест са изместени от Възкресение Христово. — Б.пр. ↑

3.

Към края на първата седмици на януари броят на мъртвите бе достигнал над един милион. Световната здравна организация обяви пандемия, която се разпростира с безпрецедентна скорост. Центърът за контрол на заболяванията го определи като нов щам на птичия грип, който се предава при контакт между хората.

Никой обаче не можеше да обясни защо птиците, подложени на тестове, не показваха никакви признаци на болестта. Нито кокошките, нито пуйките, нито гъските, нито фазаните, нито пъдпъдъците, конфискувани или уловени в радиус от сто километра около фермата на Маклауд, нямаха признаци за заразата.

Затова пък хората — семейство Маклауд в Шотландия, съседите, съселяните, вече бяха починали.

Тези подробности Световната здравна организация, Центърът за контрол на заболяванията и Националният институт по здравеопазване пазеха внимателно в тайна.

Докато се търсеше ваксина, болестта се разпространяваше на сложни, влудяващи кръгове. Забавянето породило бунтове, грабежи, насилие.

Нямаше значение, че предлаганите ваксини бяха неефективни, както и измамните средства за лечение, които се разпродаваха бързо по интернет.

Правителствата по целия свят призоваваха за спокойствие и ред, обещаваха помощ, говореха за политика.

Училищата бяха затворени, бизнесът търпеше невероятни загуби, тъй като хората избягваха да контактуват помежду си. Продажбите на хирургически маски, ръкавици, средства за лечение на грип, белина и дезинфектанти достигнаха нечувани размери.

Нищо не помагаше. Тони Парсъни издъхна в същото болнично легло, в което бе починала тъща му преди по-малко от седемдесет и два часа.

Пластмасови бариери, латексови ръкавици, хирургически маски? Гибелта се подиграваше на всичко и радостно сееше отровата си.

През втората седмица от новата година смъртните случаи надминаха десет милиона, а нямаше признаци да започнат да намаляват. Въпреки че за болестта му не беше съобщено и смъртта му беше пазена в тайна почти два дена, президентът на Съединените щати не бе пощаден.

Въпреки небивалите предпазни мерки, висшите политици се оказаха точно толкова податливи, колкото и бездомните, паникьосаните, вярващите, атеистите, свещениците и грешниците.

По време на вълната, преминала през окръг Колумбия, в третата седмица от Гибелта, повече от шейсет процента от Конгреса бяха или мъртви или на смъртно легло, както и повече от един милиард хора по цял свят.

Тъй като в правителството цареше хаос, пламнаха нови страхове от терористични атаки. Терористите обаче измираха както всички останали.

Градски райони се превърнаха във военни зони, полицията се биеше с оцелелите, които гледаха на края на човечеството като на възможност за проливане на кръв и проява на бруталност. Или на бърза печалба.

Плъзнаха слухове за странни танцуващи светлини, за хора с необикновени способности, които лекуват изгаряния без мехлеми, палят огън във варели без гориво, за да се топят или просто заради удоволствието да видят как играят пламъците. Някои твърдяха, че са видели жена, която преминава през стена, други се кълняха, че са наблюдавали мъж да вдига автомобил с една ръка, и друг, който танцува жига на цели трийсет сантиметра над земята.

Гражданските полети бяха преустановени за седмица-две с напразната надежда да спрат или забавят разпространението. Повечето от онези, които избягаха преди забраните за пътуване, които напуснаха домовете си, градовете, дори държавите си, умряха другаде.

Други се опитаха да надхитрят болестта, трупаха провизии, заключваха врати и прозорци, дори поставяха въоръжена охрана.

И умряха на спокойствие в леглата си.

Онези, които оцеляха, се опитваха всячески да научат някоя новина с надеждата да стане чудо.

През третата седмица новините бяха ценни като диаманти и много по-редки.

Арлис Рийд не вярваше в чудеса, но бе убедена, че хората имат право да знаят. Беше си проправила път нагоре с много работа и от репортер в Охайо, където се занимаваше предимно с материали за ферми, местни фестивали и панаири, се издигна до репортер на сериозни новини в авторитетна медия в Ню Йорк.

Арлис набираше популярност, макар възможностите за сериозни новини да не бяха много.

На трийсет и две, тя все още се стремеше към националните новини. Не очакваше да получи мястото просто така. „Ивнинг Спотлайт“, умерена, сериозна медия, позната от две десетилетия, се разпадна преди края на първата седмица от пандемията. Колегите ѝ умираха един по един, други избягаха, а водещият преди нея се разрида в ефир.

Всяка сутрин, когато Арлис се будеше — в почти празния блок на няколко пресечки от студиото — тя се преглеждаше.

Проверяваше дали има температура, крампи, кашлица, халюцинации. Нямахте, въпреки че не вярваше на слуховете за странни способности.

Хранеше се от оскъдните си запаси, обикновено сухи тестени варива, тъй като бе почти невъзможно да се намери истинско мляко, освен на прах. А тя не го понасяше.

Обличаше се като за крос, бе открила, че тичането е необходимост, дори през деня, дори за няколко пресечки. Проверяваше куфарчето си, в което държеше пистолет 32-ри калибър, който бе намерила на улицата. Заклучваше вратата и тръгваше.

По пътя, ако се чувстваше в безопасност, правеше снимки с телефона. Винаги имаше нещо, което да документира. Поредното тяло, поредния изгорял автомобил, поредната счупена витрина. Иначе тичаше до работното си място.

Поддържаше се в добра форма (открай време беше така) и можеше да бяга бързо, ако се налага. Повечето сутрини улиците бяха зловещо притихнали, празни, с изоставени автомобили и разрушения. Онези, които обикаляха нощем, търсеха кръв и се свираха в дупките си с първите слънчеви лъчи, също като вампири.

Използваше страничната врата, от охраната на Тим ѝ дадоха пълен комплект ключове и карти за достъп преди той да изчезне. Винаги използваше стълбите, тъй като на няколко пъти спираха тока.

Петте етажа изкачване ѝ помагаше да компенсира липсващите пет тренировки във фитнеса.

Отекващата тишина в сградата вече не я тревожеше. В стола и барчето все още имаше кафе. Преди да си пусне каничка, тя смилаше допълнително зърна за пластмасовото пликче в куфарчето. Вземаше само по една доза — все пак не беше единствената, която идваше на работа и имаше нужда от зареждане.

Понякога Малката Фред — ентузиазиранията стажантка, която също като Арлис продължаваше да подава репортажи на телевизионната станция всеки ден — ги снабдяваше. Арлис никога не питаше откъде дребната червенокоска намира кафе на зърна, кутии „Сникърс“ и сухи пасти. Тя просто се наслаждаваше на изобилието.

Днес напълни термоса си с кафе и реши да си вземе руло.

После се отправи към нюзрума. Можеше да си избере офис — сега имаше предостатъчно, но предпочиташе откритата площ на нюзрума.

Запали осветлението и остана да наблюдава как мига над празни бюра, угаснали екрани и изключени компютри.

Стараше се да не мисли за деня, в който щеше да щракне и да не се случи нищо.

Както винаги се настани на бюрото, което си беше избрала, сплете пръсти и включи компютъра. Уай-фай захранването в жилищния ѝ блок беше преустановено преди две седмици, но тук все още имаше.

Връзката беше бавна, често спираше и тръгваше, но поне работеше. Тя си наля кафе, отпусна се назад, отпи от чашата и зачака.

— Доживяхме още един ден — каза тя на глас, когато екранът светна.

Влезе в пощата си, отпи и видя съобщенията да се появяват на екрана. Както правеше по няколко пъти на ден, тя търсеше имейли от родителите си, от брат си, от приятелите в Охайо. Повече от седмица не успя нито да се обади по телефона, нито да изпрати есемес. Последния път, когато разговаря с родителите си, майка ѝ каза, че са добре. Гласът ѝ обаче звучеше немощен и прегракнал.

След това нищо. Обаждания нямаше, есемесите и имейлите оставаха без отговори.

Тя изпрати поредния имейл до всички.

Моля ви, свържете се с мен. Проверявам пощата си по няколко пъти на ден. Може да ми звъните на мобилния, все още работи. Трябва да разбере как сте. Чакам каквато и да е информация къде сте. Много се тревожа. Мели, ако получиш това, моля те, много те моля, прескочи да видиш как са нашите. Надявам се и ти, и вашите да сте добре.

Арлис

Тя изпрати писмото и тъй като нямаше какво друго да направи, заключи го в едно ъгълче на ума си и се зае с работата.

Отвори сайтовете на „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Поуст“. Репортажите бяха намалели, но тя все още можеше да избере нещо свежо.

Бившият държавен секретар — сега президент — говореше по време на видеоконференция с министъра на здравеопазването и човешките ресурси, шефа на Центъра за контрол на заболяванията (бившият беше издъхнал на деветия ден от пандемията) и новоназначения шеф на Световната здравна организация. Елизабет Морели наследяваше Карлсън Трак, който се предава на болестта. На въпросите за подробности около смъртта на доктор Трак не бяха дадени отговори.

В свое изявление Морели твърдеше, че с помощта на усилията на целия свят, новата ваксина за борба с H5N1-X ще бъде готова за разпространение след седмица.

— Странно, Трак каза същото преди десет дена. Лъжите в запечатани контейнери пак си остават лъжи.

Тя прочете за група хора, които пазят храна, вода и провизии в начално училище в Куинс и стрелят по онези, които се опитват да нахлуят.

Имаше петима мъртви, включително жена с десетмесечно бебе.

От другия край на спектъра, църква в предградие на Мериленд раздава одеяла, готови храни, свещи, батерии и други основни стоки.

Репортажи за убийства, самоубийства, изнасилвания, обезобразявания. И тук-там по някое съобщение за геройство и най-обикновена проява на милост.

Оставаха и откачените репортажи за хора, които твърдяха, че са видели да летят създания с блестящи криле. За хора, които пронизват други с горящи стрели, изстреляни от пръстите им.

Тя прочете репортажите за военните, подсигурявали места за тестване на доброволци, които твърдели, че имат имунитет. Къде ли са те, запита се Арлис. И карантина за цели общности, масови погребения, блокади, запалителна бомба, хвърлена на поляната пред Белия дом.

Фанатизираният проповедник, преподобният Джеремая Уайт, който твърдеше, че пандемията е Господният гняв, стоварил се върху този безбожен свят, пророкуваше, че добродетелните ще оцелеят единствено, ако надделеят над грешниците.

— Те са сред нас — бе последният му призив, — но не са нас. Те са изчадия от ада и трябва да бъдат прогонени обратно в огъня!

Арлис си водеше бележки, проверяваше други сайтове, които с всеки ден намаляваха.

Провери часовника си, включи скайп, за да се върже към източник, на който имаше повече доверие, отколкото на всеки друг.

Той ѝ се усмихна накриво, когато се показа на екрана. Косата му хвърчеше навсякъде, бяла коса като на Били Айдъл около приятното глуповато лице.

— Здравсти, Чък.

— Здравсти, страхотна Арлис! Все още ли си на крак?

— Да, ами ти?

— Здрав, богат и мъдър. Изгуби ли някого?

— Все още не знам. Тази сутрин не съм виждала други. Боб Барет все още не се е появил. Лорейн Марш приключи вчера.

— Да, разбрах.

— Ще взема следобедния ѝ репортаж, защото днес няма да дойде. Все още имаме екип. Каръл е в апаратната, а Джим Клейтън идва всеки ден през последните десет. Направо бе невероятно, когато шефът на програмата дойде, за да поеме задълженията на осветител или каквото там трябва да се свърши. Малката Фред продължава да зарежда, пише материали, прави се на общ работник, поема репортажи на живо.

— Тя е голяма сладурана. Защо не ме свържеш с нея?

— С удоволствие. Дай си адреса и ще ти я докарам.

При тези думи той се ухили.

— Ще ми се да можех, но и стените имат уши. И въздухът дори. Приятелски настроеният ти хакер съсед има нужда от батманската си пещера.

— Батман не е бил приятелски настроен, а великолепен психар. И Спайдърмен не е имал пещера.

Той се изсмя.

— Това е другата причина, поради която съм ти такъв фен. Може да ме обучиш по въпросите на супергероите. Кой ти е любимият репортаж от тази сутрин?

— За голата жена, която яздила еднорог в Сохо.

— Леле, как ми се ще да видя гола жена с еднорог или без. Мина бая време.

— Няма да се съблека заради теб, Чък. Дори за информацията, която ще ми дадеш.

— Ние сме приятели, Арлис. Приятелите не се събличат.

— Какво ново?

Усмивката му се стопи.

— Хвана ли днешното преброяване?

— Да. — И „Таймс“ и „Поуст“ бяха публикували сведения за броя на жертвите. — Минали сме милиарда с пет милиона триста двайсет и две хиляди четиристотин и шестнайсет.

— Това е официалното сведение за медиите. Истинската цифра е над два.

Сърцето ѝ се сви.

— Повече от два милиарда? Откъде научи тази цифра?

— Това не е за казване. Но е истинско, Арлис, и се качва много по-бързо, отколкото признават хората, които отговарят за тази гадост.

— Но... Мили боже, Чък, това е почти една трета от населението на света. Една трета е заличена за седмици. — Поразена, тя записа цифрата. — А това не включва убийствата, хората, загинали в катастрофи, пожари, масови безредици и онези, които са умрели от студ.

— Ще стане още по-зле, Арлис. Сагата с непрекъснато сменящите се президенти продължава. Карнеги е въвн от класацията.

— Какво имаш предвид?

— Мъртъв е. — Той потри очи. — Заклели са се пред новия около два след полунощ — министъра на селското стопанство. Онези пред нея вече са били поразени от Гибелта. Тъпата фермерска лелка ще управлява остатъците от свободния свят. Ако съобщиш това, униформените ще дойдат да тропат на вратата ти.

— Добре. Ще изключа компютъра, както ми каза, ако реша да изляза в ефир с тази информация. — Трябваше да прегледа бележките в списъка, който си беше подготвила. Беше осмата поред.

Докато говореше, Арлис задраска междинните имена и видя, че е задраскала и няколко от следващите.

— Ако тя не успее, минаваме на министъра на финансите, а след него не остава друг.

— Сладурче, с правителството е свършено. Не само тук, ами чак до ада и обратно. Това е тъп начин да се отървеш от скапаните диктатори, но пак е начин. Северна Корея, Русия...

— Чакай. Ким Джонг-ун ли? И той ли е мъртъв? Кога?

— Преди две седмици. Твърдят, че е жив, но това е за заблуда. Може да го пуснеш, ако има кой да слуша. Но не е най-важното. Това нещо мутира, Арлис. Карнеги — президент за един ден? Добре де, три. Той е имал рани, по цялото му тяло са избили язви — и в отверстията — преди да покаже очакваните симптоми на Гибелта. Бил е запечатан, под наблюдение двайсет и четири часа, седем дни в седмицата, тестван по три пъти на ден и въпреки това го е повалило.

— Ако е мутирало...

— Започваме отначало с два милиарда плюс и се увеличават. Но сега ще ти кажа голямата клюка. Няма представя какво, мама му стара, е това. Онова, дето приказват за птичи грип? Това са пълни глупости.

— Как така? — попита Арлис. — Нали идентифицираха щама? Пациент нула...

— Това са глупости, Арлис. Мъртвият от Бруклин, може би. Но Гибелта не е птичи грип. Птиците не са заразени. Тестват пилци, фазани и какви ли не пернати приятелчета и нищо. Ами четириногите животни? Те са си добре, нищо им няма. Поразява единствено хората. Само и единствено хората.

Насили се да попита.

— Биологична война ли е това? Тероризъм?

— Нищо не се чува по този въпрос, нищичко, а мога да заложа готиното ти задниче, че са търсили в тази насока. Каквото и да е това, мамка му, никой досега не го е виждал. Какво е останало от някогашните сили? Лъжат, използват глупости от сорта „да не всяваме паника“. Майната му на това. Паниката вече вилнее.

— Ако не могат да идентифицират вируса, значи не могат да направят ваксина.

— Бинго. — Чък вирна пръст и изписа хиксче във въздуха. — Имат друг път, но той не вдъхва доверие. Чувам приказки за военни арести, при които прибират хора, които са — засега поне — без симптоми, направо от домовете им и ги водят на места като Рейвън Рок, Форт Детрик. Направили са контролно-пропускателни пунктове, прочистват кварталите, затварят градските зони. Ако възнамеряваш да се махнеш от Ню Йорк, сладкишче, действай бързо.

— А кой ще представя новините? — Стомахът я присви. — И как ще разговарям с теб всеки ден?

— Предполагам, че ми остава още време преди да потропат на моята врата, освен това си имам люк за бягство. Ако ще използваш това, Арлис, без майтап, духвай. Вземи си провизии, колкото можеш да носиш, и се разкарай от града. Не се мотай.

Той млъкна и тя видя познатата усмивка.

— Та в тази връзка. Давай, Франк.

Арлис затвори очи и се усмихна, когато чу Франк Синатра да пее „Ню Йорк, Ню Йорк“.

— Да, аз разпространявам новините.

— Той със сигурност е успял. Кльоцаво момче от Хобокън. Слушай, и аз съм кльоцав. Звучи добре, нали? Хобокън.

Усмивката му си остана същата, но очите му бяха напрегнати, сериозни.

— Да, навремето, преди един милион години правих едно тъпо материалче там.

— Подокън Хобокън. Не е Парк авеню, но момче номер едно от там със сигурност е пообиколило доста места. Така, трябва да приключвам. Хаквал съм до три тази сутрин. А три сутринта е много след времето за лягане на това момче. Дръж новините истински.

— И ти, Чък.

Тя приключи разговора и извади карта на Хобокън.

— Парк авеню — измърмори тя. — И готово. Парк авеню номер едно, може би? Или... Парк се пресича с Първа улица. Парк и Първа, три сутринта, ако се измъкна от Манхатън.

Тя стана, започна да крачи, опитваше се да осмисли казаното от Чък. Имаше му доверие — почти всичко, което той ѝ беше казвал до днес сутринта, се беше потвърдило. А онова, което не беше официално потвърдено, минаваше в категорията „от анонимен източник“.

Два милиарда мъртви. Мутира. Още един мъртъв президент. Трябваше да провери това-онова за Сали Макбрайд — министъра на селското стопанство, която бе станала президент, според Чък. Щеше да бъде готова, когато обявят промяната във властта.

Ако излезеше в ефир с това, униформените — или мъжете в черно — със сигурност щяха да нахлуят в телевизията. Щяха да я отведат за разпит, може би да затворят всичко. В някогашния свят щеше да рискува разпит, да я изправят пред съда. Сега обаче светът беше друг.

Щеше да се придържа към официалните сведения за сутрешното издание и да разчита на собствените си наблюдения, след това да напише копие от информацията на Чък. Щеше да следи интернет — Малката Фред щеше да ѝ помогне. Ако успееше да посочи друг източник, дори от дълбоката мрежа, щеше да защити себе си и Чък. И телевизията.

Знаеше, че има хора, които зависят от предаванията — за помощ, за надежда, за истина, когато тя успееше да я намери, за да им я представи.

Отпусна се назад, наля си още кафе, написа сценария, изчисти грешките, пренаписа го и го принтира. Щеше да накара Фред да го сложи на аутокюто.

Взе сценария и го отнесе до гардероба, избра си сако, преди да си направи сама грима и косата. Светът може и да свършваше, но тя трябваше да е професионалист, докато водеше новините.

В студиото откри жизнената червенокоса Фред да си бърби с оператора.

— Здравсти, Арлис! Ти работеше и не исках да те прекъсвам. Нося ябълки и портокали, оставих ги в стаята за почивка.

— Откъде намираш тези неща?

— Просто трябва да знаеш къде да търсиш.

— Радвам се, че успяваш. Ще ми нагласиш ли сценария?

— Дадено. — Тя сниши глас. — Стив се е скапал. Снощи видял как някакъв тъпак застрелял куче. Докато слязъл на улицата, онзи се бил разкарал, а кучето било мъртво. Защо им трябва на хората да са толкова гадни?

— Не знам. Но пък има хора като Стив, които излизат на улицата, за да помогнат на куче, така че това е другата страна.

— Може да успее да му намеря кученце... Сега има толкова много бездомни.

Преди Арлис да отговори, Малката Фред хукна да зареди аутокюто.

Арлис седна зад бюрото на водещите и си нагласи слушалката.

— Чувате ли ме?

— Да, Арлис.

— Добро утро, Каръл. Имам десет минути сериозни, още десет развлекателни. Малката Фред зарежда.

Обсъдиха продукцията, добавиха сценария, който Каръл и Джим бяха написали, отработиха водещата новина и финалната (еднорогът остана за края) и изчислиха, че ще се покрият трийсет минути.

— Когато тази работа приключи, Арлис — каза на ухото ѝ Джим, — и светът отново стане нормален, запазваш водещото място в „Ивнинг Спотлайт“.

Големите новини, помисли си тя. След това си помисли за онова, което бе научила от Чък. Това нямаше да стане.

— Да не забравиш какво си казал.

— Кълна се, че няма.

Фред остави копие от сценария на бюрото ѝ и чаша вода.

— Благодаря. — Арлис погледна лицето си, приглади подстриганата на черта тъмнокестенява коса, повтори няколко трудни думи и ѝ подадох сигнал за трийсет секунди до началото на излъчването.

Когато останаха десет, тя размърда рамене, на пет се обърна към камерата и зачака Стив да ѝ даде сигнал.

— Добро утро. Аз съм Арлис Рийд от Ню Йорк с вашия „Морнинг Рипорт“. Днес Световната здравна организация обяви, че смъртността от H1N1-X е над един милиард и петстотин милиона. Вчера президент Карнеги е провел срещи с официални лица от

Световната здравна организация и Центъра за контрол на заболяванията, включително ръководителите на двете организации, и с учени, които работят денонощно, за да създадат ваксина, която да се пребори с вируса.

Лъжа, мислеше тя, докато продължаваше. Лъжа, защото се страхувам да кажа истината.

Лъжа, защото ме е страх.

4.

Докато Арлис представяше новините, Лана гледаше през прозореца и слушаше как следващите грозни новини се наслояват върху предишните грозни новини. Тя обичаше прозорци от пода до тавана, беше ѝ приятно, че може да види как изглежда градът. Колко сутрини двамата с Макс бяха претичвали до малката пекарна за пресни кифлички? Сега, вместо витрина, пълна с изкусителни сладкиши и торти, тя беше закована с греди с надраскани върху тях графити.

Погледът ѝ се плъзна към деликатесния магазин на ъгъла, където често се шегуваше с веселата жена зад щанда. Казваше се Дорис, спомни си Лана, и винаги носеше бяла шапчица върху сбитите сиви къдрици, слагаше много яркочервено червило.

Вчера, когато Лана погледна през прозореца на някога препълнения семеен магазин, той се оказа обгорял, дървото все още тлееше, а витрината беше разбита.

Със сигурност единствената причина бе злобата.

Толкова много магазини и ресторанти, в които двамата с Макс бяха клиенти, където им беше приятно, сега бяха затворени или съсипани от вандали и банди.

Другите тавански помещения и апартаменти бяха празни или добре заключени. Дали в заключените имаше живи, или мъртви?

Тази сутрин по тротоара не се мяркаше жива душа. Нямахте ги и онези, които понякога се осмеляваха да излязат, за да ровят в кофите за боклук, преди да се заключат отново. Нито една кола не мина.

Те идваха нощем, с мрака. Самопровъзгласилите се Похитители. Имаше ли друга дума за тях, питаше се Лана. Те излизаха, обикаляха на глутници като обезумели вълци, моторите им ревяха по улиците. Гърмяха с оръжия, хвърляха камъни и запалителни бомби през прозорците. Чупеха, горяха, грабежа, смееха се.

Снощи, когато се събуди от виковете и изстрелите, Лана рискува да погледне. Беше виждала преди глутница Похитители на вратата на сградата им. Видя как двама спорят, вадят ножове, докато останалите

приветстваха кръвопролитие. Оставиха победения окървавен на улицата, но не преди да го наричат и стъпчат.

Макс позвъни в полицията. Телефоните — както стационарните, така и мобилните — напоследък рядко осъществяваха връзка.

Те дойдоха, облечени в униформи, цял час след обаждането. Прибраха трупа в чувал и го отнесоха, но така и не си направиха труд да се качат и да ги разпитат двамата с Макс.

От прозореца се виждаше кръвта.

Как бе възможно светът да стане толкова черен, толкова жесток? И то в момент, когато я бе озарила такава светлина? Лана я усещаше как разцъфва, как искри, усещаше прилива на мощ всеки път, когато се отвореше за нея.

Знаеше, че при Макс е същото, това разцъфване, това откритие.

Сама се беше убедила, че има и други. Ами жената, която видя как скача от покрива на сградата през улицата. Не беше от отчаяние, а за да се възнесе щастливо на блестящи разперени крила. Или момченцето, което едва ли бе на повече от десет, което включваше и изключваше уличните лампи с махване на ръка.

Видя танца на малките светлини, забеляза как някои трепкат съвсем близо до прозореца ѝ, и тя различи фигурите — женски, мъжки.

Чудеса, мислеше тя. От този прозорец бе видяла истински чудеса. Но и ужасна злоба. Човешката жестокост, проявявана с огнестрелно оръжие, ножове и подивели очи. Тъмната страна на маговете, които хвърляха смъртоносни топки огън или поразяваха други с черни пиццаци мечове.

С нарастването на силите ѝ светът умираше пред очите ѝ.

С разбито сърце, Лана мислеше за броя на жертвите, които съобщи жената по телевизията. Повече от милиард и половина мъртви. Животът на милиард и половина бе заличен, не от тероризъм, не от бомби и танкове или маниашка идеология. Беше го сторил вирус, бактерия или нещо микроскопично, което учените хладнокръвно наричаха с някакви букви и цифри.

А хората го наричаха просто Гибелта.

Арлис Рийд сега беше допирната точка на Лана със света извън апартамента. Тя слушаше ежедневните предавания, защото

репортерката изглеждаше толкова спокойна, невъзможно спокойна, докато говореше за ужаса.

И надежда, напомни си Лана. Опитваха се да открият лек. Дори когато го откриеха (а дали щяха да го открият?), нищо вече нямаше да бъде същото.

Гибелта разпростираше отровата си толкова бързо, докато маговете, както черни, така и светли, се надигаха, за да запълнят празнотата, която бе оставила след себе си смъртта.

Какво щеше да остане накрая?

— Лана, дръпни се от прозореца. Не е безопасно.

— Аз съм спуснала щит. Никой няма да ме види.

— Да не би да си неуязвима за куршуми? — Макс пристъпи към нея и я дръпна назад.

Тя се обърна към него и стисна очи.

— О, Макс. Как може да е истина? На запад се вие дим, небето не се вижда. Ню Йорк умира, Макс.

— Знам. — Той я прегърна и се загледа над главата ѝ, към дима, към нещо, което му заприлича на птици, черно на фона на сиво, които не спираха да кръжат. — Най-сетне се свързах с Ерик.

Лана бързо се отдръпна. Макс се опитваше да се свърже с по-малкия си брат дни наред.

— Слава богу! Той добре ли е?

— Да. И той не е успял да се свърже с нашите. Пътували са във Франция, когато това ни сполетя... Нищо не се знае. Дори не успях да прокарам сигнала толкова далече. Все още не.

— Знам, че са добре. Просто знам. Къде е Ерик?

— Все още в Пенсилвания, но казва, че било зле и тази вечер ще се опита да се махне. Ще тръгне на запад, ще се махне от града. Пътува с някакви хора, трупали запаси. Успя да ми каже мястото, когато сигналът се разпадна. Просто не успях да го поддържам по-дълго.

— Важното е, че си се свързал с него и той е добре. — Тя разчиташе на това и стисна ръката на Макс. — Искаш да отидеш и да го намериш, нали?

— Трябва да се махнем от Ню Йорк, Лана. Сама каза, че градът умира.

Тя погледна през прозореца.

— Цял живот — каза тя. — Цял живот живея тук. Работила съм тук, с теб се запознах тук. Това вече не е домът ни. Освен това трябва да намериш Ерик. Ние трябва да го намерим.

Беше доволен, че тя разбира. Прегърна я. Беше намерил мястото си тук, в този град, за него той беше изворът на силите му — заради писането, което обичаше, и магьосническите сили, които откри у себе си. Тук бе започнал да практикува истински Умението, тук откри Лана и тук двамата започнаха да създават живота си заедно.

Сега градът гореше и кървеше. Беше видял достатъчно, за да разбере, че той ще ги отведе в ада, заедно със себе си, ако останат. Бе готов да рискува много, но не и Лана.

— Трябва да намеря Ерик, но и да те опазя — това е най-важното за мен.

Тя се обърна и докосна с устни шията му.

— Ще се пазим един друг. Може някой ден да се върнем, да помогнем, когато всичко тук се изгражда наново.

Той не отговори. Беше излизал навън, беше обикалял за провизии. Надеждата, че предишният живот ще се върне, бе умряла.

— Семейството на един от групата на Ерик има вила в Алегените, затова са тръгнали натам. Сравнително изолирано е. — Макс продължаваше да гледа през прозореца, където птици (дали не бяха станали повече?) кръжаха над виещия се дим. — Там би трябвало да е безопасно, далече от градските райони. Вече начертах пътя.

— Дотам е много път. Арлис Рийд, на която вярвам, твърди, че тунелите са затворени. Военните са вдигнали барикади, опитват се да задържат хората.

— Ние ще успеем да минем. — Привлече я отново към себе си и стисна раменете ѝ, спусна пръсти по ръцете ѝ, сякаш се опитваше да ѝ прехвърли от решителността си. — Ще се измъкнем. Вземи каквото ти трябва, само каквото е необходимо. Ще изляза за провизии. След това ще откраднем автомобил, има много изоставени. Тръгваме на север, отиваме в Бронкс.

— Бронкс ли?

— Основният проблем са тунелите и мостовете. Ще трябва да пресечем река Харлем, но последно чух, че не спират хората, когато отиват в Бронкс.

— Как ще стигнем дотам?

— Мостът на Парк авеню ми се струва най-бърз. — Той разглеждаше картата дни наред. — Това е влаков път, но с камион или джип ще успеем. Малко повече от деветдесет метра е, така че ще го пресечем за нула време. Продължаваме на север, докато има как да кривнем на запад към Пенсилвания. Трябва да се махнем от Ню Йорк. Идва по-лошо, Лана.

— Знам, усещам го. — Тя стисна ръката на Макс и се обърна към телевизора. — Арлис казва, че правителството и учените твърдят, че са близо до откриването на ваксина, но аз не го усещам. Не го усещам, Макс, така както ми се иска.

Обзета от решителност, Лана отстъпи назад.

— Ще събера багаж и за двамата. Няма да ни трябва много.

— Топли дрехи — нареди той. — Облечи нещо, в което ще можеш да пътуваш, да ти е удобно да тичаш, ако се наложи. Ще вземем храна, но пази светлината засега. Фенерчета, батерии, вода, две одеяла. Ще си намерим други провизии по пътя.

Тя погледна стената с полици — от тавана до пода, също като прозорците — и десетките книги, някои от които бяха с неговото име.

Той разбра накъде вървят мислите ѝ и сви рамене.

— И без това съм ги прочел. Отивам да намеря две раници. Междувременно, напълни един сак и за двамата.

— Не рискувай.

Той обгърна лицето ѝ с ръце, целуна я.

— Ще се върна до час.

— Ще съм готова. — Нервите ѝ обаче не издържаха и тя го задържа още миг. — Да тръгнем веднага, Макс, заедно. Ще намерим каквото ни трябва щом излезем от града.

— Лана. — Той я целуна по челото. — Много от хората, които са тръгнали неподготвени, сега са мъртви. Трябва да мислим разумно, да напредваме крачка по крачка. Топли дрехи — повтори той и отиде да си облече палтото, сложи си и шапката за ски. — Един час. Заклучи след мен.

Когато излезе, тя завъртя ключалките, които Макс беше инсталирал, след като започна цялата лудост.

Той ще се върне, каза си тя. Ще се върне, защото беше умен и бърз, защото притежаваше сили. Защото никога нямаше да я остави сама.

Влезе в стаята, погледна дрехите в гардероба. Никакви хубави рокли, никакви стилни обувки или секси ботуши. Усети болка и си представи, че Макс изпитва същата болка, след като трябва да остави книгите си.

„Най-необходимото“ означаваше да оставят нещата, които обичат, но никога един друг.

Тя приготви пуловери, суитшърти, дебели клинове, вълнени панталони, дънки, бархетни ризи, чорапи, бельо. Достатъчно бе за двамата за две седмици, без да се налага да перат. Едно одеяло, една широка, топла кувертюра, две хавлиени кърпи, малка чантичка с тоалетни принадлежности.

Въздъхна, когато погледна колекцията си от козметични продукти. Убеди себе си, че едно-единствено бурканче от любимия ѝ овлажняващ крем е крайно необходимо.

Влезе в хола тъкмо когато Арлис Рийд приключваше репортажа за гола жена, която яздела еднорог на Медисън.

— Дано е истина — прошепна Лана и изключи телевизора за последен път.

Обзета от сантиментални чувства, тя избра любимата си снимка с Макс. Беше зад нея, прегръщаше я. Ръцете ѝ се кръстосваха с неговите. Той беше с черни дънки и синя риза, ръкавите навити до лактите, тя с разкроена лятна рокля, а около тях се беше ширнала зеленината на Сентръл парк.

Лана я сложи заедно с рамката в багажа, пъхна я между кърпите. Пъхна и първият му издаден роман, „Кралят маг“.

Влезе в кабинета му и взе флашката, на която качваше онова, над което работеше в момента. Един ден, когато разумът се върнеше отново в света, щеше да му потрябва.

Извади двете фенерчета, които държеше в малкия кухненски килер, сложи и резервни батерии. Взе хляба, който беше направила вчера, кутия с паста, плик ориз, подправки, които беше изсушила, кафе, чай. Използва малка, мека хладилна чанта за малкото малотрайни храни и замразени пилешки гърди.

Нямаше да гладуват — поне известно време.

Взе ножовете, великолепни, японски, за които бе спестявала месеци, но си струваха.

Може би не трябваше да ги взема, но ако ги оставеше, сърцето ѝ щеше да я заболи повече, отколкото ако оставеше дрехите си. Освен това те бяха и оръжия.

Разви ги отново, остави ги настрана. Нейните инструменти, помисли си тя, затова щеше да ги носи в раницата.

Колкото и да беше глупаво, тя влезе в спалнята, оправи леглото и подреди възглавниците.

Облече се в топли дрехи, сложи дебели чорапи и избра яки ботуши.

Когато Макс почука — седем пъти — три-три-едно, тя едва не полетя до вратата, отключи. След това се хвърли в ръцете му.

— Не си позволих да се тревожа, докато те нямаше. — Дръпна го вътре. — Така че всичко нахлу и се оттече в мига, в който те чух, че чукаш.

Очите ѝ плувнаха в сълзи, заблестяха — и тя се разсмя, когато той ѝ показа раница в бургундско с бонбоненорозов кант.

Той се ухили.

— Ти обичаш розово. Имаха налични.

— Макс... — Тя преглътна сълзите и пое раницата. — Леле. Вече е тежка.

— Напълних и двете — и твоята, а моята с мъжки неща.

Не ѝ каза, че в неговата има деветмилиметров пистолет с допълнителни пълнители. Откри го в разграбен склад.

— Взех и за двамата мултитул, комплект за филтриране на вода, въжета за бърнджи. — Той си свали шапката и прокара пръсти през косата. — Ние сме нюйоркчани, Лана. Градски чеда. Ще бъдем странници в непознати земи.

— Ще бъдем заедно.

— Няма да позволя никой да те нарани.

— Добре. И аз няма да позволя никой да нарани теб.

— Да вземем останалото. Ще трябва да повървим известно време преди да намерим нещо годно за шофиране. Искам да се измъкнем от Ню Йорк, преди да мръкне.

Докато пълнеха раниците, той видя комплекта ножове.

— Всичките ли?

— Не съм взела нито един чифт „Маноло“. Това боли, Макс. Много боли.

Той се замисли, след това избра бутилка вино от стойката и я пъкна в раницата.

— Струва ми се справедливо.

— Така е. А ти имаш нож на колана. Това е кания за нож, нали?

— Това е инструмент. И предпазно средство — добави той, тъй като тя не каза нищо. След малко разкопча предния джоб на раницата и извади пистолета, заедно с кобур.

Шокирана от оръжието в ръката му, тя отстъпи назад.

— О, Макс, не и пистолет. И двамата имаме еднакво отношение към оръжието.

— Непознати земи, Лана. Опасни. — Той го сложи на колана. — Ти не си излизала близо две седмици. — Той стисна ръката ѝ. — Повярвай ми, ще ни бъде нужен.

— Вярвам ти. Искам да се махаме, Макс, да отидем някъде, където огнестрелните оръжия не са нужни, а ножовете не са предпазна мярка. Да вървим. Да тръгваме.

Тя понечи да си облече кашмиреното палто — синьо като очите ѝ — което той ѝ беше подарил за Коледа, но когато той поклати глава, тя взе парката. Добре поне че не направи въпрос за кашмирения шал, който си сложи на врата.

Помогна ѝ да си сложи раницата.

— Ще можеш ли да я носиш?

Тя сви юмрук, а после ръката в лакътя.

— Аз съм градско момиче, което ходи на фитнес. Или поне ходеше.

След това взе чантата си и я прехвърли през рамото.

— Лана, не ти трябва...

— Оставям си кухненския робот, чугунената тенджера, ботуши над коляното „Любутен“, обувани точно един-единствен път, но не тръгвам без чантата си. — Размърда рамене, за да намести раницата, и му отправи предизвикателен поглед. — Макс, всичко си има граници. Да знаеш.

— Да не би да говориш за ботушите, с които влезе в кабинета ми, и една от ризите ми?

— Същите. Значи съм ги обувала два пъти.

— Ще ми липсват също колкото и на теб.

Беше хубаво, помисли си тя, че се усмихваха един на друг, преди да тръгнат.

Той вдигна сака, който тя беше приготвила. Отвори вратата.

— Да вървим — каза той. — Ще тръгнем на север, докато не намерим камион или джип.

Усмивката ѝ угасна и тя само кимна.

Тръгнаха към стълбището в края на общия коридор. Вратата на последния апартамент се откряна.

— Не излизайте...

— Давай — нареди Макс, когато Лана спря.

Вратата се отвори малко по-широко. През пролуката Лана видя жената, която познаваше бегло и знаеше, че се казва Мишел. Работеше в рекламата, беше наследила семейни пари, разведена, с активен социален живот.

Сега косата на Мишел, оплетена, падаше над лицето, сякаш подхваната от вихрушка.

Зад нея чинии, чаши, възглавници и снимки летяха в кръгове.

— Не излизайте — повтори тя. — Там има само смърт. — След това се ухили грозно и завъртя пръсти във въздуха. — Не мога да спра! Просто не мога! Всички тук сме луди. Всички. Луди. Тук.

Тя блъсна вратата.

— Не можем ли да ѝ помогнем? — попита Лана.

Макс я хвана за ръката и я потегли към стълбището.

— Давай.

— Тя е една от нас, Макс.

— Някои от нас не могат да се справят с онова, което е вътре в тях. Те са полудели, като нея. Имат имунитет за вируса, но въпреки това са обречени. Това е истината, Лана. Тръгвай!

Слязоха три етажа до тясното лоби.

Пощите зееха отворени, вратичките им бяха или изкъртени, или висяха като езици. Стените бяха нашарени с графити. Тя усети мирис на урина, остра, застояла.

— Не знаех, че са влизали в сградата.

— Чак до втория етаж — посочи Макс. — Повечето обитатели са се изнесли преди това. Не съм сигурен дали в сградата има някой под третия етаж.

Те излязоха под зимното слънце и жулещия вятър. Лана подуши дим и сажди, развалена храна и друга миризма, за която знаеше, че е смърт.

Тя продължи напред, не каза нищо, докато вървяха бързо през някогашния ѝ малък свят с уютни и подредени улици, магазини и кафенета.

На тяхно място сега се ширеше разруха, пустош, празни улици, осеяни с разбити и изоставени автомобили. Стъпките им ехтяха в ужасната тишина.

Тя копнееше да чуе ръмженето на двигатели, клаксони, гласове, тропот, дрънчене, музиката на града. И двамата скърбяха, докато вървяха на север.

— Макс, господи, Макс, в тази кола има мъртви хора.

— На някои им е било твърде зле, за да излязат или да стигнат до болницата, въпреки това са се опитали. Виждам такива случаи всеки път, когато изляза. Не може да спрем, Лана. Нищо не можем да направим.

— Не е редно да ги оставяме така, но и нищо друго не е наред. Дори утре да започнат да раздават ваксината... — Тя чу истината в мълчанието му. — Не мислиш, че ще има ваксина, нали?

— Мисля, че има повече мъртви, отколкото съобщават, и ще има още много. Не смятам, че дори са близо до намирането на ваксина.

— Не бива да мислим така. Макс, не можем...

Докато говореше, едно момиче — едва ли на повече от петнайсет — изскочи от разбита витрина с издута раница на гърба.

Лана понечи да я заговори, за да ѝ вдъхне кураж. Момичето се усмихна и измъкна назъбен нож от колана.

— Я да оставите раниците, сака и да се разкарате. Тогава няма да ви накълцам.

Шокът накара Лана да отстъпи назад. Макс застана пред нея.

— Направи ни услуга — предложи той. — Обърни се и заминавай.

Момичето, светлата коса стърчеше изпод вълнена шапка, размаха ножа във въздуха. Острието изсвистя в тишината.

— Мръсницата ти няма да е толкова красива, когато я надупча. Оставяйте багажа, ако не искате да се леят кървища.

Когато момичето нападна и замахна с ножа, Лана реагира инстинктивно. Вдигна ръка и страхът изпищя в главата ѝ.

Болката разшири очите на малката и тя отскочи назад, извика. Тези няколко секунди дадоха на Макс време да извади пистолета.

— Дръпни се. Разкарай се.

— Вие сте от тях. — В очите ѝ блестеше омраза, гледаше към Лана. — Ти си от Загадъчните. Вие го направихте. Вие направихте всичко това. Вие сте пълна гадост.

Тя се изплю в краката им и избяга.

— Макс, господи...

— Давай! Тя може да има приятели.

Тръгнаха бързо и тя забеляза, че Макс не прибира пистолета.

— Какво искаше да каже...

— По-късно. Погледни сребърния джип. Видя ли го?

Тя го видя, забеляза, че бронята е смачкана. Видя и телата, проснати на улицата близо до него.

Макс върна пистолета в кобура и стисна ръката ѝ. Сега тя трябваше да тича, за да не изостане от дългите му крачки.

— Макс. Кръвта... — Тя бе навсякъде по улицата.

— Не ѝ обръщай внимание.

Докато отваряше вратата, рев на двигател разкъса тишината.

— Влизай вътре!

Лана трябваше да прекрачи кръвта и смъртта и да се хвърли неумело в автомобила. Не се съдържа и изписка, когато чу трясъка на стрелбата. Седна разтреперана до Макс, който прехвърляше сака отзад. Сакът подскочи и тупна на празната седалка.

Наниз пъстри пластмасови пръстени издрънча, докато той протягаше ръка към стартера. Иззад ъгъла изскочи мотор и подкара към тях. Момичето се беше изправило зад мъж, чиято черна коса на червени кичури се вееше на вятъра.

— Пипнете Загадъчните! — изпищя тя. — Убийте ги!

Група от четирима, вероятно петима, се бяха струпали зад тях и стреляха по джипа. По лицето на Макс избиха капки пот, стискаше зъби.

— Хайде, хайде — увещаваше той колата.

Лана затвори очи, замисли се за живота, който можеха да водят. Поне щяха да умрат заедно, помисли си тя и го стисна за ръката.

Двигателят изръмжа. Макс включи на скорост и настъпи газта.

— Дръж се — предупреди я той, изви волана и се чу свистенето на гумите.

Лана подскочи, когато страничното огледало се пръсна от куршум и джипът се блъсна в бордюра. Макс натисна отново газта.

Понесоха се по улицата, последвани от мотора.

Макс не намали, когато стигнаха при други катастрофирани и изоставени автомобили, разблъска ги и продължи с опасно висока скорост. Летяха искри, когато минаваше толкова близо, че металът се триеше в метал.

Тя рискува и погледна назад.

— Струва ми се, че ни настигат. Мили боже, Макс, момичето има оръжие. Тя е...

Куршуми прорязаха въздуха. Тя чу звук от счупено стъкло.

— Задните светлини — отбеляза мрачно той, после джипът се разтресе и пое на изток. — Може да се наложи да забавя, за да минем през града, Лана, докато се натъкваме на изоставените автомобили. Той е много по-маневрен. Направи онова, което направи на улицата.

Обзета от паника, тя притисна ръце отстрани на главата.

— Не знам какво направих. Бях ужасена.

Той нави волана, върна го обратно и удари вече прегазен велосипед.

— Сега страх ли те е? Отбий ги, Лана. Отблъсни ги, иначе не знам как ще се измъкнем.

Куршум попадна в задния прозорец и раздроби стъклото. Лана протегна ръка. С нея запрати всичкия си страх назад.

Предната гума на мотора се вдигна право нагоре, последвана от задната. Когато моторът се изметна, момичето отлетя от него. Лана чу писъка ѝ, преди да се блъсне в предницата на една кола. Мъжът се задържа, опита се да овладее мотора, но машината се килна, поднесе, а след това заедно с моториста падна на улицата.

— Господи, аз ги убих! Убих ли ги?

— Спаси нас.

Той намали скоростта, докато минаваше през града. Наложил се съвсем да намали на север от Бродуей, тъй като катастрофирани автомобили бяха блокирали източната страна на пътя. Зад тях Таймс

Скуеър, някога пълен с народ, отделен хаотичен свят, беше тих като гроб.

Макс намаляваше на всяко кръстовище, проверяваше дали пътят е чист. Зави на изток.

Колко пъти, мислеше си Лана, беше вземала такси до Мидтаун, за да пазарува или да обядва, или да отиде на театър.

Разпродажба в „Барнис“, обиколка в рая на обувките на осмия етаж на „Сакс“. Разходка в Сентръл парк с Макс.

Сега оставаха единствено спомени.

Нищожни бяха признаците на живот, които забеляза — хората се движеха бързо, приведени, нямаше я вече наперената бърза походка, която сякаш казваше „имам си работа в Ню Йорк“. Нямаше туристи, вдигнали глави към небостъргачите.

Разбити прозорци, преобърнати кофи за боклук, счупени светофари, куче, на което ребрата се брояха, търсеше храна. Дали щеше да подивее, запита се тя, и да започне да търси човешка плът.

— Не познавам населението на Ню Йорк.

— Беше почти девет милиона — заяви Макс.

— Минахме поне петдесет пресечки, а не съм видяла петдесет човека. На пресечка не се пада и човек. — Тя си пое въздух и се опита да се стегне. — Не ти повярвах, когато каза, че не съобщават за всички мъртви. Сега вече съм сигурна. Онова момиче защо искаше да ни убие, Макс? Защо ни погнаха и се опитаха да ни убият?

— Нека първо да се измъкнем от града.

Зави по Парк. Широкото авеню не бе по-чисто, просто имаше място за повече автомобили. Тя си представи паниката, довела до верижните катастрофи, яростта, преобърнала автобуси, автомобили, страхът, който бе накарал хората да заковат прозорците, дори на шестия и седмия етаж.

Количка за храна бе преобърната и обрана. От изгорена лимузина все още се виеше дим. Изоставени кранове се поклящаха като гигантски скелети. Макс минаваше покрай всичко това без да пуска волана, гледаше право напред.

— Сега се поразчисти — отбеляза той. — Повечето хора биха се насочили към тунелите и мостовете дори след като са сложили барикадите.

— Все още е красиво. — Гърлото на Лана се стегна при тези думи. — Старите тухлени постройките, къщите.

Дори с изтръгнатите от пантите врати и заковани прозорци, красотата все още се забелязваше.

Очите на Макс шареха, докато шофираше по широкото, някога красиво авеню.

— Красотата ще се върне — успокой я той. — Хората са твърде големи инаги и ще се впуснат да строят, ще видиш.

— Ние хора ли сме?

— Разбира се. — Той постави ръката си върху нейната. — Не позволявай на страха и подозренията да те карат да се съмняваш в себе си. Ще излезем от Манхатън и ще се насочим на север, после на запад, докато не намерим път към реката. Колкото повече се отдалечаваме от градските зони, толкова по-добри шансове имаме.

Тя кимна, а той стисна ръката ѝ.

— Ако не успеем да намерим път, ще намерим безопасно място до пролетта. Вярвай ми, Лана.

— Вярвам ти.

— Остават ни по-малко от двацет пресечки до моста. — Той вдигна поглед към огледалото за обратно виждане, намръщи се. — Една кола ни настига бързо.

Макс увеличи скоростта.

Лана се обърна назад.

— Според мен са от полицията. Светлините... сега включиха и сирени. Полицаи са, Макс, трябва да спреш.

Вместо това той настъпи газта.

— Старите правила вече не важат. Полицаяте прибират хора като нас.

— Не е вярно. Не съм чула подобни репортажи. Макс! Караш прекалено бързо.

— Не мога да рискувам. Разговарях с други като нас, прибират ги, щом ги открият. Момичето не е единственото, което ни обвинява за нещо. Почти пристигаме.

— Дори след като... — Тя млъкна и стисна очи, когато той направи бърза маневра около преобърнат камион.

— Забави ги — каза той.

— Аз не...

— Направи същото като одеве, само по-слабо. Забави ги.

Сърцето ѝ се качи в гърлото и тя вдигна ръка, опита се да си представи как отблъсква автомобила назад, просто го премества.

Тя го видя как криволичи, след това като по чудо намали. Как става това, зачуди се тя. Преди няколко седмици едва успяваше да запали свещ, а сега... Сега гореше със светлината.

— Задръж ги. Не ги пускай. Трябват ми две минути.

— Страхувам се, че ако... Може да стане като с мотора. Не искам да нараня никого.

— Просто дръж, ето го моста. Мама му стара! Вдигнали са моста. Не помислих за това. Трябваше да се сетя.

Тя се обърна и видя, че лявата страна на моста е вдигната високо. Видя и зейналото разстояние между него и пътя.

— Трябва да обърнем!

— Не. Трябва да го спуснем. — Той стисна отново ръката ѝ. — Можем да се справим заедно. Съсредоточи се, Лана, знаеш как. Съсредоточи се да го спуснем или с нас е свършено.

Макс имаше твърде високо мнение за способностите ѝ. Само че ръката му държеше нейната и тя усети как силата му вибрира. Изтласка онова, което притежаваше, към него.

Тя трепереше от усилието, усещаше всичко вътре в нея как се измества и... се разширява. С потръпване, мостът започна да се спуска.

— Получава се. Само че...

— Съсредоточи се. Ще успеем.

Напредваха прекалено бързо, а мостът се спускаше бавно. Сирените зад тях виеха.

Двамата, помисли си тя. Ще живеят или ще умрат. Затвори очи и натисна по-силно.

Чу трясък и усети как автомобилът подскача и се разтриса.

— Вдигни го! — изкрещя Макс.

През бръмченето в ушите и трепета в тялото, тя изтласка отново. Отвори очи. За момент ѝ се стори, че летят.

Завъртя се и видя как мостът се вдига, сантиметър по сантиметър зад тях. Автомобилът, който ги преследваше, наби спирачки в далечния край.

— Макс. Откъде идва това? Как стана така, че можем да правим такива неща? Тази мощ, тя е ужасяваща и...

— Вълнуваща... Промяна на баланса, разгръщане. Не знам, но ти не я ли усещаш?

— Да, да. — Разгръщане, помисли си тя, и много повече.

— Измъкнахме се — увери я Макс. Вдигна ръката ѝ към устните си, но не намали, докато профучаваха по релсите. — Ще намерим път. Извади вода от раницата, поеми си дълбоко дъх. Трепериш.

— Хора... хората се опитаха да ни убият.

— Няма да им позволим. — Когато обърна глава, за да я погледне, очите му станаха тъмносиви и жестоки. — Чака ни дълъг път, Лана, но ще успеем.

Тя отпусна глава на седалката и затвори очи. Опита се да успокои сърцето си, да се прочисти от страха, който спускаше мъгла над мислите ѝ.

— Толкова е странно — прошепна тя. — Толкова време живея в Ню Йорк, а за пръв път идвам в Бронкс.

Смехът му я изненада и се понесе, наситен и приятен.

— На това му се казва първо посещение.

5.

Джона Ворхиз вървеше през хаоса в спешното. Хората продължаваха да се стичат, влизаха с олюляване, но и с надежда, сякаш сградата щеше да им предложи чудо. Кашляха, повръщаха, кървяха, умираха. Повечето бяха поразени от Гибелта, някои от последвалото насилие.

Огнестрелни рани, рани с нож, счупени кости, наранявания на главата.

Някои седяха тихо, безнадеждно, като мъжа с момченце на около седем в скута му. Или жената със стъклени трескави очи с броеница в ръка, която се молеше. Смъртта бе в тях, оцветяваше ги в черно и той знаеше, че няма да изкарат и до края на деня.

Други беснееха, пицяха, изискваха, от съскащите им уста капеше слюнка. За него бе срамота, че последното, което ще направят в живота си, е толкова грозно.

Редовно избухваха свади, но рядко продължаваха дълго. Вирусът така ги беше омаломощил, че тялото дори на шампион щеше да рухне, след като нанесе или получи няколко удара.

Медицинският персонал, поне онова, което беше останало от него, правеше всичко по силите си. Той знаеше, че има свободни легла. Да, леглата бяха предостатъчно, както и свободните операционни, също и манипулационните. Само че докторите не бяха достатъчно, нито сестрите, стажантите, санитарите, които да лекуват, кърпят, спират кръвотечението.

В моргата нямаше легла — знаеше и това. Там нямаше свободни места и телата се трупаха като ненужни дървени трупи.

Ами по-голямата част от медицинския персонал? Пати, партньорката му от четири години, майка на две деца, които обожаваха дивашкия рок, филмите на ужасите (колкото по-кървави, толкова по-добре) и мексиканската храна (с повечко Табаско) избяга заедно с малчуганите за Флорида през втората седмица. Избяга, защото баща ѝ — запален играч на голф, който живееше добре в Тампа — бе починал,

а майка ѝ — пенсионирана учителка, доброволка в ограмотяването, запалена плетачка — умираше.

Той видя Гибелта в Пати, заедно със страха ѝ, с мъката, когато се сбогуваше. Знаеше, че повече няма да се срещнат.

Нямаше да види нито нея, нито сладураната сестра, която обичаше на униформата ѝ да има котенца или кученца. Нито санитаря, който вечно премяташе дъвка и се надяваше да стане хирург, както и десетки, много десетки други.

Хората умираха като мухи, някои в домовете си, други, докато бяха на работа. Някои докара лично — сега вече сам. Също като болничния персонал, парамедиците, шофьорите на линейки, и редиците на пожарникарите, ченгетата, всички бяха оредели.

Или бяха мъртви, или бягаха.

Рейчъл беше жива — красивата, посветена на работата си доктор Хопман. Видя как се бори с талазите на Гибелта. Преуморена, изтощена, но така и не изпадна в паника. Беше дошъл да я потърси, да види какво вещае бъдещето за нея.

Тя му даваше надежда.

След това щеше да си тръгне, да се заключи в апартамента си заедно с отчаянието, защото от надеждата го болеше.

Но ето че се върна, за да потърси онази мъничка искра, бледа светлинка, която да озари жестокия свят. Навсякъде виждаше смърт, която го притиска, раздира, подиграва му се заради способността да я види, но без да може да направи каквото и да било.

Затова обикаляше спешното, искаше да излезе и да приеме решението, което бе взел в мрака. Това беше последният път, в който търсеше надежда.

Надникна в манипулационните и видя смърт. Надникна в складовете и видя погром.

Дали пък да не обиколи още малко, за последен път.

Извън спешното болницата ехтеше като гробница. Може би така беше добре, помисли си той. Може би това беше знак. Господ му беше свидетел, че тишината успокояваше.

Скоро всичко щеше да притихне.

Влезе в стаята за почивка на персонала — тук пазеше добри спомени, които искаше да отнесе със себе си. Забеляза Рейчъл, седнала на една от масите, да взема кръв от собствената си ръка.

— Какво правиш?

Тя вдигна поглед. Тревога, умора, но от паника нямаше следа. Все още нямаше следи от Гибелта.

— Затвори вратата, Джона. — Тя сложи капачка на пробата, етикет и я остави при другите. — Вземам си кръв. Аз съм с имунитет. Минаха повече от четири седмици, а нямам симптоми. Бях изложена на заразата много пъти и все още не показвам признаци на вируса. Нито пък ти — отбеляза тя. — Седни. Искам да ти взема проба.

— Защо?

Тя отвори спокойно нова спринцовка.

— Защото всички, които лекувах — от първия до последния пациент — измряха. Защото съм убедена, че ти докара нулевия пациент в моето спешно: Рос Маклауд.

Краката му се подкосиха и Джона седна.

— Аз...

— Изпратих доклад до Центъра по контрол на заболяванията още преди седмици, но така и не получих отговор. И там умират. Не мога да се свържа, но ще се опитам да изпратя друг доклад утре. Искам време, преди да се свържат с нас. Свали си якето и си навий ръкава.

— Да се свържат с нас ли?

— Сега са в Ню Йорк — Ню Йорк Сити, Чикаго, окръг Колумбия, Ел Ей, Атланта, разбира се. — Тя му сложи гумения турникет. — Свий юмрука — нареди тя, преди да разтрие вътрешната страна на лакътя. — Проверяват. Търсят хора с имунитет като теб и мен, отвеждат ги за тестове, независимо дали искат, или не.

— Ти откъде знаеш?

Тя се усмихна леко и вкара иглата, а той едва усети убождането.

— Лекарите разговарят с други лекари. Имам приятелка, която кара стажа си в Чикаго. Караше го. Мисля, че е мъртва.

Когато гласът ѝ пресекна, тя поседя за малко, вдишваше и издишваше, докато не се успокои.

— Дошли в защитни костюми, тествали персонала. Тя не минала теста, но те отвели всички, които го издържали. Това беше преди три дена. Брат ѝ работеше в „Сибли“ в окръг Колумбия. Те поели контрола там. Отряд, събран от различни институции. Центърът по контрол на заболяванията, Националният здравен институт, Международната

здравна организация. Преместили болните в други болници. Подбрали някои за наблюдение и тестове. Имунизирани са под карантина. Военна карантина. Брат ѝ успял да се измъкне и да се свърже с нея, да я предупреди. Тя направи същото за мен.

— Слушам новините, когато мога. — Когато имаше сили да ги издържи. — Не съм чул нищо по този въпрос.

— Дори някои медии да знаят, те ще си мълчат. В противен случай ще се озоват в някоя зона за задържани. Така предполагам. — Тя сложи капаче на пробата и постави тампон и лепенка върху малкото убождане.

Отпусна се назад и го погледна в очите.

— Хийли също има имунитет.

— Не познавам Хийли.

— Няма откъде. Лабораторен плъх, от добрите. Той си прави собствени изследвания. Направихме на много от заразените, започнахме с Маклауд. И на хората, които имат имунитет. Докато можем.

Рейчъл огледа празната стая като човек, който току-що излиза от дълбок басейн.

— Ние сме малка болница в Бруклин, но ще стигнат и до нас. Ако някой открие първоначалния ми доклад, ще довтасат по-бързо и ще те отведат под карантина, ще те направят обект за тестове.

— И теб също — добави тя, след това притисна пръсти към уморените си очи. — Не трябва да идваш тук.

— Дойдох, за да се сбогувам.

— Добро решение. Не помагаме на никого. Ти довеждаш заразените, аз се опитвам да ги лекувам. Сто процента смъртност, след като си вече заразен. Сто процента.

Тя покри лицето си с ръце, поклати глава, когато той я докосна по ръката.

— Дай ми минута — промълви тя, въздъхна дълбоко и отпусна ръце. Очите ѝ, дълбоки, тъмнокафяви, блестяха, но сълзи нямаше.

— Цял живот съм искала да бъда лекар. Не съм мечтала нито за принцеса, нито за балерина, нито за рок звезда, нито да стана известна актриса. Лекар. Спешно отделение. Да си на разположение, когато хората са болни и уплашени, наранени. Ти си до тях. А сега? Сега вече е все едно.

— Не. — Той усети как мракът го обгръща. — Не е така.

— Може би кръвта ни ще свърши работа. Може Хийли да открие чудо. Малко вероятно, но може би. Но аз ще правя каквото мога, докато мога. Трябва да вървиш. — Тя отпусна ръка върху неговата. — Намери си безопасно място. Не се връщай тук.

Той погледна ръката ѝ. Знаеше, че е силна, способна.

— Аз си падах по теб.

— Знам. — Тя му се усмихна, когато той я погледна. — Жалко, че нито един от нас не направи нищо по въпроса. Аз, поради куп причини, избягах връзките. Какво е твоето извинение?

— Не събрах кураж.

— Наша грешка. Сега вече е твърде късно. — Тя отдръпна ръка, стана и взе пробите. — Отивам да ги занеса на Хийли, ще му бъда лабораторна асистентка, тъй като само той е останал от целия отдел. Успех, Джона.

Остана загледан след нея. Надежда нямаше, помисли си той. Не видя надежда в нея. Сили, да, но искрата надежда бе угаснала. Той разбираше.

Облече си якето. Не искаше да се връща през спешното, да минава покрай толкова много смърт, но знаеше, че ще му помогне, за да изпълни решението, което беше взел.

Не обърна внимание на писъците, на повръщането, на ужасната раздираща кашлица и излезе навън. Мислеше да довърши тази работа вътре. Ако му стискаше, щеше да отиде в моргата. Така щеше да улесни всички. Само че просто не намираше сили.

Точно тук, реши той, на входа на спешното ли? По дяволите, те си имаха достатъчно работа. В неговата линейка ли? Това щеше да е добър завършек.

Зад волана или отзад? Зад волана или отзад? Защо му беше толкова трудно да реши?

Самото действие ли? Не беше проблем. Беше поемал достатъчно самоубийства и знаеше кой е най-добрият начин. Старият трийсет и втори калибър на дядо му в устата и дръпваш спусъка. Готово.

Просто не можеше да живее и да вижда цялата тази смърт около себе си. Безнадеждна, неминуема смърт. Не можеше да гледа съседите си в очите, колегите, приятелите, роднините и да вижда смъртта в тях.

Не можеше да се заключва в мрака, за да престане да я вижда. Не можеше да търпи виковете, гърмежите, молбите за помощ, лудия смях.

Най-сетне депресията и отчаянието му щяха да се превърнат в лудост. Той се страхуваше истински, че лудостта ще го превърне в един от злите, които преследваха други и причиняваха още смърт.

Най-добре да приключи, просто да приключи и да си отиде тихо.

Бръкна в джоба на палтото си и напипа пистолета. Тръгна към линейката, доволен, че имаше шанс да види Рейчъл и да се сбoguва. Питаше се какво ли ще открие Хийли в кръвта му. Нещо свързано с ужасната му способност.

Проклетата кръв.

Обърна се, когато чу клаксон, но продължи да върви, дори когато миниванът наби спирачки и се удари в бордюра. Още смърт за моргата, помисли си той и отпусна рамене при зова за помощ.

Нямаше помощ.

— Моля ви, много ви моля. Помогнете ми.

Никаква смърт повече, зарече се той. Нямаше да поглежда повече смърт.

— Бебетата се раждат! Трябва ми помощ.

Той не се въздържа и погледна назад. Видя жена, която се измъкна от яркочервения ван. Придържаше огромния си корем.

— Трябва ми лекар. Раждам. Те ще се родят всеки момент.

Не видя смърт. Единствено живот. Три живота. Три ярки искрици.

Каза си, че може да се самоубие по-късно, и тръгна към нея.

— Коя седмица?

— Трийсет и четвърта и пет дена. Близнаци. Ще родя близнаци.

— Много подходящ момент за двойна радост. — Той я прегърна.

— Вие лекар ли сте?

— Не. Парамедик. Няма да минаваме през спешното. Пълно е със заразени.

— Струва ми се, че имам имунитет. Всички останали... Но бебетата... Те са живи. Не са болни.

Когато долови страха в гласа ѝ, той реши да ѝ вдъхне кураж.

— Добре са, всичко ще бъде наред. Ще минем през тази врата. Ще ви отведе в родилното. Ще намерим лекар.

— Аз... Контракция! — Тя го стисна и заби пръсти в ръката му, задиша тежко.

— Забави малко.

— Ти забави! — озъби се тя. — Извинявай.

— Няма проблем. Колко често са?

— Не обърнах внимание, когато се качих зад волана. Бяха на около три минути, когато тръгнах. Отне ми, не знам. Десет минути, за да дойда. Не знаех какво друго да направя.

Той я въведе вътре и двамата се насочиха към асансьорите.

— Как се казваш?

— Кейти.

— Аз съм Джона. Готова ли си за близнаци, Кейти?

Тя вдигна очи към него, големи зелени очи, след това отпусна глава на гърдите му и се разплака.

— Всичко е наред, всичко е наред. Всичко ще бъде наред.

Да помогне за две бебета в този черен смъртоносен свят? Не се бе замислял за това. Каза си да не мисли за друго, освен да се доберат до родилното.

— Водите ти изтекоха ли?

Тя поклати глава.

Вратата на асансьора се отвори към празната рецепция. Познатата тишина го накара да разбере, че може и да не намери помощ тук.

Поведе я обратно — празни стаи, празно бюро. Вече никой ли не раждаше?

Въведе я в една от празните зали.

— Супер местенце — подхвърли той, като се стараеше да говори весело. — Да ти свалим палтото и да те настаним. Кой е твоят акушер-гинеколог?

— Почина. Няма значение, защото почина.

— Да свалим обувките. — Той натисна копчето за повикване на сестрата, преди да коленичи, за да ѝ свали обувките.

Нямаше да облича роба. Не знаеше къде да намери, а не искаше да губи време, тя и без това беше с рокля.

— Готово. — Помогна ѝ да се настани в леглото и спря, когато тя отново заби нокти в ръката му. Отново натисна копчето за повикване на специалист.

— Всички ли са мъртви? — попита тя, след като контракцията премина. — И лекарите, и сестрите ли?

— Не. Току-що разговарях с една лекарка на долния етаж, моя приятелка, преди да изляза и ти да пристигнеш. Ще потърся някоя от акушерките.

— О, господи, не ме оставяй.

— Няма. Кълна се, няма. Ще видя дали не мога да намеря сестра и ще докарам два кувьоза за бебетата. Добро време за раждане — повтори той, — но все пак се раждат малко преждевременно.

— Старах се да стигна до трийсет и шеста седмица. Опитах, но...

— Ей. — Той пое ръката ѝ, изчака, докато пълните със сълзи очи срещнат неговите. — Ти си почти в трийсет и пета седмица. Много добро постижение. Дай ми две минути. Не напъвай, Кейти. Дишай, ако усетиш нова контракция, преди да се върна. Не напъвай.

— Побързай, моля те.

— Обещавам.

Той излезе от стаята и хукна.

Не познаваше това крило, беше влизал, но не по-далече от рецепцията. Окуражи се, когато видя три бебета зад стъклото в креватчетата им. Значи трябваше да има някой на етажа. Все някой се грижеше за бебетата.

Влезе през една летяща врата и попадна в операционна. Лекар (поне така се надяваше) с роба и ръкавици държеше скалпел, сестра и бременна жена на масата със затворени очи.

— Има жена, която ражда близнаци и...

— Опитвам се да спася живота на жената и плода. Вън!

— Имам нужда... Тя има нужда от лекар.

— Вън, казах! Аз съм лекарят. Само аз останах и съм адски зает.
Сестра!

— Върви си! — нареди тя, докато лекарят правеше разрез.

— Пуснете съобщение по пейджъра на доктор Хопман. Само това. Пуснете ѝ съобщение по пейджъра.

Джона изскочи навън, грабна два кувьоза и ги изтласка към стаята, където беше Кейти.

— Продължавай да дишаш, не спирай — извика той, когато влезе при нея. — Ще наглася кувьозите, за да са готови.

— Лекар! — успя да изрече тя.

Той нагласи кувьозите, свали си якето и нави ръкави.

— Ще бъдем ти, аз и близнаците. Ще се справим.

— О, господи. О, господи. Ти някога израждал ли си бебе?

— Да, няколко пъти.

— Щеше ли да го кажеш, ако не беше?

— Не. Дори съм израждал недоносено. За пръв път имам близнаци, но след като знаеш как става с едно, ще се справиш и с две. Ще си измия ръцете и ще си сложа ръкавици. После ще видим дали са добре.

— Нямам избор. — Тя гледаше към тавана, точно както когато майка ѝ умираше. — Ако нещо се обърка с мен, обещавай ми да се погрижиш за тях. Погрижи се за бебетата ми.

— Нищо няма да се обърка и ще се погрижа за тях. И за теб. Кълна се тържествено. — Той се прекръсти и пристъпи към мивката, за да си измие ръцете.

— Как ще ги кръстиш? — провикна се той.

— Момичето е Антония. Съпругът ми... той много искаше момиче. Преди да разбере, че ще имаме близнаци, се надяваше да родя момиче. Момчето ще се казва Дънкан, на бащата на татко.

— Много хубави, силни имена. — Той си сложи ръкавиците и пое дълбоко дъх.

— Той издъхна тук. Моят Тони. И родителите ми, и брат ми. Четирима човека, които обичах, умряха в тази болница, но не знаех къде другаде да отида.

— Съжалявам. Но бебетата ти ще оцелеят, също и ти. А, трябва да ти сваля бельото и да погледна.

— Скромността не е включена в списъка за днес.

Той смъкна бикините.

— Трябва малко да се откриеш.

— Да се открия, друг път.

— Не, сега.

Той се усмихна и тя се засмя.

— Смешник.

— Трябва да чуеш пълния ми стендъл репертоар. Трябва да го направя малко лично и ще бъде неловко. Ти дишай.

Той вмъкна пръсти, за да прецени разкритието, а тя изпусна въздуха към тавана.

— Имаш пълно разкритие, Кейти. Ще се извиня на Антония, когато излезе. Побутнах ѝ главата.

— Дънкан. Той е пръв. Неговата глава.

— Да. — И слава богу, че беше главата му, а не дупето.

— Тръгва...

— Напъвай! Съвсем близо си. Ти... получава се. Водата изтече.

— Боли. О, мили боже, майко божия, боли!

— Знам.

— Какво знаеш ти? Ти си мъж. — Тя изви глава и затвори очи от болка. — Щяхме да пуснем Адел, докато раждам. Двамата с Тони щяхме да накараме и двете ни майки да са до нас. Неговата е мъртва, също и баща му, брат ми, братът и сестрата на Тони. Бебетата си имат единствено мен.

— Дънкан се показва, Кейти. Виждам главичката, има коса! Тъмна.

Тя изхлипа, покри очи и вдигна ръка към него.

— Обичах го толкова много. Тони. Родителите си, брат ми, неговото семейство. Моето семейство. Всички си отидоха. Бебетата... Само те останаха от семейството ми. Имат само мен.

Контракциите продължиха.

Тя не заговори повече за загубата си, държеше се като воин в битка.

Дънкан, с черна коса, размахал юмручета, се появи на бял свят с рев. Майка му се разсмя и протегна ръце.

— Цветът му е добър, дробовете също. — Джона избърса бебето, преди да го положи в ръцете на Кейти. — Прерязвам пъпната връв.

— Той е красавец. Съвършен е... Съвършен ли е? Моля те, кажи?

— Ще го премерим и ще го поставим в кувъза да се стопли. Разбира се, че изглежда съвършен.

— Той... насочва се към гърдата.

— Нали е момченце.

— В книгата пише, най-вече при преждевременно родените... Той веднага ухапа! Гладен е. И... О, боже, тя идва. Идва.

— Антония явно не обича да изостава. Нека да го поставя в кувъза.

— Не, не. Добре ми е така. Той е гладен. Трябва да напъвам!

— Добре, давай силно. Можеш и по-добре.

— Опитвам се!

— Добре, задръж. Спокойно, спокойно, дишай. Ще трябва да напънеш силно. Едно добро, силно напъване. Давай! Сега!

Тя си пое въздух и изпусна тих, гърлен вой. Джона сви ръце, наведе се и Антония се плъзна в дланите му.

— Ето я и нея.

— Тя не плаче, не плаче. Какво не е наред?

— Дай й секунда. — Джона почисти носа на бебето, устата, разтри малките гърди. — Хайде, Антония. Знаем, че не си ревля, но майка ти иска да те чуе. Добре е. Светлината е в нея, няма мрак. Виждам живот, не смърт.

— Какво...

— Всичко е наред. — Джона се ухили, когато бебето нададе силен плач. — Порозовя. Просто искаше да ни постресне. Много е красива, мамче.

Кейти я прегърна.

— Погледни сладката малка главица.

— Да, брат й е взел всичката коса. Дай й малко време, тя ще го надмине в това отношение. Прерязвам пъпната връв. Ако той е приключил със закуската, искам да го почистя, да го премеря и да проверя някои неща. Теб те чака още малко работа с плацентата.

— Ще бъде по-лесно, отколкото раждането на близнаците.

Джона пое Дънкан и го почисти внимателно, провери сърдечния ритъм, рефлексите и го премери.

— Два килограма и седемдесет и седем грама. Добро тегло, дори за едно дете. Добре свършена работа, Кейти.

— Тя ме наблюдава. Знам, че не е възможно, но все едно ме гледа. Сякаш ме познава.

— Разбира се, че те познава. — Докато наблюдаваше бебето в ръцете си, Джона усети тиха, искрена обич.

— Искам да поставя Дънкан на топло за малко. Трябва ми и момиченцето ти. На теб ще ти потърся нещо студено за пиене — обърна се той към Кейти, след като почисти Антония. — Малко храна, ако успея да намеря. А момиченцето ти тежи два килограма и петдесет и пет грама. Браво на нея!

— Контракция...

— Добре, да извадим и плацентата. Нищо не бива да остава.

Когато всичко свърши, Кейти се отпусна по гръб и не каза нищо, докато Джона попиваше потта от лицето ѝ. След това стисна ръката му.

— Ти каза, че виждаш живот, не смърт. Светлина, не мрак. И тогава, когато го каза... беше различен. Видях нещо различно.

— Малко се поувлякох... — Той понечи да отстъпи, но тя го стисна по-силно, погледна го. — Виждам разни неща през изминалите седмици. Все неща, които нямат смисъл, неща от книги и фентъзи филми. Ти да не би да си от тях? Един от онези, които наричат Загадъчните?

— Виж, изморена си, а аз трябва...

— Ти изроди сина ми и дъщеря ми, помогна да дойдат на този свят, ти отново ми даваш семейство. Даваш ми... — сълзите рiekнаха и гласът ѝ потрепери, — даваш ми причина да живея. Ще ти бъда благодарна всеки ден до края на живота си. Ще съм ти благодарна всеки път, когато погледна децата си. Аз имам деца. Ако част от причината да ги имам е, че ти притежаваш нещо, че си нещо различно, аз съм благодарна и за него.

Когато очите му се насълзиха, той стискаше ръката ѝ така, сякаш тя беше неговото единствено спасение.

— Не знам какво съм. Наистина не знам. Виждам как смъртта сполита някого или пък нараняване. Виждам как се случва, но не мога да го спра.

— Ти видя живот в мен и бебетата ми. Ти видя живот. Знам какво си. Ти си моето лично чудо.

Той трябваше да седне на леглото, за да се овладее.

— Щях да се самоубия.

— Не, Джона, недей.

— Ако беше пристигнала пет минути по-късно, щях да съм мъртъв. Не можех да търпя повече да виждам смърт. След това ти пристигна и аз видях живота. Май и ти си моето лично чудо.

Кейти се надигна.

— Би ли ме прегърнал за минутка?

— Разбира се.

Тя отпусна глава на рамото му.

Той чу да приближават бързи стъпки и Рейчъл го повика.

— Насам, докторе. — Погледна към Кейти. — По-добре късно, отколкото никога.

— Кой има нужда от лекар?

Рейчъл се показва на вратата.

— Я виж ти. Ти ли го направи?

— И тя помогна малко — отвърна Джона.

— Добра работа в екип. Аз съм доктор Хопман — започна тя, след това Кейти обърна глава. — Кейти? Кейти Парсони, нали?

— Да, доктор Хопман. — Сълзите рукнаха. Кейти подаде ръка, въпреки че все още се притискаше до Джона.

— Всички сте добре, нали? Ще погледна бебетата, също и теб.

— Дънкан, два килограма и седемдесет и седем грама. Антония, два и петдесет и пет. Забравих да ги премеря на дължина — каза Джона.

— Свършил си страхотна работа. Как се чувстваш, мамче? — попита тя и пристъпи към Дънкан.

— Уморена, гладна, благодарна, тъжна, щастлива. Чувствам всичко. Доктор Хопман беше с мен, когато мама почина. И татко — обърна се Кейти към Джона.

— Джона ги докара в болницата — рече Рейчъл и го погледна. — Рос и Анджела Маклауд.

— Маклауд. — Пилешката супа на печката. Първите. Нулевиет пациент, помисли си той.

— Имаме си две здрави бебета. — Рейчъл приклепна, за да огледа плацентата и пъпната връв. — Добре, добре.

— Кога могат да пътуват? — попита Джона.

— Трябва да прегледам Кейти и ще намеря някой от педиатрията да види бебетата.

— Тя е добре, също и те. Виждам го, точно както видях, че майка й не беше добре, докато ти се опитваше да направиш нещо за баща й. Също както виждам, че ти имаш имунитет. Притежавах това умение преди... преди всичко това. Не очаквам да ми повярваш, но...

— Вярвам ти — прекъсна го Рейчъл. Потри очи. — Виждам разни неща. Отначало не вярвах, но постепенно виждаш достатъчно и трябва да си пълен идиот, за да не повярваш. Освен това няма да съм лекар, ако не прегледам жена, която току-що е родила близнаци.

— След като го направиш, искам да знам дали могат да пътуват. И кога ти ще си готова за тръгване.

— Какво си намислил?

— Още не знам, но знам, че имаш имунитет. Също като Кейти и бебетата. Каза, че правят чистки, че отвеждат всички с имунитет в карантинни зони, тестват ги.

— Какво? — Кейти стисна рамото му. — Те ли? Имаш предвид правителството ли? Задържат хората, които не са болни?

Рейчъл въздъхна.

— Джона...

Стига глупости, помисли си той. Стига отчаяние.

— Тя има право да знае. Трябва да мисли за бебетата. Ти си лекар. Има хора, които не са носители на вируса и също имат нужда от лекари. На тях им трябва умни лекари, които умеят да се приспособяват. Ще се опитат да приберат и хора като мен, но мътните ме взели, ако позволя да ме превърнат в лабораторен експеримент.

— Това е кръг — повтори той. — От родителите й до мен, от мен до теб, от теб до Кейти и от Кейти до мен. А сега и бебетата. Това означава нещо. Кога ще могат да пътуват, ти кога можеш да тръгнеш?

Уморена до смърт, Рейчъл погледна бебетата и жената, която плачеше тихо.

— Може би утре, в зависимост от това какво пътуване имаш предвид. Пътищата са блокирани.

— Мога да осигуря лодка.

— Лодка ли?

— Пати, тя ми беше партньорка — обърна се той към Кейти. — Тя имаше лодка. Не е кой знае какво, но става. Качваме се и пресичаме реката. И тръгваме... в посоката, която преценим, че е най-добра. Може би към селскостопанските райони. Няма да съм сигурен, докато не тръгнем. Никой няма да подложи тези деца на тестване.

— Никой няма да ми пипне бебетата. — Сякаш някой бе спрял кранчето и сълзите й секнаха. — Абсолютно никой. Може да тръгнем веднага.

Рейчъл вдигна ръка.

— Утре. Ще те прегледам и ще следим състоянието на бебетата двайсет и четири часа. Ако няма усложнения, заминаваме утре.

Трябват ни запаси. Памперси и дрехи, одеяла. Може би адаптирано мляко за близнаците.

— Дънкан вече се нахрани.

— Сериозно? — Рейчъл се разсмя. — Още една добра новина. Въпреки това ни трябват провизии. Някои от нужните неща ще ги взема оттук. Ще отида и ще ги изпиша, ако изобщо изписват, защото жена с бебета на един ден има нужда от лекар. Но Джона може да се справи с всичко. — Тя посочи и петимата. — Това означава нещо. Защото, може би, там някъде ще започна отново да се чувствам като лекар.

Тя пристъпи към леглото.

— Върви да намериш нещо за ядене за новата майка. Може би студена напитка и със сигурност вода. Намери й нещо чисто, което да облече, и шапки, памперси за бебетата. Да видим колко си изобретателен, Джона.

— Смятай, че съм свършил всичко. — Той се надигна. — Ще се върна бързо — увери той Кейти.

— Знам.

— Добре, Кейти, дай да те погледна.

— Доктор Хопман?

— Рейчъл. Казвай ми Рейчъл, вече сме отбор.

— Рейчъл, когато приключиш, може ли да подържа бебетата?

— Разбира се. — И искрата, която беше угаснала в нея през последните ужасни дни, отново пламна.

БЯГСТВО

*Как да избяга човек от онова, що е писано?
Как да избяга от съдбата си?*

Фирдоуси

6.

Докато Кейти кърмеше дъщеря си за пръв път, Арлис Рийд реши да изнесе предаването навън. От дни наред зависеше от репортажите на Чък, от онова, което успяваше да събере като информация от несигурния интернет, в съчетание с бързото препускане от и до студиото.

Искаше да е репортер, казваше си тя, докато проверяваше батериите на касетофона. Време бе да излезе на улицата и да прави репортажи.

Не се обади на продуцента и директора. Каквото и да се случеше, решението щеше да е нейно — и част от това решение, тя знаеше, бе взето, след като премълча — най-лошото, което Чък ѝ каза тази сутрин.

Нямаше да дойде помощ.

Тъкмо ставаше, за да си облече палтото, когато Фред надникна откъм бюрото си.

— Къде отиваш?

— Навън. Да работя. Трябва да ме покриеш, Фред. Просто кажи, че спя или каквото измислиш. Искам да разбера какво е навън. Стига някой да не ме обере, изнасилили или убие.

— Няма да те покривам. — Фред стана. — Идвам с теб.

— Няма начин.

Малката Фред, метър петдесет и пет, само се усмихна.

— Има, и още как. Прекарала съм достатъчно време навън. Нали все някой трябва да осигури шоколадовите рулца и чипса? А и двама е по-добре от един — добави тя и си облече с един замах яркосиньото яке, покрито с розови звезди. — Има един пазар, нещо като дупка, зад Шеста, на Петдесет и първа. Закован е, но някой от нас знаят, че можеш да измъкнеш няколко греди и да се промъкнеш.

Тя нахлупи розова шапка с помпон върху къдравата си червена коса.

— Все още има храна, така че може да вземем малко провизии. Никой не взема повече, отколкото има нужда. Така сме се разбрали.

— Ние?

— Там е нещо като... махала. Който е останал. Не вземаш повече, отколкото имаш нужда, така че да има за всички.

— Фред. — Арлис метна на рамо куфарчето и погледна дребната червенокоска с дръзко лице, обсипано с лунички. — Това е репортаж. Ти си репортажът.

Светлозелените спокойни очи се замъглиха.

— Не можеш да го излъчиш, Арлис. Някои хора, ако разберат, че там има храна, ще я вземат всичката. Ще нахлуят там.

— Няма да съобщавам адрес, нито дори района. — За да покаже колко е сериозна, Арлис кръстоса пръсти и ги притисна към сърцето си. — Просто историята. История за хора, които работят заедно и си помагат. Лъч надежда. Кой няма нужда от лъч надежда в този момент? Ще ми дадеш малко подробности, никакви имена и места, просто как сте стигнали до тази уговорка, как работи.

— Ще ти кажа, докато сме навън за храна.

— Добре, но оставаме заедно. — Арлис си помисли за пистолета в чантата.

— Дадено. И не се тревожи. Имам начин да разбере дали някой е приятелски настроен, или е гадняр. Е, някои гадняри не се опитват да те убият, нищо такова. Те просто винаги са си били гадняри.

— Няма спор.

Тръгнаха.

— Да знаеш, че на Джим няма да му стане приятно, че рискуваш. Арлис сви рамене.

— Да, но ще му бъде приятно да получи репортаж отвън. Там има истински хора, които се опитват да преживеят още един ден. Как го постигат? Какво им се случва? Хората имат нужда да чуят за други хора, които преживяват. Помага им да продължат.

— Като да не вземаш от пазара повече, отколкото имаш нужда.

— Точно така. — Докато слизаха към лобито, Арлис начерта плана. — Тръгваме по Шеста, оглеждаме се да не ни нападнат. Видим ли група хора, покриваме се. Групите могат да се превърнат в тълпи.

— Най-вече нощем — отбеляза Фред. — Но и през деня.

— Не съм излизала нощем от три седмици, освен да се прибера по най-бързия начин след вечерните новини. А колко обичах да се разхождам късно вечер.

— Просто трябва да знаеш къде да се разхождаш, да излизаш в безопасните зони.

— Безопасни зони ли?

— Има повече добри хора, отколкото лоши. Някои от лошите не са чак толкова лоши. Те са просто уплашени и отчаяни. Някои обаче са адски гадни и трябва да стоиш надалече от тях, да знаеш как да се скриеш. — Възможно бе нейното спасение да е точно пред нея.

— Ти откъде знаеш за безопасните зони?

— Разговаряш с хората, а те са говорили с други хора — обясни Фред, когато стигнаха лобито. — Не казах нищо, защото, ако излъчим информацията, лошите може да открият безопасните зони. Мислех, че ако се наложи да спуснем кепенците, ще кажа на всички, за да се опитат да се доберат там.

— Ти ме удивяваш, Фред.

— Понякога могат да помогнат, ако някой иска да излезе от града. Но много хора все още не искат да се откажат от този град, дори да им се налага да се бият.

Арлис отключи вратата.

— Няма ли да си сложиш маска?

— Не виждам смисъл. — Арлис погледна Фред. — Знаеш не ползе от мен, че ако ще се заразиш, маската няма да помогне.

— Карат някои хора да се чувстват в безопасност. Мислех, че това е смисълът.

— Вече не.

Излязоха и Арлис заключи.

— Няма да се разделяме, но за всеки случай, носиш ли си ключа?

— Не се тревожи — успокой я Фред.

Арлис кимна и двете поеха. Въздухът миришеше на изгоряло, на кръв и пикня.

— Фред, колко човека си виждала, с колко си говорила в безопасните зони? Няма да пусна информацията в ефир. Това е неофициално.

— Не знам точно. Знам, че се опитват да ги преброят, но бройката се променя. Някои идват, други си отиват. Хората все още продължават да се разболяват. Все още умират. Ние, те се опитват да отнесат призори телата в зелени зони, паркове. Все още е студено, нали разбираш.

— Знам. — Когато обаче се стоплеше отново, разложението щеше да бъде ужасно. А онези, които бяха измрели на закрито...

Тя усещаше миризмата в собствената си сграда, миризмата на разложение.

— Не могат да се организират нито погребения, нито помени. Те са толкова много — добави Фред. — Някой казва няколко думи и... трябва да ги изгорим. Има плъхове, кучета, котки и... Те не са виновни, така че трябва да ги изгорим. Чисто е, проява на милост, поне така мисля.

— Ти ходила ли си на тези... места?

Фред кимна.

— Толкова е тъжно, Арлис. Но така е правилно. Трябва да се опитаме да постъпим правилно, но наистина са много. Много повече, отколкото казват.

— Знам.

Фред стрелна Арлис с поглед изпод помпона.

— Откъде знаеш?

— Имам източник, но... То е като да не споменавам за безопасните зони. Ако излъчвам всичко, което той ми казва, ще ме спрат. И може да го спипат.

— Не трябва да казваш. Не бива да си разкриваш източника.

— Няма, но може да има начин да го проследят чрез мен. Не мога да рискувам. Имам протокол, той ми го даде, ако някога пусна в ефир информация, за която ме е помолил да мълча. Трябва да унищожа компютъра, на който работя, бележките си, всичко. И да замина.

— Къде?

— Не мога да ти кажа.

— Защото ти е казал поверително ли?

— Точно така. Ами ако...

— Ш-ш-ш! Чу ли това? — Фред сграбчи ръката на Арлис и я дръпна от ъгъла на Шеста. — Тук вътре.

Докато Фред я теглеше през счупената витрина на някогашен магазин за обувки, Арлис чу рев на мотор.

— Като че ли е мотоциклет. Похитители ли са?

— Те обичат мотоциклети. Можеш да маневрираш лесно с тях. — Фред постави пръст на устните и дръпна Арлис от счупените стъкла към сенките.

Арлис понечи да каже нещо, но Фред ѝ даде знак да мълчи.

Чуха звука на друго счупено стъкло и див смях. След това ревящият двигател профуча и звукът започна да заглъхва.

Фред вдигна ръка, сигнал да чакат, и остана така още няколко секунди.

— Някои от тях имат слух на прилепи. Понякога се движат на групи. Не бива да рискуваш.

След като изпусна съдържания дъх, Арлис се огледа. Полиците и на двете стени бяха празни. Дори да е имало маси, на които да излагат обувките, сега бяха изнесени.

По пода се търкаляха няколко обувки, две чанти и чорапи.

— Изненадана съм, че са оставили нещо.

— Лошите вземат каквото им е нужно, а останалото унищожават, пикаят върху нещата. Не искат вещите, но не позволяват и друг да ги вземе. В момента правят това.

Излязоха и тръгнаха към ъгъла, погледнаха на север и на юг, преди да претичат през улицата.

— Или се напиват, или се друсат — продължи тя, — палят огньовете, стрелят. Обикалят и търсят някой, който не се е скрил или не може да тича достатъчно бързо. Нараняват хората. Или ги убиват.

— Но те започват да ловуват...

— Да ловуват хора ли?

— Започват да обикалят сградите, в които живеят хора. Или са живели. На някои места не влизат, заради мъртвите. Но те няма да ги спират още дълго. Правят същите неща — рушат, вземат каквото решат, и търсят хора, които да подгонят. Похитители.

Тя спря до празен автомобил.

— Този не беше тук вчера. Виж, опитали са се да преминат, но улицата е блокирана. Не са им взели нещата. Опитали са се да вземат голяма част, но не са могли, ако е трябвало да бягат. Пазарът е малко по-надолу.

— Това безопасна зона ли е?

— Достатъчно безопасна, ако не си глупав. — Тя се усмихна, докато го казваше.

Спря пред закованата витрина на магазин. Арлис се намръщи, когато видя символите по гредите.

— Какво означава всичко това?

— Ами... Да кажем, че е за късмет. В момента има някой вътре. Всичко е наред — рече бързо тя. — Не е от Похитителите, не е лош.

— Откъде знаеш?

Фред обаче бе разделила двете греди.

— Благословия — обясни тя. — Нещо като парола — каза тя на Арлис и влезе.

Гредите се затвориха зад Арлис и двете жени потънаха в пълен мрак. Не се виждаше дори лъч светлина. След това блесна фенерче.

— Кой е с теб, Фред?

— Здравсти, Ти Джей. Това е Арлис. Работим заедно. Всичко е наред. Тя е от добрите.

— И си я довела в една от зоните?

— Тя търси човек за интервю, затова реших, докато сме навън, да взема две консерви супа за телевизията. Как е Ноа?

Отговорът беше мълчание и Фред пристъпи напред.

— Ти Джей, знаеш, че не бих довела човек, който ще ни навлече неприятности.

— Може да причиниш неприятности и без да искаш.

— Би ли махнал фенера от очите ми — каза спокойно Арлис.

Мъжът отклони светлината.

— Не знам още колко време ще можем да излъчваме. Работим шепа хора, които можем и искаме. Комуникациите са от значение, информацията също, дори когато не е достатъчна. Не знам колко хора ни гледат, но те могат да предадат чутото на друг. Предполагам, това е доста песимистична преценка, но може би имаме няколко дена, или седмица, преди да замлъкнем. Дотогава искам да си върша работата. След това ще намеря друг начин.

— Какви са тия дивотии с интервюто?

— Искам да пусна история, лична. Искам хората да чуят — не от мен, а от някой, който преживява. Такава история искам. Защото е важно. Това е най-важното сега.

— Искаш да разкажеш история ли?

— Искам да разкажа твоята — поправи го Арлис. — Искам да говориш с всички и от името на всички тук. Какво мислиш, какво чувстваш, какво си направил. Може един човек да те чуе и това да му помогне да оцелее.

— Поговори с нея, Ти Джей. Така е правилно.

— Никакви имена — добави Арлис. — Ще те нарека с друго име. Няма да кажа кое е мястото. Няма да спомена къде сме разговаряли. Нося касетофон. Всеки път, когато не искаш нещо да е на записа, ще спирам касетофона.

— Довечера ли ще го пуснеш?

— Ще поискам да го пускаме на всеки час до вечерните новини. Утре, стига да мога, ще се опитам да поговоря с друг човек, да изслушам неговата история, да направя същото. Това няма да свърши, защото няма да позволим да е краят. Похитителите няма да ни пречупят. Ще преживеем. Искам да ми кажеш как се справяш, как си.

— Искаш да чуеш историята ми ли? Ще ти я разкажа.

— Може ли да си извадя касетофона? И фенерчето?

— Давай.

Тя бръкна в куфарчето и напипа фенерчето, извади касетофона от джоба, преди да включи светлината и да я насочи в посоката, от която идваше гласът на Ти Джей.

Едър мъж, помисли си тя, широкоплещест, чернокож, с пламнали черни очи. Щръкналата четина на главата му ѝ подсказа, че сигурно я е бръснел до много скоро.

— Може да ме наричаш Бен.

— Добре, Бен. Включвам касетофона. Слушате Арлис Рийд. Разговарям с Бен. Помолих го да ми разкаже, да разкаже на всички историята си. Пандемията промени всичко за всички. Как се справяш?

— Ставаш сутрин и правиш каквото трябва. Ставаш и за частица от секундата си мислиш, че всичко е както си е. След това разбираш, че не е. Никога няма да бъде, но ставаш и се задействаш. Преди три седмици и два дена изгубих съпруга си. Най-добрият човек, когото познавах. Полицай, награждаван. След това нещата станаха кофти, той излизаше всеки ден, опитваше се да помага на хората. Да служи и защитава. Това му струва живота.

— Бил е убит по време на служба ли?

— Да. Но не от куршум или нож. Така щеше да е по-лесно за него. Зарази се, разболя се. По това време болниците бяха препълнени... Той отказа да отиде. Нямахме смисъл, така ми каза. Искаше да умре у дома, в нашия дом. Тревожеше се да не зарази мен, но аз не се разболях.

Той замълча за кратко, сякаш се опитваше да се овладее.

— В продължение на два дена правих всичко по силите си за него. Бяха нужни два дена, за да разберем, че не може повече да се преструваме, че е просто изтощение от двойните смени, беше Гибелта. Няма да говоря за тези два дена, просто ще кажа, че умря както искаше. У дома. И аз го отнесох... отнесох го, за да почива в мир.

— Моите съболезнования, Бен.

— Всеки си мисли, че неговата загуба е най-голямата и това е най-лошото, което може да му се случи. А този скапан бич отне по някого от всеки. Сполетя ни най-лошото, което можехме да си представим.

— Но ти си оцелял. Все още си жив.

— И аз исках да умра. Исках да се разболея и да умра, но не стана. Мислех, че ще мога да взема пистолета му, да взема служебното му оръжие и това щеше да бъде начинът да умра. Мислех за това, докато хората се бунтуваха по улиците, когато започнаха да се държат като животни. Мислех какво ще ми каже той, колко разочарован ще бъде от мен, задето не ценя живота и не правя нещо, за да помогна. Въпреки това се колебаех.

Той мълча почти трийсет секунди, но Арлис също мълчеше, даде му време, пространство.

— В сградата, в която живея — продължи той — хората или измираха, или бягаха, или отиваха да се присъединят към животните на улицата. Помислих си, че не остава нищо, освен мрак. Но през всичкото време чувах гласа на съпруга си: „Не го прави. Не се предавай“.

— И ти не се предаде.

— За малко. Излязох един ден, бях готов. Може би щях да намеря храна, може би просто щях да повървя. Не знам. Видях едно момченце на стълбите. То живееше в сградата. Не му знаех името... сега няма да го кажа.

— Да го наречем Джон.

— Добре. Джон плачеше. И родителите му, и брат му бяха починали. Не можеше да стои в апартамента. Представяш си защо.

— Да.

— Първо реши, че искам да го нараня. Не избяга. Беше готов да стане и да се бие, толкова уплашен и нещастен беше. Момчето беше готово да се бие, а аз се бях предал на мъката. Седнах на стълбите и си

поговорихме. Първо взех майка му, щяхме да я отнесем до мястото, където оставих съпруга си. Когато излязохме, някой се приближи. Няма да кажа името — добави той, но Арлис забеляза, че плъзна поглед към Фред. — Тя попита дали може да ни помогне. Познавала други, които можели да помогнат. Получихме помощ и погребяхме семейството на Джон да почива в мир.

— И той дойде да живее при мен. Сега ставаме сутрин и закусваме. Четем, учим математика и разни подобни. Важно е момчето да учи. Уча го да се бие, в случай че му се наложи. Играем игри, защото игрите са също толкова важни, колкото и ученето. Ставаме и правим каквото трябва и така преживяваме. Когато той е готов, ще го изведе от града. Ще го изведе и ще намерим някое чисто място. И там ще ставаме сутрин, ще правим каквото трябва. Ще си създадем живот, защото не е възможно смъртта да е всичко.

Той погледна Арлис, право в нея.

— Това няма да е краят — повтори той думите й. — Няма да позволим това да е краят.

— Благодаря ти, Бен. Надявам се историята ти да стигне до хората, които трябва да я чуят. Аз имах нужда да я чуя. С вас беше Арлис Рийд, благодарна на всеки, който прави онова, което трябва.

Тя изключи касетофона.

— Не чакай, изведи Ноа колкото е възможно по-бързо.

Ти Джей я погледна.

— Знаеш нещо, което не казваш.

— Знам, че тук ще стане по-зле. Знам, че ако имах дете, което да зависи от мен, щях да го изведе. Фред каза, че има хора, които да ти помогнат в това. Събери багажа и ги помоли да ти помогнат. Ти върви с тях — обърна се тя към Фред.

— Оставам с теб. Знаеш с кого да се свържеш, Ти Джей. Честно, щом Арлис казва, че трябва да заминеш, замини. Заради Ноа.

— Ще говоря с него. Той знае, че това предстои. Ще ми липсваш, Фред.

Той се приближи и я прегърна.

— Вече ми липсваш, и двамата с Ноа. Нали знаеш, ако е писано, ще се намерим отново.

— Искане ми се да е писано. — Подаде ръка на Арлис. — Мислех, че ще се ядосам, докато разказвам историята си. Не се ядосах. Ти се

пази.

— Ще се пазя. Успех, Ти Джей.

Той вдигна чантата, която бе донесъл за провизии, погледна ги за последно и се промъкна през гредите.

— Ще бъде добър разказ. Въздействащ. Мисля, че беше тук, защото имаше нужда да разкаже историята си и имаше нужда да му кажеш, че двамата с Ноа трябва да заминат.

— Всички извадихме късмет.

— Не е до късмета. Така е било писано. Трябва да ти кажа нещо, неофициално.

— Добре, вземи супата и ще ми разкажеш по пътя към телевизията. Искам да подготвя репортажа.

— Предпочитам да ти покажа, при това тук, на безопасно място. Да не се шашнеш.

— Че защо да...

Арлис млъкна, челюстта ѝ увисна, когато Фред размърда пръсти и около нея затанцуваха искрящи светлини.

— Как го...

— Искях да виждаш по-добре. — Премести ръце отстрани.

Пред изумения поглед на Арлис дъгоцветни крила се протегнаха от гърба на Фред и заискриха под якето. Тя се издигна на трийсет сантиметра от пода, закръжи във въздуха и крилата се размахаха.

— Какво е това? Какво?

— Отначало направо изперках... Един ден просто се случи. След това си казах, че това е страховтно готино. Оказва се, че съм фея.

— Какво? Фея ли? Това е лудост. Би ли престанала!

Подвижна като вода, Фред се спусна на земята, но крилата си останаха.

— Страховтно забавление, но добре. Не можеш да съобщиш за това, Арлис... не можеш да излъчиш материал за мен. Наричат ни Загадъчни — не мога да преценя дали ми харесва, или не, но май ми харесва. От начина, по който подхождаш към историите, ми става ясно, че си мислиш, че няма начин, но я виж. — Фред се издигна отново. — Няма ли начин?

— Не е възможно.

— Не беше възможно над един милиард хора да измрат за по-малко от месец. Само че е възможно. Ами това? Аз? Други като мен?

Не само че е възможно, то е истинско, както и всичко останало. Може би е част от баланса. Не знам. Все още не съм намерила обяснение, затова приемам.

— Други? Като теб ли?

— Феи, елфи, чародейки, сирени, магьосници — и това са единствено хората, които срещнах досега.

Сякаш тази мисъл я очароваше и Фред се издигна още трийсетина сантиметра над земята.

— Трябва да внимаваме. Сред вълшебните хора има добри, но има и лоши, които биха ни наранили, както и обикновени хора, които не разбират и също биха ни наранили.

Тя се спусна отново, докосна ръката на Арлис.

— Показах ти и ти казвам всичко това, защото нещо в мен ми казва да го направя. Винаги съм имала доверие на нещото в мен, дори преди да не знаех какво е.

— Може да съм заспала на бюрото си и всичко това да е сън.

Фред се разсмя и я перна по рамото.

— Знаеш, че не сънуваш.

— Аз... ние трябва да поговорим за това.

— Да, сигурно. Трябва да се връщаме, да подготвим историята. Може би след вечерното предаване, когато приключим. Ще пийнем по чаша вино и ще поговорим. Скрила съм бутилка вино.

— Май ще ми трябва доста.

— Добре, но да вземем супата. Ти трябва да си оправиш грима и косата, преди да излезеш в ефир.

— Точно така.

— Изперка ли?

— Почти.

Фред се усмихна.

— Но ще направиш необходимото. Няма да ме предадеш, както няма да издадеш източника си или Ти Джей и Ноа. Ти притежаваш почтеност.

Когато се върнаха в телевизията, Джим го нарече нещо друго. Нарече го безразсъдство и изнесе на Арлис и Фред разгорещена реч. И

това щеше да подразни Арлис вдън душа, ако не беше видяла тревогата по лицето му, не я бе доловила под гнева му.

Само че той не намери недостатъци на интервюто. Прослуша го два пъти, след това се отпусна назад.

— Изумително е. Ти го остави да разказва, да говори с цялото си сърце. Много репортери щяха да прекъсват с въпроси, да го насочват. Ти не го направи.

— Историята беше негова, не моя.

Той се обърна и погледна през прозореца на офиса, който рядко използваше. Беше ги повикал тук, защото бе вкиснат и уплашен.

— Не става въпрос за теб. Преди всичко да иде по дяволите, много журналисти бяха забравили това. Бях се улисал и щях да изпусна този твой талант.

Той се завъртя отново.

— Да го качим в ефира. Трябва ти въведение.

— Вече ми е в главата. Искам да го пускаме на всеки час до вечерните новини.

— Така и ще направим. И повече не прави подобно нещо без преди това да ме попиташ. И да не си посмяла да извеждаш тази мушица. Извинявай, Малка Фред, но ти не си точно Жената чудо.

— По-скоро феята Камбанка — измърмори Арлис и накара Фред да прихне.

— Именно. Сега да си вършим работата.

Арлис продиктува на Фред въведението, докато се гримираше. Зае мястото на водещата и изчака зелената светлина.

— С вас е Арлис Рийд и ви представям един материал, който ще се излъчва постоянно. Всеки ден, наред трагедията и отчаянието, хората продължават живота си. Всеки, който продължава да живее със загубата, живее в несигурност. Всеки има история за някогашния живот, за сегашния. Представям ви историята на Бен.

Спряха камерата и пуснаха аудиото.

Тя изслуша думите му отново, откри, че все така й въздействат. Замисли се за едрия мъж и малкото момче и се надяваше да намерят своето чисто място.

— Ще видите историята на Бен след час — каза тя в заключение, — за да напомняме, че за всички ни има надежда и човечност. С вас беше Арлис Рийд, до след час.

Фред изръкопляска. С въздишка на задоволство, Арлис стана и даде знак на Фред, когато се насочи към нюзрума.

— Ще говоря с Джим да ни пусне с портативна камера утре.

— Супер!

— Няма да снимаме никой, който не иска, но ще имаме резервен вариант. Ако друг, когото познаваш, иска да разговаря с мен, кажи му, че ще отида. И виното, Фред. Да отидем у нас, след като приключим. Може да останеш. Мисля, че ще трябва да поговорим, предстои ни дълъг разговор.

— Ще преспя у вас! С удоволствие.

Арлис не можеше да си обясни как някой може да остане толкова весел сред всичко, което се случваше. Но пък тя е фея, помисли си младата жена. Феите винаги ли са толкова ведри? Как е възможно жена, която познаваше от почти цяла година, да е нещо, което не би трябвало да съществува?

Замисли се и усети, че ѝ се вие свят.

Имаше работа, трябваше да изрови нещо за вечерните новини.

Не откри много, но когато представяше новината за жена, която карала цветята да поникват и да разцъфват под снега в Уисконсин, разбра, че в гласа ѝ няма предубеденост.

Реши да си смени самото за вечерта, също и обещите, и да си вдигне косата. Нямахме смисъл да отегчава хората с един и същ външен вид.

Беше си изпила дажбата кафе за деня — вземи само колкото имаш нужда, напомни си тя — и реши да пие вода.

Настани се на мястото на водещата, провери сценария си, размърда рамене. Щеше да бъде готова за виното.

Придаде си спокойния вид на професионалист и започна. През първата част чу някаква суматоха зад камерата, след това гласа на Джим в ухото си.

— Боб Барет току-що влезе в студиото. Струва ми се, че е пиян. Слизам долу, за да се опитам да го разсея.

Тя продължи и забеляза движение с ъгълчето на окото си.

Този път чу в ухото си гласа на Каръл.

— Джим няма да дойде навреме. Ще приключим заедно.

— Арлис Рийд! — въздействащият баритон на Боб заваляше думите, докато вървеше, по-скоро се клатушкеше.

— Всичко е наред, Каръл. Това е бюрото на Боб.

— Така си е, мама му стара. — Той се качи на платформата и се тръшна до нея.

Миришеше на... джин, реши тя, и на стара пот. Сбръчканото му лице блестеше, изглеждаше болезнено прежълтяло под светлините в студиото.

Кървясалите му очи се впиха презрително в нейните.

— Дванайсет години седях на това бюро.

— При това великолепно. Искаш ли да довършиш новините тази вечер?

— Майната им на новините. Светът е отишъл по дяволите и всички го знаят. Историята на Бен, а? — Той се изсмя презрително. — Не се опитвай да ми докоснеш сърцето, новачке. Ще им дам аз една история.

Арлис застина на място, когато той извади пистолет и го насочи към Джим.

— Стой където си, момчето ми. Всички стойте надалече. Каръл, сладурче, ако спреш предаването, ще разбера. Прекъсни го и ще пръсна главата на красивото момиче до мен.

Арлис се опита да преглътне, но гърлото ѝ беше пресъхнало.

— Бюрото е твое, Боб — повтори тя.

7.

Когато беше още нова репортерка и мечтаеше за разтърсващи, проникновени интервюта с президенти и министри, Арлис си беше представяла как попада в смъртоносни ситуации, как смелите ѝ, дръзки репортажи въздействат на нацията.

Сега, докато седеше до пиан, потенциално луд колега с пистолет, главата ѝ беше празна. Пот, предизвикана от паниката, се стичаше по гърба ѝ.

— Не ти отне дълго да натресеш кльощавия си млад задник на моя стол, а? Мръсница, заби ми нож в гърба.

Тя чу гласа си: изтънял, непознат, сякаш връзката по телефона беше лоша.

— Всички тук знаят, и зрителите знаят, че само те замествах, докато се върнеш.

— Не заблуждавай стария хитрец, момиченце.

Това „момиченце“ я събуди, ядоса я достатъчно, за да я накара да се върне. По-късно, когато анализираше ситуацията, щеше да признае, че е проявила глупост с тази нападателност, но поне я накара да се задейства отново.

— Ти си по-добър от това, Боб. Прекалено добър си, прекалено опитен, за да разчиташ на сексистки обиди и безпочвени обвинения.

Килна глава на една страна, все едно цъкаше с език, и леко се намръщи.

— Ти критикуваш историята на Бен и репортажа ми, каза, че имаш своя история. Сигурна съм, че всеки, който гледа, гори от желание да я чуе, също като мен.

— Искаш да чуеш историята ми ли?

— Много бих искала. — Нека да говори, да продължава. Може да припадне.

Или тя щеше да се удави в локва от собствената си пот, предизвикана от паниката преди той да я застреля.

— От двайсет и шест години съм в този бизнес. Дванайсет години седя зад това бюро. Знаеш ли защо „Ивнинг Спотлайт“ е най-

гледаното новинарско предаване?

— Да, знам, защото хората знаят, че могат да ти имат доверие. Защото си уверен и имаш спокоен глас.

— Аз не просто четях новините, аз ги търсех, аз се борех за тях, правих репортажи. Заслужил съм си този стол. — Той стовари юмрук върху бюрото, толкова силно, че листата подскочиха. — Извоювал съм си го с всеки ден. Нощ след нощ. Позволих на света да узнае истината. Ще дам на света, на онова, което е останало от него, истината тази вечер.

Размаха пистолета и се обърна към камерата.

— Свърши се! Слушате ли, мама ви стара? Свърши се! Човешката раса е свършена и на нейно място идва откаченото и странното, демони от ада. Ако не умрете задушени от собствената си злъч, те ще ви преследват. Аз ги видях, измъкват се от сенките, промъкват се в мрака. Може и вие да сте такива.

Когато насочи пистолета отново към Арлис, тя усети как изтръпва цялата. Той нямаше да припадне. Тя не можеше да избяга.

— Говориш за така наречените Загадъчни.

— Майната им! Те са зло. Какво мислиш, че предизвика тази чума? Те! Не някоя тъпа птица, нито мутиращ вирус. Те ни я пуснаха, те ни наблюдават как умираме като кучета. Тя превзеха правителството, съсипват правителства по цял свят и подават на жалки, третокласни репортери като теб глупости за лек, който никога няма да измислят. Те ще поробят онези с имунитет.

С едно движение се въртна към камерата.

— Бягайте! Бягайте, ако можете. Крийте се. Бийте се, за да прекарате последните си дни на земята свободни. Убийте колкото можете повече.

— Боб — Арлис протегна ръка, но когато забеляза блясъка в очите му, я отпусна на бюрото, — ти си журналист ветеран. Знаеш, че трябва да представиш доказателства, да дадеш факти, които да подкрепят...

— Трупове гният по улиците! Това са ти доказателствата. Демони драскат по прозорците — прошепна той. — Хилят се и се носят. Червени очи ни пронизват. Угасих лампите, но пак виждах очите им. Те ще отровят водата. Те ще ни оставят да измрем от глад. А ти седиш тук и подкрепяш лъжите им. Седиш си и се преструваш, че идва

вълшебно лекарство, че има някаква жалка надеждица, защото някакъв човек бил прибрал дете и играе с него. Хората трябва да слушат мен! Унищожни ги, докато можеш. Бягай, докато можеш.

— Всички вие може да сте демони. Всеки един от вас. Може би ни трябва демонстрация. Ти! Червенокосата. Как, по дяволите, ти беше името?

— Аз съм Фред и не съм демон.

Той изгрухтя в опит да се изсмее. Арлис не можа да измисли друга дума за мокрия, противен звук, когато прихна.

— Разправя, че не била демон. Че какво друго да каже. Аз не мисля, че кървят. Не и в червено, като хората. Ще пробваме веднага.

— Не я наранявай, Боб. — Сега вече Арлис отпусна ръка върху неговата. — Ти не си такъв.

— Зрителите имат право да знаят! Нашата работа е да им кажем, да им покажем истината.

— Да, да, така е, но не като нараняваш невинна стажантка, която идва всеки ден, дори в тази обстановка, за да ни помогне. Тя можеше да се е изнесла от града преди седмици, но остана и идва на работа. Джим, той е шефът на отдела ни. Изгуби съпругата си, Боб, въпреки това идва, работи в апаратната. Всеки ден. Стив е зад камерата, всеки ден. Каръл е в апаратната, всеки ден. Всички се опитваме да поддържаме тази телевизия, за да можем да информираме и да има комуникация.

Сега вече очите на Боб се напълниха със сълзи.

— Вече няма смисъл. Няма никакъв смисъл. Фалшивата надежда е просто лъжа, която не е на фокус. Вие лъжете, но не сте на фокус. Сега имам две мъртви бивши съпруги, а синът ми... той също е мъртъв. Всичко приключи и те идват за останалите от нас, така че няма смисъл. Ще ви направя услуга.

Той насочи пистолета към Арлис и наведе глава на една страна.

— Помисли само какво биха направили демоните с млада, красива жена като теб. Искаш ли да рискуваш?

— Не вярвам в демони.

— Ще повярваш. — Той се обърна към камерата. — Всички вие ще повярвате, когато е прекалено късно. Вече е прекалено късно. Това е Боб Барет, лека нощ.

Той сложи пистолета под брадичката си и дръпна спусъка.

Кръвта блисна навсякъде, шок от топло и мокро по лицето на Арлис, докато паднаше назад в стола на втория водещ.

Тя чу — същата лоша връзка — писъка на Фред, виковете. В продължение на три оглушителни секунди пред погледа ѝ всичко посивя.

Вдигна разтреперана ръка.

— Не прекъсвайте.

Усети как Джим я прихваща.

— Ела с мен, Арлис. Ела с мен.

— Не, не, моля те. — Тя вдигна лице към него и видя, че по бузите му се стичат сълзи. — Аз трябва да... Към мен, Стив — нареди тя на оператора. — Моля те. Боб Барет си създаде великолепна, достойна за уважение кариера на журналист с етиката си, с последователността и откровеността си, беше се посветил на четвъртата власт, служеше на истината. Синът му, Маршъл, беше... на седемнайсет.

— На осемнайсет — поправи я Джим.

— На осемнайсет. Не знаех, че Маршъл е починал, и мога единствено да предполагам колко е страдал Боб от тази огромна, лична загуба през последните дни. Днес той се остави на мъката си и ние, които се стараем да служим на истината, които се опитваме да повтаряме неговата етика и последователност, страдаме много, защото това е огромна загуба. Не бива да бъде запомнен с отчаянието в последните си мигове. Дори тогава той ми показа, че все още ме чака дълъг път, докато стигна неговото ниво. В негова чест ще ви поднеса истината.

Тя избърса сълза, видя, че размазва кръв, и простена.

— Налага се. — Погледна право в камерата с надеждата (молеше се!) Чък да гледа. — Разполагам с информация от източник, когото смятам за напълно сигурен. Разполагам с информацията от сутринта и я задържах. Не я съобщих на шефа си, нито на колегите си, нито на вас. Извинявам се. Противно на информацията и цифрите, които представя Световната здравна организация, заедно с Центъра по контрол на заболяванията и Националния здравен институт, смъртните случаи от H5N1-X до днес са повече от два милиарда. Това е една трета от населението на земята и не включва убийства, самоубийства или инциденти, свързани с вируса.

Насили се да отпусне стегнатите под бюрото юмруци и продължи да гледа в камерата.

— И отново, противно на репортажите, ваксина все още няма, защото вирусът мутира. За момента ваксина няма. Освен това самият вирус не е бил идентифициран. Предишните репортажи, които категоризират H5N1-X като щам на птичия грип, са неверни.

Тя замълча, за да се овладее.

— Всички доказателства сочат, че единствено хората са засегнати. Наскоро заклелият се за президент Роналд Карнеги се е заразил с H5N1-X и вчера е издъхнал. Бившият министър на селското стопанство, Сали Макбрайд, е новият президент. Президент Макбрайд е на четиридесет и четири, завършила е Йейл и преди да приеме пост в кабинета е работила два мандата в американския сенат като представител на Канзас. Съпругът на президент Макбрайд от шестнайсет години, Питър Ластър, е починал през втората седмица от пандемията. Твърди се, че двете ѝ деца, Джулиан на четиринайсет и Сара на дванайсет, са живи, на безопасно място. В момента не мога да потвърдя верността на тази информация.

Посегна към бутилката, която бе поставена извън обсега на камерата, и отпи дълга глътка. Видя, че Каръл плаче тихо, а Джим я е прегърнал. Фред беше застанала до тях, галеше Каръл по гърба и кимаше на Арлис.

— Имам допълнителна информация, че военни части — не мога да кажа под чие командване — са започнали чистки, за да открият онези от нас, които, изглежда, имат имунитет, и ги отвеждат на неизвестни места за провеждане на тестове. Това не е доброволно. В момента сме във военно положение. Не вярвам в демони. Това не е лъжа. Но съм видяла онова, което доскоро вярвах, че е невъзможно. Видях красота и невероятни качества. Вярвам, че онези, които наричаме Загадъчните — в тях има и светлина, и мрак, както има светлина и мрак у всички нас — ще бъдат прибрани и тествани. Страхувам се, че онова, което H5N1-X ни остави на всички, няма да ни унищожи, а страхът и насилието, които води след себе си за онези, които му се оставят, наложените ограничения на свободата, те ще го сторят.

Тя замълча, пое си дъх, погледна към Джим и му даде знак, че е готова да прекъсне. Той кимна и прошепна нещо на Каръл. Тя поклати

глава.

— Аз ще го направя — промълви Каръл и се върна в апаратната.

— Задържах тази информация с ясното съзнание, че когато я представя, най-вероятно ще бъде последното излъчване от студиото. Че ще застраша колегите си. Освен това позволих да снижа летвата си за очакванията на човешката раса. Казах си, че няма да има значение дали знаете дали казвам истината. Извинявам се за това. Поздравявам всички с мен в това студио, задето рискувах всичко, за да се доберат до истината. На всички вас, не се предавайте на страха, на мъката, на отчаянието. Оцелявайте. Ще намеря начин да се свържа отново с вас, с истината. Засега, с вас беше Арлис Рийд.

Тя се отпусна назад и си пое дълбоко дъх.

— Извинявай, Джим.

— Няма нищо. — Той пристъпи към нея, когато тя погледна към килналия се на една страна на стола Боб. Кръвта се беше просмукала в ризата му.

— Господи, о, господи.

— Дръпни се, аз ще се погрижа за него. Ще се погрижа.

— Трябваше да го направя. — Разтреперана, разтърсена, тя го остави да я отведе. — Боб се самоуби. Той грешеше, много грешеше, но бе прав за лъжите. Аз бях част от лъжите. Не можех да лъжа след... Сега ще ни затворят. Ти направи толкова много, за да запазиш всичко, а...

— Рано или късно щеше да се случи. Ти каза истината, преди да замлъкнем. Трябва да вървиш, Арлис. Ако се прибереш у вас, сигурно ще те потърсят там.

— Аз... аз имам едно място, за което никой не знае.

— Добре. Какво ти трябва?

— Трябва да унищожа компютъра, който използвах. Така ми каза източникът ми.

— Добре. Направи го. Фред, намери на Арлис провизии.

— Тръгвам с нея — заяви Фред.

— Достатъчно за двама — отвърна Джим без колебание. — Фред, може да вземеш и за двете дрехи от гардероба. — Докато говореше, Джим разкопчаваше опръсканото с кръв сако на Арлис. — Аз ще се погрижа за останалото. Едва ли разполагаме с много време.

Арлис отиде веднага до компютъра. Ръцете ѝ трепереха. Не можеше да унищожи бележките си, просто не можеше, затова ги натъпка в куфарчето, преди да последва стъпките, които Чък беше начертал.

Беше ѝ обяснил да пусне вирус в компютъра и всичко на него щеше да бъде изтрито. След това трябваше да извади харддиска и... да го размаже зверски, както каза Чък, с чук.

Дори след това някой гениален кибер спец можеше да изрови нещо, но, според Чък, тогава вече нямаше да има значение.

Трябваше да си смени ризата, и по нея имаше кръв, да почисти кръвта и да свали грима. Фред нахлу и грабна гримовете.

— Никой няма да ги използва тук, така че не пречи да ги вземем.

— Сериозно ли? Мисля, че суетата е последното, което ще ни трябва.

— Красивото ще си остане красиво. — Фред натъпка гримовете в джобовете си. — Джим казва, че трябва да побързаме, да тръгнем незабавно.

Тя грабна палтото си тичешком, Стив ги чакаше. Той им подаде две раници.

— Останали са, след като хората престанаха да идват.

— Благодаря. — Арлис сложи една от раниците на гърба си и погледна към Джим и Каръл. — Елате с нас. Всички трябва да дойдете с нас.

— Тук ме чака работа. Ако дойдат, преди да приключа, знам как да се измъкна.

— Аз оставам с Джим — заяви Каръл. — Ще затворим както си му е редът.

— Аз трябва да се прибера. Ще им помогна, след това си отивам у дома. Успех. — Стив подаде ръка.

Арлис го прегърна, след това и останалите.

— Ние ще...

— Не казвай нищо — прекъсна я Джим. — Не може да кажем онова, което не знаем. Бъдете внимателни.

— Ще внимаваме. Ще намеря начин — обеща тя.

— Ти ще успееш.

Слязоха по стълбите.

— Беше много смела... С Боб... Той просто, нали разбираш, изгуби самообладание, а ти беше толкова смела.

— Не... Всичко, което направих, бе в състояние на шок. А след това ме беше срам, защото той каза, че лъжа, а аз наистина лъжех, въпреки че той не знаеше. Наистина лъжех.

— Не се вини.

— Един журналист...

— В момента навън е истински апокалипсис — напомни й Фред, — така че всеки трябва да намери начин да оцелее.

Когато излязоха, навън вече бе тъмно. Арлис се спря.

— Така и не се запитах защо никой не е нахлул тук. Просто се радвах, че не нахлуха. Ти ли направи нещо? Както на пазара.

— Имах помощ. Тя е много по-голяма от пазара. Ти сигурно не си погледнала нагоре, за да видиш символите. Няма да издържи завинаги, но засега се държи.

— Ти си пълна с изненади, Фред. Ще задържи ли навън ченгетата, военните и който друг се опита да влезе?

— Не съм се замисляла. — Фред разкърши бедра и перна леко ръката на Арлис. — Май да. Не съм сто процента сигурна, но да, те не идват с добро, нали? Може някои от тях просто да си вършат задълженията, но дори тогава... Според мен, деветдесет процента. Не, осемдесет и пет.

— Става. Да вървим.

— Къде отиваме?

— В Хобокън.

— Така ли? Веднъж ходих там на арт фестивал. Как ще стигнем?

— Ще минем отдолу.

— Метрото не работи.

— Релсите все още си стоят. Ще вървим по тях. Тръгваме към спирката на Трийсет и трета улица, слизаме долу и следваме релсите. Няма да стане много бързо. — Тръгнаха, стараяха се да се държат настрана от уличните лампи, които все още светеха. — Но имаме време. Източникът ми ще ни чака чак в три след полунощ.

— Ще се срещнем с него ли? Чудесно! Никога не съм се срещала с източник.

— Не се вълнувай чак толкова. Разчитам да съм разбрала кода му за времето и мястото, а и че е гледал предаването, за да знае, че идвам.

Ако не се получи, тогава продължаваме. Трябва да стигнем до Охайо.

— Никога не съм ходила в Охайо. — Фред отпрати на Арлис слънчева усмивка. — Сигурно е красиво.

Лана плачеше в съня си. Седеше под мъртво дърво с клони, щръкнали към тъмното небе без звезди. Всичко бе тъмно, мъртво, цялото тяло я болеше, дори умът, беше изтощена.

Няма къде да отидем, мислеше тя, в свят, пълен с омраза и смърт, потопен в мъка.

Беше твърде уморена, за да се преструва, че може да върви и крачка повече. Беше изгубила всичко, а омразата щеше да я преследва до гроба. Какъв смисъл имаше да се бори?

— Нямаш време за това.

Лана вдигна поглед.

Над нея се беше изправила млада жена, с ръце на ханша. Гарвановочерната ѝ коса беше подстригана късо и образуваше тъмен ореол около главата. Макар да беше облечена в черно, тя беше бяла. Искреше. В безлунната нощ от нея струеше светлина.

Беше слаба, гордо изправена, метнала пушка на рамо, колчан на гърба, нож в кания на колана.

В нея се усещаше сила, излъчваше почти безгрижна красота.

— Уморена съм — каза ѝ Лана.

— Тогава престани да си хабиш енергията за сълзи. Ставай, движи се.

— Защо? Накъде?

— За да спасиш живота си. Към съдбата.

— Вече няма свят.

Жената коленичи и я погледна в очите.

— Аз тук ли съм? Ами ти? Един човек може да създаде свят, а ние сме две. Има и още. В теб има сили.

— Не ги искам!

— Няма значение какво искаш, а какво е. Ти държиш ключа, Лана Бингъм. Стани, тръгни на север. Следвай знаците. Довери им се. Довери се на онова, което имаш и което си. Лана Бингъм. — Жената се усмихна, докато произнасяше името ѝ и Лана усети прилив на

познание, на близост, което бързо се оттече. — Имаш всичко, което ти е необходимо. Използвай го.

— Ами... Познаваме ли се? Познавам ли те?

— Ще ме опознаеш. Сега ставай. Трябва да станеш!

— Лана, трябва да ставаш. — Макс я разтърси за рамото. — Трябва да тръгваме.

— Ами... добре.

Тя седна на изтърбушеното легло във вмирисаната на мухъл стая. Бяха намерили запуснат мотел, доста настрани от главния път, и Макс прецени, че ще бъдат в безопасност, ако спрат и поспят няколко часа.

Господ им бе свидетел, че имаха нужда от почивка.

— Има гадно кафе. — Той посочи каната върху шкафа за телевизор. — По-добро е от... ечемичена отвара. — Той обгърна лицето ѝ с дланите си. — Утрото все още не е настъпило. Аз ще изляза, за да проверя дали няма нещо останало в автоматите. Дай ми десет минути. Нали?

— Десет минути.

В банята наплиска лицето си с вода, имаше металически вкус, но също като кафето бе по-добре от нищо.

Погледна се в огледалото, видя хлътнали очи и бледа кожа. Придаде си малко светлинен блясък — не от суета този път, а заради Макс. Ако изглеждаше прекалено уморена, прекалено слаба, той нямаше да настоява.

След вчерашния ден тя разбираше, че трябва да настояват и да продължат.

Най-сетне прекосиха реката, малко след напълно изоставения град Пийкскил. Не бяха единствените, които са се опитвали да прекосят реката.

Смазани автомобили, изоставени, някои с тела зад воланите.

Наложи се да оставят джипа по средата на пътя и да пренесат вещите си около преобърнат тир, който блокираше пътя. Тя забеляза, че някои са бягали на запад — или поне се бяха опитали — докато други бяха поели на изток.

Барикадите, издигнати от източната страна, бяха унищожени. Някой, помисли си тя, беше преминал. Но къде е отивал?

Трябваша им осем часа, докато излязат от Челси и стигнат до мястото, където прекосиха река Хъдсън.

Взеха друг автомобил — с огромни гуми, но с половин резервоар гориво — и се отправиха на запад, след това на север. Придържаха се към черните пътища, избягваха населените места, по-скоро местата, които са били населени някога.

Когато тя настоя да спрат, за да починат и хапнат, завиха към къща, която изглеждаше запусънала, в район с виещ се двулентов път. Заковани прозорци, непочистен сняг. Тъкмо когато се заклатушкаха по разбитата алея към къщата, една жена, с див поглед, въоръжена с пушка, излезе на хлътналата веранда.

Те продължиха.

Не спряха чак докато мръкна. Стигнаха до две бензиностанции край запуснат мотел, наречен „Скрита почивка“.

Лана направи пиле с ориз на котлона в офиса на мотела. Прахта и мръсотията, наслоили се по плота на рецепцията, ѝ подсказаха, че те са първите гости от седмици.

Поне се нахраниха и поспаха.

Сега трябваше да продължат. Щяха да намерят Ерик и Макс щеше да измисли какво да правят след това.

Тя чу сигнала от седем почуквания и щом Макс влезе, грабна чантата.

— Готова съм.

— Взех чипс и безалкохолни, няколко десертни блокчета. И си имаме нов автомобил — похвали се той. — В по-добра форма е от последния, въпреки че няма гориво. Но една от колонките проработи, така че ще може да го напълним, ако го добуваме дотам.

— Добре. Трябва да хапнеш нещо друго освен чипс и сладки неща. — Тя извади портокал от чантата.

— Ще си го разделим — реши Макс.

— Дадено.

— Дай първо да преместим колата, да я натоварим и заредим. Изглеждаш отпочинала.

Тя се усмихна, доволна, че се беше постарала.

— Че кой няма да изглежда отпочинал след нощ в този палат?

Излезе след него и потрепери в студа, въпреки че беше с яке.

— Мирише на сняг.

— Може да завали, така че с гориво или не, ако видим друг автомобил, сменяме този.

— Колко още остава, според теб?

— Около петстотин и шейсет километра. Ако можехме да използваме главните пътища, щяхме да се придвижим за прилично време. Ако ли не...

Той замълча, вдигна червена туба с надпис „бензин“ и тръгнаха по пътя, където един автомобил се беше килнал на банкета.

— Почти са успели — прошепна тя.

— Не е имало значение, ако колонките са били изключени. Успях да я избутам на три-четири метра, но повече не можах. Може да се справим заедно.

Тя не каза нищо, защото знаеше, че той се пресилва. Силите им, както сама научи, не идваха просто така.

Той наля в резервоара четири литра бензин и прибра тубата в багажника.

— Мога аз да покарам.

Той я стрелна с поглед.

— Вчера нали пробвахме.

До вчера тя никога не беше шофирала. Нали живееше в Ню Йорк.

Той се разсмя и я целуна.

— Никакви спорове. Пробвай да откараш колата до бензиностанцията.

Качиха се и Макс кимна към копчето за запалване.

— Ти го направи, и за това имаш нужда от опит.

Беше прав, имаше нужда да се упражнява.

Протегна ръка над стартера и се съсредоточи. Натисна. Двигателят изръмжа.

Доволна от постигнатото, тя се усмихна широко.

— Упражнения друг път.

Той се разсмя отново и това ѝ вдъхна спокойствие.

— Карай.

Тя стисна волана както падаща жена стиска въже, изписка и напредна малко, колата се разтrese и изви към колонките.

— Да не удариш някоя колонка — предупреди Макс. — По-полека, малко наляво. Стоп!

Тя скочи върху спирачката толкова силно, че колата подскочи, но важното бе, че успя.

— Включи на неутрална. Изключи.

Двамата слязоха. Макс пхна маркуча в резервоара и натисна ръчката. Щом чу звука, прегърна Лана.

— Получи се.

— Не съм и предполагала, че ще се радвам толкова да усетя мириса на бензин, но... — Тя замълча и притисна ръка към гърдите му. — Ти чу ли...

Докато го казваше, той се обърна и я избута зад себе си. Извади пистолета от кобура.

Малко кученце подскачаше наблизко, провесило щастливо език с блеснали очи.

— О, Макс! — Тя понечи да коленичи, за да го посрещне, но Макс я спря.

— Знам, че си отзад. Излез, искам да ти видя ръцете вдигнати.

Лана се закова на място, докато кучето драскаше с лапки по краката ѝ, въртеше опашка и джавкаше.

— Не стреляй! Господи! Стига, човече, да не вземеш да ме застреляш.

Когато чу гласа — мъжки, с лек акцент — кучето се втурна обратно към мъжа, който излезе иззад един храст в края на паркинга.

— Вдигнал съм ръце, мой човек. Ето, горе са. Само двама сме, тръгнали сме на път. Нищо лошо не правим. Не нанаявай кученцето. Сериозно, човече, не се стряскай.

— Защо се криеш там?

— Чух колата, това е. Искан да проверя. Последния път, когато исках да проверя една кола, онзи за малко да ни прегази. Едва успях да дръпна Джо и да се разкараме.

— Оттам ли е това на лицето ти?

Под лявото око на тясното му лице се виждаше пожълтяла синина, все още пурпурна над рядката брада по челюстта.

— Не. Преди две седмици бяхме с една група. Всичко изглеждаше наред. Лагерувахме навън, варяхме разни неща. На втората вечер ме пребиха и ми откраднаха нещата. Имах си супер нещица, мой човек, и не си ги стисках. Те обаче искаха всичко. Оставиха ме тук, взеха ми раницата, водата, всичко. След като заминаха, Джо се появи. Затова се сдушихме. Той няма да ме нарита до смърт. Вижте, просто не го нанаявайте.

— Никой няма да го нарани. — Лана коленичи и Джо хукна към нея, покри лицето ѝ с целувки. — Никой няма да нарани Джо. Толкова си сладък!

— Джо е добро куче. Едва ли е на повече от три месеца. Има и следи от лабрадор в него. Не знам какво друго. Може ли да не насочвате пистолета към мен? Наистина не обичам пистолети. Те убиват хора, каквото и да разправят онези от асоциацията на притежателите на оръжия.

— Свали си раницата! — нареди Макс. — Изпразни я. И палтото, обърни джобовете.

— Леле, човече, току-що се позапасих.

— Няма да вземем нищо. Но държа да се уверя, че нямаш оръжие.

— А, добре, няма проблем! Имам нож. — Все още с вдигнати ръце, той посочи канията на колана. — Нож ти трябва, когато ходиш пеша и лагеруваш на открито. Имах палатка, но онези гадове я взеха. Трябва да сваля ръце заради раницата. Може ли?

Макс кимна и той сви рамене, свали раницата и дръпна ципа, извади одеяло, чифт чорапи, суитшърт, хармоника, малко пликче с кучешка храна, две консерви, снаксове, вода и две книги с меки корици.

— Надявах се да си намеря спален чувал, може би автомобил. Не съм открил всичко, за да тръгна. Ще завали сняг. Аз съм Еди — представи се той, докато вадеше нещата. — Еди Клосън. Това е всичко — добави той. — Може ли сега да си облека палтото? Кучешки студ е.

Беше слаб като вейка — висок, кокалест човек, на не повече от двайсет и две, двайсет и три, помисли си Лана. Косата му, мръсноруса раста, се подаваше изпод оранжева скиорска шапка.

Инстинктите ѝ казваха, че е безобиден като кучето.

— Облечи си палтото, Еди. Аз съм Лана. Това е Макс. — Тя направи крачка към него.

— Лана...

— Понякога трябва да се доверяваме на хората. — Тя се наведе, за да му помогне да си събере нещата. — Накъде си тръгнал, Еди?

— Нямам представа. Имах компас. И него взеха. Май просто търся хора, които не са мъртви и не се опитват да ме убият, които няма да ме пребият за кесийка трева. Ами вие?

Вдигна поглед, когато Макс приближи, за да го огледа отблизо.

— Пич, ти си поне двайсет кила по-тежък от мен и май си само мускули. Освен това имаш пистолет. Няма да се пробвам да направя нищо. Просто искам да ида на някое прилично място. Където хората не са откачени. Накъде сте тръгнали?

— Към Пенсилвания — призна Макс.

— Дали не ви се намира място за още двама? Мога да ви помагам, за да стигнете.

— Как?

— Като за начало — Еди метна раницата на гръб и посочи с брадичка колата, — автомобилът си го бива, но не е четири по четири, а ще завали сняг. Почти всички главни пътища са блокирани, а второстепенните не са чистени след последния сняг. Обзалагам се, че в бензиностанцията има вериги.

— Вериги ли? — обади се озадачена Лана.

Еди се ухили.

— Градско чедо, а? Вериги за сняг. Може да ви потрябват. И две лопати няма да дойдат зле. Пясък, ако може да намерим. Или две кофи от този чакъл. Аз съм насреща — увери го той. — И ще бъда откровен. Не искам да пътувам сам. Става напълно откачено. Колкото повече хора пътуваме заедно, толкова по-добре, поне така мисля.

Макс погледна Лана и тя му се усмихна.

— Да вървим да видим дали ще намерим вериги.

— Дадено — грейна Еди. — Супер.

8.

Еди намери вериги, инструменти — човекът, който беше изоставил бензиностанцията, бе оставил добре заредено куфарче с инструменти.

След това намери десетлитрова туба и я напълни с бензин.

— По принцип не обичам да нося бензин в багажника — обясни той, докато я поставяше вътре. — Но нали знаете, обстоятелствата са такива. Какво ще кажете, ако двамата с Джо отидем да се облекчим, преди да поемем.

— Давай — подкани го Макс.

— Той е добър, Макс. Не усещам зло у него.

— И моето чувство е същото. Засега поне ще трябва да се примирим с непознатите. Май казва истината, че е попаднал на група непознати, и май е истина, че са му се нахвърлили, че са го пребили и са го оставили само с дрехите на гърба. Налага се да започнем да настройваме онова, което притежаваме, и да започнем да усъвършенстваме усещанията си. Защото той няма да е единственият, на когото ще се натъкнем.

— Тревожиш се за Ерик, защото не знаеш с кого е.

— Скоро ще бъде с нас. Качвай се в колата, студено е. А аз искам да я запаля преди той да се върне. Няма смисъл да му показваме, и на него, и на когото и да било, какви сили притежаваме.

Двамата се качиха. Макс наблюдаваше в огледалото за обратно виждане и постави ръка върху стартера, когато видя Еди и кучето да тичат към тях.

— Скачай, Джо. — Еди се намести вътре след кучето. — Отново искам да ви благодаря. Ще бъде хубаво да се повозя, вместо да вървя.

Докато Макс излизаше от бензиностанцията, Лана се обърна назад и погледна Еди.

— Колко път си извървял?

— Не знам точно. Бях в Катскилс. Един приятел работеше там извън сезона в един скапан курорт. Беше като от филм — нали го знаете онзи, „Мръсни танци“, с бунгалата и всичко.

— Никой не притиска Бейби в ъгъла.

— Да бе, същият. Там обаче не беше готско като във филма. Малко позапуснато. Но аз отидох да му помагам, поправяхме разни неща. Не гледахме много телевизия, а пък интернет трудно се хващаше, но след това чухме, когато отидохме в близкия град, за да пийнем бира, че хората се разболявали.

Джо се протегна в скута му и Еди започна да го гали и чеше с дългите си кокалести пръсти.

— Беше преди три седмици, изгубих представа за времето. Обадох се у нас — трябваше да ида до града — на следващия ден, защото не можех да се свържа вечерта. Мобилните почти не работеха в курорта, а собствениците бяха изключили стационарния телефон за зимата. Стиснати гадняри. Както и да е, не успях да се свържа с мама и се притесних още повече. След това се свързах със сестра си. Каза, че мама била в тежко състояние, в болница и, господи, чух, че Сари също е болна.

Той продължаваше да гали кучето, после се обърна и погледна през прозореца.

— Върнах се, за да си събера багажа, да кажа на Бъд, моя приятел, и видях, че не се чувства добре. Кашляше много. Въпреки това си събрахме багажа и тръгнахме, преди да се стъмни — оставихме автомобила му там, защото не можеше да шофира. Състоянието му се влошаваше, стана толкова зле, че трябваше да се отбием до болницата.

Погледна към Лана.

— Направо полудях бе, човек, направо изперках. Градецът беше скапан и всички се опитваха да се разкарат. Видях заковани прозорци на къщи и магазини, но пък имаха болница, а аз трябваше да заведа Бъд.

Той си пое бавно въздух.

— Не можех да го оставя просто така, но мама и Сари... Не можах да се свържа с тях, когато опитах оттам. Звънях на шест човека, преди да ми отговорят. Попаднах на втория ми братовчед Мейсън. Той каза... Господи, много му беше зле и на него. Каза, че и неговата, и моята майка били починали, че Сари била в болница, но положението ѝ не било никак добро. Той не можел да излезе, каза ми да не се прибирам, че положението било кофти. Не съм можел да направя

нищо. Нямахме смисъл да звъня на баща ми. Той замина скоро след като Сари се роди и не знам къде... Както и да е. Бъд не оцеля. Нито пък Сари и Мейсън.

— Моите съболезнования, Еди.

След като избърса мокрите си очи, той отново започна да гали Джо.

— Просто подкарах, не мислех трезво. Стигнах до едно място на пътя, блокиран с автомобили, и не можах да мина. Обърнах автомобила и тръгнах по друг път. Обикалях по пътища, които не бяха блокирани, след това един камион ме размаза. Май има повече от две седмици оттогава. След това вървах пеша. Научих се да не припарвам до големите градове — лоши работи стават там, човече, много гадни. Черните пътища са по-добри. Замислих се дали да не се отправя към дома — едно малко градче, Фидлърс Крийк, близо до Луисвил. Само че не можех да преживея, че мама и сестра ми са мъртви. Как да се прибера като знаех, че тях ги няма. Вие изгубихте ли някого?

— Нашите починаха преди няколко години — отвърна Лана. — Едно дете съм. Макс не успя да се свърже с родителите си, те са в Европа. Ще се видим обаче с брат му.

— Моля се да е добре. Много не ме бива в молитвите, въпреки че мама се опита да ме направи богобоязлив християнин. Напоследък обаче се старая и ще се моля той да е добре.

Макс вдигна поглед към огледалото за обратно виждане.

— Благодаря.

— Сега ще трябва да се грижим един за друг. — Еди потри насинената си челюст. — Някои не го виждат така. Радвам се, че вие сте различни. Вие сте от града, личи си. От кой град сте?

— От Ню Йорк — отвърна Макс.

— Без майтап? Чух, че там било много зле. Кога се изнесохте?

— Вчера сутринта и наистина е много зле.

— Навсякъде е зле — добави Лана. — Повече от един милиард са измрели от вируса. Все разправят, че ваксината ще бъде готова, но...

— Но не сте чули.

Тя се обърна да погледне отново Еди и забеляза, че очите му са станали огромни, ококорени като на бухал.

— Какво?

— Направо от Ню Йорк... Вчера двамата с Джо си намерихме една малка фермерска къща. Ребрата ме боляха адски и се надявах да ме пуснат да преспя в обора, нещо такова. Там обаче нямаше никого. Бяха се разкарали, затова останах в къщата. Имаше генератор, та го пуснах и се изкъпах за пръв път от седмица. Ама колко беше хубаво само. Имаха и телевизор и аз реших да погледам дивидитата, които бяха оставили — те всичко бяха оставили. Аз обаче пуснах телевизора и останах потресен, когато чух новините. Момичето, което ги четеше, имаше странно име.

— Арлис ли? Арлис Рийд — попита Лана.

— Да, да. Реших да погледам малко, да чуя нещо. А и тя е много готина. Докато говореше, пристига един и сяда. Пиян като казак. Виждал съм го преди. Някой си Боб.

— Боб Барет ли? Той е водещ... главният — обясни Макс.

— Да, та главният е пиян като казак и вади пищов.

— Господи! — Лана се завъртя доколкото можеше назад. — Какво стана?

— Та слушай сега. — Еди се намести и заразказва. — Той размахва тъпия пистолет, избълва куп простотии, заплаши да застреля готината мацка. Разправяше за Гибелта, нали ме разбирате? Сега ми се струва, че беше като да гледаш скапан филм, много страшен, но не можеш да отлепиш поглед. Тя го остави да приказва — мацето е корава работа — и май изглеждаше, че ще успее да го придума да се успокои. Тогава обаче той вдигна пистолета... — Еди постави показалец под рядката брада. — И бам. В ефир. Отнесе си половината лице, докато предаваха на живо.

Започна да се сипе сняг. Снежинките се плъзгаха по предното стъкло. Макс включи чистачките.

— Това не е най-лошото — продължи Еди. — Готината — Арлис, нали? Тя каза да продължат да излъчват, да насочат камерата към нея. Сигурно, за да не гледат хората мъртвия. Цялото й лице бе в кръв, но тя започна да говори. Разправяше, че не била казвала цялата истина, но сега щяла да я каже. Тя си имала — как му каза — източник. Каза, че мъртвите били два милиарда, дори повече.

— Повече от два? — Лана притисна юмрук към сърцето си. — Не е възможно.

— Ако я гледаше, щеше да повярваш. Повече от два, каза тя, нямало ваксина, защото Гибелта непрекъснато мутирала. Онзи пич, дето бил президент след предишния, мъртвия, също бил умрял и някаква жена — онази със селското стопанство, сега била президент. Започвали да търсят хора като... май като нас.

Макс присви очи в огледалото за обратно виждане.

— Какво означава „като нас“?

— Които не са болни. Които не се разболяват. Водят ги на някакви места за тестване и разни такива гадости. Няма значение дали искаш, или не искаш. Били сме във военно положение и разни такива смехории, човече. Че аз сам видях какво става, при това на два пъти миналата седмица. Скапаните танкове се отправят на изток, водят огромни конвои военни камиони и разни подобни. Затова тръгнах на запад. Та тя го каза всичко това, после каза, че предаването щяло да бъде последно, защото щели да ги затворят, задето са казали всичко това. Когато приключи, телевизията замлъкна.

— Не знам дали хората, които работят там, спряха или бяха военните, или не знам там кой. Но по-късно, като пробвах, пак нямаше нищо. Поколебах се дали да не остана, да се скрия, но нещо не ме свърташе. И двамата с Джо не ни свърташе и рано тази сутрин пак тръгнахме. Вървахме и се натъкнахме на вас.

— Два милиарда — прошепна с разтреперан глас Лана. — Как е възможно нещо да убие толкова много хора толкова бързо.

— Разпространението е глобално — заяви Макс. — Ние сме глобални. Хората пътуват — или по-точно пътуваха — по цял свят, всеки ден. Предава се от човек на човек, а следващият го разнася, където отиде. Шепа заразени, които може би дори не знаят, че са болни, се качват на самолета за Китай или Рио или скапания Канзас Сити и останалите пътници са изложени на вируса, както и екипажът, хората от проверка на сигурността, в магазините за подаръци на летищата, баровете. Всички го разпространяват. Не е нужно много време.

— Искаш да кажеш... казват — поправи се Лана, — че ще продължи да се разпространява, ще продължи да убива, докато... Докато не остане никой, освен хора като нас. С имунитет.

— Е тая дума не можах да си я спомня — призна Еди. — Имунитет. Аз изглежда го имам, защото бях с Бъд през всичкото време.

И преди да се разболея, и след това. И къде го заведох? В болницата. Там имаше много болни. Но аз не са разболях.

— От онова, което прочетох и чух — заговори Макс, — симптомите се проявяват между дванайсет и двайсет и четири часа след като си бил изложен на заразата.

— От това трябва да се почувствам по-добре. Май е така — продължи Еди, — въпреки че всичко е голяма гадост.

— Какво ще стане след това? — Лана се обърна към Макс. — Теб те бива да измисляш какво ще стане след това.

— Това не е роман, този път е истина.

— Теб те бива да измисляш какво ще стане след това — повтори тя. — Аз не бях подготвена за най-лошото. Представях си, че ще прекараме няколко седмици в планината, докато нещата се нормализират. Сега обаче... Няма да има нищо нормално и трябва да знам какво да очаквам.

— Ако продължи да се разпространява, ще има още два милиарда мъртви — заяви уверено Макс. — Невъзможно е да се каже колко ще останат. Половината от населението на света? Една четвърт? Десет процента? Може да предположим, тъй като вече видяхме началото, че инфраструктурата ще рухне. Комуникации, ток, пътища. Медицинските заведения, пълни със заразени от вируса пациенти, ще се опитват да ги лекуват, също и другите пациенти. Хора с наранявания, с рак и други болести. Ще има още грабежи и убийства като онези, които сами видяхме в Ню Йорк. Правителството ще рухне или ще се реформира в нещо, което нямаме представа какво ще бъде.

Той вдигна ръка от волана, за да стисне нейната.

— Добре направихме, че се магнахме от града. Градовете ще рухнат първи. Повече хора разпространяват вируса, повече хора грабят или се обръщат към насилие. Там има повече инфраструктура, която да се срине. Повече хора ще се паникьосват, военните ще нахлуят, за да въведат ред. И този ред ще рухне, защото все повече от хората с власт ще бъдат покосени от вируса.

— Значи остава „давайте към хълмовете“.

Макс кимна към Еди.

— Прав си. Намираш си местенце, безопасно, поне доколкото е възможно, и си го зареждаш, поддържаеш и защитаваш.

— От кого го защитаваш?

Макс отново стисна ръката на Лана.

— От всеки, който се опита да ти го отнеме. Надяваш се хора, които мислят като теб, да се съберат, да построят общности с тяхна собствена инфраструктура, закони и ред. Ровите в боклуците, обработват земята, ловувате. Живеете.

Ако се беше надявала Макс да предложи не чак толкова ужасен сценарий, трябваше да признае, че онзи, който той нарисова, беше прекалено истински.

— Ами ако си като нас двамата и нямаш никаква представа как се ловува и обработва земята?

— Намирате други, които умеят, и се учите. Стигнали сте дотук. Ще оцелеете нататък.

— Мама си имаше градинка, отглеждаше хубави зеленчуци всяка година. Мога да отглеждам разни неща и да ви покажа как става. Ловувах като дете, но това беше отдавна. Аз съм от малкото провинциални момчета, които не си падат по огнестрелните оръжия. Но знам как се използват.

— Възможно е да постигнат нещо с ваксината — настоя Лана.

— Възможно е — съгласи се Макс. — Но ако вече има два милиарда мъртви, ще има много повече, преди да я раздадат, дори да направят големия пробив утре. Центърът няма да издържи, Лана. Той вече рухва. Боже, сега министърът на селското стопанство била станала президент. Дори не знам коя е.

— Извинявайте, че ви прекъсвам — започна Еди, — но трябва да спрем и да сложим веригите преди снегът да натрупа.

Макс отби. Снегът продължаваше да вали.

— Ще трябва да ми покажеш как.

— И на мен — добави Лана. — След като ще трябва да се науча на неща, които не знам, да започваме веднага.

— Няма проблем, не е нещо сложно.

Той им показа как да разгънат веригите — съвсем просто упражнение, въпреки че студът, снегът и вятърът бяха неприятни. След това ги научи как да нагласят веригите върху гумата. Въпреки че пръстите ѝ бяха изтръпнали дори с ръкавици, Лана настоя да постави една сама.

Трябваше да се научи.

Макс подкара леко колата напред, за да се открие останалата част от гумата. След като наблюдава внимателно Еди и изслуша инструкциите му, тя свързва веригите и използва устройството да ги затегне.

— Така добре ли е?

Еди провери веригата.

— Страхотно като за пръв път. Тя те победи в тая работа, Макс.

Макс погледна и се усмихна, докато довършваше връзката.

— Тя започна първа.

Еди се изкиска и заобиколи колата, за да нагласи последната верига.

— Така е добре. — Погледна кученцето, приклекло от страни.

— Приключи ли, Джо? — Когато отвори вратата, животинчето скочи вътре. — Мога аз да покарам, ако искаш да си починеш.

Макс поклати глава.

— Няма проблем.

— Кажу ми, когато искаш да се сменим. Дотогава ще подремна отзад с Джо. Не спях добре снощи след новините.

Той започна да рови в раницата, но Лана извади своето памучно одеяло и му го подаде.

— Използвай това. Меко е.

Еди погледна одеялото, след това го взе и изчака Лана да седне.

— За малко се уплаших, че ще ме застреляте и ще ми вземете нещата. Че може дори да нараните кученцето. След това бързо разбрах, че това няма да се случи. Разбрах, че не сте такива.

— И ти не си такъв — отвърна Лана.

— Не, госпожо, не съм. Но може да се каже, че рискувахме едни с други. Много се радвам, че стана така. Хубаво одеяло.

Той легна на задната седалка, сви дългите си кльощави крака и кученцето се сгуши до него.

— Благодаря — рече той и затвори очи.

Лана не заспа. Вместо това си повтаряше как се е научила да слага вериги за сняг. Беше сготвила оскъдна вечеря с малкото продукти — на котлон в офиса на грозен мотел. Тя можеше с дъха си да запали огън както за светлина, така и за отопление. Можеше да запали дори автомобилен двигател.

С тези умения, със силите, които нарастваха в нея, тя се учеше да мести неща — засега малки, но и това щеше да се промени. С Макс двамата бяха вдигнали моста, беше забавила другите автомобили, дори отблъсна онези, които им мислеха злото.

Беше се научила да прави всичко това и щеше да се научи на всичко друго, което бе необходимо.

Ако предположенията на Макс се превърнеха в реалност, тя щеше да използва силата на волята си, ума си, магическите си умения, за да направи нужното и да ги опази живи.

Освен това, мислеше си тя, докато мъжът и кученцето на задната седалка хъркаха тихо, почти едновременно, бяха започнали да си изграждат общност.

— Обичам те, Макс.

— Обичам те. Поспи малко. Чака ни дълъг път.

— Ще спя, когато и ти спиш. Може да имаш нужда от мен.

— Когато намерим нашето място, а ние ще го намерим, ще се омъжиш ли за мен?

Тя протегна ръка и го докосна по бузата.

— Да.

Лана остана да наблюдава как слънцето изгрява, как пропъжда мрака и го остави да я изпълни с надежда.

Отне им повече време да стигнат до гарата на Трийсет и трета улица, отколкото Арлис беше пресметнала. Налагаше се да спират, да се крият на няколко пъти по време на бягството. Успяха, защото Фред чуваше двигатели, стъпки, стрелба много преди нея.

На входа на Таймс Скуеър, някога оживено място, дръзко осветено, огромните екрани и дигитални билбордове се извисяваха като празни черни проходи към неизвестното. Неочаквана светкавица, назъбена, хоризонтална експлозия, падна южно от Хералд Скуеър и взриви лудостта в светлина.

Разхвърляни тела, кучета с подивели очи, които се хранеха с тях, изпотрошени магазини, автомобили, автобуси, ванове, пръснати по Хералд Скуеър, сякаш гневна ръка ги беше вдигнала над улицата и тротоарите.

Някой, нещо се изсмя.

Някой, нещо изпищя.

Арлис стисна ръката на Фред и в злоещите отблясъци на светкавицата двете хукнаха. На входа, който водеше надолу в мрака, Арлис спря, пое си дъх и се опита да се пребори с паниката.

Мисли трезво, нареди си тя. Остани жива.

Спътницата ѝ може и да имаше крила и да чуваше по-добре от шнауцер, но Фред беше някак прекалено весела, за да бъде предпазлива.

— Слушай, не знаем кой или какво може да се крие долу. И на терминала, и в тунелите. Предстои ни дълго ходене, нямаме път за бягство, ако се наложи. Аз имам пистолет, но никога не съм стреляла по нищо.

— Не мисля, че трябва.

Писькът се чу отново и ужасът в него се загнезди в гръбнака на Арлис.

— Ако се наложи да се защитаваме, ще трябва да го използваме. Ще вървим колкото е възможно по-бързо, колкото е възможно безопасно, а ти наостри невероятно добрите си уши.

— Освен това виждам много добре в мрака.

— Още един плюс. Ще се държим заедно, както досега.

Арлис извади фенерчето и го насочи към стъпалата.

Огледа се — бяха на ъгъла на „Мейси“.

Тя се замисли. Нямаше никога повече да има празничен парад, нито намаление. Нямаше да има друго чудо на тази или друга улица.

— Да вървим.

Трябваше да се стегне. Сърцето ѝ започваше да блъска все по-бързо и шумно.

Какво правеше тук? Какво търсеше един здравомислещ човек тук?

— Чуваш ли нещо? — прошепна тя на Фред.

— Нищичко. Всичко е наред.

Прекосяха мрака, последваха единичния лъч на фенерчето и се прехвърлиха над въртящите се прегради на входа.

— Винаги съм искала да го направя. — Гласът на Фред, дори тих, отекна. — Просто за забавление, не за да не плащам.

Арлис притисна пръст към устните ѝ, обиколи с фенерчето навсякъде от страх да не би още мъртви тела да са струпани на

терминала или по релсите.

Или още по-лошо, да ги нападнат живи.

С помощта на фенерчето тя последва знаците, които сочеха към Хобокън.

Огледа перона, релсите, другия перон, от другата страна. Сърцето ѝ се поуспокои — докато не се наложи да приеме факта, че трябва да навлязат в тунелите.

Връщане назад нямаше, помисли си тя. Щом тръгнеха по така наречената пътека, връщане назад наистина нямаше.

— Това е. — Тя седна, позволи си да се отпусне. Въпреки че коленете ѝ бяха омекнали, спускането я беше оставило задъхана.

Фред разпери крила и се понесе като перце.

— Може би ще успея да летя с теб на кратки разстояния. Не съм пробвала с друг човек — призна момичето. — Но съм пренасяла кученца до онзи подслон, когато започнахме. Ще ми се да се бях отбила там, да взема едно с нас.

Тъй като един от страховете на Арлис беше да не попаднат на подивели домашни любимци като онези, които ръфаха телата по улиците, тя нямаше нищо против, че нямат куче.

— Знаеш ли за третата релса?

— Арлис, може и да съм сравнително нова фея, но съм на двайсет и една, не на две. Престани да се тревожиш чак толкова.

— Чувствам се отговорна.

— Затова че постъпваш правилно ли? Така е. Много се гордеех с теб заради онова, което направи. Тогава разбрах, със сигурност, че тръгвам с теб. Носеха се разни слухове.

— Слухове ли?

— Ние не сме... Хората като мен, с магически сили — ние все още не сме много организирани. Мнозина от нас все още не са разбрали какво представляват. А някои, когато разберат, направо пощръкляват или пък стават зли. Затова през повечето време се опитвахме да направим зони за безопасност и да помагаме на хората, да помагаме на котки и кученца и други домашни животни, които са изоставени, и да пуснем онези, чиито собственици са се разболели. Разполагахме с няколко работещи черни огледала или кристали и се опитвахме с различни заклинания да разберем какво точно става.

Арлис нямаше никаква представа какво е това черно огледало.

— Кристали ли? Като гледачките по панаириите ли?

— Някои от тях сигурно са притежавали латентни сили, но както и да е, да, като тях, и други начини. Разбрахме, че положението е по-зле, отколкото ни казват, но е трудно да се определи колко по-зле, тъй като има най-различни противоречиви сведения. Много приказки. Но ние разбрахме, че е зле и ще става още по-зле. Затова се опитвахме да помогнем на хората да се измъкнат, когато имаше как. След като ти тази вечер каза на хората всичко, аз разбрах, че ще ти помогна.

Тя спря и докосна ръката на Арлис. Арлис изключи фенерчето и остави Фред да я води в мрака, докато не притисна гръб в студени плочки.

Не говореше, не задаваше въпроси, просто отпусна пръсти върху пистолета.

Чу остър мъжки смях, с достатъчно злоба в него, за да ѝ подсказе, че той едва ли ще бъде приятелски настроен.

— Видя ли онзи изрод как се гърчеше!

Сега вече забеляза светлината — два лъча прорязваха мрака, приближаваха, ставаха по-ярки.

От време на време ги насочваха към стените. Ако минеха по нея или Фред, трябваше ли да използва пистолета? Щеше ли да намери сили да се прицели и да застреля друго човешко същество?

— Напика се. Скапанякът се напика!

— Защо да не може да ловуваме с друг тук долу? Скапаняците в тунелите са предостатъчно.

— Стига де, повечето са луди. По-забавно е да ги накараме да полудеят, а след това да ги убием. Дай този път да си намерим жена, ама не някоя от вещиците долу. Ще я опраскаме няколко пъти, след това ще я ковнем на релсите и пак ще я опраскаме, преди да я изкормим.

— Ти си болен скапаняк.

Понесе се нов смях. Тя чу как ботушите им чаткат по земята. Видя силуетите им зад лъчите светлина.

Дали можеха да ги видят?

— Да си намерим две. Не ти ща остатъците.

Лъчът перна стената на два сантиметра от лицето ѝ; тя стисна пистолета.

Ако не бяха толкова заети да се кискат за плановете си да изнасилват, измъчват и убиват, щяха да я видят.

Те продължиха, толкова близо, че ако протегнеше ръка, щеше да ги докосне. Продължиха по дългите релси и не спряха да спорят къде са най-добрите ловни полета.

Фред потръпна.

— Не знам достатъчно, за да ги спра — прошепна тя. — Все още не притежавам достатъчно сили и не знам как. Дано някой знае. Сега вече не могат да ни чуят и да видят светлината.

Арлис ѝ се довери и включи фенерчето.

Започна да брой крачките си. Петдесет. Сто. Сто и петдесет.

Този път Фред стисна ръката ѝ и пръстите ѝ се забиха силно.

— Усещаш ли миризмата?

— Мирише на мускус, на урина и на повръщано с бира.

— Кръв. Много кръв и... смърт. Но няма звуци, нито движение.

След още двајсетина крачки Арлис усети миризмата. Познаваше я, кръвта на Боб Барет се беше стекла по лицето и полепнала по косата ѝ.

Тогава лъчът на фенерчето ѝ попадна на нещо върху релсите. Застанала до нея, Фред изхлипа приглушено, но продължи.

Тяло, досети се Арлис, когато приближиха. Тялото беше приковано към земята за ръцете и краката. Устата беше увиснала на размазаното лице, показваше счупени зъби. Кръвта, която беше изтекла от него, се процеждаше от разреза на корема и образуваше лъскава черна локва.

Когато Фред се отпусна на колене, Арлис преглътна позива за повръщане и я изтегли.

— Трябва да вървим. Той е мъртъв, Фред. Не можеш да направиш нищо за него.

— Мога. Мога да кажа молитва, за да намери душата му покой. Поне това мога да направя за него.

Арлис се изправи, застана наблизко и стисна пистолета в ръка.

Не се налагаше да се пита дали ще може да се прицели, или да стреля по друго човешко същество, не и след като пред погледа ѝ беше онова, което други човешки същества бяха сторили на момчето, което бе едва на двајсетина години.

Разбира се, че можеше.

9.

Фред се изправи, изпусна сдържания дъх и едва преглътна сълзите си.

— Той беше по-млад от мен.

— Ще ми се... — Арлис замълча. Желанията й нямаше да разрешат нищо. — Трябва да продължим.

— Знам, също така знам, че за него вече няма значение, но не ми се иска да го оставяме така, сам, тук. Какво искаше да кажеш?

— Че трябва да вървим. Ти вземи фенерчето. — Сега вече Арлис възнамеряваше да не стиска пистолета през всичкото време. — Сигурно има и други като тези двамата. Ако усетиш нещо, веднага се крием. Ако криенето не помогне, бягаме. Ако и бягането не помогне, бием се.

Тя хвана Фред под ръка.

— Ако аз не успея да се измъкна с бой, ти може да се махнеш...

Дори в мрака Фред заблестя.

— Няма да те изоставя!

— Ако има начин едната от нас да се измъкне, значи се измъква. Трябва да стигнеш до Парк и Първа в Хобокън, в три след полунощ. Източникът ми се казва Чък. Добери се до Чък и му кажи какво е станало.

— И аз умея някои неща. Все още се уча, но умея някои неща.

— Направи каквото е нужно, за да се добереш до Чък. Ако той не се появи до пет, намери си безопасно място. Намери и други като теб, Фред, и се махай.

— Ти ще ме изоставиш ли?

— Да.

— Не ми казваш истината. Долавям го в гласа ти. И двете ще стигнем при Чък. Трябва да мислиш позитивно, за светлината, в противен случай мракът ще ни обгърне.

Трябва да се подготвиш за най-лошото, мислеше си Арлис, за най-невероятното лошо, ако не искаш да умреш в мрака.

Продължиха да вървят, следваха лъча светлина по извитите релси. Мускусната миризма стана по-силна, както и вонята на пикня и неочакваната смрад на повръщано. Накрая и кръв.

Арлис имаше чувството, че развива имунитет, докато светлината не попадна на петно, на локва, на дълга следа. Стана още по-лошо, когато Фред вдигна лъча към стената.

НЮ ЙОРК Е НАШ!

Похитителите

Надраскан с кръв, надписът служеше и като предупреждение, и като знак на триумфална победа, както и черепът отдолу, от който все още капеше кръв.

— Като онези двамата, които видяхме — прошепна Фред. — Те обичат да убиват. Някои от тях следват Черните Загадъчни. Маговете, които преследват хора като нас. Не знам защо.

— Няма защо. Просто... — Арлис нададе приглушен вик и се олюля назад.

— Просто плъх — посочи Фред, когато животното заситни настрани от светлината. — Тук долу има много. Не се страхувай. Няма защо да се страхуваш от плъховете.

— Просто фобия. — От нея кожата ѝ ставаше леденостудена, стомахът ѝ се преобръщаше. Момчето на релсите... Плъховете щяха да го намерят. — Не може да спираме.

След няколко метра обаче спряха, стигнаха до вагон на релсите. Графити покриваха външната страна също като противен стенопис! Видяха символа — череп, заедно с „Убий!“ и „Изнасили путките!“. Имаше и рисунка на мъж с огромен пенис, който влачеше гола жена за косата.

Но по-лоша, много по-лоша беше миризмата. Арлис видя през отворената врата на вагона безразборно пръснатите тела.

Имаше и плъхове.

Тя повлече Фред след себе си.

— Твърде късно е да се молиш за душите им.

Този път Фред изпищя, когато една фигура — Арлис едва успя да разбере, че е човек — скочи на отворената врата. Кръв бе оплескала

лицето му, гъста, мръсна брада скриваше брадичката. Беше с омазани очила на подивелите очи, с дълго палто, вкоравено от мръсотия, което висеше на кокалестото му тяло.

Държеше нож, мръсен като палтото. И се беше ухилил.

— Това тук е мое. Не ви го давам. Това са моите мъртви. Не ви ги давам. Ще ви изгоря!

Арлис вдигна пистолета в разтрепераната си ръка, а с другата стисна пръстите на Фред.

— Не искаме нищо твое. Махаме се.

— Няма махаме се! Остава единствено краят на света! Първо раздразнителност. След това огън. Разбрахте ли?

Вдигна мръсната си ръка с нокти, които се бяха извили като на животно. В нея пламтеше огън с големината на топка за голф.

— Аз съм краят на света! — Смехът му, див като очите, се понесе, когато хвърли топката.

Арлис усети шокиращата топлина да прелита покрай лицето ѝ и я чу как съска, когато попадна на стената зад тях.

— Няма махаме се! — изкрещя той, когато Арлис, стиснала ръката на Фред, хукна. — Има единствено ад.

Друга топка се разби на земята до тях. Тя не спря да тича. И се препъна в нещо на релсите.

За момент имаше чувството, че полудява, губеше ума си във вонята. Усети как стъпалото ѝ хлътна в изгнил труп, как топуркащите плъхове плъпнаха по гърба и ръцете ѝ.

— Махни ги! Махни ги от мен!

Тя се претърколи, ръката ѝ попадна върху нещото, което навремето е било друго човешко същество, след това се изтласка настрани с длани и крака.

— Те са навсякъде по мен! — Тя размаха ръце, удряше, биеше се по тялото, по краката, бореше се.

Фред я хвана здраво.

— Добре си. Не са върху теб. Добре си.

Завъртя глава първо на едната, след това и на другата страна и повърна, докато Фред ѝ държеше косата и се опитваше да я успокои.

— О, господи, боже господи, не е истина. Как е възможно това да е истина? — Арлис успя да се изправи на колене, започна да бърше

лицето си. Когато разбра какво е полепнало по ръцете ѝ, ѝ се догади, свали веднага ръкавиците.

Запълзя, добра се до стената и седна, опряла гръб на нея. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, усещаше неподозирана тежест.

— Дишаш прекалено бързо. Май ти се е вдигнало кръвното. Трябва да се успокоиш, Арлис. На всяка цена.

Тя си пое дълбоко въздух — прекалено дълбоко, прекалено бързо — усети как ѝ се завива свят, насили се да изпусне въздуха. Пое отново, този път по-бавно.

— Не мога да си позволя да полудея. Не мога. Не и тук. Не сега.

— Трябваше да насоча фенерчето към земята. Вината е моя.

— Не. — Въпреки че все още ѝ се виеше свят, ужасното напрежение в гърдите се поразнесе. — Никой не е виновен. Трябва да вървим, но изпуснах пистолета. Трябва да го намерим. На всяка цена. Трябва...

— Аз ще го намеря. Стой тук. Продължавай да дишаш, аз ще го намеря.

Арлис кимна. Щеше да бъде напълно безполезна, докато не спреше да трепери, докато ушите ѝ не престанеха да бучат. Затова затвори очи и си наложи да престане да мисли, единствено да вдишва и издишва.

Чу възкликанието на Фред и се опита да се вдигне на омекналите си крака.

— Всичко е наред. Намерих го. Ти стой там. Аз те виждам. Нали ти казах, че виждам доста добре в мрака. И фенерчето е у мен. Изпуснах го, но всичко е наред.

Тя погали Арлис по бузата.

— Може да си починем.

— Не. — Арлис поклати глава, стисна зъби и стана. В първия момент трябваше да се облегне на стената, да отпусне глава назад, докато се успокои стомахът ѝ. — Трябва да вървим. Трябва да се махнем оттук. Трябва ми пистолетът.

Фред го постави внимателно в ръката на Арлис.

— Покрита съм с...

— Може и да успея да оправя нещата. Поне ще опитам.

— Първо трябва да се отдалечим от лудия с огнените топки. Аз ще издържа, стига ти да можеш.

Тя постави единия крак пред другия. Замисли се дали просто да не си хвърли палтото, може би то беше поело най-лошото, но преди това искаше да се отдалечат.

— Идва нещо. — Фред изрече едва чуто думите до ухото на Арлис. — Нещо лошо.

Тя изключи фенерчето и в тъмното дръпна Арлис до стената, в една от нишите.

— Какво правиш?

— Това, което идва, е лошо. Притежава магически сили и е черно. Използвам маркер, за да напиша символи на стената. Опитвам се да си спомня правилните. Не говори. Постарай се да не дишаш. Не мърдай. Моли се.

Докато стояха сгушени, Арлис видя приближаването на светлина. Не беше светлина, помисли си тя. Светлините не бяха черни.

Тази обаче беше — хем черна, хем лъчиста. И се движеше по горната част на тунела.

С нея имаше и движение, появи се фигура.

Мъж с развята черна коса, с черно палто, разперено като крила, летеше покрай тавана на тунела.

Една жена лежеше отпусната в ръцете му — ръцете, краката и главата ѝ висяха.

Драскотини, открити рани, дори следи от зъби се виждаха по голото ѝ тяло.

Когато той наближи, Арлис видя, че очите му пламтят в червено.

След като премина, тя потръпна, но той спря, завъртя се, както беше във въздуха. Остана да виси, докато опипваше всичко наоколо с червените си очи.

Жената в ръцете му простена. Той ѝ се усмихна.

— Още имало живот у теб. Още по-добре.

Полетя отново, докато черната светлина не се стопи в мрака.

Арлис си пое дъх, понечи да заговори, но Фред постави пръсти върху устните ѝ. Останаха така в мрака, без да казват и дума още цяла минута.

— Не знам колко далече може да чува и вижда.

— Какво... какво беше това?

— Маг, струва ми се. Не знам. Зло. Много зло създание. Тя беше жива, Арлис. Аз не можех да ѝ помогна. Не съм достатъчно силна.

Че кой ли беше, помисли си Арлис. Какво можеше да бъде?

— Той защо не ни усети, как стана така, че не почувства присъствието ни? Символите ли?

— Мисля, че те помогнаха. Да побързаме, да вървим. Те помогнаха да ни защитят, а ти миришеш на...

— Смърт.

— Да. И това е като щит.

— Тогава да запазим тази миризма. Слава богу. Релсите започват да се спускат. Минаваме под реката.

Стана стръмно и опасно, напредваха бавно.

Тя сама го беше казала, преди да влязат в тунелите, че не се знае какво и кой ги очаква долу.

Сега бе обзета от страх.

Важното бе да се доберат до края, да излязат на въздух, който не е вмирисан на смърт.

— Близо сме. Сега вече сме близо. — Странно, но след като знаеше това, страхът на Арлис се удвои. — Пристигаме до големия обратен завой, който релсите правят преди изхода на Хобокън. Връщаме се, виждаш ли? Трябва да започнем да проверяваме платформите, да потърсим...

Те се появиха изневиделица.

Тя чу как Фред изпищя, когато някой или нещо ги раздели. Единият сграбчи Арлис отзад и я вдигна.

— Мръсницата вони! Но има хубав багаж.

Тя задържа пистолета с усилие на волята, когато нечия ръка стисна гърдата ѝ.

— Да ги изкараме, да ги съблечем!

Арлис замахна назад с лакът, опитваше се да го изрита. След това застина на място, когато усети ножа до гърлото си, усети как кръвта се стича от мястото, където той натискаше.

— Предпочитам да те изчукам веднъж, докато все още дишаш, но не бързам. Как ще бъде, мръснице?

Арлис затвори очи.

— Ще те яздя по-добре, докато дишаш.

Той се изсмя, облиза ухото ѝ.

— Добър избор.

Тя се насили да притихне.

Фред изпищя, висок, ясен звук, дори музикален. Понесе се заедно със смеха на нападателя и Арлис се насили да се засмее, обърна се в ръцете на мъжа.

Притисна пистолета в чатала му и стреля, след това още веднъж.

Той изпищя, падна назад и ножът раздра ръкава на палтото ѝ.

— Какво става, мамка му? Ще я убия. Ще ви убия и двете.

Арлис насочи пистолета към гласа, но се страхуваше да не уцели Фред.

— Ранен съм, ранен. Тя ми простреля шибаните топки! Убий ги!

Арлис изрита ръката, която бе сграбчила глезена ѝ, настъпи я силно и в тунелите се понесе нов писък.

— Бягай, Арлис! Просто бягай!

Тя чу ужасния звук, когато юмрук попадна в плът и кост, и стонът на Фред.

Не можеше да стреля, но можеше да се бие. Докато се канеше да скочи напред, тунелът се изпълни със светлина, ослепителна, ярка.

Арлис вдигна ръка пред очите си. Потекоха ѝ сълзи, но тя забеляза как Фред се опитва да пълзи, а мъжът се беше извисил над нея и замахваше с ръка, стиснала нож. Посегна към пистолета на колана.

Не мисли, просто стреля. Стреля отново и отново, дори след като той падна, дори след като пистолетът изщрака, защото беше празен.

— Стига, Арлис, стига! Престани, престани! Боли ме!

Фред пропълзя до нея.

— Моля те, помогни ми.

Това го разбра. Арлис отпусна пистолета и се втурна към приятелката си.

— Какво да направя?

— Добре съм. Добре. Прекалено ярко е. Прекалено ярко.

Докато Фред говореше, блясъкът омекна, десетки малки светлинки танцуваха около тях.

— Какво... какви са тези неща?

— Като мен, но мънички. — Фред се облегна на Арлис. — Аз ги призовах. Не знаех, че мога, но ето че стана. Те дойдоха на помощ.

Зад тях първият мъж простена и се опита да хване ножа си със здравата ръка. Арлис се насили да пристъпи към него, вдигна ножа и избърса собствената си кръв от острието.

Искаше да го убие и от това желание ѝ призля. Вместо това настъпи ръката му, без следа от съжаление.

Остави го да крещи, после отиде при мъртвия му другар, взе ножа и пистолета му и натъпка всичко в страничните джобове на раницата.

— Можеш ли да вървиш? — попита тя Фред.

— Да.

— Можеш ли да тичаш?

— Лицето ме боли, не краката.

— Може да има още много такива, дори по-лоши. Не ни остава много, но... мисля, че трябва да тичаме. Трябва ни фенерчето.

Фред го вдигна, но го натъпка отстрани в раницата.

— Не веднага. Те може да останат с нас.

— Още по-добре. Да вървим, колкото е възможно по-бързо.

Арлис крачеше, Фред успяваше да я догони и поддържаха добра скорост.

— Не ме остави. А каза, че ще ме оставиш.

Арлис потисна страха и продължи да гледа напред към светлините на феята.

— Оказа се права. Излъгах те.

— Ти ме спаси. Трябваше да отнемеш живот, за да ме спасиш.

Арлис продължи да върви и се замисли за ярката лъчиста светлина над тъмните си черни действия.

На гара Хобокън тя се качи на перона, докато Фред се носеше над нея.

Арлис искаше да разтърка ръце, лице, да съблече съсипаното палто. Паренето по ръката издаде, че ножът е разкъсал не само плата.

Желанието ѝ да се качи над земята бе по-силно.

Тя чу ехтящи гласове, но не можеше да разбере дали са приятелски, или на врагове, затова накара Фред да побърза нагоре по стълбите към улицата.

Танцуващите светлини кръжаха, след това изчезнаха.

— Те ще се върнат или пък ще дойдат други — обясни Фред, — ако имаме нужда от тях.

— Най-добрата подкрепа. — След това сълзите опариха гърлото ѝ. — Трябва да намеря място да си измия ръцете... лицето. Моето...

трябва да намеря място, за да мога да си позволя да рухна за няколко минути.

— Все ще намерим някое местенце. Сега се облегни на мен. — Фред прегърна Арлис през кръста.

— Ранена си. Трябва да намерим лед или замразен грах, или сурова пържола. Тези неща наистина ли действат?

— Не знам. Досега не ме бяха удряли в лицето. Много боли. Особено в началото. Сега вече не е чак толкова зле.

Закуцукаха по улицата и Арлис се помоли да не им се налага да се бият отново. Не знаеше дали са ѝ останали сили за битка.

Спряха пред закована витрина, вратата беше залостена. Магазинът се казваше „Касидис Клозет“.

— Обзалагам се, че има баня за служителите. — Фред погледна вратата. — Може дори да има дрехи, някое палто, за да се преоблечеш.

— Добре е затворено. Ако имах инструменти, може би...

— Феите, опитните, умеят да влизат в затворени места. Аз може и да успея. Просто трябва да го намеря, да го задържа и...

Фред затвори очи и сви ръце, сякаш се канеше да задържи вода от капчук. Крилата ѝ се разтвориха. Тя заблестя.

— Намери го вътре в мен — шепнеше тя, — задръж го. Изведи го. Предложи го. Бъдете с мен, деца на светлината и въздуха, на гората и цветята. Отворете ключалки, за да може да влезем.

Почти изтръпнала за всичко, което ставаше, Арлис чу как ключалките и летвите тракат, щракат и падат.

Изранена, мръсна, доволна, Фред се понесе на крилата си и направи кръгче във въздуха.

— Справих се! За пръв път се справям сама!

— Ти си истинско чудо, Фред. Едно невероятно чудо. — Арлис посегна предпазливо към вратата. — Стой обаче зад мен, просто за всеки случай.

Арлис пристъпи напред, стиснала пистолета, а Фред разпръскваше светлина.

Стоката в магазина за дрехи втора ръка беше пробрана, но изглежда, вандалите не бяха влизали, за да опустошат мястото.

— Тук няма никого. — Фред затвори внимателно вратата и я заключи отново. — Знам. Не усетих последните двама, защото ние миришем и малко ми се гадеше. Нали разбираш?

— Да, напълно. Да видим дали има къде да се измием.

Обиколиха, Фред се огледа, но не докосна нищо.

— Никой не е влизал вътре, за да съсипе магазина.

— Може пък хората в Хобокън да са по-цивилизовани. Или пък са се изнесли по-бързо, или са се затворили в домовете си. Чък сигурно се е затворил.

— Почти забравих за него.

— Да се надяваме, че той не е пропуснал да гледа новините тази вечер. Ето! Малка баня отзад.

— Да! На всяка цена трябва да се изпишкам.

Фред си смъкна панталоните и седна на тоалетната.

Арлис пристъпи към малката мивка и се погледна в красивото огледало.

Беше по-зле, много по-зле, отколкото предполагаше. По лицето ѝ имаше кръв, мръсотия в косата, якето беше оплескано и с двете. Догади ѝ се отново и тя преглътна горчилката. Свали си раницата, след това якето.

— Може да успее да го оправя.

— Дори да успееш, аз...

— Ясно. Ще го изнеса навън, ще ти намеря нещо топло да облечеш. Аз мисля, че мога да се почистя без сапун и вода. Ако не стане, ще се върна, когато ти приключиш, Арлис, и панталоните.

— Знам.

— Ще изнеса якето навън, за да... Арлис, ръката ти кърви. Ти си ранена!

Тя се насили да погледне и подръпна съсипаната риза.

— Не е толкова зле.

— Не съм лечителка. Искам да кажа, че не притежавам магически сили. Но може да намерим антисептик и бинт.

— Не е зле — повтори Арлис и въпреки че брадичката ѝ трепереше, тя успя да се усмихне.

— Просто драскотина ли?

— Точно така. Порезна рана.

Тя се обърна към мивката и когато водата потече, натисна помпичката със сапун няколко пъти. Усети мирис на лимон и започна да търка.

Изми си старателно ръцете, лактите и раменете, въпреки че когато стигна до тънката линия над лакътя, започна да щипе. Остана по бельо и изми и краката. След това подложи глава под струята, намокри косата, изтърка я, продължи да търка и плакне, докато водата не потече бистра.

След това седна на ледения под, от мократа ѝ коса капеше вода, и заплака. Не можеше да спре.

— Извинявай, че се забавих толкова много, но... О, Арлис!

Чиста, уханна като гора през пролетта, Фред хвърли дрехите, които държеше, и се отпусна на длани и колене, за да прегърне Арлис.

— Аз убих човек. Убих го. Може дори да съм убила и двамата. Аз...

— Ти ме спаси. Спаси и двете.

— Не познавам този свят. Не знам как да живея в него.

— Едва ли някой знае... Затова се нуждаем една от друга. Ти си силна и смела. Според мен, в този свят има нужда от хора като теб. И като мен.

— Просто съм уморена. Много уморена.

— И аз. Може би след като се преоблечеш, да си починем малко. Тук ми прилича на нещо като безопасна зона, а до три има много време.

— Да.

— Първо обаче искам да намеря аптечка, за да ти превържем ръката.

— Трябва ти и лед.

— Не можах да намеря, нито замразен грах. Може Чък да има. Взех малко ибупрофен от бюрото в офиса, така че той ще ни помогне.

С превързана ръка, Арлис навлече дебел клин. Сгъна дънките, които Фред беше донесла, и ги пхна като резерва в раницата. Нямаше да е зле да има още един чифт.

Избра си тениска с дълги ръкави и отгоре сложи черен суитшърт.

Почувства се почти нормална, докато разглеждаше за палто или яке.

— Това е много хубаво, кашмирено е. — Арлис вдигна черно късо двуредно палто.

— Стои ти чудесно.

— Да, много ме е грижа за модата.

— Когато започнеш отново репортерската си работа, ще искаш да изглеждаш добре.

— Обожавам оптимизма ти. — Арлис пробва палтото, ставаше й. След това го сгъна, седна върху него и изпи безалкохолното, което Фред донесе, изяде и една ябълка.

— Какво правиш? — попита тя Фред.

— Оставям бележка на Касиди, в случай че се върне. Описвам какво сме взели — оставям етикетите тук — и как, ако светът се върне, ще й платя. Подписвам Арлис и Фред, с огромна благодарност.

— Ти си истинско чудо. — След като се опъна на пода, Арлис използва сгънатото палто за възглавница. — Трийсет минути, след това тръгваме. — Арлис нагласи непогрешимата си вътрешна аларма. — Ако Чък не се появи, може да се върнем тук и да измислим какво да правим.

— Трийсет минути, дадено.

Арлис обаче не я чу, вече беше заспала.

Събуди се след трийсет минути. Чувстваше се по-зле, отколкото преди да заспи. След още десет двете бяха навън и следваха картата, която тя беше начертала.

— Не е съвсем цивилизовано. — Арлис посочи към магазин, ресторант, пазар, всичките разграбени.

— Не мисля, че са останали много хора. Въздухът почти не трепва. Дано са на безопасно място.

Арлис си представи, че в някои от домовете и апартаментите — заключени, със заковани прозорци — има мъртъвци.

Стигнаха до мястото на срещата по-рано.

— Не трябва да чакаме на открито — каза Арлис.

— Прекалено късно...

Когато чу гласа от мрака, тя се завъртя и извади пистолета.

— Ей, чакай, чакай. Аз съм, Чък.

Сега вече тя позна гласа, после той се показа от сенките, вдигнал ръце, с глупавата и прекрасна усмивка, разляла се по лицето му.

— Чък. — Арлис отпусна пистолета и се постара да преглътне бликналите сълзи. — Подранил си.

— И ти. Освен това си имаш компания.

— Това е Фред. — Арлис я прегърна закрилнически. — Нямахте да успея без нея.

— Искам да ми разкажете. Нека първо влезем. През последната седмица беше много тихо тук, но никога не се знае.

— Много неща не се знаят.

— Много ми е приятно да се запознаем — протегна ръка Фред.

— Ти съобщаваше времето през изминалите седмици. Предвещаваше хубаво време. Не сме далече.

Той закричи бързо с дългите си крака.

— Щях да ви кажа по-близко място, но се отнесох със стария Синатра, и така се получи.

— Получи се.

— Знаех си, че ще ме разбереш. Не предполагам обаче, че всичко ще се разкапе тази вечер.

— Много се извинявам.

— Няма страшно. Ти направи каквото трябваше, и беше истинско. Леле, много истинско. Както и да е, радвам се, че сте тук. Обичам тишината, но дори за мен тук е голямо мъртвило. Не го казвам на шега.

— Трябва да се махнем, Чък. Далече оттук. Те са прекалено близо. Онова, което е в тунелите...

— Минали сте по пътеката, през тунелите? — За момент той спря и ги зяпна. — Господи, вие сте железни, и двете. Аз не бих издържал.

— И аз не бих, ако знаех какво е, но сега знам, че не трябва да оставаме.

— Така си и знаех. От известно време обмислям план за измъкване. Имам още няколко неща за оправяне. Може би утре следобед ще стане. Вие май имате нужда да поспите. Пристигнахме.

Той спря до тухлена сграда на четири етажа. Беше стара, изискана.

— Ние сме в мазето.

— Знаех си аз, че живееш в мазе. Има ли още някой тук?

Чък поклати глава, извади ключовете и отвори няколко ключалки. Влезе в коридор и вкара код в панел на стената.

— Всички са мъртви или избягали. Това е на чичо ми, един от имотите му. Има страхотна къща на Лонг Айленд. По-точно казано имаше. Почина в края на първата седмица.

— Моите съболезнования. — Фред потри ръката на Чък.

— Страхотен пич. Светлини! — провикна се той и лампите блеснаха. — Обичам си играчките.

— Вижда се.

Арлис се ококори. Огромното, добре обзаведено помещение приличаше на високотехнологична щабквартира. Компютри, монитори, стейшъни, някакви комуникационни системи. Няколко плота и въртящи се столове, най-големият широк екран, който беше виждала, и кожена лежанка.

В един ъгъл имаше модерна кухня с уреди, отрупани с какво ли не ъгълчета.

— Спалнята е там, не я използвам много. Вие, момичета, може да се настаните в нея. Банята е към нея, но ей там има още една.

Фред обиколи, въртеше глава ту на една, ту на друга страна, шашната.

— Сигурно си много богат...

— Чичо беше. Кой е богат в днешно време? Всеки, който има провизии и покрив над главата. Затова сме на върха. Искате ли да похапнете?

— Аз не. — Арлис притисна дланите върху очите си.

— Искаш ли една бира и да поговорим?

— Не сега. Просто не мога. Първо трябва да поспя.

Той посочи спалнята.

Арлис тръгна към нея, обърна се.

— Благодаря, Чък.

— Хей, кибер момчетата са най-добрите приятели. Върви да лягаш, ще поговорим после.

Фред остана да гледа след нея.

— Тя има нужда от сън и малко тишина. — След тези думи се усмихна на Чък. — Аз обаче няма да откажа една бира.

— Дадено.

— И ще ти разкажа някои неща. Така на нея няма да ѝ се налага. Освен, ако не иска.

— Това е канапето ми за спане. Сядай. Имам чипс и салца към бирата.

Фред остави раницата, свали палтото, седна на голямото кожено канапе и въздъхна.

— Тя много те харесва и ти има доверие. Сега вече разбирам защо. Случайно да ти се намира лед? В тунела попаднахме на едни мъже и те се опитаха да... Единият ме удари.

Чък я погледна настойчиво, тихо, когато тя постави ръка върху насинената челюст.

— Има много гадни хора, затова обичам тишината.

— Много други не са.

— Може би. Уредена си, червенокоса Фред. Лед, бира, чипс и салца.

— Люта ли е салцата?

— Направо ти пламва устата.

— Любимата ми.

10.

С Макс зад волана прекосиха Съскуехана. Веригите захапваха снега, първо два сантиметра, след това четири, докато напредваха на запад.

Той мина по 414, придържаше се към селскостопанските райони, подмина няколко пръснати къщи и малки ферми. Хълмовете ставаха по-високи, горите по-гъсти. На няколко пъти, докато Еди спеше на задната седалка, той работеше с Лана, за да преместят изоставена или блъсната кола настрани от двулентовия път.

— Дали да не намерим място да спрем? Шофираш повече от три часа, а пътищата стават все по-лоши.

— Днес не сме минали и сто и петдесет километра. Искам да покрием повече, преди да спрем.

Еди се размърда на задната седалка, потри очи и стана.

— Няма да ни остави на мира, а? От запад се задава буря, така че ни чака по-лошо. Искаш ли за малко аз да поема волана?

— Още не.

Измина още трийсет километра преди да спре при три автомобила, блокирали пътя.

— Така. — Еди се почеса по брадата. — Май ни чака работа. Лана, би ли завела Джо да си свърши неговата работа, докато ние с Макс се опитаме да избутаме тези хубавци от пътя.

Предупредителен поглед от Макс ѝ подсказа, че той все още не е готов да сподели с новия им спътник онова, което умеят.

Тя взе кучето и тръгна през снега към близките дървета.

Макс и Еди се отправиха към блъснатите автомобили.

Зад волана на хечбека се килна тялото на мъж.

— Това е дупка от куршум на предното стъкло и в него. — Въпреки че беше пребледнял, Еди се приближи. — Не разбирам много, но знам, че този пич не е мъртъв отдавна. Не повече от два дена.

— Някой е надупчил с куршуми и това субару. По седалката има кръв.

Еди подръпна пършивата си брада и въздъхна.

— Стойка за пушки в джипа, но пушките ги няма. Не съм спец като онези в „От местопрестъплението“, но съм гледал достатъчно телевизия. Май този с джипа е прострелял другите двама, убил е единия, ранил е втория. Скапал е джипа, за да не може да го кара никой.

— Май си прав.

— Така че... — Еди се огледа, търсеше следи и се страхуваше, че ще ги намери. — Дали да не разчистим това тук колкото е възможно по-бързо и да се разкарваме. Просто за всеки случай.

С хечбека стана лесно, след като изключиха от скорост. Еди завъртя волана, а Макс натисна отзад.

Лана се върна, докато се занимаваха със субаруто.

— Гумата е спаднала. Май и воланът е крив. — Еди раздвижи рамене. — Ще ни трябват повече сили.

— Аз ще помогна. Хич не се напъгай — предупреди я Еди. — Този път той остави волана, вратата зееше и той натисна с гръб.

На Лана ѝ трябваше едно изтласкване, за да разбере, че само с мускули няма да се получи. Тя добави допълнителен тласък и въпреки че се стараеше да не прекалява, колата се премести напред.

— Ще я разкараме! — провикна се Еди. — Още малко.

Макс, косата му покрита със сняг, се разсмя.

— По-леко, кралице на амазонките.

Напънаха се отново, колата се наклони и спря накриво в плитката падина до пътя.

Еди се ухили на Лана.

— По-силна си, отколкото изглеждаш.

Тя само се усмихна.

— Може да заобиколим джипа — предложи Макс.

— Да, има достатъчно място, за да се промъкнем. Дай ми минута преди това.

Еди се плъзна в падината, извади ключовете на субаруто и заобиколи до багажника.

— Може да има полезни неща, които са останали. Трябва да проверим и другия автомобил.

— Аз ще огледам. — Макс се сети за мъртвеца, нямаше нужда Лана да го вижда.

— Ти помогни на Еди.

Тя се плъзна по наклона, отвори куфара отзад, докато Еди ровеше в голям кашон.

— Има храна — извика той. — Май някой си е изпразнил килера.

— Вземи цялата кутия. Тук има дрехи, мъжки дрехи. И... — Тя извади снимка в рамка на мъж на трийсетина и жена, приблизително на същата възраст. Той беше в смокинг, с бяла роза в бутониерата, а тя с бухнала бяла рокля.

— Снимка от сватбата им — прошепна тя. — Тук има само мъжки дрехи. Тя сигурно е починала от вируса.

— Трябва да вземем и куфара.

— Да. — Тя постави снимката вътре. Нямахте да я остави да избелява в багажника на автомобил.

Двамата успяха да пренесат кутията до пътя, дърпаха и теглеха куфара. Макс се приближи със сак и пушка.

— В сака има муниции, топли зимни дрехи, в един ботуш намерих навити на руло пари. Не че ще ни потрябват.

— Ще проверя джипа.

Еди тръгна към него, докато Лана и Макс започнаха да товарят новите находки в колата. Еди се върна с половин бутилка „Джак Даниълс“ и три кена бира.

— Предполагам, че някой е карал полупиян, и може да е причинил катастрофата. — Той натъпка всичко в колата и се обърна.

— Красив район. Много красив. Намираш поток, построяваш си бунгало. Животът няма да е лош. — Той се ухили към кучето, което скачаше и се търкаляше в снега. — На него определено му харесва.

Макс отвори шофьорската врата и се наведе, за да запали, докато Еди викаше кучето.

— Ти карай — обърна се той към Еди. — Аз ще те насочвам.

— Дадено. И ти трябва да поспиш, Лана. Изглеждаш уморена.

Светлинният блясък е изчезнал, каза си тя. Истината беше, че се чувстваше уморена. Новите провизии заеха част от задната седалка, но тя успя да се свие и заспа почти веднага.

Докато шофираше — внимателно, за облекчение на Макс — Еди започна да го разпитва.

— Вие двамата отдавна ли сте заедно?

— Запознахме се преди година, преди два месеца се събрахме да живеем заедно.

— Когато се получава, се получава. Все още не съм открил правилната. Не че съм търсил, но обичам женската компания, нали ме разбираш. Тя ли е единствената и неповторима?

Макс го погледна.

— Да. Прав си, уморена е. Доста се пресилихме.

— Сигурно ще продължи да е така. Ами онова, което видяхме там? Поглеждат те и те убиват. Не разбирам защо е така, след като имаме нужда един от друг, но това е. Сигурно сте видели достатъчно такива неща в града.

— Прекалено много. Хората са уплашени и ядосани, отчаяни.

— А някои просто не струват — добави Еди.

— А някои просто не струват.

Минаха през малко градче, главната улица беше празна, виждаха се само няколко паркирани автомобили. Магазините бяха затворени или зееха.

— Каж ми, когато искаш да намерим бензиностанция, за да долеем резервоара.

— Засега имаме достатъчно. Ще ни трябва, след като стрелката падне и продължим на север към магистрала 6. Ако е чисто, тръгваме на запад. Ако не, има черни пътища.

Еди погледна Макс.

— Май всичко си начертал в главата си.

— Точно така. И е записано, ако нещо ми се случи. Ако наистина ми се случи нещо, трябва да ти я поверя. Трябва да знам, че ще я пазиш.

Под синината и брадата, челюстта на Еди се стегна.

— Нищо няма да се случи. Сега се грижим един за друг. Но може да си сигурен, че ще се погрижа за нея, ако се налага. Не остана никой от семейството ми, пич. Вие можехте да ме оставите там. Сега може да се каже, че сте моите хора.

— Завий по Петнайсетото шосе на север, когато стигнем до него. Да се опитаме да минем поне още седемдесет-осемдесет километра преди да спрем за бензин. Трябва да е някое малко градче, не много голямо.

— Ясно.

Макс се отпусна назад и затвори очи. Докато се унасяше, чу Еди да пее къртри песен. Блуграс? Не беше достатъчно запознат, не разбираше. Ясният, приятен глас пееше за ангели и успокои Макс толкова, че заспа.

Събуди се стреснат, усети, че скоростта е намаляла. Надигна се и очакваше да види нова катастрофа на пътя. Вместо това видя покрит със сняг път, няколко къщи и малко магазинче с колонки.

— По магистралата не ставаше — рече Еди. — Трябваше да обърна и да мина по черните пътища. Остава ни четвърт резервоар гориво, затова е най-добре да долеем.

Той отби пред магазина.

Слязоха и тримата.

— Май снегът е понамалял. Да видим дали няма да успее да направя нещо, за да похапнем.

— Ще ми дойде добре. — Еди погледна към Макс, който тръгна към една от колонките. — Тихо е. Може всички да са се изнесли.

— Може. Колонките все още работят. — Макс пхна маркуча в резервоара.

— Първо ще вляза вътре, за да използвам истинска тоалетна.

— Сигурно е заключена — обърна се Еди към Лана.

— Да видим. — Тя можеше да се справи с това.

— Двамата с Джо можем и навън.

— Бързо — нареди Макс. — И внимавайте.

Той огледа улицата — техните следи в снега не бяха единствените — и близките сгради. Нищо не помръдваше, само три сърни обираха семенцата, разпилени от разбита хранилка за птици от другата страна на пътя.

Той се замисли дали да не сменят колата с джип. Не валеше толкова много, но един автомобил четири по четири щеше да им свърши по-добра работа, особено там, накъдето се бяха отправили.

Може би, след като налееха бензин, щяха да потърсят и да прехвърлят багажа. Поне щяха да оставят пълен резервоар за друг пътник.

Лана излезе с чанта.

— Все още ми е неудобно, когато вземам такива неща, въпреки това ги прибрах. Почти нищо не е останало вътре, но открих

картофени рулца във фризера. Когато се отпуснат, ще направя сандвичи.

— Така ще имаме време да напреднем. — Макс извади маркуча и затвори резервоара.

— Прекалено открито е тук.

— Нещо не е наред, нали? Прилича по-скоро на снимка, отколкото на истинско място. Скачай вътре, Джо.

Кучето скочи отзад, докато Еди се връщаше. Погледна назад.

— Стори ми се, че чух...

Изстрелът, който проряза тишината, разби прозорец.

Тя видя как Еди трепна, лицето му пребледня и кръвта разцъфна по зеленото яке. Преди да успее да се втурне напред, Макс я блъсна на седалката до шофьора.

— Влизай вътре, влизай!

Той сграбчи Еди, когато момчето се лашна напред, и почти го хвърли на задната седалка.

Следващият изстрел разби задния фар.

— Залегни. Лана, по дяволите, залегни. — Макс се сниши при предната част на колата.

Двамата мъже отзад не спираха да стрелят.

Вбесена, Лана изстреля сили и ги вдигна във въздуха още преди Макс да извади пистолета от колана си и да отвърне на стрелбата. И двамата отлетяха назад, а оръжията им гърмяха във въздуха.

Макс отвори със замах вратата на шофьора, удари стартера и натисна газта още преди да е затворил вратата. Зави на място и за момент се уплаши, че ще преобърне тъпата кола, но веригите не позволиха това да се случи.

В огледалото за обратно виждане видя как мъжете се опитват да станат, прицелват се, но куршумите им се забиха в снега зад тях.

Наизскачаха още мъже от къщите, въоръжени, наблюдаваха със студени очи как отпътуват.

— Ранена ли си? Лана?

— Не, не, ами ти?

— Не. Еди, колко е зле положението?

— Прострелян съм! — Той притисна ръка между ключицата и дясното рамо. — Мамка им, простреляха ме. Господи, боже господи, боли.

— Лана, сложи си колана — сопна се Макс, когато тя се опита да се промъкне между седалките.

— Трябва да видя колко е зле. Ако мога да помогна.

— Все още не мога да спра. Не мога да спра, докато не се уверя, че не са след нас.

Тя се промъкна отзад и вдигна кучето, което скимтеше и ближеше лицето на Еди. Прехвърли го на предната седалка. Когато то се опита да се промъкне обратно, Макс се развика.

— Сядай!

Джо не седна, сви се и заскимтя.

— Трябва да видя, трябва да погледна. — Лана разкопча якето му.

— Ще видиш, че съм прострелян! Какво, по дяволите, стана, човече? Ние не притеснявахме никого.

— Тихо, само тихо. — С огромна изненада установи, че ръцете ѝ са съвсем спокойни, докато разкопчаваше ризата му, а след това си свали шала и го използва, за да притисне раната. — Ще спра кръвта, това е първото. Ще се оправиш. Щом се отдалечим достатъчно, Макс ще намери място, където да спрем, ще те внесем и ще се погрижим. Мисля, че ще мога да ти помогна.

— Както помогна на бензиностанцията ли, когато тръшна онези изроди по задници с ума си или нещо подобно, а? Ти си от онези, от другите. И двамата ли сте такива?

Лана се вгледа в шокираните му очи.

— Няма да те нараним.

— За бога, вие току-що ми спасихте живота. Освен ако вече не умирам.

— Не умираш. Аз... Макс, чувствам, че мога да помогна.

Еди простена, стисна зъби.

— Ако ми подадеш бутилката — за уискито говоря, ще бъде добро начало.

— Добра идея. Трябва да натискаш непрекъснато. Въпреки че боли. — Тя постави ръката му върху окървавения шал и натисна. — Ето така.

Обърна се и вдигна бутилката от пода, дръпна ципа на сака и намери тениска. Надигна се малко и извади и мултитула, който Макс ѝ

беше дал. Срязва тениската на ленти и направи няколко дебели превръзки.

Отвори бутилката уиски и побутна с лакът Еди.

— Стегни се. — Тя изля от уискито върху грозната малка рана.

Той извика, но тя продължи. Притисна ново парче плат върху раната, докато Еди, със стъклени очи, се бореше да си поеме дъх.

— Извинявай, извинявай.

— Аз имах предвид да си пийна.

Тя постави бутилката в треперещата му ръка, за да отпие.

— Изпищях като момиче.

— Изпищя като човек, на когото са залели огнестрелната рана с уиски. — Тя подпъкна ръка под главата му, напипа дупката на палтото, усети мокротата. — Притисни превръзката, не спирай да натискаш. Куршумът е излязъл. Минал е през теб. Мисля, че това е добре.

— Не е толкова добре, когато е минал през теб. На излизане е оставил по-голяма дупка, почти съм сигурен.

— Ще се погрижим за раната. Макс...

— Търся място. Не ни преследват.

Тя си пое дъх и отново погледна Еди в очите.

— Мисля, че мога да помогна, мога да намаля кървенето. Никога досега не съм правила подобно нещо.

— И аз не съм. — Той стисна ръката ѝ. — Сигурно ще боли.

— Не знам.

— Да разберем. — Той затвори очи.

Тя не знаеше какво се задвижи в нея, но то се надигна и излезе, потръпна и се притече на помощ. С една ръка държеше неговата, с другата притискаше раната. Остави силата да избликне.

Болеше. Тя чу болката, усети я, видя я черна и пулсираща. Отвори се за онова, което се надигна, размърда и избликна — бяло и хладно на фона на черно и горещо.

— Спри. — Еди стисна ръката ѝ, стегна пръсти, разтрепери се. — Спри!

Тя също потрепери. Онова, което избликваше и се движеше в нея, замря.

— Спри — повтори той. — Изглеждаш толкова зле, колкото аз се чувствам. По-добре съм. Каквото и да направи, вече съм по-добре. Не

съм толкова разтреперан и боли, господ ми е свидетел, че адски боли, но положението вече не е толкова зле.

— Искам да опитам да...

— Лана — Макс заговори тихо, но твърдо, — не бива да се пресилваш, не бързай толкова. Трябва да презаредиш. — Той намали. — Ето къща — не е кой знае какво. Изглежда изоставена. Да пробваме.

Зави бавно и спря.

— Ще отида да проверя. Лана, ела и седни зад волана. Ако стане нещо, тръгвай. Аз ще те намеря. — Обърна се и я погледна. — Ще те намеря.

Тя кимна, но когато слезе и тръгна към къщата, тя остана на мястото си.

— Няма начин да го оставим — обади се Еди.

— Не, няма.

— Кажу ми, значи... Вие богове ли сте, нещо подобно ли?

— Не. — Тя нежно приглади косата му. — Чародеи.

— Чародеи ли? Я!

Макс дотича обратно.

— Вътре няма никой. Май никой не е влизал поне две седмици. Голяма е кочина, но ще свърши работа.

Той подкара зад къщата през снега, докато не се увери, че колата не се вижда от пътя.

Помогна на Еди да излезе и когато краката на момчето се подгънаха, той го пое на ръце и го пренесе вътре. Първата мисъл на Лана беше, че кухнята е малък кошмар от мръсотия, боклуци, насекоми и миши испражнения.

Щяха да се справят с това.

В хола не беше по-чисто, нито в спалнята.

— Чакай, не го слагай да легне тук. Раната трябва да се поддържа чиста. — Тя изтегли мръсното одеяло, лекъсаните чаршафи. — Само почакай.

Изхвъркна навън, взе от чаршафите, които беше приготвила, и хавлиени кърпи. Вътре метна чаршафа върху матрака и просна отгоре една от кърпите.

— Трябва да му свалим якето и ризата.

— Помогни да го изправим — помоли Макс.

Тримата успяха да го съблекат.

— Добре. — Тя притискаше сгънатия парцал върху раната, докато Макс го слагаше да легне. — Кървенето почти спря, така че това е добре. Може тук да има някакъв антисептик или алкохол. Раните на всяка цена трябва да са чисти. Трябва да се затворят, но нямам достатъчно, Макс. Нямам достатъчно, за да го направя. Не го намирам у себе си.

— Ще го зашием. Ще намеря нещо.

— Леле боже — бе всичко, което Еди успя да каже.

— Ще оживееш — заяви остро Лана, докато влизаше в противната баня. Не обърна внимание на миризмата и петната — още нещо, с което трябваше да се заеме по-късно — и отвори ръждясалия шкаф за лекарства.

— Спирт, диводороден пероксид, топче бинт. Няма анкерпласт. Няма и сапун. Като гледам как изглежда това място, може изобщо да не намеря.

— Ножица, игли, конец — провикна се Макс. — Някой тук е шиел. Много парчета плат, ако ни трябват. Ще намеря сапун.

— Ако не намериш, аз нося. В сака.

Потърсиха онова, което им беше необходимо. Макс почисти един поднос, за да постави всичко на него. Лана си ми ръцете, докато не започнаха да щипят.

Еди лежеше притихнал на леглото, кучето се беше сгушило до него. Лицето му блестеше, беше бледо, потно, но той бе хладен. Нямаше инфекция, помисли си Лана. Все още не.

Знаеше, че го боли, когато почиства раната, но използва спирта щедро, докато не почувства, че раната е чиста. След това погледна иглата и конца, стегна се.

— Аз ще се заема с тази част. — Макс я докосна по рамото. — Дай на мен. На всички ще ни дойде добре малко храна, когато приключим.

— Не мога да готвя в тази кухня, докато не я почистя и измия.

— Аз ще се заема, ти започвай.

— Добре. Дръж се, Еди.

Той ѝ отправи немощна усмивка, която се стопи, щом тя излезе.

— Има ли начин да пропуснем тази част?

— Не мисля.

— Така си и знаех. Едва ли ти се намира тревица.

— За съжаление, не. Но ще те вкарам в транс. Може да усетиш нещо, ако се получи, ще ти се струва, че се носиш над нас.

— Можеш ли да го направиш?

— Така мисля. Ще стане по-бързо, ако ми се довериш.

— Пич, не отричам, че предпочитам тревата, но ако вече ти нямам доверие, значи мама е отгледала пълен идиот. Не обиждай мама.

— Няма. Погледни ме. Просто ме погледни.

Час по-късно Макс влезе в кухнята. Тя беше събрала боклуците, беше измила плотовете и печката, пода. Вратата на хладилника стоеше отворена и вътре бе чисто, макар и поочукано.

Беше си вдигнала косата и бе сложила дебели жълти ръкавици, които ѝ стигаха почти до лактите. Свари я да излива мръсната вода в мивката.

Любовта, а той я усети с всички сили, го накара да остане на място.

— Как е той?

— Спи. Ще се оправи, но благодарение на теб.

Както беше с ръкавиците, тя се отпусна в ръцете му.

— Мислех, че е мъртъв. Когато видях как куршумът го уцели, си помислих, че е мъртъв. Почти не го познаваме, но... сега вече е част от нас. Той е един от нашите.

— Наш си е. Имаш нужда да си починеш. Аз ще довърша чистенето тук.

— Добре, ти довърши чистенето — съгласи се тя с готовност и махна ръкавиците. — В капана имаше мъртва мишка, точно под мивката.

— Ще се оправя с нея.

— Трябваше... Миризмата... — Тя потръпна. — Хвърлих я навън с капана. Така че ти довърши чистенето. Аз почистих около печката — използвах белина, за да мога да започна да готвя. Имам някои продукти от онова, което намерихме в колата, и ще направя супа, много хранителна супа.

— Мислех, че те обичам, преди да тръгнем от Ню Йорк.

— Мислеше ли?

— Мислех, че те обичам, колкото може да обича един мъж, но се оказва, че греша. С всеки час откривам все повече любов.

— Чувствам я. — Тя се притисна отново до него. — От теб и към теб. Мисля, че е част от онова, което се събужда в мен. Това е любов, Макс.

Тя обрамчи лицето му с ръце и си позволи да се остави на целувката, на любовта.

— Страх ме е — призна тя. — Толкова ме е страх, а някаква част у мен се разтваря и разгръща и не е... Тя не се страхува.

— Ще намерим нашето място.

— Където и да е, стига да сме заедно. — Тя се отдръпна, усмихна му се. — Може би не тук. Би ли направил нещо за мен?

— Каквото и да поискаш, ще го направя.

— Трябваше да измисля нещо по-трудно, но би ли отворил последната ни бутилка вино? Имам нужда от чаша.

По-късно, докато супата къкреше, а кухнята и банята бяха изчистени според изискванията ѝ, Макс пренесе боклука, който тя беше измъкнала, до задната врата към малка барака.

Нямаше смисъл тя да излиза навън и да види я плъх, я мишка, я някое друго същество, което гризе боклука. Ако се наложеше да останат още един ден, за да дадат на Еди време да се възстанови, тя щеше да настоява да изчисти и останалата част от противната дупка.

Не я винеше.

Вратата на бараката изскърца на ръждясали панти.

Макс откри собственика на къщата.

Беше мъртъв поне от две седмици и гризачите го бяха открили.

Нямаше нужда да ѝ казва, нито тя да го вижда. Въпреки че не искаше да го прави, вкара вътре боклука и затвори вратата. Отпусна длан на вратата, каза молитва и благодари за подслона.

— Макс!

Той пусна резето на бараката, обърна се и се усмихна, когато долови радост, не паника в гласа ѝ.

— Еди се събуди. И е гладен! Няма температура, няма инфекция.

— Идвам веднага.

Щяха да тръгнат на сутринта и да шофират чак до мястото, където чакаше Ерик.

Бяха открили своето място, помисли си отново той.

Бяха си го създали.

ОЦЕЛЯВАНЕ

*Приятелите, които поеха редом с нас, се
изгубиха в бурята. Ние, единствено ние
останяхме!*

Матю Арнолд

11.

Джона Ворхиз работи почти цяло денонощие, после използва ранните утринни часове, за да се промъкне на лодката на мъртвата си партньорка.

Стана му мъчно, че нахлува на нещо, което беше на Пати, че видя неща, които тя обичаше, пръснати по старата ѝ любима моторница. Но така имаше надежда, имаше и цел.

Той натрупа допълнително одеяла, медицински запаси, храна.

Планираше късо пътуване по права линия нагоре, срещу течението на Хъдсън, но бе готов и за усложнения. На борда щеше да има новородени и жена, която току-що е родила близнаци. Също и лекар.

Рейчъл.

Тя също му даде надежда, когато той бе убеден, че надеждата е напълно изгубена. Тя не се поколеба да направи всичко по силите си, за да осигури безопасността и здравето на Кейти и бебетата ѝ.

Запита се дали новият живот наред толкова много смърт не е вдъхнал и на Рейчъл надежда, не ѝ е дал цел.

Не предизвика ли у нея желание да поема рискове?

Щяха да превозят по реката наред зима бебета на два дена. Трябваше да се махнат от Ню Йорк и нарастващото насилие.

Но къде отиваха? Нито един от тях не беше сигурен.

А когато мина през болницата, както знаеше, за последен път, разбра, че нямат избор.

Виждаше смърт, неговото проклятие, у толкова много хора наоколо. Персоналът бе съвсем намалял, дори пациентите бяха по-малко, отколкото предишния ден.

Повечето бяха в моргата.

Когато обаче влезе в стаята на Кейти и тя го погледна с безрезервно доверие, той знаеше, че ще ги заведе на безопасно място.

Независимо от цената.

— Рейчъл къде е?

— Отиде да се опита да вземе още провизии.

Облечена в дрехите, които той ѝ беше донесъл, сложила в краката си чантата, която той беше приготвил, Кейти се изправи.

— Джона, останало е само още едно бебе в родилното. Майката, на нея са ѝ правили спешно секцио, когато ти израждаше близнаците, е починала. А сестрата... тя е болна. Бебето обаче е здраво. Рейчъл я прегледа. Минаха два дена. Досега да е показала симптоми, ако беше заразена с вируса.

— Искаш да я вземем?

— Тя си няма никого.

— Добре.

Кейти затвори очи, а когато ги отвори, сълзите потекоха.

— Рейчъл каза, че ще отговориш така. Тя взема запаси, но аз мога да я кърмя. Имам предостатъчно мляко.

— Тя има ли си име?

— Майка ѝ се казва Хана. Мисля, че и тя трябва да се казва Хана.

— Красиво име. — Той се усмихна, без да обръща внимание на факта, че сега трябваше да спаси три бебета. — Как са тези двете?

Той се премести до креватчето на колелца, където спяха повитите близнаци.

— Преди половин час ги нахраних. Рейчъл каза, че са съвсем здрави, здрави като родени навреме.

— Да ги облечем. И теб.

Джона пъкна ръчичките на Дънкан в пуловерче от магазина в болницата, а Кейти обличаше Антония. Кожата на бебето, розово-бяла на фона на пръстите му, му се стори невъзможно мека. Рядко се бе докосвал до деца като парамедик, но бе преминал обучение и пови Дънкан в едно от одеялата, които беше взел от апартамента на Кейти.

Когато чу стъпките на Рейчъл — познаваше походката ѝ — възелът в стомаха му се отпусна. Тя влезе, стиснала в едната ръка медицинска чанта, в другата дете.

— Има ли място за още един?

— Разбира се. Вземете си палтата. Аз поемам големия човек.

Той взе чантата на Кейти и пълната медицинска чанта, а Рейчъл извади своя сак от гардероба.

— По улиците има проблеми, но не е толкова зле, колкото беше. Няма да ни отнеме много време да стигнем до лодката. Излизаме и се

качваме веднага в линейката. Вие двете и бебетата сте отзад.

— Днес на два пъти минавахме на резервен генератор — каза Рейчъл. — Не знам колко време още ще издържи всичко. А след онези новини не е останал почти никакъв персонал. Така и не ви попитах къде отивате. Дори не вярвах, че ще трябва да се измъкваме с лодка.

— Това е единственият начин. Дори да успеем да стигнем по мост до Манхатън, а те са блокирани, ще трябва да минем по друг до Ню Джърси. Пати държеше лодката си целогодишно на това пристанище. Живееше на нея, докато траеше разводът ѝ, преди около осем години. Казваше, че било по-евтино, отколкото в апартамент. И много я обичаше.

— Ходех на училище с едно момиче, което живееше на лодка. — Кейти люшкаташе Антония. — Веднъж бях там на парти.

— Излизате — напомни им Джона, когато стигнаха партера. — Излизате и се качвате. Има две бебешки люлки, най-доброто, което можах да намеря. Не знаех, че ще вземем стопаджийката Хана.

Никой не ги спря. Излязоха, нощта се оказа зловещо тиха. Кейти си каза, че звуците, които чуваше в далечината, са от изгорели газове, не изстрели.

— Сложи двамата в креватчетата и дръжте на ръце третото. — Джона отвори задната врата. — Ще шофирам бързо и може да се наложи да маневрирам.

— Ще се справим. Имаш ли нужда от помощ, Кейти? — попита Рейчъл.

— Не, всичко е наред.

Кейти си сложи кенгуру и нагласи бебето в него, после Джона ѝ подаде Дънкан.

— Няма да отнеме дълго — повтори той, след това затвори вратите.

Настани се зад волана, докосна пистолета, който носеше.

Щеше да направи каквото се налагаше.

Едно от бебетата се събуди и нададе рев, докато тръгваха, но Джона предположи, че движението ще го успокои. Шофираше бързо, избягваше големите булеварди. Беше минал пробно няколко пъти и знаеше, че няма да може да мине по главните шосета.

Когато можеше, забавяше на завоите, но знаеше много добре какви са звуците, които чуваше. Не можеше да рискува някой куршум

да удари линейката или някой от пътниците.

Чу сирените, видя проблясващите светлини, устремили се към него, и сърцето му заблъска. Те обаче минаха с невъобразима скорост и едва не отнесоха линейката.

Видя, че не са ченгета. Също както видя в ума си размазващата катастрофа, кръвта, счупените кости секунди преди шофьорът да изгуби управление и да се преобърне на първия завой.

Не спря. Имаше цел. Имаше една-единствена цел.

Изви волана, когато някакъв мъж изскочи на улицата и се опита да се хване за страничната врата. В същия момент видя смърт, преди огромен вълк да изскочи и да стисне с лъскавите си зъби мъжа за врата. Кратък остър вик пресекна като угасена светлина.

— Джона...

— Не може да спираме. — Той стрелна Рейчъл с поглед. — Почти пристигнахме.

Линейката наби шумно спирачки, поднесе на дока.

— По-рано преместих лодката. Повечето вече ги няма, някои са съсипани. Слизате, качвате се на лодката и влизате право в каютата. Там е по-топло.

И по-безопасно, надяваше се той.

Изскочи, за да отвори вратите. Грабна няколко чанти и Дънкан.

— Бързо!

Той ги поведе през почти пълния мрак.

— Така. Бяла моторница с червени букви „Гордостта на Пати“.

Той хвърли чантите на борда, след това пое на ръце Кейти и я качи.

— Поеми Дънкан и слизай направо долу!

— Аз ще се оправя с въжетата — заяви Рейчъл преди той да успее да я поеме. — Татко имаше лодка. Така ще стане по-бързо.

Той кимна, извади бебето от кенгуруто и се качи на борда.

— Освобождавай, освобождавай.

Рейчъл освободи носа, втурна се към задната част. Чу тежки стъпки да приближават към нея, разнесе се шумен смях. Тя се обърна, готова за бой. Пред нея застана Джона, гушнал бебе в едната ръка, стиснал пистолет в другата.

— Назад!

Мъжът, с развята на вятъра коса под пиратска шапка, се ухили.

— Спри! Просто искам да пробвам.

— Смей да я докоснеш и ще пробваш трийсет и втори калибър в гърлото. Рейчъл...

Тя бързо отвърза въжето и скочи на борда. Пое бебето и заговори спокойно:

— Аз ще поема лодката.

Тя забърза към руля, а Джона не помръдваше от мястото си и наблюдаваше мъжа.

— Не са ти притрябвали две женски! Раздели плячката, момче! Раздели я.

Докато лодката се отдалечаваше от брега, той изгуби равновесие и цопна от дока. Показа се над водата, разхили се и се опита да плува след тях.

Джона видя смърт в непознатия, но не от удавяне. Обърна му гръб и отиде при Рейчъл.

— Занеси бебето долу.

— Знаеш ли как да управляваш лодка в тази бурна вода?

— Излизал съм много пъти. Пати ми позволи да управлявам на два пъти.

Рейчъл бе здраво стъпила.

— Дай бебето на Кейти. Аз ще поема руля, ти навигирай. Дръж пистолета готов.

Той нямаше намерение да спори, не и след като видя как се справи с лодката.

— Ще минем направо, заобикаляме западния край и поемаме нагоре по Хъдсън.

— Добре. — Лодката се заклати, тя я овладя. — Накъде?

— Все още не съм сигурен. Да се отдалечим колкото е възможно повече. Заредил съм с гориво, така че ще стигнем докъдето можем.

Той слезе в каютата, където Кейти бе седнала на тясното легло на Пати, гушнала двете деца, и остави третото до нея.

— Ти трябва да се грижиш за три бебета. Качвам се при Рейчъл, но ако имаш нужда от помощ, викай.

— Ще се справя.

Лодката се разклати.

— Нали видя какво беше в линейката. Може и тук да е така.

— Ще се справя — повтори тя.

Той се качи горе и застана до Рейчъл.

— Патрулират ли по реките? — попита го тя.

— Не съм сигурен. — Не знам защо им е да го правят, но светът е напълно полудял. — Леден вятър го перна през лицето, направи черната вода още по-бурна. — Може да има още идиоти като онзи, но на лодки. Ще гледаме да избягваме всички и да увеличим скоростта, ако не става.

Усещането, че стиска пистолет, не му беше приятно и той го прибра на колана.

— Познавам пристанището на Хобокън. Татко — напомни му тя — няколко години държа лодка там.

— Добре, отплаваме към Хобокън.

— Не можем да избягаме от патрулна лодка с нашата. Ако... Може да успее да спра някъде и да оставя Кейти и бебетата.

Той отпусна ръка върху нейната.

— Тръгваме към Хобокън. Няма да откъсваме поглед от целта.

В Хобокън Чък опакова всичкото оборудване, което смяташе да вземе. Не му беше приятно да остави нищо, но още от началото знаеше, че този ден ще настъпи.

Не покрай апокалипсиса, но някой ден.

Беше решил какво ще е подходящо, но сега се налагаше да се приспособи, тъй като и Фред щеше да е с тях.

Тя бе изключително сладка, харесваше я.

Не че това беше причината да се съгласи да я вземат, но пък беше по-приятно.

Той даде на дамите, както ги наричаше, време да си отпочинат. Арлис спа цели дванайсет часа, а адски готината червенокоса Фред се отреза след две бири и също спа горе-долу толкова.

Нищо чудно, ако приключенията им в тунелите бяха дори наполовина толкова отвратително гадни, колкото Фред ги описа.

А той бе повярвал на всяка дума. Как да не повярва, след като бе подслушвал разговорите на изплашени до смърт хора и напълно изперкали военни.

Освен това видя на монитора, че стават сериозни гадости, след като хакна уличните камери.

Напълно откачени гадости.

И така, тъй като не беше чул нищо, което да го накара да мисли, че военните — а в момента те диктуваха положението — са го идентифицирали и открили къде се крие, той също поспа.

Май беше време да се подготвят за сериозни изпитания.

Даде им още един ден да се успокоят, да си съберат нещата и той да се послуша кой какво казва.

Моментът обаче настъпи, трябваше да се сбогува с батманската си пещера и някои от страхотните си играчки.

Арлис излезе от спалнята облечена, с коса, вързана на опашка. Тя беше много готина, помисли си Чък, но сега вече я чувстваше като сестра.

Не можеше дори да си представи, че я чука, без да се почувства гадно.

— Фред е почти готова. Мога да ти помогна с багажа, Чък.

— По-добре недей, не обичам други хора да ми пипат нещата. А и почти приключих. Ще натоварим всичко. Вие, момичета, вземете малко храна и останалата бира.

— Ще се погрижим.

— Супер. Отивам да докарам превоза.

— Чък, не знаем колко е зле положението навън. Ще дойда с теб.

— Не се притеснявай, имам си начини. — Той докосна слепоочието си с пръст и отдаде чест. — Връщам се след десет минути.

— Поне вземи един от пистолетите.

— Не. — Той само намигна и излезе.

След като притисна пръсти към очите си, Арлис отпусна ръце. Беше успял дотук, помисли си тя. Можеше единствено да се надява, че ще успее и сега.

Поне имаше прилично кафе, затова щеше да си направи още едно, преди да излязат от странното, просторно мазе. Мазе, но беше безопасно. Безопасност, помисли си тя, също като бомбоубежище, докато светът се рушеше зад стените му.

— Искаш ли? — попита тя Фред, когато момичето излезе с бухнала коса и съвършен грим.

— Чък има кола, нали? Той къде е?

— Отиде да я докара. Трябва да приготвим храна.

— Добре. — Фред извади кутия с кръгли сухи пасти.

— Мислех за по-основни неща.

— Какъв е смисълът, ако не изядеш вкусотиите, докато можеш?

— Тя грабна една кока-кола и я надигна, докато тъпчеше разни неща в един кашон. — Той всичко това ли ще вземе?

— Така изглежда.

— Дано колата му е голяма, за да не се натъпчем като сардели.

— Дано има кола, с която да се измъкнем оттук.

— Не се тревожи чак толкова. Нали се добрахме дотук? Ще се справим.

— Напрегната съм, затова съм заядлива. — Арлис взе няколко кена и се запита дали някой над дванайсет години яде супа с тестени изделия във формата на буквички, а след това си каза, че трябва да е благодарна.

— Притеснена си за Джим и останалите. Предпочитам да вярвам, че са се измъкнали. На този свят все още има добро, Арлис. Усецам доброто също както усецам злото.

Арлис остави кафето и побутна купчина мини пайове с пълнеж.

— Ябълка или череша?

— Защо не и двете? — Фред отвори раницата си и ги пъкна вътре. — Има място.

— Ти си невероятна, Фред.

След по-малко от десетте минути, с които разполагаха, Чък отключи и влезе.

— Да товарим и да се разкарваме.

Арлис си облече палтото, сложи си шапка и вдигна кашона с храната. Когато излезе навън, се закова на място.

— Това да не би да е...

— Хъмви, не е милитаризирано — добави Чък, докато слагаше вътре кашон с оборудване. — Аз съм хакер, не боец. Страхотно е, нали? Направо върхът.

— Изключително е! — Фред натъпка сакове и раници, докато Чак се върна за още.

— Че кой... кой притежава хъмви?

— Аз. — Чък натовари още багаж. — Открай време знам, че светът ще се прецака, така че защо да не разполагам с монстър возило, с което да отпраша към хълмовете. Още малко има...

Арлис се върна и взе стек бутилирана вода. Чък грабна последната част от оборудването си и се огледа, обзет от сантиментални чувства.

След това затвори вратата, заключи и обърна гръб на дома си.

Не се бяха натъпкали като сардели, все пак разполагаха с монстър трък, но оборудването и храната заемаха доста място. Арлис побутна Фред да седне отпред до Чък и се настани отзад, после извади бележник и молив, който той й беше намерил.

Беше записала всички подробности от последното излъчване, от пътуването в тунелите. Писа, докато пръстите й изтръпнаха. Сега започна да пише за началото на това пътуване.

Може би никой нямаше да го прочете, нито да чуе за него. Може би никой нямаше да го интересува, или просто нямаше да останат хора, на които да им пука. Тя обаче изпитваше нужда да запази всичко.

— Тръгваме по Деветнайсета — каза им той, — да видим дали можем да излезем на Осемдесета. Сигурно е блокирана, но това чудовище има яки мускули. Може и да успеем да разчистим пътя.

Арлис извади папката с карти, които го беше помолила да принтира.

— Начертах някои алтернативни пътища.

— Винаги подготвена. Не се притеснявай, сладкишче. Ще те закараме до Охайо. Така сме се разбрали.

Стигнаха до Риджфийлд и там се натъкнаха на сериозна блокада. Джип с изкривена задна броня бавно се оттегляше от пет катастрофирани автомобила, препречили пътя.

Арлис отпусна ръка върху оръжието, скрито под палтото.

— Добри са, веднага личи — отбеляза бързо Фред. — Сигурно и те искат да се махнат, също като нас.

Също както бе имала доверие на Фред в тунелите, Арлис й имаше доверие и сега. Тя спусна прозореца, извади и двете си ръце и ги вдигна.

— Опитваме се да преминем — провикна се тя. — Не искаме неприятности. Аз съм Арлис и пътувам заедно с Фред и Чък. Чък мисли, че ще може да изтласка колите.

— Мога — потвърди той.

В продължение на няколко секунди джипът не помръдна, след това даде отново заден и изви настрани, така че шофьорът погледна

Арлис и Фред.

— И ние не искаме неприятности. Мога да помогна да избутае катастрофиралите автомобили.

— Аз ще се справя.

— Чък ще се справи — повтори Арлис. — Когато ги изтласка, може да ни последвате.

Жената на седалката до шофьора се приведе напред.

— Арлис Рийд?

— Да?

Тя кимна към шофьора, който изпусна съдържания дъх.

— Добре. Ще чакаме тук.

Чък размърда рамене.

— Вижте сега как ще разора пътя.

Той пое бавно. Арлис се притесняваше, че ще се блъсне в петте коли като разярен бик, но той напредваше бавно, стабилно и леко завърташе волана.

Металът проскърцваше, той изтласка две от колите, колкото да застанат под ъгъл и една да опре бордюра.

Фред изръкопляска.

— Видеоигри — заяви той и даде заден, за да изтласка под ъгъл друга. — Освен това карах снегорин в една от фирмите на чичо преди няколко години.

Другите автомобили избута съвсем малко.

— Сега и ние можем да минем, и те. Ние сме по-широки. — Той мина покрай размазаните автомобили и спря.

Този път джипът спря от страната на Чък.

— Задължени сме ви.

— Няма защо, всички искахме да минем.

— Рейчъл — представи се жената. — Джона и Кейти са отзад. Имаме три бебета с нас.

— Бебета! — Фред отвори вратата и изскочи навън.

— Фред!

— Искам да видя бебетата. — Тя махна с ръка към Арлис и подскочи, за да надникне през задния прозорец. — О! Прекрасни са! Всичките ли са ваши? О, тези бебета са пълни със светлина. Как се казват?

Кейти бавно свали прозореца няколко сантиметра.

— Дънкан, Антония, Хана.

— Благословени сте. Чък, те имат три бебета. Те имат нужда от помощ. Трябва да им помогнем. Ние отиваме към Охайо — продължи тя преди някой друг да успее да заговори. — Ако искате, може да ни следвате докъдето стига общият ни път. Чък може да успее да изтласква колите от пътя.

— Джона?

Джона погледна Кейти, след това отново Рейчъл, накрая кимна.

— Много ще ви бъдем благодарни. Не сме тръгнали към определено място. Ще ви следваме.

— Докъде можете да стигнете с бензина? — попита Чък.

— Резервоарът е почти пълен. Тръгнахме от Хобокън.

— Я! — Чък бодна пръст в гърдите си. — Аз съм от Хобокън. Трябва да сме били непосредствено след вас. Какво ще кажете да пробваме границата с Пенсилвания? Ако трябва да спрете преди това, просто примигнете с фаровете, или когато слънцето изгрее, надуйте клаксона.

— Като сме повече, ще се чувстваме по-сигурни — добави Рейчъл.

— Да, няма да е зле.

Докато Чък шофираше, Арлис записа имената в бележника.

Не само че щяха да се чувстват по-сигурни като са повече, помисли си тя. Като бяха повече, щяха да са по-силни.

* * *

Тъй като имаше струпани катастрофирани автомобили, които дори хъмвито не успяваше да изтласка от пътя, пътуваха криволичейки през Ню Джърси, връщаха се, заобикаляха.

Най-сетне обаче влязоха в Пенсилвания, Чък вирна юмрук и извика доволно.

— Прекосихме поредната щатска граница, дами. Ще потърся място за кратка почивка. Това голямо момиче ожадня.

Завиха по път, който се оказа главната улица на малко селце, според Арлис — твърде малко, за да е град. Сега тук беше тихо като в гробище и всичко бе покрито със сняг. Истинска коледна картичка,

помисли си тя, традиционен идеал. Това впечатление се засили, когато видя малко стадо сърни да се разхождат край салона за красота на Арнет, все едно бяха в гората.

Тук хората са познавали съседите си, помисли си тя. Ключарствали са с тях и за тях. Със сигурност Арнет е била клиентка в заведението на Били. Имало ли е изложен пай на плота, питаше се тя. Със сигурност е имало барплот и наперена сервитьорка е предлагала от пая.

Къде ли е Арнет сега? Ами Били? Ами наперената сервитьорка? Подминаха и оставиха селцето на сърните.

Осемстотин метра по-нататък Чък отби при бензиностанция с магазин.

— Вътре сигурно има тоалетна. — Той погледна внимателно прозорците, стъклената врата. — Изглежда непокътнато, тук хората са били малко. Сигурно е заключено, но...

— Ще влезем. — Арлис отвори вратата и стъпи на безупречно белия сняг. Тръгна към джипа, а Фред се втурна към него.

— Може ли да поема едното? Да го поддържа?

— Тя става неспокойна. — Кейти положи бебето в протегнатите ръце на Фред. — Трябва да я нахраня.

— Нямам нищо против. О, толкова е сладка. Как се казва?

— Това е Хана.

— Сладката Хана. Ще ви помогна да я пренесете вътре. Хана е гладна — затананика тя, когато бебето започна да хленчи. — Може пък да не е заключено. Всичко е наред, Хана — продължи да я успокоява тя, докато вървеше. — Сега мама ще те нахрани.

— Приятно ми е да се запознаем. — Арлис протегна ръка към Рейчъл.

— Чудесно е да срещнеш някой с... Това хъмви ли е?

— На Чък е.

— Отворено е! — Фред погледна назад с грейнала усмивка.

Феите могат да влизат в заключени места, спомни си Арлис.

Когато Рейчъл се наведе, за да поеме едно от бебетата от Кейти, Джона се провикна:

— Не влизайте! Чакайте. — Той се втурна към Фред. — Нека първо проверя.

— Прав е. — Арлис пристъпи към тях. — Чакай, Фред. Просто за всеки случай.

Джона изгледа дълго Арлис, когато тя извади пистолета изпод палтото. След това кимна.

— Аз наляво, ти надясно.

Влязоха и минаха покрай рехаво заредените гондоли, покрай плот с празна отворена каса. Спогледаха се и тя отвори вратата на дамската тоалетна, той на мъжката.

Щом Джона се успокои, прехвърли пистолета в лявата ръка и протегна дясната.

— Джона.

Тя направи същото.

— Арлис. Давай, Фред!

— Чък казва, че колонките работят. — Фред целуна бебето, което сега вече лежеше доволно в ръцете ѝ. — Зарежда хъмвито.

— Това е напълно подходящо място, за да се запознаем. — Джона прибра пистолета, когато Рейчъл и Кейти влязоха. — Ще напълня и нашия резервоар.

— Трябва ни стол за Кейти — грейна Фред. — За да може да седне и да нахрани Хана.

— Има един отзад. — Арлис прибра пистолета в кобура. — Ще го донеса.

— Аз мога да подържа... кой е това?

— Дънкан.

— Аз ще подържа Дънкан, докато ти храниш Хана. — Фред успя да размени бебетата без проблем, след това обсипа лицето на Дънкан с целувки.

— Много си добра с тях.

— Някой ден ще имам поне шест. Дънкан е буден. Здравей, Дънкан! Той казва, че трябва да се преоблече.

— Не съм изненадана.

— Аз мога да го направя.

— Чудесно — отвърна Рейчъл преди Кейти да заговори. Подаде на Фред сак с памперси. — Най-важното е тук.

— В банята има маса за преобличане. — Арлис донесе офисен стол. — Не пробвах водата, но помпите работят, значи има ток.

— Надявам се, защото новата майка има нужда от топло ядене. И да не си казала, че всичко е наред, Кейти. Трябва да храниш три малки човечета и затова трябва да си здрава и силна. Сигурно има и микровълнова.

Арлис посочи към печката.

— Супер. Може ли да затоплиш нещо за нея? Искам да проверя дали не са оставили някакви лекарства. Аз съм лекар.

— Сега съм още по-щастлива, че ви срещнахме. Видях две консерви телешка яхния.

— Супер. Ще проверя дали няма още бебешки неща. Колкото и да имаме, няма да е достатъчно с тези трите.

Арлис прегледа рафтовете — нямаше смисъл да използват собствените си запаси. Тя загря яхния, равиоли в консерва и пилешка супа с нудълс в двойни хартиени купички. Докато работеше, видя мъжете да се качват в автомобилите. Сигурно ги изтеглят настрани, за да не се виждат от пътя, помисли си тя.

За всеки случай.

Тя постави храната на плота и занесе яхнията на Кейти.

— Благодаря.

— Къде е Фред?

— Тя отнесе Антония да я преоблече. — Кейти се усмихна. По очите ѝ личеше, че е изтощена. — Тя е прекрасна.

— Трябва да ти кажа, че изглеждаш невероятно за жена, която е родила тризнаци преди дни.

Кейти погледна Хана.

— Близнаци. Хана остана сираче. Майка ѝ почина по време на раждането. Беше сама в болницата, защото всички бяха или болни, или мъртви. Затова я взехме с нас. Сега е моя.

Кейти вдигна поглед с пламнали, изтощени очи.

— Също като моите.

— Ще ви помогнем за бебетата. — Фред донесе Антония. — Всичките ти бебета.

— Нито бебетата, нито аз щяхме да сме тук без Джона и Рейчъл. Част от мен вярва, че все още са останали свестни хора на земята. Мисля, че е било писано да ви срещнем. Всичко е толкова ужасно, а ето че ви срещнахме. Запознахме се с хора, които са готови да

защитават бебета и да помогнат на непознати. Ние също ще ви помогнем.

— Ще ви помогнем. — Рейчъл се върна с издута чанта. — Лекарства без рецепта, витамини и първа помощ. Прегледайте ги, вземете каквото имате нужда.

Рейчъл прокара пръсти през гъстата си къдрава коса и погледна към плота.

— Това за ядене ли е?

— Да.

— Умирам от глад.

— Арлис има порезна рана на ръката. — Фред подрусваше бебето. — Може ли да я погледнеш?

Рейчъл се усмихна.

— Докторът е на линия.

Арлис седна на плота, а Рейчъл почисти и превърза отново раната.

— Няколко шева ще се отразят добре. Ще ти остане белег.

— Последната ми грижа.

— Зараства добре.

— Какъв лекар си?

— Спешна медицина.

— Още по-добре. — Арлис пробва ръката си и погледна Кейти — кърмеше едно от бебетата и ядеше яхния с едната ръка, докато Фред седеше на пода и люшкеше другите.

— Ти ли изроди близнаците?

— Не. Джона. Той открил Кейти, започнала да ражда, доведе я в болницата. Бяхме в криза. Единственият акушер-гинеколог се опитваше да спаси майката на Хана, затова Джона изродил близнаците. Той е парамедик.

— Днес е щастливият ни ден.

— И нашият. — Рейчъл взе купичка супа — мъжете се бяха върнали и нападнаха равиолите. — Нямахме да стигнем дотук, ако не ни разчиствахте пътя. Трябва да останем заедно.

— Напълно съм съгласна. Трябва довечера да си намерим истински подслон. — Погледна към Кейти и бебето в ръцете ѝ. — Топло място.

— Градът, през който минахме, изглежда обещаващ, но вие искате да продължите. Защо Охайо?

— Заради родителите ми, брат ми. Надявам се да са живи.

Рейчъл кимна и хапна още супа.

— Продължаваме.

12.

Лана се събуди разтреперана, готова да изпищи. Притисна юмрук към гърдите си, към сърцето, което бе готово да изскочи, да я остави празна.

Мъка, потискаща мъка надви дори страха.

Беше сънувала най-ужасния сън, който можеше да си представи. Спомняше си чувството — мъката, страха. И... кръжащите гарвани. Кръжаха и грачеха. Кръв по ръцете и лицето ѝ.

Тя погледна ръцете си. Въпреки че трепереха, не бяха изцапани с кръв.

Стрес, каза си тя. Сънища, породени от стреса, подсилени, защото се събуди сама.

Сгуши се в леглото и си каза, че всичко е наред. По-добре от просто наред. Леглото беше топло, меко, огънят все още излъчваше топлина. Прозорците разкриваха засипана със сняг гора, тиха и спокойна като църква, на малко хълмче.

Бяха открили Ерик и нито един стресиращ сън нямаше да развали радостта от спомена как Макс изскочи от автомобила, за да прегърне брат си.

Бяха открили Ерик жив и здрав. Бяха открили убежище похубаво от всичко, което вярваха, че все още съществува, в просторната планинска хижа, сгушена в Алегените.

Гореща храна, хубаво вино, група оцелели, които живееха заедно.

За пръв път от седмици тя се почувства в безопасност. За пръв път от седмици двамата с Макс се любиха с радост, вместо с отчаяние.

Не, нямаше да позволи един сън, измислен от подсъзнанието ѝ в момент на слабост и нервно напрежение, да развали това. Въпреки че умората я притискаше, тя стана от леглото. Достави си удоволствие с един душ — о, прекрасни струи, които се стичаха по тялото, сапун с мек аромат и шампоан.

Ерик беше с осем години по-малък от Макс. Красив, жизнен, очите му — по-сини от сивите на Макс, усмивката — по-бърза, по-бляскава. И малко опиянен от силите, които бе открил в себе си.

Дали не беше в кръвта, питаше се тя, тъй като Ерик никога досега не бе проявявал интерес към магьосничеството.

Вирусът, каза си тя. Силите някак се проявяваха с идването на вируса — сякаш запълваше празнината, оставена от него.

С Ерик беше Шон — имаше вид на зубрач, с очила с дебели стъкла на кафявите очи и провиснала коса.

Сред групата колежани беше и Ким, забележително момиче с карамелено-златиста кожа. Хладна и предпазлива, поне според Лана, но кой да я вини? Гений, поне според Ерик.

По пък беше футболна звезда, около когото душили търсачи на таланти. С грубоватото лице и стегнато тяло. Той ѝ подаде чиния спагети, когато двамата с Макс откриха къщата в снежния мрак.

И Алегра, с вид на ледена кралица: светла кожа, светла коса, леденосини очи. Но държанието ѝ нямаше нищо общо с вида, каза си Лана. Тя беше топла, открита, добросърдечна и мила.

И въпреки това...

Никакво „въпреки това“, нареди си Лана, докато спираше душа. Алегра и Ерик дележа спалня и личеше, че отношенията им са нови, възторжени, така че тя също бе топла и добронамерена.

Облече се, огледа се в огледалото и реши, че макар да не си е отпочинала напълно, изглежда добре. Отиде да потърси другите.

Голямата красива къща беше на Шон, по-точно на родителите му. Не се бяха скъпили по отношение на лукса: великолепни дървени подове, просторни стаи, огромни прозорци, за да са в близък досег с гората и планината, ширнали се тераси. Малкият фитнес вътре в къщата бе истинска мечта след трудностите по пътя. Любимото ѝ място обаче беше огромната, забележителна кухня.

Откри Макс и Ерик в хола да пият кафе.

Тя прегърна Ерик и го притисна до себе си. Бяха се виждали два пъти преди това: веднъж на семейна сватба, а след това още веднъж, миналото лято, когато той прекара един уикенд с тях в Ню Йорк. Но си бяха допаднали.

След това се наведе и целуна Макс.

— Искаш ли кафе? — попита Макс.

— Всъщност, искам чай. Ерик, може ли да си потърся?

— Знам, че има, защото Ким пие. Няма нужда да питаш. Всички сме заедно в тази каша.

— Ще трябва да започнем да мислим как да набавим храна — започна Макс, а Ерик изви очи.

— Човече, вие току-що пристигнахте. Почини си малко.

— Сега вече сме осем човека — започна Макс.

Тя знаеше, че Ерик ще заеме отбранителна позиция, ако Макс се държи като по-голям брат, и ги прекъсна:

— Та в тази връзка, къде са другите?

— По е във фитнеса, там е всяка сутрин. Алегра е все още в леглото. Сигурно и другите. Ние не ставаме толкова рано. Освен По. Приятелят ви Еди изведе кучето.

— Какво ще кажеш да поогледам какво има, за да приготвя закуска за осем човека?

— Супер — грейна Ерик. — Тук всеки си приготвя по нещо, освен ако По не стотви. Не готви лошо, но не може да се сравнява с теб. На идване взехме малко провизии. Има и голям фризер в онова коридорче. Шон каза, че родителите му тъкмо го били заредили преди... преди всичко да отиде по дяволите.

Лицето му изгуби ведростта си и той сниши глас:

— Винаги идвали тук след празниците, след цялата дандания и прекарвали по един месец. Канели приятели.

Той погледна към вратата.

— Изглежда, не са оцелели...

— Сигурно му е трудно — прошепна Лана.

Тя намери фризер и добре зареден килер. Хладилникът беше поизпразнен. Знаеше, че Макс много държи на продуктите.

Яйцата и млякото нямаше да издържат дълго, млякото щеше да се вкисне. Откри замразени боровинки и реши да приготви палачинки.

— Генераторът на какво работи? — попита Макс.

Ерик, качил крака на масата, сви рамене.

— Шон май каза пропан.

— Трябва да знае откъде са се снабдявали родителите му. Ако докараме тук камион с пропан и поддържаме генератора пълен, ще имаме топлина и светлина. Не бива да използваме повече от нужното.

— Господи, говориш като Ким.

— Значи Ким е разумно момиче — озъби се Макс.

— Виж, с това, което имам в момента... — Ерик размърда пръсти, — можем да поддържаме това място.

— Възможно е, но основните неща си остават. Да поддържаме отоплението, да осигуряваме толкова дърва, колкото сме изгорили, да търсим пресни продукти, да имаме достатъчно питейна вода.

— Ще трябва да се научим да ловуваме. — По влезе, кожата му изглеждаше лъскава след тренировката.

— Не започвай и ти. — Ерик поклати глава и стана, за да си налее още кафе.

— Трябва да храним осем човека и едно куче — продължи По. — Може и други да ни открият, да имат нужда от подслон.

— Това не е единствената къща наоколо.

— Ерик... — Изненадана и разочарована, Лана го сръчка по ръката.

— Ама сериозно. Шон притежава двайсет и четири хиляди квадратни метра, така каза, но има и други вили. Първокласни, като тази, а също и други — как го каза — снабдени с основни неща.

— Някой проверил ли е другите вили? — попита Макс. — За да види дали някой ги използва, дали няма още продукти, които да вземем?

По се обърна към Макс.

— Двамата с Ким обсъждахме да отидем днес.

— Добра идея. Ще дойда с вас — предложи Макс. — И си прав, че трябва да се научим да ловуваме.

— Какво ще ловувате? — Шон влезе и намести очилата на сънените си очи. — Искате да кажете, да стреляте по животни ли? А, не, няма начин. Аз няма да стрелям по животни.

— Тогава стани вегетарианец — сви рамене По. — Останалите от нас ще имат нужда от прясно месо, затова трябва да се научим да си го набавяме, да го режем и готвим. Трябва и да се научим как се отглеждат разни неща, когато дойде пролетта. Отивам да си взема душ.

— По и Ким вечно търсят неприятната страна на нещата — измърмори Ерик.

— Според мен са реалисти — отвърна търпеливо Макс. — Не можем да живеем дълго с онова, което е във фризера. Остава факта, че може и да не успеем да останем дълго.

Ерик се нацупи и отново сви рамене.

— Отивам да видя дали Алегра е станала.

— Дай му малко време, Макс — прошепна Лана, когато Ерик излезе. — Не са тук от много време, така че е напълно естествено да им се иска да се почувстват по-спокойни. А останалото? Има много, което да осмислят, за да се приспособят.

— Осмислянето и приспособяването ще ни опазят живи.

— Не искам да стрелям по живи същества. — Шон се тръшна до тях. — Мога да ловя риба. Двамата с татко ходехме за риба всяко лято.

Джо влетя откъм страничната врата, последван от Еди. Шон се надигна и се плесна по бедрото, за да повика кучето.

След закуска Ерик и Алегра изявиха желание да почистят, а Макс, заедно с Ким и По, тръгнаха на проучвателна експедиция. Лана задържа Еди, за да провери раните му и да смени превръзките.

— Струва ми се, че заздравява добре, но все още не бива да вадим шевовете.

— Започват да дърпат. Това сигурно е добре. Раните се затварят.

— Продължавай да пиеш антибиотика, който взехме от дрогерията, а утре ще те погледна пак.

— Слушам, госпожо, доктор Лана. — Той си облече ризата и огледа банята с каменни стени. — Страхотно местенце. Никога не съм влизал в такава къща. Супер! Осем човека сме, заедно с Джо, а не е препълнено с народ. Само че...

— Провизиите не се размножават... Макс ще намери.

— Има много сърни в гората. И зайци. Наблизо има потоци, в които риболовът няма да е зле.

— Прилошава ми само като си помисля да прострелям сърна или заек, което е лицемерно, след като съм готвила и двете.

— И на мен не ми е особено приятно, но трябва да се примирим с някои неща. Засега това е добро място, но истината е, че е по-добре да намерим място, на което да отглеждаме посеви, да гледаме две крави за мляко и няколко кокошки. И още хора. Още ръце, които да работят, още ръце за отбрана.

— Знам, че Макс мисли по същия начин.

— И, Лана? — Той тръгна към вратата, надникна навън, затвори я. — Там има нещо повече от сърни и зайци.

— Какво имаш предвид?

— Нали повървахме? Двамата с Джо. Беше хубаво на открито. В гората попаднах на нещо като кръг от камъни. Не приличаше на място за лагерен огън, но отначало го взех за нещо такова. Земята около него беше черна, обгоряла, но нямаше нито пепел, нито изгорели дърва. Джо се разтрепери и отказа да приближи. Признавам, че и мен ме побиха тръпки.

Той потри раната и заговори по-тихо:

— Нали знаеш как ти настръхва косата по врата и гръбнакът ти изстива?

— Да. — Тя усети точно това чувство, докато той говореше.

— Точно така. Слюнката ми пресъхна. Ние се дръпнахме, защото мястото беше кофти. Просто не беше естествено. Наречете ме мрънкало, но там не се връщам.

— Мислиш, че е магия, черна магия ли?

— Не разбирам много от тези неща, но знам, че не беше наред. Не исках да говоря пред другите. Просто още не ги познавам.

— Кажу ми на Макс, единствено на Макс. Двамата с него ще отидем там.

— Предпочитам да не ходите. Човече, недейте, но май ще трябва. А щом вие трябва... — Той въздъхна. — Значи и аз идвам.

— Когато се върне. Засега, знаеш ли как се работи с пералня?

— Ако се налага.

Тя го погали по бузата.

— Мислех си, че няма да е зле да изпереш дрехите, с които пътувахме, докато има сапун, вода и пералня. Закачи ги да съхнат, след като се изперат, за да пестим от генератора.

Той изпусна дъха си.

— Ами, добре. Ще си свърша работата.

През това време Лана се зае да провери хранителните запаси. Записа категории, количества, грамаж, брой консерви. След това изчисли за колко яденета, дни, седмици ще стигне.

Вдигна поглед и се усмихна, когато Алегра влезе при нея.

— Двамата с Ерик знаете как да лъснете кухнята.

Тя пристъпи грациозно, само дето не се понесе над пода в дънките и яркочервения пуловер.

— Това беше най-малкото, което можахме да направим след невероятната закуска. Може да се наложи да ходя с По във фитнеса,

ако продължиш да готвиш така.

Алегра отиде до прозореца.

— Още ли не са се върнали?

— Не са. — Лана погледна през прозореца.

— Сигурна съм, че са добре. А и не е минало кой знае колко време. Държа да кажа, че се радвам, че не обикалям навън из снега. Ти какво правиш?

— Описвам инвентара, започнах с храната. Ще се заема и с другите основни неща като тоалетна хартия, сапун, крушки, каквото се сетя.

— Имаме достатъчно, не мислиш ли? — Алегра докосна една от консервите. — Няма да останем тук завинаги. Засега става, средата на зимата е, но е толкова изолирано. Ще полудеем тук. Да отворя ли една бутилка вино, и от него има предостатъчно. Все някъде е пет часът. Ти видя ли избата?

— Не съм.

— Там да видиш на какво се казва инвентар. Ще донеса една бутилка и тъкмо ще се опознаем. Все пак аз съм с Ерик, а ти с Макс. Като сестри сме.

— Права си. Те ще са гладни, когато се върнат. Сложила съм едно пиле да се размразява. Реших да направя пикантна супа за вечеря.

— Фантастично! — Алегра отметна глава назад и заслиза към мазето.

Супи и яхнии, помисли си Лана и стана. Добър начин да пестят продуктите.

Взе каквото ѝ трябваше и започна да готви.

— Леле. Вече мирише вкусно. — Алегра бе избрала вино и отиде да вземе тирбушон. — Ерик каза, че си професионален готвач.

— Точно така. Ти какво учеше?

— Либерални изкуства. Все още не съм решила какво ще работя. Сега вече няма кой знае какво значение.

— Дано не е истина.

— Всичко се промени. — Алегра изтегли тапата. — Най-добре да се възползваме максимално. Че какво друго мога да правя? Не си ли се питала защо не се разболяхме? Какво означава това за нас? За другите като нас.

— Да. Да, мислила съм. — Лана изплакна боба в мивката. — Само че не знам отговорите.

— Ерик ви е казал, че се промени. Знаем, че ви е казал, че може... може да прави разни неща. Каза ми, още преди да дойдете, че и Макс може да прави разни неща. И ти, донякъде.

— Няма да нараним никого.

— А, знам! — Тя докосна ръката на Лана и остави чашата с вино. — Няма да кажа на другите, ако не искаш. Ерик ми каза, защото сме заедно. И Еди ли е като вас?

— Не.

— Виждаш ли? — Алегра се настани на висок стол и отпи от виното. — Сигурно се питаш, нали? Защо някои са така, а други не. Какво означава това. То е като... не знам. Вирусът изби толкова много хора и продължава да се разпространява. Не е ли това като прочистване?

— Прочистване ли? — Самата дума, идеята ужаси Лана.

— Не знам. Двамата с Ерик си говорим за това понякога, когато сме сами. И с другите също, защото трябва да помислиш. Разстройвам те. Виждам, че те разстройвам. Извинявай.

— Не си виновна. И аз съм мислила по този въпрос, но всичко се случи толкова бързо. Животът ни течеше ден след ден. Час след час, за някои.

Лана разбърка супата и ѝ се прииска да имаше свежи подправки. Запита се дали някога ще може отново да разчита на тях.

Извади пилето. Спомни си, че ножовете ѝ са все още опаковани. Избра един от кухнята. Пробва острието и реши, че е достатъчно добър.

Седна до плота — така бе по-приятно — с ножа, пилето и дъска за рязане.

— Мисля, че да, вирусът отвори нещо. Не е съвпадение, че всичко се случи едновременно. Но защо? Не знам дали някога ще бъдем сигурни.

— В кампуса чухме разни неща, дори след като тръгнахме. Някои преследваха хората като вас.

— Не разбирам, защо след като сме изгубили толкова много, се обръщаме един срещу друг.

— Това е човешката природа. — Алегра отметна коса и сви рамене. — Ужасно е, но е така. Забрави да си пиеш виното. — Алегра стана, за да го вземе, и отново се върна на стола. — Да поговорим за нещо друго. Не знам какво ме накара да изпадна в това настроение. Сигурно защото сме затворени тук. Къщата е хубава, да, но си оставаме затворени.

И в безопасност, помисли си Лана.

Тя посегна към виното и отпи. Миризмата накара стомаха ѝ да се преобърне и тя бързо го остави.

— Мирише.

— Така ли? — Алегра сви вежди.

— Да. Нищо, и без това трябва да сотирам пилешкото.

Когато стана от стола, стаята се завъртя.

— Лана! — Алегра скочи и протегна ръка към нея. Макс влетя в стаята.

— Какво има? Какво не е наред?

— Нищо, нищо. Изправих се прекалено бързо.

— Зави ѝ се свят. Мислех, че ще припадне. Добре ли си?

— Да, наистина. Беше само за секунда. Добре съм.

— Вината е моя. — Алегра кършеше ръце. — Аз не спрях да приказвам за всичко, което се случва, и я разстроих.

— Не е това. Просто станах твърде бързо, кръвното ми падна. Сега всичко е наред. — Тя притисна устни към устните на Макс. — Студ! — И се разсмя. — Правя супа, а ти ми помогни и провери дали има текила.

Той я погали по лицето.

— Пикантна супа ли? Странно, че ме караш да проверя. Ей, По, къде е текилата? Намерихме в къщата, която проверихме.

— Като магия — каза Алегра и се разсмя.

Лана сложи супата да къкри, а после прибави онова, което тримата бяха донесли, към списъка с покупки. Показа го на Макс, докато той подклаждаше огън в хола.

— Всичко, което имаме, ако сме внимателни, ще ни стигне за две седмици.

Макс кимна.

— Шон казал, че наблизко има две малки градчета — много малки — на няколко километра. Там може да открием още продукти.

Най-важното сега е да намерим пропан. Без генератор няма да имаме нито топлина, нито светлина, нито на какво да готвим. По проверил стрелката, когато дошли, и резервоарът бил пълен. Сега е с петнайсет процента надолу. Скоро ще ни трябва гориво.

Той се изправи и я погледна.

— Ще трябва да затворим стаите, които не използваме, да намалим отоплението и да използваме камините. Ким каза, че имало предостатъчно свещи и маслени лампи.

— Да, включила съм ги в списъка.

— Значи ограничаваме и използването на светлина. И на гореща вода. Трябва да направим график за душовете, да ги ограничим до пет минути.

— Не съм помисляла за водата. Помолих Еди да изпере.

— И това ще трябва да се ограничи.

— Знам, че си прав, но също така знам, че на някои от тях няма да им хареса. Може да не им стане приятно от ограниченията. Аз ще поема храната, това ми е работата, но има чистене, дърва, още обиколки за провизии. И новини, Макс. Толкова сме изолирани тук. Алегра е права за това. В безопасност сме, но как да разберем какво става? Няма интернет, няма телевизия, нито пък радио.

Той се разхождаше, докато си говореха, и обмисляше възможности, начини на действие.

— Ще пробваме един от близките градове, да видим дали няма да открием някакви комуникации. Или пък хора. Претърсихме три вили, Лана, и не намерихме следи от хора. Първо трябва да измислим как да се прехранваме и да, ти си права, да разберем какво става.

— Еди е открил нещо. — Лана сниши глас, огледа се, за да се увери, че са сами. — Докато е разхождал Джо тази сутрин, открил някакъв кръг от камъни в гората, в средата имало обгоряло място. Не било като лагерен огън. Нещо не било наред, каза ми той. Джо отказал да приближи и това там му се сторило нещо нередно, неестествено.

— Човек лесно се плаши — предположи Макс, — въпреки това трябва да огледаме.

— Не съм казала нищо на останалите. Няма смисъл да ги стряскаме.

Той я погали разсеяно по ръката.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Уверявам те. Всъщност, чувствам се по-жива, отколкото днес сутринта. Правенето на супа ми действа терапевтично.

— Тогава да повикаме Еди и да проверим онова нещо. Ако някой пита, излезли сме да глътнем малко въздух.

— Да вземем повече дърва — предложи Лана.

— Така е още по-добре.

Тя не обичаше много зимата, нито да газии през снега и признаваше, че предпочита да обикаля из града, вместо да скита из гората в планината.

Само че имаше нещо невероятно, докато вървеше през ледения чист въздух и аромата на бор и сняг, наслаждаваше се на величествената тишина, докато кучето скачаше и подтичваше.

Огромен елен се показва между дърветата.

— Това е много месо — отбеляза Макс и уби очарованието на момента. — Извинявай, но трябва да мислим за тези неща. Открихме две пушки — и двете с мунициии — в бунгалото, което претърсихме. Ким предложи да ги оставим, поне засега, в бараката в градината. Така е най-добре.

— Имаме достатъчно храна за две седмици — бе всичко, което Лана каза.

— Ще видите къде двамата с Джо сме отъпкали снега — посочи Еди. — Родителите на Шон са имали хубав имот. Оттук става доста стръмно, а не ми се качваше, затова поехме натам. Ей, Джо! Пич! Върни се тук.

Кучето се върна, но мина през снега и се залепи за Еди.

— Сигурно разбра, че отиваме при онова, откаченото място. Направо настръхвам като си помисля.

— Доста е далече от къщата — отбеляза Макс. — Видя ли стъпки?

— Не съм, но валеше доста, когато пристигнахме, така че, който е бил там, е ходил преди това. — Еди разпери ръце, след това се наведе и погали Джо по главата. — Няма да те оставя на вампирите, пич. — Еди продължи да говори на Джо, да го гали и успокоява. — Той се разтрепери.

— Насам ли е?

— Да, веднага зад завоя. Нали виждаш откъде сме минали?

— Да — кимна Макс. — Защо не почакаете тук с Джо?

— Нямам нищо против да почакаме и да помрънкаме тук. Обаче ако имате нужда от помощ, викайте и веднага ще дойдем.

— Ти остани с Еди — обърна се Макс към Лана. — Аз ще проверя.

— Двамата ще проверим. — Тя го хвана за ръката. — Ако става въпрос за магия, двама чародеи е по-добре от един.

Когато тя направи първата крачка напред, той не възрази.

На завоя тя стисна ръката му.

— Тук става по-студено. Усети ли?

— Да. И въздухът е по-рядък.

В този момент го видя. Очакваше да види нещо като огън на аматьори — нещо, което се е опитал да направи някой оцелял аматьор. Сега обаче разбра, че това не е оставен от аматьор опит за топлина и светлина.

Онова, което гледаха, бе студено, тъмно и нарочно направено.

— Тъмнина — прошепна Лана и думите ѝ отекнаха в мислите му. — Макс, какъв тъмен ритуал е оставил това?

— Не знаем достатъчно. Не знаем достатъчно и за промяната у нас, какво расте у нас. Но някой знае за черната страна и се е обърнал към черната магия.

— Не се вижда от къщата, въпреки това е твърде близо. — Тя усети как настръхва, когато приближиха кръга.

Груби камъни бяха подредени в съвършен кръг, сякаш поставени по линия, нарисувана от компас. Вътре в кръга земята бе гладка и черна като катран. Това също описваше съвършен кръг, без следа от снега, паднал отгоре и по камъните около него.

— Усещаш ли мириса на кръв?

— Да. — Той стискаше силно ръката ѝ.

— Мислиш ли, че е било кърваво жертвоприношение?

— Да. Но каква е била целта? За какви сили? Лана! — Той се опита да я дръпне назад, но тя коленичи, протегна ръка и докосна един от камъните.

Разтърси я тъмна, завладяваща сила. Опари пръстите ѝ, дори през ръкавиците. И в моментното видение зърна как кръвта се лее в кръга, чу глас, извисил се триумфално, да зове.

— Сърна. Млада сърна. Прерязано ѝ е гърлото. — Тя се обърна в прегръдката на Макс и той я дръпна настрани. — Виждам и начина, по

който кръвта се излива в кръга. След това огъня — леденостуден, поглъща всичко. Чух...

— Какво? — Той я притисна по-близо до себе си и тя се сгуши.
— Какво чу?

— Не го разбрах — приличаше повече на рев, отколкото на глас. Зовеше Ерида.

— Богинята на раздора. Трябва да се опитаме да го пречистим. Ритуалът е направен и не можем да го върнем обратно. Но това нещо все още притежава сили.

— И сила на привличане, струва ми се.

Той отвори раницата, която бяха напълнили с вещи от техните запаси. Три бели свещи, неговия ритуален кинжал атаме, малка солница и шепа кристали.

— Не знам дали това е достатъчно, дали ние сме достатъчни.

— Досега сме се справяли добре — напомни ѝ той.

Той нагласи свещите на снега извън кръга, докато Лана подреждаше кристалите между тях.

— Не знаем какво да кажем. — Въпреки това поръси сол в дланта му, след това и в своята.

— Мисля, че трябва да призовем силите на светлината, да помолим за помощта им за основно пречистване.

Докато говореше, чу виковете и вдигна очи.

Под мрачното зимно небе кръжаха врани. В нея запулсира нещо, беше и страх, и знание.

— Сънувах врани, виждаш ли ги? Ято врани идват да злорадстват, да се хранят.

— Лана...

Запали свещите, бели и чисти, техните пламъци щяха да върнат всичко на място. Зареди кристалите, чисти, недокоснати, техните сили щяха да пребъдат. Призова севера, юга, изтока и запада да се обединят и със злите сили да се преборят.

Вятърът се изви, докато тя говореше, и раздуха косата ѝ. Очите ѝ се промениха, тя се обърна към него и вдигна ръце.

— Призови!

Той усети силите ѝ — неочакваният им проблясък се разгоря в него. Вдигна своя атаме. Север, юг, изток, запад.

Враните над тях се разпищяха. Въздухът пулсираше.

Еди дотича, задъхан, притиснал ръка към заздравяващата рана.

— Майко мила...

— Свещи, заблестете! — Лана протегна ръка и трите свещи пламнаха. — Кристали, заискрете! — Протегна отново пръсти и кристалите заблестяха отвътре.

— Това е светлина в мрака. — Тя се наведе и вдигна горяща свещ. — Вземи една.

— Но аз не съм...

— Вземи една! — нареди отново тя на Еди. — Ти си дете на човешкия вид. Ти си от светлината. Светлината прогаря мрака. — Тя хвърли свещта в кръга. Земята се надигна, сгърчи се.

С разтреперана ръка Еди хвърли своята свещ. Кръв забълбука на повърхността, разнесе смрад във въздуха. Макс хвърли своята.

— Идва вярата да се опълчи на страха. — Лана загреба от кристалите, които горяха в снега, и ги изсипа вътре.

Вдигна се дим.

Еди преглътна шумно, загреба и той кристали от земята и ги пусна вътре. След това и Макс.

— Бори се, гърчи се, ръмжи и създанията пищят за кръв. Ще има кръв, и добра, и лоша. Но никога няма да победи. Сега сол да задуши злото, опитало се да надигне глава към свободата.

Тя пристъпи напред и сипа сол в ръката на Еди.

— Като мен. — Тя хвърли солта в кръга. — Като теб — обърна се към Еди. — Като нас. — Погледна Макс. — Нека да бъде.

Трите оскъдни шепи сол се разшириха върху черното и оставиха бял пласт. В небето се понесе гръм, проехтя и изпод земята. След това кръгът се напълни с бяла плът.

Когато избледня, земята вътре в каменния кръг остана гола, обгорялата повърхност притихнала.

— Не бях точно аз — успя да промълви Лана.

— Беше ти. — Макс пристъпи към нея, привлече я до себе си. — Усетих те. Усетих те вътре в мен. Навсякъде. Беше пробудена сила.

Тя поклати глава, но не знаеше как да го обясни. Сега, след като онова, което се бе надигнало в нея, се отдръпна, тя не виждаше отговорите.

— Абе, хора? — Еди седна в снега и привлече Джо до себе си. — И аз ли съм, нали се сещате, вещица?

Лана откри, че има отговор. Отдръпна се от Макс, коленичи и погали Джо с едната ръка, а с другата обхвана лицето на Еди.

— Не. Ти си един добър човек.

— Ама, нормален пич ли съм?

— Бих казала специален, но да. Ти си нормален пич, Еди.

— Яко. — Той въздъхна облекчено. — Това беше направо страхотно, но ми се ще да се разкарам оттук веднага, стига да нямате нищо против.

— Каквото можахме, направихме. — Макс погледна мъртвата земя. — Но повече няма да бъде сторено тук. Връщаме се. И без това ни няма по-дълго, отколкото възнамерявахме. На връщане трябва да съберем паднали клони.

— За прикритие. — Еди пое протегнатата ръка на Макс и се надигна. — Защото може един от тях...

— Няма смисъл да рискуваме.

13.

Домът от детството на Арлис Рийд бе разположен на малко по-малко от един акър земя югоизточно от Кълъмбъс. Хората тук притежаваха домовете си — тухлени къщи като в скотовъдни ферми, чисти, старомодни къщи, тип бунгала и вили.

В този квартал имаше веранди, опасани с мрежи против комари и телени огради.

Повечето къщи бяха построени в годините на разцвет след Втората световна война и поколенията бяха правили промени. Тераси, допълнителни стаи, втори етаж със спални, кабинети и холове.

Арлис бе карала колело по задигнатите тротоари и бе играла в тревистия парк с много дървета.

Докато не замина да учи в колеж, това бе единственият дом, който познаваше, в тихия квартал за хора от средната класа, където всичко изглеждаше скучно.

Когато конвойт от два автомобила зави по нейната улица, носталгия и надежда стиснаха сърцето ѝ в мъчителна хватка.

— Не бих и предположил, че си от предградие в Средния Запад.

Тя погледна през прозореца и се замисли за съседите, които познаваше. Семейство Миноу, семейство Кларкстън, семейство Андърсън, семейство Мали.

Спомняше си с кристална яснота как се прибра от училище и завари майка си с потъналата в сълзи госпожа Мали в кухнята. И веднага я изгониха.

Господин Мали, баща на три деца, мениджър на местната банка, крал на барбекютата, се влюбил в зъболекарката. И същата сутрин се изнесъл, искал развод.

Сега това ѝ се струваше незначителен проблем, докато минаваха покрай къщи с тъмни прозорци, с плътно спуснати завеси, на улица, където не бе минавал снегорин от седмици.

Обърна се към Чък.

— Хубаво място, на което да пораснеш. — Нещо, което не бе оценила, когато замина. — Ето, от дясната страна. Тухлена къща с

кепенци и покрита веранда.

— Много е красива — обади се седналата отзад Фред. — Много голям двор. Винаги съм искала голям двор.

В гърдите на Арлис зрънцето стрес, което живееше в нея през изминалите последни километри с отбивките и бавния напредък, избуя. Големият двор, на който Фред се възхищаваше, беше покрит с бяло покривало, алеята към къщата, чак до затворените гаражи, бе потънала в сняг.

Никой не беше почистил алеята, предните стълби, пътеките.

Предните прозорци бяха тъмни, с плътно спуснати завеси. Азалиите, които майка ѝ обожаваше, приличаха на безформени бели купчини.

Чък зави по алеята с хъмвито, за да може Джона да го последва. Арлис изскочи и потъна почти до коленете в сняг. Сърцето ѝ биеше лудешки, лицето гореше, докато газеше напред.

— Дръж се, Арлис. — Чък газеше след нея с дългите си крака. — Просто давай по-бавно.

— Трябва да видя. Мама... трябва да видя.

— Добре, добре, но не сама. — Трябваше да я прегърне през раменете, за да я накара да върви по-бавно. — Нали не си забравила, вече се разбрахме? Никой не ходи никъде без приятел. Ние сме твоите приятели.

— Не са почистили верандата, стълбите, пътеката. Някой винаги разчиства снега. Защо не са почистили храстите? Тя никога не оставя снегът да покрие азалиите ѝ. Трябва да видя.

Мина покрай розовия дрян, който баща ѝ засади, след като една буря пречупи стария червен клен.

— Не мърдайте!

Арлис чу високо прищракване. Чък пусна ръката ѝ и вдигна ръце във въздуха.

— Спокойно, господине.

— Дръжете ръцете горе. Ръцете горе.

Замаяна, Арлис се обърна и погледна мъжа в ботуши и бархетно яке, който държеше пушка. Очилата се бяха смъкнали на носа му.

— Господин Андърсън?

Изад очилата със сребърни рамки очите му проблеснаха. Позна я.

— Арлис? Ти ли си, Арлис Рийд?

— Да, господине.

Той отпусна пушката, подпря я на приклада и изгази снега към нея.

— Не те познах. — Гласът му пресекна, когато я прегърна с една ръка. — Не очаквах да те видя.

— Опитвах се да стигна дотук, опитвах се... Родителите ми...

Тъй като знаеше, вече знаеше, гърлото ѝ се стегна от мъка.

Ръката му я галеше по гърба, за да я успокои.

— Мъчно ми е, че трябва да ти го кажа, миличка. Моите съболезнования.

Тя вече знаеше и въпреки това ударът бе силен. За момент отпусна лице на рамото му. Усети лек мирис на тютюн.

Спомни си как той обичаше да сяда на предната веранда след вечеря, да пуши цигара, да пие уиски. Виждаше го от прозореца на стаята си, в студ и жега, в дъжд и слънце.

— Кога?

— Вече минаха две седмици, почти три за баща ти. Майка ти няколко дена по-късно. Майка ти накара брат ти да докара баща ти у дома от болницата. Той не искаше да ходи там. А тя така и не отиде. Надявам се да е някакво облекчение за теб, но и двамата издъхнаха у дома, както искаха. Помогнах на Тио да ги погребее в задния двор, между черешите, които майка ти обичаше толкова много.

— Тио.

— Миличка, аз... аз го погребях няма и седмица по-късно. Ще ми се да можех да ти кажа нещо по-хубаво.

Тя се отдръпна, вгледа се в очите му, пълни с мъка и съчувствие.

— Трябва да...

— Разбира се. Слушай, миличка, токът спря от известно време, така че няма нито топло, нито светлина, но ключовете са у мен, ако искаш да влезеш.

— Да, да, но трябва да отида отзад. Трябва да ги видя.

— Върви.

— Ние сме приятели — започна Чък, когато Арлис се олюля. — Искаш ли да...

— Тя е добре — обърна се към него Фред. — Аз ще отида при нея след минутка, но първо тя има нужда да остане сама. Аз съм Фред.

Работех с Арлис в Ню Йорк. Това е Чък.

— Бил Андърсън. Ние живеехме отсреща, точно срещу Арлис и семейството ѝ, повече от трийсет години.

— Това са наши приятели — продължи Фред. — Рейчъл, Кейти, Джона и бебетата.

— Бебета ли? — Някаква светлина премина по лицето му, докато гласеше очилата. — Не може да бъде, три бебета! Трябва да ги вкараме вътре. Не бива да стоим на открито толкова дълго.

Той бръкна в джобовете, извади огромна връзка ключове.

— Имахте ли проблеми... с насилие? — попита Джона.

— В началото имахме неприятности, на някои места. Сега обаче не е останал почти никой — продължи той, докато продължаваше да проправя пъртина към верандата. — Ван Томпсън, малко по-надолу, той полудя. Стреляше по сенки, и вътре в къщата, и навън. Преди две вечери подпали чисто новия си автомобил, крещеше, че вътре имало демони.

Прегледа ключовете, всички надписани, извади един с надпис „Рийд“ и отключи вратата.

— Вътре изглежда по-студено, отколкото навън, но е по-добре да влезем.

От вратата се влизаше в хол, спретнат, чист и подреден.

Бил въздъхна тихо.

— Аз взех повечето провизии. Нямаше смисъл да ги оставям тук. Ако сте гладни, имам храна и какво ли не друго вкъщи. Мога да ги донеса.

— Няма нужда. — Рейчъл си свали шапката.

— Сега отивам при Арлис. Благодаря ви, че ни пуснахте вътре, господин Андърсън.

— Бил. — Той се усмихна на Фред. — Колкото и да е трудно, хубаво е, когато има хора около теб.

Навън, под голите клони на плаещите вишни, Арлис бе застанала пред три гроба. Отгоре имаше три кръста от дървени трупчета. Да не би господин Андърсън да беше намерил стария комплект на Тио за дърворезба, за да напише имената?

Робърт Рийд

Каролайн Рийд
Тиодор Рийд

Но... но... Баща ѝ бе винаги толкова силен, майка ѝ толкова жизнена, брат ѝ толкова млад. Как бе възможно да си отидат? Как така животът им беше приключил?

Колко бяха страдали? Колко ли са се страхували, докато тя беше в Ню Йорк и разправяше лъжи и полуистини пред камерата?

— Извинявайте. О, господи. Извинявайте, че не бях тук.

Арлис стисна очи, когато Фред я прегърна през кръста.

— Моите съболезнования.

— Трябваше да се прибера вкъщи. Трябваше да съм тук.

— Щеше ли да ги спасиш?

— Не, но щях да съм тук. Щях да помогна, да се грижа за тях, да им дам спокойствие. Да се сбогувам.

— Арлис, сбогуваш се в момента. А онова, което правеше в Ню Йорк, вдъхваше спокойствие на един господ знае колко хора. Те чуваха гласа ти и те виждаха всеки ден. А накрая? Онова, което направи? Не знаем колко хора си успяла да спасиш. Спаси мен — настояваше Фред, докато Арлис клатеше глава. — Може би щяха да ме заведат на някое място за тестване, да ме заключат. Също и Чък. И Кейти, и бебетата, всички. Ти спаси онези, които можеха да бъдат спасени. Това е важно.

— Семейството ми...

— Сигурно са се гордеели с теб. Обзалагам се, че са горди с начина, по който измисли да се измъкнем от Ню Йорк, как стигна чак тук, за да се сбогуваш с тях. Това показва, че ги обичаш, а любовта е важна.

— Знаех, че са си отишли. — Едва си пое дъх, за да изрече думите. — Знаех го още преди да тръгна от Ню Йорк.

— Въпреки това дойде, защото ги обичаш. Ще се помолим душите им да намерят покой.

— Те щяха да те харесат.

Плачеше, но знаеше, че не може да ги върне. Сега трябваше да реши — както и останалите — какво да правят оттук насетне. Не бе мислила за това.

Влязоха в къщата. Болеше я, докато минаваше през кухнята, когато видя дървените лъжици на майка си в бяла чаша, модерната кафемашина, която подари на баща си за Коледа, снимката от празника, на която бяха четиримата, а Тио я направи със статив за селфи, закрепен на корковата плоча в кухнята.

Тя притисна длани към очите си.

— Има неща, които можем да използваме. Трябва да направим място.

— Не мисли за това сега.

— Напротив, Фред, трябва. — Тя взе снимката и я пъхна в джоба на палтото. — Всички трябва да помислим.

Влезе в хола. Кейти беше седнала на канапето и хранеше две от бебетата. Третото спеше в ръцете на Бил Андърсън. Чък надникна през процеп на завесите.

— Рейчъл и Джона?

Той се обърна към Арлис.

— Навън са. Не искаме някой да мине случайно и да ни задигне запасите. Моите съболезнования, Арлис. Всички ти изказваме съболезнованията си.

— Благодаря. Господин Андърсън...

— Казвай ми Бил.

— Бил, не те попитах за госпожа Андърсън, за Мейзи и Уил.

— Тио ми помогна да погребва Ейва, преди да се разболе. Мейзи, тя... Сега тя е с майка си... Съпругът ѝ и двете ми внучета са с тях.

— О, господин... о, Бил.

— Беше трудна зима. Ужасно време. Уил беше във Флорида по работа и искам да вярвам, казвам си, че е добре. Когато се чухме за последно, беше добре и се опитваше да се прибере у дома.

Арлис седна на крайчеца на стола до него.

— Много ми е мъчно...

— За много неща ни е мъчно напоследък. Но пък имате тях. — Той погали с пръст бузката на бебето. — Трябва да се държим заради тях.

— Колко човека са останали в квартала?

— Последно бяха четирима, но Карън Бикълс се разболя преди два дена. Отивах да я видя как е, когато пристигнахте. Някои измряха,

други заминаха.

Вратата се отвори и с Рейчъл нахлу студен въздух.

— Ще наглеждаме провизиите на смени. Моите съболезнования за семейството ти, Арлис.

— Благодаря. — По-късно щеше да има време, много време, за да скърби. — Бил казва, че в квартала са останали четирима човека, едната жена е болна. Бил, Рейчъл е лекарка.

— Тя ми каза. Знам със сигурност, че дори лекар не може да помогне на Карън. Тя е заразена с вируса. Видях предостатъчно случаи и знам.

— Може поне да й помогна да се поуспокои.

— Имам ключ за у тях. Ще те заведа.

Важните неща, помисли си Арлис. Следващите стъпки.

— Останалите ще прегледаме къщата, да видим дали можем да използваме нещо. За каквото имаме място. Не можем да останем тук без отопление и вода.

— Двамата с Джона обсъждахме този въпрос. Мислехме да отидем някъде на юг към Кентъки, може би Вирджиния — обясни Рейчъл.

Арлис кимна. Посоката нямаше значение за нея, но имаше смисъл да тръгнат на юг, да се измъкнат от лютата зима.

— Трябва да начертаем път и резервни варианти. Бил, трябва да дойдеш с нас.

— Синът ми може да се опита да се прибере. Трябва да съм тук, когато Уил се прибере.

— Не можеш да останеш тук сам.

— Не бива. — Кейти погледна Рейчъл, взе бебето и й го подаде, пое другото и го изправи на рамото си. — Трябва да дойдеш с нас.

— Ще оставим маршрута за сина ти — продължи Фред. — Ще оставим голяма бележка или табела, на която ще опишем къде отиваме. Ако се наложи да се отклоним, ще му оставяме знаци, които да последва. Обзалагам се, че е много умен, нали?

Нещо като усмивка се мярна по устата на Бил.

— Така е. Той е умен и силен.

— Той ще следва указанията — увери го Фред. — Той би искал да дойдеш с нас и ще ни намери.

Бил се обърна и погледна дома си, верандата, двора.

— Купихме къщата, когато Ейва беше бременна с Мейзи. Трудничко ни беше, но я искахме за семейството си. Животът ни тук беше хубав. Наистина хубав.

— Знам колко е трудно — увери го Арлис. — Но трябва да си намерим ново място, а тук сме далече от водоизточник, твърде на открито, след като снегът се стопи. Видях какво ли не, Бил. Не само вирусът унищожаваше хората.

Тя се изправи.

— Ще започна от горния етаж — там има и одеяла, и чаршафи, и...

Бил разбра причината за мъката ѝ и стана, подаде бебето на Фред.

— Двамата с Тио почистихме и той ми помогна да направя същото. Майка ти и Ейва биха искали да е така.

Сълзите ѝ отново потекоха, преди да успее да ги спре. Бил я прегърна.

— Всичко е наред, миличка. Сълзите ще отмият най-лошото.

* * *

Арлис се качи в стаята на родителите си. Одеяла, чаршафи, кърпи. Може би щяха да намерят още една кола за запасите. Тя щеше да шофира.

Бинтове, антисептични материали, още бебешки аспирин, още ибупрофен, леки приспивателни от банята. Сапуни, шампоани, самобръсначки, продукти за кожата.

Тя пъкна едно от червилата на майка си в джоба при снимката. Искеше да има спомен.

Ножици, шивашки материали.

Въпреки обстоятелствата, остана изненадана, когато откри лубрикант и виагра в нощните шкафчета на родителите си. Рейчъл влезе, когато Арлис държеше шишенцето в ръка.

— Всички лекарства — и с рецепта, и без — при мен.

— А, това е виагра.

— Освен това се използва за лечение на пулмонарна хипертония.

— А, добре. Обзалагам се, че не го е използвал за това. — Тя се засмя. — Те живееха добре тук. Също като господин и госпожа Андърсън. Той трябва да дойде с нас, Рейчъл.

— Според мен вече се настройва. Жената, Карън. Вече е починала. Друга жена, не си спомням името ѝ, и тя е мъртва. Обесила се е. Има още един мъж четири къщи по-надолу, но не можахме да се доберем до къщата му, камо ли да влезем вътре. Дори след като Бил каза кой е, той заплаши да стреля по нас, „докато окапем“ — така каза — ако не се разкараме от поляната му.

— Мислиш ли, че Бил ще дойде с нас?

— Много му е трудно, но да, мисля, че ще тръгне. Той има джип с открита задна част, четири по четири, и двамата с Джона се заеха да опънат брезент отзад. Джона се опитва да го убеди, че ще ни бъде от огромна помощ още един автомобил. А и бебетата са голяма грижа.

— Добра стратегия, а истината е, че мисълта за бебетата в случая ще натежи. Един проблем по-малко, за който да се тревожим. Трябва да обиколим другите къщи, за да проверим какво можем да използваме. Ако намерим други оръжия, трябва да ги вземем.

— Тук има ли?

— Аз поне не знам, но горе може да има един ловен лък. На брат ми е...

Скръбта отново я връхлетя и почти я остави без дъх.

— Тио... Тио си падаше по лова като тийнейджър. Интересът му бързо угасна, но има лък. И ако успеем да намерим още един джип четири по четири, ще го вземем. Ще го караме на смени.

Арлис подхвърли шишенцето, което държеше, при другите лекарства.

— Аз не съм изгубила никого по време на епидемията. Единствено дете съм. Мама почина преди две години. Не съм говорила с татко и не съм го виждала от осемнайсетгодишна. Това не означава, че не разбирам колко ти е трудно да се прибереш и да разбереш, че семейството ти го няма, а след това да направиш каквото е редно.

Сълзите отново избликнаха, но Арлис въздъхна и ги преглътна.

— Цялата тази работа ми се струва нереална. Но е истина.

До залез имаха суха храна, консерви, замразена храна в две хладилни чанти със сняг вътре. Одејла, спални чували, различни кухненски принадлежности, четири ловджийски ножа, осем пистолета,

три пушки, полуавтоматична карабина, две ловджийски пушки, освен тази на Бил, и три ловни лъка.

Рейчъл събра два кашона с лекарства и помощни материали. Събраха дрехи, ботуши, зимни пособия, уоки-токита, включително комплект бейбифони. Фред приготви кашон с бебешки и детски играчки. Джона и Чък източиха достатъчно бензин от различни резервоари, за да долеят автомобилите, и прибавиха чисто нов патфайндър към конвоя.

Сготвиха на печката на Бил и обсъдиха пътя на юг.

На зазоряване натовариха всичко. Чък беше най-отпред с Фред, групата на Джона ги следваше. Арлис сложи снимката на сенника на патфайндъра и се подреди зад Джона.

Бил погледна за последен път дома си и табелата, която бе оставил за сина си, и подкара след нея.

След цяла една седмица Лана направи нов инвентар на запасите и откри, че са намалели повече от предвиденото. Докато тя, понякога с помощта на По или Ким, готвеше, знаеше много добре по колко от всичко остава на рафтовете и в хладилника.

Липсваха няколко консерви супа, равиоли, две кутии макарони със сирене — колкото и жалка храна да бе това за нея — и част от замразените продукти. Пакети чипс и снаксове също...

Тя прегледа отново инвентара и не се сдържа да се развика, когато Макс и Еди влязоха, а Джо припна към нея със сняг, полепнал по носа.

— Запасите ни са намалели — заяви тя. — Някой е нарушил уговорката и си е вземал тайно храна. Може би повече от един човек.

Вместо да попита дали е сигурна, Макс въздъхна.

— Да не говорим, че пропанът е по-малко, отколкото би трябвало. Ще се наложи да докараме цистерна. Под половината е. Така, както Ким изчисли, трябва да е повече.

— Как ще се оправим с това? — попита Еди.

— Като сритаме няколко задника.

Лана се усмихна тъжно на Макс.

— И аз съм в настроение да наричам някого.

— Кого? — попита По, когато влезе, все още потен от утринната тренировка.

— Онзи, който краде от хранителните запаси и използва пропана.

— Пропанът ли? Докъде сме с него?

— Под половината.

— Но Ким каза, че едва след пет дена ще паднем под половината. Тя никога не греши. Каква храна?

— От всичко. Замразена, консервирана, суха, снаксове, миксове.

По потърка лицето си с ръка и седна на един от столовете.

— Готов съм да ви кажа, че не съм аз, но сигурно всички го знаете.

— Не си ти. — Лана замахна раздражено с ръка. — Готвила съм с теб. Видях те колко внимателно мериш, а след това описваш всичко в списъка.

— Не е и Ким — не защото я харесвам. Защото тя не лъже и не мами. И не е крадла.

— Няма начин да е Ким — съгласи се Еди. — Тя винаги запазва по нещо от чинията си, за да даде на Джо. Не правиш такива неща, а след това да крадеш. Защото, това, човече, си е жива кражба.

Лана постави свити юмруци на ханша и се намръщи.

— Налага се да пресметна наново всичко.

— Ще се погрижим за нови продукти, след като намерим цистерна — увери я Макс.

— Ще дойда с теб — реши По. — Трябват поне двама за шофирането, а с трима ще бъде още по-добре.

Оформиха групичка и погледнаха Шон, когато той влезе. Той вдигна очилата.

— Какво?

— Храната и пропанът са намалели — заяви По.

— Ами, да. Храним се и живеем, затова запасите ни намаляват. — Той отиде до килера и извади кен кола. — Това е моята дажба, а аз не пия нито кафе, нито чай.

— Колко още си взел оттук?

— Защо аз? — озъби се той на По.

— Защото, брат ми, видът ти издава, че си гузен.

— Глупости. Ако някой измъква разни неща, най-вероятно е да си ти, така че хич недей да ми се репчиш. И знаеш ли какво? Не ми трябва да вземам тези боклуци от теб, от когото и да било. Това си е моята къща.

— Само дето нямаше да стигнеш до нея без останалите — напомни му По и се изправи, изпъна внушителните си рамене. — Сега вече е къщата на всички. Запасите са на всички. И никой не взема повече от своя дял.

— Майната ти. — В очите на Шон блестеше нещо повече от предизвикателство. Когато го забеляза и усети как гневът набъбва у По, Макс пристъпи напред.

— Спокойно — прошепна той на По, след това се обърна към Шон. — Ако се кача в стаята ти, ще намеря ли скрита храна?

— Нямаш никакво право да ми влизаш в стаята. Кой те провъзгласи за капитан на тъпия кораб? Тук си единствено, защото направих услуга на Ерик.

— Пич — въздъхна Еди. — Слаба работа си ти. И току-що се издаде.

— И какво, майната му? Взех си един скапан плик с царевичен чипс, защото бях гладен.

— Това е кофти, но не е само това — намеси се и Лана. — Много повече храна липсва.

— Добре де, една нощ си направих скапани макарони със сирене. Не можех да заспя. Осъди ме де.

— Ами пастата и яхниите в консерви, супата? — попита Лана.

— Не съм аз! — Сълзи се събраха по миглите му зад очилата. — Яхнията от консерва е гадна. Взел съм царевичен чипс, макарони със сирене и на два пъти снакс. Това е. Нощем ставам нервен. А когато съм нервен, ям.

— Какво става? — Разправията накара Ким да притича, а Ерик и Алегра влязоха след нея.

— Издразнили са се, защото съм похапнал малко царевичен чипс.

— Защото си взел повече, отколкото ти се полага — поправи го Лана.

— Какво друго правиш, когато си нервен нощем? — попита По. — Спиш ли на запалена лампа, включваш ли отоплението в стаята си?

— Чета. Добре, чета, но си имам осветление за книга. Използвам лампата си за книга. И предпочитам да спя на хладно. Може да питате скапания ми съквартирант, само че той е мъртъв.

Сълзите му рукогнаха и той се тръшна на един стол.

— Добре де, хайде по-спокойно. — Еди се усмихна и протегна ръце. — Не е страшно. Значи на Шон му се е дояло.

— Взел е повече, отколкото е неговият дял — заяви строго Макс. — Повече, отколкото се разбрахме. Трябва да мислим за цялата група, не само за себе си. Храната и пропанът са намалели, защото някой е бил егоист.

— Не съм виновен за всичко! Не съм задигнал противната яхния.

— Господи, оставете го на мира. — Ерик потупа Шон по коляното. — Не е дошъл краят на света, защото знаете, че той почти настъпи.

Макс стисна юмруци и пристъпи напред. Познаваше брат си.

— Ти ли взе от храната, Ерик?

— И какво, ако съм взел? Да не би да гласуваш да ме изгоните от острова? Теб кой те коронова за крал? Водиш този тип, който дори не беше поканен, и тъпото му куче. Без тях щеше да има повече храна.

— Много си груб, пич — отбеляза Еди.

Лана усети, че ще избухне, и се опита да се овладее. Крясъците, помисли си тя, обвиненията, грозните думи, нямаше да решат проблема.

— Имахме достатъчно за две седмици, сега вече нямаме. Това е.

— Тогава намерете още. — Ерик размаха предизвикателно ръка пред Лана. — Ти си тази, която готви. Може да си станала немарлива. Може да си хапваш, докато бъркаш яхниите, затова пазиш кухнята, все едно ти отговаряш за всичко.

Макс го стисна за рамото.

— Внимавай...

Ерик перна ръката му и се въртна към него.

Лана забеляза у него нещо повече от лошо настроение. Изненада се, когато усети надигаща се ярост.

— И какво ще направиш? — Ерик вдигна ръка. Малки сини искрици изскочиха от върховете на пръстите му. — Да не би да искаш да ме подмяташ, както винаги? Пробвай. Пробвай и да видим какво ще стане.

— Какво, по дяволите, ти става?

— Всички са стресирани. — Алегра стисна ръката на Ерик и го дръпна. — Ела, Ерик, веднага. Просто сме затворени тук и изнервени. Да излезем да се поразходим, става ли? Искам да поизляза за малко.

— Дадено, миличка. — Ерик не откъсваше поглед от Макс, очите му блестяха от ярост дори когато Алегра го поведе навън. — Да се махаме оттук. Група скапаняци.

Алегра погледна извинително през рамо и влезе след Ерик в страничния коридор.

— Пичът е взел нещо... — изпусна дъха си Еди. — Ще ми се и аз да имах.

— Родителите ми не позволяваха да се внасят наркотици в къщата. Никога не е имало.

— Шон е прав. Ще направя чай, става ли? — Ким изчака Лана да кимне. — Щяхме да знаем, ако Ерик има нещо. Пътувахме дни наред.

— Не са наркотици, както ти казваш. Това са сили — отвърна Макс. — Той е пиян от силите си. Това не е типично за него.

— Може да е така, а може и да не е. Извинявай — добави Ким, — той ти е брат, но остава фактът, че Шон прецака нещата и се извинява.

— Нощем ме е страх. Чувам разни неща. И ям от стрес. Не съм искал да издъня всички.

— Да, но си го направил — заяви Ким, — и ще трябва да компенсираш. Ерик се издъни — и ако го е направил, Алегра знае и сигурно е част от тази работа. Само че на него изобщо не му пука. Това ще се превърне в проблем.

— Ще поговоря с Алегра. — Лана разтри челото си. — Мисля, че мога да говоря с нея. Тя го успокоява, а той има нужда да го успокоят.

— Той не се справя със силите си — заяви тихо Макс. — Не знае как и това е друг проблем. Аз ще се оправя. Засега обаче да решим належания проблем и да отидем да докараме цистерна с пропан. Ще се опитаме да намерим още храна.

— Чакай само да се изкъпя, ограничих времето до деветдесет секунди — добави По.

— Ще имаме нужда от теб — призна Макс. — Само че... ще се чувствам по-спокоен, ако си тук, докато ни няма.

По кимна и погледна през прозореца.

— Разбрах.

— Имам списък с неща горе. — Лана даде знак на Еди, преди да излезе от стаята. Изчака, докато стигнат до стаята, и затвори вратата.

— Нещо не е наред ли? — попита Еди.

— Да. Би ли ми направил услуга? Ако видиш дрогерия, аптека, ще ни трябват още неща от първа необходимост.

— Добре.

— И ми трябва... тест за бременност.

Той вдигна комично ръце и отстъпи крачка назад.

— Леле.

— Моля те, не казвай на Макс. Не искам да му казвам нищо, преди да съм сигурна.

— Леле. Яко. Добре ли си? Сутрин драйфаш ли?

— Не, съдя от други неща. Напоследък не се бях замисляла покрай всичко, което става. Мина ми през ума преди два дена. — Тя взе списъка и му го подаде. — След като се замислих, се сетих и за други неща. Но тестът ще помогне, стига да намериш.

— Дадено. И стой около По и Ким. Те са бетон. Веднага става ясно. Шон е чекиджийче, голяма прецаквация. И аз съм бил такъв, така че ми е ясно. Само че... знам, че Ерик все пак ти е близък, но при него нещо не е наред.

— Не се притеснявай. Просто се върнете живи и здрави, и двамата.

Докато излизаше отзад, за да ги изпрати, думите на Еди не я оставяха на мира. „Нещо не е наред.“

Беше казал същото и за черния кръг в гората.

14.

Пътуването по виещия се планински път се оказа трудно на места и на Еди му се прииска да се върнат дните със снегорините и пръснатата по пътя сол. Но пък беше по-добре, отколкото да седи в затрупания от сняг скапан апартамент и да слуша Кид Къди, може би „Пинк Флойд“, докато смуче цигари с трева и хрупа чипс.

Забеляза доста приличен магазин с табела, на която имаше мечка от едната страна и огромен елен от другата, до него пазар за селскостопански продукти и аптека между тях.

Аптеката означаваше, че ще може да направи услуга на Лана, ще ѝ помогне да разбере дали е надула корема.

Леле, ами ако беше! Той стрелна Макс с поглед, преди да огледа останалата част от мизерното градче.

От другата страна на пътя се намираше дървена постройка с надпис „Дрехи «Станли»“, а до нея се виждаше стъклена витрина „Алкохол «Станли»“.

Бира, сладурчета! Дано има биричка!

— Струва ми се, че този пич Станли е големият човек в областта. Ще изтичам до магазина за алкохол, преди да си тръгнем, да видим дали не е останала бира.

— Никой няма да ти се разсърди.

— Ще пийнем по една студена за стария Станли. Я погледни, нещо различно. „Бургерите на Ма Беа“. Може тя да е майката на Станли.

Макс спря пред магазина. Остана зад волана и се огледа.

— Нашите следи от гуми са първите след последната буря, но виждам стъпки, така че тук има някой или поне някой е идвал през последните два дена.

— От тази тишина тръпки ме побиват, човече. Нямам никакво желание отново да ме прострелят. — Еди погледна към пазара. — Май това ще бъде първата ни спирка. Храната преди бирата.

— Храна, бира, пропан. — Макс слезе и метна пушката на рамо. — Да видим какво е останало на пазара.

Вратата, незаклучена, веднага се отвори. Две редици колички бяха подредени срещу четири каси. Метални кошници бяха натрупани като пирамида, сякаш чакаха търпеливо хората, тръгнали на пазар, които имат нужда от малко продукти. Макс не вдигаше ръка от пистолета на колана, докато оглеждаше магазина.

Подовете блестяха от чистота. Забеляза много празни рафтове, но останалото беше спретнато подредено.

— Странно — размърда се Еди до него. — Все едно е отворено и чакат камиона да ги зареди. Все едно всичко си е нормално.

— Станли ръководи строго кораба.

При тези думи Еди се изкиска.

— Май трябва да напазаруваме. — Изтегли количка и тя издрънча. — Ще взема храна за Джо. Обзалагам се, че имат кучешки кокали.

— Ти тръгни наляво, аз надясно. Ще се срещнем в средата.

Бе доста странно, помисли си Макс, когато мина покрай зеленчуците. Не беше останало нито листенце салата, но на мястото ѝ беше свършено чисто. Нямаше нито мляко, нито сметана в отдела за млечни продукти, но с изненада откри масло и различни видове сирене.

Натовари количката с онова, което прецени, че е най-необходимо и практично. Нямаше храни с кратък срок на годност, нито пресни плодове и зеленчуци, но откри брашно, захар, сол, сода за хляб, сухи подправки и билки.

Консервите бяха обрани, но намери супи, боб, доматиена паста и сосове. Взе консерва с месо и се ухили, когато я сложи в количката. Знаеше, че ще накара Лана да се усмихне. Имаше нужда от това.

Прехвърли се на пастата и ориза, когато чу гласа на Еди.

— Здравсти! Как е?

Макс извади пистолета от колана и усети тежестта на пушката на рамото. Премести се, бързо и тихо, натам, откъдето идваше гласът на Еди.

— Супер, щот не искам неприятности. Имаш готино куче. Може би иска кучешки кокал? Имам специално за кучета.

Макс чу тихо ръмжене и нервния смях на Еди.

— По-скоро не.

Макс се промъкна от задната страна и видя гърба на мъж, по-скоро момче, и огромно сиво куче до него. Макар да не бе издал и звук, и момчето, и кучето се обърнаха.

— И от вас не се страхувам.

Беше на петнайсет, може би на шестнайсет, прецени Макс, слаб, хърбав, кестенява коса падаше над безстрашни пронизващи зелени очи.

Когато кучето му изръмжа отново, момчето постави ръка върху главата му.

Макс разчиташе на инстинктите си и пъкна пистолета на колана.

— Няма нужда да се страхуваш, не искаме да те нараним. Трябват ни провизии. Не искам нито да нараним някого, нито да вземем онова, което е необходимо на друг.

— Ти си с оръжие — каза момчето.

— Просто внимаваме — отговори Еди вместо Макс. — Мен ме простреляха преди време само защото си разхождах кучето.

Момчето погледна Еди.

— Къде?

— Случи се... А, на мен ли? — досети се той и докосна с пръст ключицата. — Тъкмо с Джо се бяхме изпикали и вървахме към колата, когато бам! Съвсем се бях скапал, но Лана, момичето на Макс, и Макс ме оправиха. Зашиха ме с игла и конец и се грижиха за мен, въпреки че тъкмо се бяхме запознали.

Той размърда рамо.

— Дай да видя.

— Добре. — Еди разкопча якето, след това и ризата, изтегли тениската, за да покаже раната. — Сега не изглежда толкова зле, но Лана махна шевовете вчера. Все още ме понаболява. И отзад. — Той посочи с палец гърба си. — Защото куршумът беше излязъл.

Момчето огледа спокойно раната.

— Заздравява добре. Ти застреля ли някого?

— Не. Дано не ми се налага. И ние, като теб, идваме с мир.

— Къде ти е кучето?

— Джо ли? Той остана в... — замълча, погледна Макс. — Мога ли да му кажа?

— Все още не разговарям с него — заяви момчето. — С него ще говоря по-късно.

— Добре, гледай сега, братът на Макс има приятел, който има вила в гората, така че ние с Макс и Лана и Джо отидохме там.

— Кой е приятелят?

— Шон... Мама му стара, Макс, не му помня фамилията.

— Излър — обади се Макс.

— Познавам семейство Излър. Те пазаруват тук. Ние заредихме вилата им както всяка година. — Очевидно момчето реши, че е дошло време да разговаря с Макс, и се обърна. — Те горе ли са?

— Не са оцелели — призна Макс. — Шон обаче е жив. И ние. Осем човека сме.

— И Джо — добави Еди. — Твоето куче как се казва?

— Това е Лупа — усмихна се момчето. — Няма да ти откаже една бисквита.

— Дадено. — Еди бръкна в кошницата и отвори кутия с кокали. — Нали няма да ми отхапе ръката?

— Не, освен ако не му кажа.

— Ха-ха. Недей, моля те. Заповядай, Лупа. Кучешките кокали са най-вкусни.

Лупа огледа Еди със спокойни очи в цвят на старо злато, след това дръпна кокала от пръстите му.

— Красиво куче. Може ли... — Еди показа с ръка, че иска да го погали.

— Той ще ти каже.

Еди протегна внимателно ръка към главата на Лупа. Тъй като кучето нито изръмжа, нито оголи зъби, Еди се възползва от шанса и го погали.

— Точно така. Ти си един красив звяр.

— Ти как се казваш? — попита Макс.

Момчето отвърна „Да“, но не каза нищо повече.

— Това тук твое ли е?

— Вече е мое. Беше на чичо. Той е мъртъв.

— Моите съболезнования.

Момчето сви рамене.

— Той беше гадняр. Биеше ме при всеки удобен случай.

— Съжалявам. Можем да платим поне за част от продуктите.

— Ще ги запиша на сметката на семейство Излър — подсмихна се момчето. — Парите вече не означават нищо.

— Не, но можем да направим размяна.

— Нямаме нищо, от което имам нужда, така че вземете каквото ви трябва.

— Ти сам ли си тук?

— Не... Ние сме добре.

— Магазинът е много чист — отбеляза Еди.

— Дватамата с леля почистихме след... Тя е мъртва. Направи каквото можа. Нали не идвате да рушите? В противен случай двамата с Лупа нямаше да сме толкова приятелски настроени, така че можете да вземете каквото ви трябва.

— Благодарни сме — отвърна Макс. — Имаме нужда от пропан. Случайно да знаеш откъде да вземем цистерна с пропан, за да напълним генератора на семейство Излър?

Веждите на момчето се вдигнаха към падналата на челото коса.

— Въпросът е как ще качите цистерната по тези пътища.

— Ще се справим, стига да намерим.

Момчето огледа Макс и кимна.

— Добре. Натоварете каквото сте взели и ще ви покажа.

— Може ли да прескоча отсреща да взема бира, ако е останала?

— Не ми харесва вкусът ѝ. Ако намериш, вземи я.

Замислен за момчето и кой може да е с него, Макс взе по-малко от онова, което би взел, ако бяха сами.

— Трябва да дойдеш с нас — каза му той, докато товареха. — Къщата е голяма, имаме провизии, топлина, светлина.

— Не. Предпочитам тишината. — Той замълча. — Но ти благодаря, че предложи. Ще го запомня.

— Ако решиш друго, знаеш къде сме.

— Знам къде сте. Ще отидете до другия край на града и ще вземете първата отбивка наляво. Няма да пропуснете скапания „Газ и електричество“ на Станли. Ще видите камионите с пропан отзад. Първият от лявата страна е повече от половината пълен, така че вземете него. И внимавайте да не се взривите — добави той с нещо като усмивка.

— Благодаря. — Еди се наведе и отново погали Лупа. — Ще се видим, момче, до скоро. Трябва да дойдеш и да си поиграеш с Джо. Благодаря, човече.

— Ако имаш нужда от нещо или си в беда, ела при нас — покани го Макс. — Дори когато ти се прияде топла яхния. Жена ми е нещо като готвачка.

— Справяме се. — Момчето отпусна ръка на главата на Лупа и отстъпи назад.

Макс седна зад волана.

— Не ми е приятно, че го оставяме — призна Еди.

— Не можем да го накараме да тръгне насила. Но ще дойдем следващата седмица, ще видим как е и ще му донесем топла храна и от хляба на Лана — открих предостатъчно мая.

Той погледна в огледалото за обратно виждане. Момчето бе застанало по средата на пътя и ги наблюдаваше.

Видя лекото сияние около него и чу ясен и спокоен глас в главата си.

„Аз съм Флин.“

— Казва се Флин.

— А? Откъде знаеш?

— Току-що ми каза. Има елфска кръв.

— Има... Той е елф? — С отворена уста Еди се обърна да погледне назад. — Нещо като Уил Фаръл в онзи филм ли?

Макс се разсмя искрено, почти забравен смях.

— Боже, Еди, винаги ме изненадваш. Не като него. Той е от маговете и съм почти сигурен, че ако имахме някакво намерение да създаваме неприятности, нямаше да си тръгнем с провизии и пропан.

— Ама това е направо страхотно. Запознах се със скапан елф. Значи той ще се оправи. А и кучето му е големичко.

— Това не е куче. Името му издава какво е. Лупа. Вълк.

— Сега вече се бързикаш с мен. Не ме ли бързикаш? — усети се Еди. — Дадох кучешки кокал на вълк. Галих вълк. Това е направо суперско!

— Това е един смел, нов свят, Еди. — Макс зави на първата отбивка. — Това е един скапан, нов свят.

В къщата Лана се бе заела да адаптира рецептата за пиле по тоскански с наличните съставки. И Ким, и По бяха в хола, докато тя

работеше, и след като махна с ръка, когато ѝ предложиха да помогнат, решиха да поиграят на думи.

— Нагел ли? Я стига. — По за пореден път вдигна пръст към Ким. — Какво е това? Пирон, забит в тъпо дърво ли?

Дългите ѝ мигли над екзотичните азиатски очи затрепкаха.

— Пак ли ме предизвикваш? Пак ли?

— Този път блъфираш. Набутваш а-то, за да използваш всичките пет букви. И получаваш двоен резултат.

— Там има речник. Предизвикай ме. Изгуби си реда.

Той стана, пообиколи, разсея Лана от грижите ѝ, лошото ѝ настроение се стопи в смеха ѝ.

— Колко предизвикателства изгуби? — попита го Лана.

— Три, но... По дяволите. Ти се майтапиш. Знаех си аз. Хвърлям ти ръкавицата.

— И губиш отново. — Ким взе речника и го прелисти. — Нагел. Голям гвоздей, дървен гвоздей или дубел, използван за...

Тя млъкна, без да се обижда, дори имаше самодоволен вид, когато По дръпна речника от ръката ѝ.

— Мама му стара!

Ким извади седем букви от плика, нареди ги и потри доволно ръце.

— Да видим сега.

Играта спря, когато вратата към страничния коридор се отвори. Нацупеното лице на По стана строго.

Влезе Ерик, стиснал за ръка Алегра.

— Споко — подхвърли той, когато забеляза изражението на По. — Държах се просташки. Адски просташки. Извинявам се. Лана, най-вече на теб, но и на останалите. Нямам извинение. Бях простак, ако това ще помогне.

— Той искрено се извинява, също и аз. Отчасти вината е моя.

— Не е. — Ерик пусна ръката на Алегра и я прегърна.

— Така е. Непрекъснато се оплаквах, че ми е скучно, че съм затворена. Непрекъснато се дразнех от всичко. Ерик беше в кофти настроение и си го изкара на теб. А той... той взе храна заради мен, за да ме зарадва. И двамата знаем, че е тъпо и не е правилно. Няма да се повтори.

— Просто намали порциите ми, докато нещата не се регулират.

— И моите.

— Не. — Ерик се наведе, за да целуне Алегра по косата. — Аз взех храната, аз пуснах отоплението.

— Аз обаче казах, че ми е студено. Аз... — Тя въздъхна. — Аз мрънках.

— Аз увеличих парното.

— Да забравим. — Лана долови горчивината в гласа си. Бяха се държали като деца, които крадат сладки от буркан.

Ерик наведе глава.

— Май ще трябва повече от думи, но и това е добре за начало. Къде е Шон? Искам да се извиня и на него.

— Горест — каза Ким и продължи да реди играта. — Не се чувстваше добре. Взех кучето и се качих горе.

— Добре, ще го изчакам. Ами Макс и Еди?

— Отидоха за провизии и да докарат пропан. — Ето го пак, помисли си Лана. Същият тон. Раздразнен родител с досадно дете.

Обзет от негодувание към самия себе си, Ерик потри лицето си с ръце.

— По дяволите, трябваше да отида с тях, да им помогна. Прибави и това към списъка с прецаквания. Ти си притеснена, вижда се. Мога да се разходя надолу по пътя, за да се уверя, че са добре.

— Ерик, до там има километри — започна Алегра.

— Добре, малко повече от седем — обади се небрежно По. — Според Шон.

— Ще тръгна надолу. Може да имат нужда от помощ.

— Не. Не отидоха чак толкова отдавна. — Лана добави вино към яхнията. — Ще мислим за това, ако не се върнат след час.

— Дай ми нещо да върша — настоя Ерик.

— Днес е твой ред да донесеш дърва — напомни му Лана — и да поддържаш огъня.

— Добре. Заемам се. И довечера аз ще почистя кухнята, без значение на кого е ред.

Ерик излезе, а Алегра прехапа устни и пристъпи към Лана.

— Мисля, че Ерик се чувства ужасно. И двамата се чувстваме ужасно.

— Така и трябва. Ако Макс и Еди не намерят храна, ще трябва да намаля порциите, а дори и тогава ще имаме най-много за седмица.

— Ще ми се да можем да я върнем... Мога ли да ти помогна?

— Не, благодаря — отвърна тя.

— Има ли нещо...

Лана се обърна и погледна Алегра в очите.

— Може да се качиш горе и да донесеш онова, което двамата с Ерик сте складирали във вашата стая.

— Разбира се — каза Алегра и излезе.

— Знам, че бях остра, но...

— Аз щях да бъда още по-остра — прекъсна я Ким. — Знам, че всички търсим начини за оцеляване. Ти готвиш. По помпа мускули. Аз сритвам задника на По в игрите.

— Стига де.

— Трябваше да кажа готин, стегнат задник. Еди си има Джо, Макс планира и обмисля.

— Планира и обмисля ли? — повтори Лана.

— Какво да се направи, кога и как да се направи. Какво е следващото, от какво имаме нужда... Затова той отговаря за всичко. Затова сме доволни, че той се зае. Шон — знам, че скапа нещата — но той се измъчва заради родителите си и не иска да го показва. Уплашен е и не иска да разберем. Чете, реди пъзели и се побърква, защото не може да играе на видеоигри. Ако можеше...

— Какво?

— Знам, че нито е важно, нито практично, но е терапевтично. — Ким се усмихна. — Нещо като нашите игри. Ако Шон можеше да играе по час на ден, щяхме да намерим друг начин да пестим гориво. Ако попиташ Макс...

Лана вдигна ръка, за да прекъсне Ким. Не можеше и не биваше всичко да се крепи на лишения, помисли си тя. Трябваше да има и живот.

— Не е нужно да питаме Макс за всичко. Но ще му кажа, че според мен идеята е чудесна.

— Супер. Браво. Ще приключа като кажа, че всички търсим начини, а Ерик и Алегра през повечето време се държат сякаш това е някакво парти и те са малко отегчени и от партито, и от нас. Затова се напиват малко, правят непрекъснато секс и пренебрегват задълженията си, пак правят секс.

— Така ли?

— Дали правят секс? — обади се По. — И зайците ще им завидят.

— Не, пренебрегват си задълженията.

— Виж, ние не сме клюкари — започна Ким.

— Говори за себе си. — По насочи пръст към Ким. — Да, през повечето време. Един от нас го прави, защото не си струва усилието.

— Партито приключи — обяви Лана. — Всички да се стягат, всички да следват правилата. И не ме карайте да се чувствам като майка кокошка.

Алегра влезе с мокри очи, поруменяла и засрамена. Тя остави отворени пакетчета чипс, сладки, няколко безалкохолни и бутилка вино на плота.

— Може да провериш стаята. Кълна се, че това е всичко, но може да провериш.

Лана не каза нищо, просто започна да добавя донесеното към инвентара.

— Знам, че беше тъпо и егоистично. Беше детинско. Извинявам се. Уплашена съм. Знам, че се оплаквам, че съм отегчена. Не знам как е възможно да съм и отегчена, и уплашена едновременно, но е така.

— Всички сме уплашени. — Покрай недоумението в гласа на Ким, нямаше и следа от съчувствие. — Отърваваш се от отегчението като вършиш нещо.

— Лесно ти е на теб... Точно така! Всички сте по-силни и по-умни или просто по-способни. Старая се. Кълна се, че се старая. Само че има и още.

Тя притисна пръсти към очите си и избърса сълзите.

— Мисля, че съм влюбена в Ерик, но той също ме плаши. Той плаши и себе си. Това, което става с него, е прекалено. Толкова е прекалено, че е страшно. Не разбирате ли?

Лана се замисли за момент за моста в Ню Йорк, за онзи прилив на сили и поомекна.

— Аз мога. Дватама с Макс можем да помогнем на Ерик.

— Знам. — Алегра погледна към Лана така, сякаш тя знаеше всички отговори. — Ерик знае. Той е... Той малко завижда на Макс, негодува, но се старая. Честна дума, уверявам ви, че се опитвам да му помагам. Мога да го накарам да се смее или нещо друго и да го накарам да изпусне парата. Просто ни идва много. Кълна се, че правя

всичко по силите си, за да държа Ерик в правия път. Знам, че вземането на храната не беше редно, но това го разсея. Беше забавно. Срам ме е да призная, но беше забавно и разсея и мен. Толкова много неща има за оправяне, всичко е толкова важно, а на мен никога не ми се е налагало да... Всичко, което се случи, това, че сме тук, случващото се с Ерик и как се чувствам. Уплашена съм и се старая.

Тя се разрида и покри лицето си с ръце.

— Не ме мразете. Може и да не съм свестен човек, може и да не знам като останалите от вас как се правят нещата, но се старая.

— Добре. — Лана пристъпи към нея. — Добре. Но ще се стараем заедно. И никой не те мрази.

Алегра подсмърчаше, когато Лана я прегърна.

— Ти ме дразниш... — Този път Ким сви рамене, но гласът ѝ прозвуча приятелски. — Но не те мразя. Много.

Алегра се засмя през сълзи и въздъхна.

— Благодаря, искрено го казвам. Ще се кача горе, за да се стегна, а след това ще слеза долу и ще правя нещо, както каза Ким.

— Трудно е — каза Лана, когато Алегра излезе. — Всичко това е трудно. Мисля, че от време на време трябва да му отпускаме края.

— Извинението става — добави По. — И не съм се замислял какво е да имаш сили и да ти се случват подобни неща. Ти знаеш по-добре.

— Много е трудно. И за тези от нас, по-различните, и за другите. Ерик нахлу с наръч дърва.

— Чувам ги. Чух, че идват. Звучи като камион. Двигателят е по-голям от този на кола.

— Слава богу. — Лана грабна палто и изтича навън.

* * *

Еди караше джипа и се опитваше да проправи път, за да премине по-лесно Макс. Бяха взели две торби пясък от газостанцията и ги бяха нагласили отзад на джипа, за да разпръсква пясък, в съчетание с уменията на Макс по пътя.

Въпреки това бе трудно изкачване.

Еди знаеше, че Макс помага със силите си, но въпреки това камионът се задъхваше. Когато наклонът стана по-стръмен, той стисна зъби, сякаш сам тласкаше машината напред, докато по лицето му не рiekна пот.

— Хайде, Макс, хайде.

Когато се качи по наклона и видя къщата, усети нова надежда. Лана изскочи навън, някои от останалите изтичаха след нея.

— Ще успеем. — След това в огледалото за обратно виждане видя как камионът се плъзва цял метър назад.

— Мама му стара!

Лана запрати от своите сили, представи си ги като кука и верига, закачени на камиона. Сърцето ѝ блъскаше от усилие, след това усети как веригата се изпъва и камионът тръгва по-леко.

— Можеш да помогнеш — сопна се тя на Ерик.

— Опитвам се. — Лицето му беше преbledняло, очите станали черни. — Ужасно е тежък.

— Постарай се повече. Тегли!

Още трийсет сантиметра, след това още, и още, накрая тя усети, най-сетне, как силите на Макс се сливат с нейните. Лана се съсредоточи и задържа синия камион с огромен бял варел и мъжа, когото обичаше.

— Ще успее! Почти успя да излази. — По затича, подхлъзваше се и падаше по пътеката, която бяха проправили в снега.

— Не пускай още — нареди Лана на Ерик. — Не пускай.

— Държим го. — Ерик отпусна ръка на рамото ѝ. — Виж, виж, на равно е, при генератора.

Щом забеляза, че Макс е в безопасност, тя отпусна силите и се втурна напред.

Ерик погледна назад към къщата, видя Алегра и ѝ изпрати въздушна целувка. Забеляза Шон на прозореца в неговата стая и му помахна енергично.

Лана се хвърли в прегръдката на Макс.

— Ти успя!

— Едва. — Задъхан от усилието, той опря чело до нейното. — Твоята помощ беше решаваща.

— Човече, да изтеглиш това чудовище тук горе ти е струвало бая усилие. — По удари Макс по рамото. След това видя храната,

натоварена в джипа. — Какво? Да не би да сте обрали супермаркет?

— Магазин.

— И вътре имаше всичко това?

— Има за разправяне... — отвърна Еди. — Сега трябва да измислим как да прехвърлим съдържанието на камиона в генератора.

— Макс ще измисли. — Ерик отправи извинителна усмивка на брат си. — Той е умен. Извинявай, брат ми.

— Аз знам как. — Шон изгуби равновесие и падна по задник на пътеката. Очилата се смъкнаха на носа му.

По пристъпи към него и му подаде ръка.

— Зубърът си е зубър.

Шон се усмихна.

— Да, мотаех се наоколо, когато момчетата идваха да зареждат. Обичам да виждам как стават нещата.

— Покажи сега как става, мой човек. — Еди отстъпи назад, докато Джо душеше трескаво ботушите и панталоните му. — Ще пренесе храната в къщата. Лана, ела с мен. Може да прегледаш всичко.

Тя прегърна Макс отново, след това последва Еди.

— Вие сте напипали златна жила.

— И още как. Имаха и дрогерия. Пъхнах онова, което искаше, в раницата. Иначе Макс щеше да пита защо ми е.

— Благодаря, Еди.

— Само ще ти пожелаая късмет, защото не знам как искаш да стане.

— Ще ти кача раницата горе. Първо трябва да свалим нещата и да запишем всичко, после другото.

— Върви сега, докато другите са навън. Нали не отнема много време? Имаше навремето едно момиче... Нямах проблем, но помня, че стана бързо. Ще кажа, че си отишла да си сложиш чорапи, защото си си намокрила обувките.

— Добре, става. — Тя метна раницата на рамо.

— Аз си бях свалила ботушите. — Алегра грабна кашона. — Трябваше да ги взема, иначе щях да изляза по-рано.

— Много е тежко. Вземи една от чантите. И ти, Лана — нареди Еди. — И свали тези мокри обувки, обуи си нещо топло на краката. Сега остава да се разболееш.

— Прав си. Ти започни да подреждаш продуктите — консервирана храна, суха храна и така нататък. Връщам се веднага.

Тя изтича на горния етаж и затвори вратата. Втурна се в банята и заключи. Вече знаеше, но имаше нужда от потвърждение.

Дори знаеше точно кога, помисли си тя, докато отваряше теста и следваше инструкциите. Онази вечер, когато се прибра от работа и пиha вино. Същата нощ, преди всичко да се преобърне, когато се любиха, невероятно, прекрасно. А след това, когато искрата проблесна, когато усети светкавицата, онази дива, прекрасна експлозия вътре в нея.

Живот, помисли си тя. Светлина.

Обещание и надежда.

Тя постави теста на тоалетката, свали си мокрите обувки, чорапи, дънките, мокри до коленете.

Ахна, когато пръчицата заблестя, заискри.

Посегна към нея, вдигна я и видя светлия знак плюс.

Какво изпитваше? Страх? Да, страх — толкова много смърт, толкова много насилие, толкова много неизвестни. Също и съмнения. Беше ли достатъчно силна, достатъчно способна? Изпита шок, въпреки че знаеше.

Ами над всичко това, под всичко това, вплетено с всичко останало, какво изпитваше?

Радост. След цялото нещастие, това беше радост.

В една ръка държеше искрящия знак, а другата притисна до корема, до онова, което заедно с мъжа, когото обичаше, бяха създали.

И изпита огромна обич.

15.

Видя радост и в неговите очи.

Подреждането и описването на продуктите обаче беше приоритет. Но преди това трябваше да довърши вечерята. Тъй като имаше всичко необходимо, можеше да покаже на По основните стъпки при приготвянето на хляб.

През всичкото това време Лана пазеше тайната.

Не каза веднага на Еди, но когато той срещна погледа ѝ и я попита без думи, тя се усмихна и погали с ръка корема си. Получи широка, глупава усмивка в отговор.

Хубав ден, помисли си тя, когато По пъкна хляба във фурната. Специален ден.

Докато Лана празнуваше новината вътре в себе си, Макс седеше с Ерик пред камината в хола. Двамата си разделиха една от бирите, които Еди беше взел от магазина за алкохол.

— Ще намеря начин да се реванширам на всички. Чувствам се гадно, макар да знам, че това не е достатъчно.

Гневът от сутринта беше утихнал, но оставаше разочарованието. Когато Макс огледа внимателно брат си, видя, че е колкото засрамен, толкова и виновен.

Напомни си, че Ерик е млад, че бе глезен от родителите им, защото бе изненада, бебето, появило се късно и неочаквано в живота им.

— Надявам се, но по-важното е, докато силите ти растат, да се научиш да ги използваш и управляваш правилно. Те са нещо ново, опияняващо.

— Да. Просто... Леле, човече, пълна лудост. Може и да съм бил малко завистлив, че ти притежаваш такова нещо, докато аз не. След като и аз вече го имам, малко се поувлякох, знам.

— Не е изненада. А и ти никога не си се обучавал в уменията, в тънкостите, да бъдеш част от тази общност.

— Преди нямах нищо.

— Не си знаел, че имаш — поправи го Макс. — Трябва винаги да е било в теб. Трябва да разбереш, Ерик. — Той се приведе напред, за да подчертае колко е важно. — Възторгът, очарованието са нещо естествено, особено след като силите ти са се проявили толкова бързо. Но този дар изисква изключителен респект и отговорност. И практика. Мантрата на чародеите „Да не наранявам никого“ е повече от философия. Тя е основата.

— Разбирам. — Нетърпението потисна срама. — Разбирам, Макс, напълно.

— За теб е нещо ново. Разбирам го. Имаш нужда от напътствия и двамата с Лана сме до теб. Никой от нас не знае докъде ще стигнат силите ни и трябва да се уверим, че напълно ги контролираме. Не те нас.

— Направо нахлуват. Не може да не признаеш, че е така. — Ерик насочи ръка към камината и накара пламъците да отскочат.

— Да, нахлуват — съгласи се Макс, — но ако не учиш, не практикуваш и не контролираш силите, пламъците могат да излязат от контрола ти. Могат да изгорят сграда, да наранят хора.

— Господи, сега пък станах подпалвач. — Ерик завъртя очи и отпи от бирата. — Имай ми малко доверие.

— Не е нужно да възнамеряваш да направиш зло, за да се случи. Онова, което имах преди, беше незначително, но истинско чудо. Откакто нарасна, непрекъснато се опитва да нахлуе. Но аз разполагах с години, за да изградя основа, да уча и да практикувам, въпреки това все още има много за учене. Защо покрай този мрак избуя такава светлина? Или може би това е причината?

— Ние запълваме вакуума. — Ерик се приведе напред и по лицето му се изписа нетърпение. — Много мислих. Тук няма кой знае какво да се прави, затова прекарах много време в разсъждение за това. Появяват се хора като нас, защото вирусът отне шума, нагласата, бройките.

— Тези бройки са били хора. Не мога да повярвам и няма да повярвам, че онова, което е прослава на светлина, любов, живот, избуява от смърт и страдание.

— Просто теория — сви рамене Ерик. — Ние не сме предизвикали появата на вируса, нито бедите и смъртта. Приеми го като сили, които избиват навън.

— И аз мислих по този въпрос — отвърна сухо Макс. — Мисля, че това е нещо като баланс. Дава ни се повече или онова, което вече сме притежавали, излиза на повърхността, за да балансира мрака и смъртта. Да помогнем да се построи отново, да помогнем за един нов свят с повече светлина. Повече доброта, повече толерантност.

— Почти същото.

— С практика и учене, мисля, че ще видиш разликата.

Ерик се усмихна.

— И какво, сега ще ходя пак на училище, а ти ще си ми учител, така ли?

— Приеми го като начин да се реваншираш на всички.

Ерик вдигна тост с бирата.

— Този път ме заби. Добре, добре. Кога започваме?

— Вече започнахме.

Брат му кимна и заразглежда бирата.

— Не съм говорил за това, защото... Мислиш ли, че мама и татко са живи?

— Надявам се. Надявам се да са здрави.

— Може и те да са като нас. Възможно е.

— Възможно е. — Никога не бе забелязвал дори най-незначителен знак у тях. Но пък не бе забелязвал и у Ерик. — Знам обаче, че си ми брат. Ти си моето семейство и сме заедно.

— Държах се гадно с теб днес сутринта.

— Приключихме с този въпрос. Започваме отсега нататък. — Макс протегна ръка и покри пръстите на Ерик.

— Добре.

Лана изчака Макс да се успокои. Като чу момчето да пита за родителите им, всички остатъци от негодувание се стопиха. Освен това той беше чичото на детето ѝ. Кръвен роднина.

— Има ли гладни?

Ерик скочи.

— Аз ще сложа масата.

— Ким вече я сложи, но ще се възползвам от предложението ти после да я вдигнеш.

— Дадено. Много се извинявам, Лана.

— Всичко е наред. Защо не кажеш на Алегра, че вечерята е готова? Като седнем да вечеряме заедно, като семейство, може да

уталожи наранените чувства.

— Права си. Трябва да действаме като екип, да се държим заедно. Отивам да я доведа.

Макс се изправи, когато Ерик забърза навън.

— Все още му се сърдиш малко и не те виня.

— Не колкото одеде. Ще ми мине, особено ако не ги върши такива отново.

— Ние ще се погрижим да не го прави. Той има нужда от напътствия и е готов да ги приеме.

— Добре. Знам със сигурност, че не може да разчита на по-добър ментор от теб.

— Ще стане раздражителен и ще негодува. Аз ще стана нетърпелив. Само че... — Макс пристъпи към нея. — Така ще бъде. Изглеждаш щастлива...

— Защото съм щастлива. — Очарована, помисли си тя и се облегна на него, малко уплашена. — Ще бъда още по-щастлива, ако можем да се усамотим за малко след вечеря.

— Времето заедно ми липсва. Може да излезем на разходка.

— Предпочитам време насаме, в стаята ни.

— Така ли? — Той я целуна по челото, по бузите, после и по устните.

— Да. Нека се качим горе след вечеря, Макс, и да затворим вратата. Да се изключим за всички други, освен за нас.

— Тогава да сядаме да вечеряме. — Той я привлече по-близо и я целуна дълго. — Бързо.

Настроението по време на вечерята беше различно от сутринта. Дори не на всички да им беше минало, те, изглежда, се разбираха добре. Може би хубавото ястие, гордостта на По, че е успял да опече хляб, и изобилието от хранителни продукти заличиха част от недоволството. А и Ерик се стараше.

Шегуваше се с Шон, докато мрачното лице на Шон не се поразведри, поговори с По за цепенето на дърва, предизвика групата да си организират турнир.

— Вечерята беше супер — обърна се той към Лана. — Благодаря. И супер хляб, По. Аз поемам вдигането и миенето. Ким да измисли правилата и условията за турнира. Тя има много мозък.

— Ние двамата с Джо ще излезем да се поразходим. Хайде, пич.
— Еди се шляпна по бедрото, докато ставаше.

Джо се претърколи и изпълзя изпод масата.

— Тази вечер двамата с Лана няма да участваме. — Макс я стисна за ръката и стана от масата. — Намислил съм урок.

— Леле! — възкликна през смях Ерик.

— Получи се добре. — Лана погледна назад, докато двамата с Макс се качваха по стълбите. — Сякаш сме направили завой. Може би имахме нужда от онова избухване, за да се прочисти въздухът, да внесе единение.

— Те са млади.

— А ние сме толкова стари.

Той се разсмя.

— По-млади. Имат нужда една вечер да се разсеят с игри, да говорят глупости и да се хвалят и перчат.

Той я привлече в стаята и я дръпна в прегръдката си.

— А ние имаме нужда от това — заяви той и я целуна страстно.

— Трябва да ти кажа нещо...

— Имаме цяла нощ за разговори. Липсваше ми, Лана. — Той извади фибите, с които тя си вдигаше косата, докато готви. — Липсваше ми, че не мога да изолирам света, за да останем само ние двамата.

Тогава това ще бъде първо, помисли си тя. Да, то ще бъде първо. Светът ще бъде изцяло изолиран, така че да остане единствено любов.

Той запали огъня, а тя свещите. И отблясъците на магията обединиха любовта.

Тя отметна кувертюрата от разстояние с един замах на ръката и той се разсмя.

— Нещо, над което се упражнявах.

— Виждам. Да не ме надминеш... — Той вдигна ръце и ги спусна. Дрехите ѝ паднаха в краката.

— Това не ми прилича на действие на сериозен и здравомислещ маг.

— Това е действие на мъж, който те желае. Прекрасната ми Лана. Не съм отделил достатъчно време, за да те гледам.

— Отдели сега. — Тя разтвори ръце.

Точно така, помисли си тя. Тя свали пуловера му, за да усети формите му — по-слаб, отколкото беше, по-стегнат. Толкова много стрес, помисли си тя, толкова много работа и тревоги.

Тази вечер щеше да му даде повече от това. Много повече.

Тя се наслади на начина, по който я прегърна и пое, докато лежаха на хладните чаршафи. Притисна ръката ѝ до сърцето си, след това до устните. Тя го привлече и устните им се срещнаха. Беше благословена, помисли си тя, беше истински благословена, задето е обичана толкова много и задето има толкова любов вътре в себе си.

Ръцете, дланите му, по-груби, отколкото преди, пълзяха по нея. Той знаеше къде тя обожава да бъде докосвана, кои движения ще ускорят пулса ѝ. Той знаеше къде да вкуси, за да накара кръвта ѝ да кипне.

Отмаляла от любов, тя обсипа с целувки гърдите му и се остави в ръцете му. Сърцето му започна да бие силно, нейното препускаше в такт с неговото.

Тя се разтвори, пое го, притисна го.

— Така... — прошепна тя. — Остани така само за момент.

Никакво движение, никакво напрежение. Просто останаха заедно като един. Съществуваха само този миг, докато я поглъщаше с очи и я изпиваше.

След това тя се изви към него. Надигаше се и се отпускате с него, остави момента и следващия, и по-следващия да ги понесе.

Помисли си за онази нощ преди седмици, сякаш бе много отдавна, когато бяха щастливи както сега. Когато светлината в нея бе заблестяла.

Огънят пропукваше, свещите трепкаха и тя прокара пръсти през косата му. Беше малко неравна, помисли си тя с усмивка, след неумелия ѝ аматорски опит да го подстриже. Погали го по бузата — драскаше, вече няколко дена не беше се бръснал.

Толкова много промени, помисли си тя, малки и огромни и за двамата.

А най-значителната предстоеше да му съобщи.

— Макс. — Тя се претърколи, за да седне, и тогава забеляза, че той почти е заспал. Денят, изпълнен със стрес, усилия и напрежение — лично, физическо, магическо — беше труден.

Тя се замисли дали да не му каже на сутринта, но бързо се отказа и реши, че трябва да е сега, преди да угаси свещите. Още сега, докато любовта им все още потръпваше във въздуха.

— Макс — повтори тя. — Трябва да ти кажа нещо. Важно е.

— М-м-м.

— Много е важно.

Той отвори очи. Надигна се.

— Какво не е наред? Да не би нещо да се е случило, докато днес ме нямаше?

— Всичко е наред. — Тя пое ръката му и без да откъсва очи от неговите, я притисна към корема си. — Макс. Ще имаме бебе.

— Ка...

Тя видя всичко. Объркване, шок, внимание.

— Сигурна ли си?

Вместо да отговори, тя стана, отиде до гардероба и извади теста за бременност от мястото, на което го беше скрила. Той заблестя в ръката ѝ. След това и в неговата, когато тя му го подаде.

— Създадохме го заедно. Ти и аз.

Той я погледна и тя забеляза онова, от което имаше най-голяма нужда. Забеляза радостта.

— Лана. — Той я привлече към себе си, притисна лице между гърдите ѝ. Вдъхна аромата ѝ, наслади се на чудото на момента. — Дете. Наше дете. Ти добре ли си? Става ли ти лошо? Ами...

— Чувствам се по-силна от когато и да било. Нося онова, което създадохме двамата. Нашата любов, нашата светлинка, нашата магия. Ти си щастлив.

— Нямам думи — увери я той. — С думи си изкарвам прехраната, но не мога да опиша как се чувствам. — Той постави отново ръка върху корема ѝ. — Наше.

— Наше — повтори тя и притисна ръката си върху неговата. — Искам засега поне да си остане единствено наше. Не искам да казвам на другите. Е, Еди знае. Не исках да ти казвам нищо, докато не съм сигурна, затова го помолих да ми донесе тест. Но не искам да казвам на другите.

— Защо? Това е велико, нещо красиво.

— Наше — повтори отново тя. — Както тази вечер. Само наша. Може би част от това е най-обикновено суеверие. Нали казват да не се

съобщава до края на първия триместър. И това е всичко, което знам за бременността. Господи...

Тя седна до него и веднага стана.

— И никакъв алкохол. Вече е забранен. Може би затова чашата вино, която ми даде Алегра, миришеше лошо. Както и да е. Господи! Сега не мога просто да потърся в Гугъл и да разбера какво да очаквам. Нервно ми е, че не знам. Може и да съм егоистка и суеверна, задето не искам да кажа.

— Тогава няма да казваме на никого, докато не си готова. И ще разберем... каквото е необходимо.

— Как?

— Ще намерим книга. Все някъде трябва да има библиотека или книжарница. Междувременно, ще използваме здравия си разум. Почиваш, когато имаш нужда от почивка, и се храниш добре.

— Мисля, че има специални витамини, които трябва да пия.

— Може да ги намерим. Но жените са раждали хиляди години и без тях.

Тя се засмя, но погледът ѝ стана стоманен.

— Лесно им е на мъжете да приказват.

— Така ли? — Той посегна към ръката ѝ. — Аз ще се грижа за теб, и за двамата, кълна се. Това е било писано, Лана. Как се е случило, след като вземахме предпазни мерки? Кога се е случило? Това е знак — добави той и погледна теста. — На това дете му е било писано да се появи. Ще разберем какво трябва да се направи, за да го въведем в света и да направим света безопасен за детето ни.

Тя седна до него.

— Винаги знаеш как да ме успокоиш. Имай ми доверие. Аз ти вярвам. Това е писано да бъде. Ще намерим начин.

Той се обърна към нея и я целуна.

— Обичам те. Обичам и двама ви.

— Макс. Чувствам се по същия начин.

Той пое ръката ѝ в своята.

— Кълна ти се, че всичко, което съм, всичко, което имам или ще имам, е и твое, ще те защитавам, ще те закрилям, ще те обичам с всеки дъх. Бъди до мен, моя съпруга, моя приятелка от този момент нататък.

Сърцето ѝ преливаше от щастие.

— Ще бъда. И аз ти се кълна във всичко, което съм, което имам или ще имам. Ще те защитавам, закрилям и обичам с всеки свой дъх. Бъди до мен, мой съпруг, мой приятел от този момент насетне.

— Ще бъда. — Той целуна преплетените им ръце, след това запечати обещанието с целувка по устните ѝ.

— Това е всичко, от което имаме нужда между нас, но искам да ти дам пръстен. Искам този символ за нас.

— И за двамата — отвърна тя. — Кръгът, символът.

— И за двамата. — Легна до нея и я погали. — Колко голямо е нашето бебе?

— Почти седем седмици.

— Истинско чудо — прошепна той и я прегърна.

В продължение на цели две седмици всички направиха усилие и живееха в разбирателство.

Макс познаваше добре и себе си, и брат си. Както и предполагаше, двамата имаха сблъсъци неведнъж по време на упражненията и напътствията. Макс обаче призна пред Лана, че имат напредък.

Възникваха спорове, но те бяха нормални и бързо отминаваха.

Слънчевите мартенски дни разтопиха част от снега и въпреки че всичко подгизна, обещанието, че пролетта ще се завърне скоро, подмами всички навън за по-дълго.

По откри лък за ловуване и всеки ден се упражняваше. Лана често го наблюдаваше от прозореца в кухнята как стреля по мишена, която си направи от шперплат.

Той ставаше все по-добър. За нейно облекчение, още не бе насочил стрелите си към сърните, които се скитаха в гората.

Шон и Еди се сблизиха покрай риболова и видеоигрите.

По отиде с Макс до градчето и събщи, че Вълчето момче, както нарече Флин, не проявява интерес да се присъедини към групата.

Макс тайно донесе на Лана витамини за бременни, които намери в аптеката.

Когато навлезе в десетата седмица, Лана се чувстваше все така здрава и силна. Готвеше, присъединяваше се към упражненията на Макс и Ерик, излизаше на дълги разходки с Макс или с Еди и Джо и

участваше в игрите вечер, три пъти в седмицата, макар че обикновено губеше.

Знаеше, че Макс разглежда карти и обмисля пътища, търси най-добрата посока, в която да поемат през пролетта. Въпреки че бе започнала да се чувства като у дома си, дори доволна в новата им къща, тя го разбираше.

Трябваше да намерят повече хора, място, което могат да защитават, а не къща с един-единствен път към нея. Дори с онова, което бяха намерили в малкото градче, провизиите нямаше да стигнат за дълго.

— Защо да чакаме? — попита Алегра, докато групата обсъждаше различни възможности. — Защо да не тръгнем веднага?

— Защото имаме подслон и запаси. Имам топлина и светлина — напомни Макс. — Не искаме да се озовем някъде без всичко това, наскре снежна буря. След месец вече няма да има опасност.

— Още един месец. — Алегра притисна ръце към главата си. — Знам, че мрънкам, но, о, боже. Тук сме вече цяла вечност. Не сме виждали друг човек, освен онова откачено хлапе. Ако целта е да намерим хора, нищо не правим.

— Ами ако се натъкнем на неподходящи хора? — попита Ким. — Точно когато не сме готови?

— Добре, знам, че нещата бяха откачени в колежа и дори по пътя насам. Но това беше преди много седмици. Може положението вече да се е нормализирало. Досега трябва да са създали ваксина. Не знаем нищо, защото сме по средата на нищото.

— Тя е права — вметна Ерик.

— Да, ясно, че сме като в кутия и не знаем какво става извън нея. — Шон се намести на мястото си. — Само че Макс е прав за снега през март и началото на април. Имаше затопляне, затова станахме неспокойни, но то няма да трае дълго.

— Ти да не би да си новият местен метеоролог?

Той се изчерви, когато Алегра го засече, но запази самообладание. Приятелството с Еди беше напомпало самоувереността му, помисли си Лана.

— Не, но съм прекарал тук повече време от теб. От всеки от вас. Имахме страшен късмет, че успяхме да се доберем дотук. Ще чакаме

до април и тогава ще имаме по-добри шансове да излезем от кутията, без да измръзнем някъде. Тогава ще разберем какво става навън.

— Кажи им каквото ми каза — обърна се По към Ким. — Хайде — подкани я той, когато тя го погледна, — трябва и това да имаме предвид.

— Добре. Голям минус. — Тя се отпусна назад на стола и забарабани с пръсти по масата. — През февруари чухме емисия от Ню Йорк — Еди също я е гледал. Няма прогрес по ваксината, правителството се разпада, има над два милиарда мъртви.

— Не знаем дали всичко това е истина — възрази Алегра. — Или каквото и да било от казаното.

— Доказателствата го потвърждават. Онова, което видяхме със собствените си очи. Можеш да погледнеш оптимистично и да се надяваш, че след това е имало някакъв напредък с ваксината и след седмица вече е била факт. След това трябва да бъде произведена за масова употреба и разпространена, а транспортът е почти напълно разпаднала се структура. Но да си чак такъв оптимист, че да смяташ, че ваксината е създадена, произведена и разпространена... За това е нужно време — изтъкна Ким. — Хората умираха като мухи. Тази ваксина ще имунизира или ще лекува? Ще излекува ли умиращите? Като знаем с каква скорост си отиваха заразените, напълно реалистично е да предположим, че още един милиард са измрели. Напълно реалистично е да кажем, че почти половината от населението на света е заличено. И дотук с оптимизма.

— Кажи им сега песимистичния вариант — настоя По.

— Ваксина няма. Ако можем да съдим по нашия кампус, смъртността е седемдесет процента — значи около пет милиарда човека.

— Няма да повярвам на тези глупости. — Гласът на Алегра трепереше, когато посегна към ръката на Ерик. — Това не го вярвам.

— Да вземем средното положение между оптимистичната и песимистичната прогноза. — Ким замълча за кратко, но По я подкани и тя продължи: — Дори да вземем нещо по средата, навън е адска каша. Телата не са погребани и ще разпространят други болести. Паника и разни идиоти насилници оставят още мъртви. Отчаянието води до самоубийства. Прибавете и рухналата инфраструктура,

развалената храна, липсата на ток, недостатъчно добрите комуникации. Това, че сме затворени тук два месеца, е като пикник.

— Какво предлагаш? — попита Ерик. — Да останем тук завинаги ли?

— Не можем. Няма да ни стигне горивото, за да изкараме втора зима. Нямаме достатъчна защита, ако някой иска да вземе мястото ни. Освен това трябва да знаем — добави Ким, — имаме нужда от хора и да се надяваме, че някои от оцелелите са лекари, учени, инженери, дърводелци, заварчици, фермери. Да се надяваме, че хората все още искат да правят бебета. Трябва да създадем общности, безопасни места.

— Знаете ли колко пушки има само в този щат? — продължи тя. — Няма да сме единствените въоръжени. Господи, помислете за ядрените оръжия, биологичните оръжия, до които някоя откачалка може да се добере. Така че, да, трябва да се махнем оттук, да се опитаме отново да изградим всичко, преди някой друг да ни вдигне във въздуха.

— Аз... — Алегра притисна ръка към слепоочието си. — Боли ме главата. Може ли да...

Лана стана и отиде до шкафа с лекарствата.

— По скалата от едно до десет?

— Осем. Може би девет.

— Взemi две. — Тя подаде две обезболяващи на Алегра.

— Благодаря. Не се чувствам много добре. Отивам да си легна.

— Извинявай — започна Ким, но Алегра поклати глава.

— Не. — Поклати я отново. — Не...

— Наистина ли мислиш, че положението е толкова зле? — попита Ерик.

— Мисля, че трябва да сме подготвени, да.

— Мили боже. — Той затвори очи, изпусна съдържания дъх. — Ще се кача горе, за да видя дали е добре. — Тръгна, но се спря и погледна Макс. — Ами хората като нас?

— Ще има и добри, и лоши, като всички останали.

— Ясно.

Еди седна и продължи да гали Джо по главата.

— Когато тръгнем, трябва да се отправим на юг, към Кентъки като за начало. Това е ясно. Както каза По, трябва да намерим място, на

което да ловуваме, да има риба и да отглеждаме разни неща.

— Ние сме добри в риболова.

Еди се ухили към Шон.

— И още как.

Лана погледна към Ким.

— Оптимистка ли си, или песимистка? Не увъртай — добави тя, когато забеляза, че Ким се кани да направи точно това.

— Песимистка. Виж, репортерката не беше някоя откачалка. Гледах я седмици наред преди последното предаване. Тя се държа мъжки дори с пистолет до главата, дори когато онзи си пръсна мозъка до нея. Каза каквото знаеше, онова, в което вярваше, и което бе убедена, че хората трябва да знаят. Цифрите в онзи момент, разпадането на правителството, военното положение и без ваксина на хоризонта... Седемдесет процента, може би повече. Господи, ако смъртните случаи са толкова много, значи си прецакан отвсякъде.

— Добре. — Трябваше да мисли трезво. Заради детето си. — Всеки от нас си има силни страни. По става цар с лъка.

— Всички имаме нужда да минем обучение с оръжия — обади се Макс. — Трябва да се научим как да се защитаваме, как да ловим и животни, и риба. Как да готвим.

Лана се усмихна.

— Аз съм на разположение за всеки, който иска уроци. Разменям ги за уроци по кормуване.

— Аз съм добър шофьор. Нито един азиатец не се пречупва, чернокожо момче.

По се изкиска към Ким.

— Тъкмо чернокожата в теб умее да шофира. Имам месец, за да отработим всичко това.

— Тогава отиваме на юг. — Макс кимна на Еди. — По-топъл климат, по-дълъг сезон за отглеждане на посеви.

— Ако се сдобием с ток, със силата на вятъра или водата — продължи Ким, — ще си построим оранжерия — ето ти дълъг сезон за посеви. Трябва да има достатъчно добитък. Ще си завъдим крави, кокошки, прасета.

— Ще си създадем свят ли? — попита Еди.

Ким сви рамене.

— Само това ни остава.

Лана спа зле, преследвана от сънища.

Врани кръжаха, както преди, над черния кръг. Проблесна и после нещо тъмно закри небето. Кървави светкавици пламтяха с него, последва тътен на гръмотевица.

Тя тичаше, обгърнала с ръка натежалия си корем, дъхът ѝ свистеше, от нея течеше и пот, и кръв. Когато не можеше повече да тича, се скри и коленичи в сенките, докато онова, което я преследваше, се мятеше, препускаше, таеше се, изплъзваше се.

Когато кошмарната нощ приключи, тя вървеше с разбито сърце и плачеше. Беше въоръжена с нож и пистолет, жена, която онази, която навремето живееше в Ню Йорк, никога не би познала.

Измина километър и половина, два, после три с една-единствена цел. Бе готова да защити детето, което носеше, на всяка цена.

16.

В продължение на две седмици прекарвах времето в обсъждане, планове, маршрути, възможности и обучение, в каквото Лана не бе и помисляла, че може да участва.

Никога през живота си не бе държала огнестрелно оръжие, а сега вече знаеше как да стреля с пистолет, с полуавтоматична пушка, с ловджийска пушка и двуцевка. Ставаше все по-точна, но се съмняваше, че ще преодолее вродената си омраза и шока, който я разтърсваше, когато дръпнеш спусъка.

Това означаваше, че ще разкъса плът, ще убие. Надяваше се с цялото си сърце никога да не ѝ се наложи да насочи огнестрелно оръжие срещу живо същество и да дръпне спусъка.

Вече не трепваше, когато стреляше.

Предпочиташе да бъде инструктор: да показва, да обяснява, да учи някого как да направи супа, как да комбинира съставки, за да се получи вкусно ястие.

Работеше и с лъка, въпреки че и тя, както и останалите, се оказва доста неумела. Научи се как да сменя автомобилна гума, как да налива гориво и всеки ден имаше часове по кормуване, бяха ѝ любимите — час зад волана единствено с Макс.

Това означаваше час, в който да усвои умение, което ѝ беше приятно, време, когато двамата могат да поговорят за бебето.

Уроците трябваше да бъдат отложени, когато започна да вали обилен сняг. Топеше се под безоблачното небе, замръзваше, когато нощем температурите падаха, и се превръщаше в ледена пързалка. Наложил се да насипят пепел от камините по пътеките.

Лана усещаше, че всички също като нея копнеят за пролетта, но и се страхуваха от непознатото, което щеше да ги посрещне със зеленината.

Докато един ден Макс и По бяха на лов за продукти, Лана реши да направи пълен инвентар и записа какво трябва да вземат, когато тръгнат. Многобройни кухненски пособия — голяма тенджерка, тиган,

ръчна отварачка за консерви, гевгир, купички, хаванчето и чукчето, които Макс откри в друга вила. Нейните ножове, разбира се.

Можеха да се справят с една дървена лъжица, една с дупки и само една шпатула — но, ако вземеха, както планираха, още една кола, тя можеше да прибави още продукти и пособия.

Бяха решили, че най-важното днес е да намерят и докарат камион или джип. Тя вярваше, че Макс ще успее, затова отбеляза още неща.

Когато Ким влезе, Лана вдигна поглед от списъка с лекарства.

— От тези имаме достатъчно — отбеляза тя, — но няма да е зле да ги допълним, когато тръгнем на път. Мога да използвам холистични методи, когато настъпи пролетта. Това поне е нещо, за което съм научила разни неща.

— И аз знам нещичко. Майка ми много се занимаваше с холистична и китайска медицина. — Ким отиде до прозореца. — Слушай, много ми се излиза, да постоя малко на слънце. Днес е топло. Хайде с мен. Не ми се иска да ми се накарат, че съм излязла сама.

— Разбира се. С удоволствие ще се поразходя.

— Пак се затопли, снегът започна да се топи, но...

— Чакай само да си взема ботушите. — Лана остави бележника и отиде до страничния коридор. — Ти добре ли си?

Ким сви рамене и взе своите ботуши.

— Не ме свърта. Сигурно защото знам, че няма да сме тук още дълго. Чакането е досадно. Все едно и също. Но пък рутината ти носи комфорт. Искам да заминем. Трябва да заминем, но...

— Знам. — Лана избра едно от по-леките якета и си сложи шал. — Всички знаем.

— Странно, но цяла сутрин ме преследва някакъв мъчителен страх. Мой личен черен облак. — Ким дръпна ципа на якето и си сложи скиорска шапка върху дългата абаносова коса. — Сигурно съм се заразила от Алегра. Не съм й сърдита — уточни Ким, след като Лана я сръчка с лакът. — Тя се постегна и престана да мрънка. Но, господи... — Отвори вратата и си пое дълбоко въздух, когато излязоха. — Почти виждам черния облак.

— Според мен, от онова, което виждам, и от това, което е разказвала, тя е глезено момиче. Единствено дете на заможни родители

— разведени, може би свикнала да ѝ се осигурява всичко като компенсация.

— Да, принцесата на бели родители. Извинявай, това е заядливо. Преди почти не я познавах и се виждахме случайно преди двамата с Ерик да се свалят.

— Вие с Ерик да не би...

— Какво? А, не. — Когато се разсмя, част от стреса по лицето на Ким се стопи. — Имахме общи часове, той излизаше с моя приятелка миналата година. Познавам по-добре Шон — двама зубрачи. Беше чиста случайност, че петимата се озовахме заедно. Оказа се, че се крием в един театър, в стаята с реквизита. По имаше кола, Шон предложи това място, затова решихме да се разкараме. Имаше още едно момиче, приятелката ми Ана. Тя не оцеля.

— Съжалявам. Не знаех, че си изгубила някого. Бяхте ли близки?

— Съквартирантки. Нямахме много общо, но се разбирахме и бяхме доста близки. Тя беше магистър по театрално изкуство и така се беше озовала в стаята с реквизита. Тя ме завлече там. Искаше да остане, да чака, но аз я убедих да заминем, да тръгнем с останалите.

— Правилно си постъпила като си заминала, Ким. Ако беше останала, рискуваше много.

— Знам и все това си повтарям. Беше първата ни нощ навън... Не бяхме стигнали далече, навсякъде цареше пълна лудница. Намерихме една празна къща, барака. Ана се беше скапала напълно, както и всички останали. На сутринта... намерихме я на сутринта.

Лана мълчеше, докато Ким се опитваше да се овладее.

— Беше се обесила на клона на една ябълка. С чаршаф. И беше закачила бележка на палтото си. „Предпочитам да умра.“

Лана прегърна Ким през раменете.

— Много съжалявам.

— Не знам защо мисля толкова много за нея днес. Сигурно е заради черния облак. Къде са останалите? Знам, че Макс и По са отишли да търсят кола.

— Мисля, че Еди и Шон заведоха Джо да потича, може би ще се поупражняват с лъковете.

— На Шон му се отразява добре — говоря за приятелството с Еди и Джо. Дори в компания зубрачи, всички се нахвърлят върху него и го дразнят. Еди се държи с него все едно е готиняга и сигурно за

пръв път в живота Шон е усетил какво е да си от готините. А той не се надува. Имаме къщата благодарение на него. Да, той сгафи, но оттогава не е прекрачил границата и работи упорито.

— Така е — съгласи се Лана. — Отнася се към уроците по готварство като към час по химия, което не е лошо.

Ким се наведе и вдигна тънък клон като камшик. Заразмахва го, докато вървяха, безпокойството не я напускаше.

— Ужасно е да го кажа, но се случиха големи гадости. Скапана глобална чума, принудени сме да се приспособяваме, за да оцелеем. Това ще преобрази Шон.

— Или ще ни преобрази, или ще ни пречупи. — Спряха и загледаха стадо сърни, които минаваха между дърветата. — Бях разтревожена, че това положение тук, отношенията ни ще съсипят връзката на Макс и Ерик. Все още има моменти, в които усещам негодуванието на Ерик, но той го преглъща и прави нужното.

— Макс е водачът. Всички го знаят. Ерик негодува най-много, но и той го знае.

— За мен, а след това и за Ерик, бе напълно естествено Макс да поеме отговорност за всички и всичко. Останалите от вас...

Ким замахна с пръчката и поклати глава.

— Виж, аз можех и щях да кажа на всички, че трябва да разделим на порции провизиите, да излезем, да намерим още, да съставим план. И бях привлякла По на моя страна, защото той не е глупак. Но нямаше да можем да накараме другите да се съобразяват. Ерик се опита да го прави в началото, но трябваше да абдикира, ако мога така да се изразя, след като вие с Макс пристигнахте.

Тя погледна Лана.

— Имаме провизии, организация и план, благодарение на вас. Алегра пък е принцеса и Ерик трябва да се прави на рицар. Тях ги устройва. Всъщност, те къде са?

— Не ги видях, а дрехите, които обикновено обличат, когато излизат, не бяха в коридора.

— Сигурно и те са решили да отидат на разходка. Времето се затопля, слънцето е приятно. Може отново да завали сняг, но вече може да се каже, че гръбнакът на зимата е пречупен.

— Искам отново да видя как всичко расте, да насадя и аз нещо. — Ким вдигна лице и пое дълбоко въздух.

— Градинка с билки. Това е първото, което искам да направя. В Челси отглеждах билки в саксии на прозореца. Ще ми се да ги бях взела.

Направиха кръг, готови да се връщат. Спазиха правилото да не се отдалечават от къщата, без да са предупредили останалите.

— Радвам се, че излязохме — рече Лана. — Нямах представа, че толкова ми се ходи на разходка.

И двете се обърнаха, когато чуха забързани стъпки. Лана сграбчи ръката на Ким. Къщата почти се виждаше, помисли си тя, достатъчно близо, за да видят и подушат дима от камините, които не бяха загаснали. Ако трябваше да тичат...

В този момент Джо изскочи от дърветата. Страхът на Лана, дори смехът от собствената ѝ параноя угасна, когато кучето се притисна разтреперано в краката ѝ.

— Какво има, Джо?

Шон се показва сред дърветата, почти зарови нос в снега преди Еди да го сграбчи и да го вдигне отново.

— Какво става? — попита Лана.

— Там има нещо ненормално. — Шон намести очилата си, стъклата бяха замъглени от дъха му. — Напълно ненормално. Трябва да се върнем в къщата. Да повикаме Макс.

— Чакай малко. Поеми си въздух. Какво видяхте?

— Някоя от вас да е взела уоки-токи? — попита Еди.

— Не, излязохме на разходка.

Шон, порумениял от тичането, все още задъхан, се обърна назад, към дърветата.

— Ще взема едно. Ще се свържа с Макс да му кажа да се върне. Той трябва да се върне.

— По най-бързия начин — добави Еди.

Шон хукна като се препъваше и подхлъзваше на всяка крачка.

— Еди, какво става? — попита Лана.

— Ти гледала ли си „Вещицата от Блеър“? Нали се сещаш, филма?

— Не — отвърна Лана.

— Разбира се — подхвърли Ким.

— Обожавам страшни филми. — Еди започна да гали Джо, без да спира да поглежда през рамо. — Само че не ми е приятно да живея

в такъв филм. Помниш ли как бяха закачили разни символи по дърветата? — обърна се той към Ким.

— Да, зловещо.

— Искаш ли да ти кажа какво е зловещо? Там има цял тон такива. Висят навсякъде. Отстрани на пътеката, която използваме, но Джо тръгна натам, видяхме стъпки, затова отидохме да проверим. Всичките символи са... Какво е това? — Той нарисова с пръст във въздуха.

— Пентаграми. — Лана усети как гърдите я стягат.

— Да, такива и някакви откачалски малки куклички. Направени бяха от съчки и клони на храсти и разни други боклуци и скъсани парцали. Познах, че някои са от тениската ми с „Грейтфул Дед“. „Вещицата от Блеър“, бейби, и това хич не е на добро.

— Трябва да видя.

Еди поклати глава.

— Гадно е, Лана. Гадно като черния кръг. Усеца се. И по снега има кръв. Изглежда прясна. Много кръв и вътрешности. Джо? Той се напика. За малко и аз да се опикая.

— Какъв черен кръг? — попита Ким.

— Ще ти обясня по-късно. Трябва да ми покажеш. Ако някой се приближава толкова много до къщата и използва черна магия, трябва да видя, да ѝ противодействам.

— Знаех си, че ще го кажеш. — Еди потри лицето си и отпусна ръце. — Нека да изчакаме Макс, става ли?

— Еди, трябва да видя. След това ще обясня на Макс какви са символите и ще направим заедно нужното, за да противодействаме.

— Добре, добре, но няма да минаваме покрай мястото, където Джо се напика и аз за малко не се изпуснах. Ето го и Шон.

Шон се втурна към тях, лицето му бе поруменяло, дишаше тежко.

— Казах им. — Приведе се напред и подпря ръце на коленете. — Идват. След десет до петнайсет минути.

— Добре. Сега ме заведи обратно и после двамата с Макс ще измислим какво да правим.

— Обратно ли? — Все още превит, Шон вдигна глава. Лицето му преbledня под червенината. — Там ли? Не се връщам там. Няма начин някой от нас да иде пак там. Макс...

— Него го няма — каза Лана.

— Сам ли предпочиташ да чакаш тук? — попита Ким и направи крачка напред.

— Не, мама му стара. — Той тръгна неуверено след момичето. — Според мен това е тъпо.

— Тъпо е да оставиш черни магически символи — изстреля в отговор Лана. — Миналия месец открихме място за ритуали — тъмно, опасно. И то беше близо до къщата. Прочистихме го. Сега ще направим същото с това тук.

— Не си ни казала — обвини я Ким.

— Не, и може би допуснахме грешка. — Когато Еди спря, тя погледна отгъкания от лявата страна сняг. — Приближава се до къщата.

— Да. Доста грубо направено — много, много пръчки, скършени клони, камъни.

— Ако почакаме Макс...

Ким се обърна към Шон.

— Лана е вещица също като него.

За да ги успокои, Лана пристъпи към отгъкания сняг. Едва направи две крачки и спря. Усети го как пулсира, как тупти и сълзи. Беше по-тъмен и по-моцнен от кръга, по кожата ѝ избиха капки лепкава пот.

Тук бе имало жертвоприношение. Тъкмо от това се страхуваше.

Притисна ръка към корема си, към детето си и можеше да се закълне, че усеща пулс там. Леко потупване.

Тя му се довери и продължи.

Кръв, смърт, секс. Подуши всичко това, смесено, размито.

След това видя. Обърнати пентаграми висяха по клоните. Тринайсет на тринайсет на тринайсет. Кръвта бе плиснала по белия сняг, вътрешностите се бяха посипали по импровизиран олтар от камъни, където нещо бе изкормено.

Куклите: шест човешки и една с четири крака.

Докато черното пулсираше отвън, бялото отвътре, в пълната тишина и горчивия въздух, тя разбра.

И усети мъка.

Вдигна ръка, за да пробва, притисна своята светлина към мрака, усети шока, когато той близна алчно дланта ѝ.

— Трябва да се върнем — заяви тя съвършено спокойно. — Има неща, които ми трябва. — Макс също ѝ беше нужен.

— Добра идея! — Шон отстъпи крачка назад, но застина на място, когато чу тежките стъпки.

— Мили боже, мили боже, това е мечка. — Ким се олюля назад.

— Нещо не ѝ е наред — заяви Еди и свали пушката от гърба си.

Джо престана да трепери и изръмжа тихо.

Мечката се тресеше и гърчеше, докато пристъпваше напред. Очите ѝ блестяха в неестествено жълто, докато щракаше със зъби.

— Не трябва да тичате. — С разтреперана ръка Шон стисна пръстите на Ким. — Не тичай, за да не те подгони. Освен това тя е побърза. Оттегляй се бавно, направи ѝ място, но се дръжете заедно, за да изглеждаме по-големи. Това е черна мечка, те не са агресивни, но тази...

— Нещо не ѝ е наред. — Еди дишаше бавно. — Някой друг да е въоръжен?

— Аз. — Ким се опита да извади пистолета от колана.

— Шон е прав, че не трябва да тичаме. Да се опитаме да се оттеглим бавно. Крачка по крачка — добави Еди.

Мечката се вдигна на задните си крака и изрева.

— Мама му стара. Мамка му. Не се получава.

— Заразена е. Трябва да я убиеш. Застреляй я — нареди Лана и запрати силите си към нея.

Първият изстрел я порази в гърдите. Тя изрева, отпусна се на четири лапи и нападна.

Проехтяха изстрели — от пушката и от пистолета.

Лана притисна ръка към корема, почерпи от онова, което бе получила, и запокити назъбена сфера светлина.

Мечката изрева от болка и звукът разкъса въздуха, предните ѝ крака се подкосиха. Лана видя как очите ѝ помръкват — не заради смъртта, все още не, а от страх.

Тогава Еди сложи край на мъките ѝ.

— Обратно към къщата — нареди Лана. — Всички да се връщат в къщата. Може да има още. — Тя протегна ръка и подпали висящите символи. — Бързо.

— Ерик и Алегра... — успя да изрече Ким, докато тичаха по мокрия сняг. — Може още да са навън. Трябва да ги намерим, да им

кажем да се приберат.

— Ерик и Алегра са го направили. Бързо — повтори Лана.

Ерик и Алегра бяха застанали на пътеката с преплетени ръце.

— Развалихте ни изненадата. — Алегра отметна коса назад и се усмихна.

— Вие ни оставихте. — Паниката пулсираше в гръбнака на Лана. Не смяташе, че има нужда да пробва сили срещу сили тук, след като усещаше как нейната мощ кипи.

Имаше нужда от Макс. Всички имаха нужда от Макс.

— Не исках да се хваля. — Алегра се разсмя и отпусна глава на рамото на Ерик. Флиртаджийският жест, типично женски, бе в контраст със студеното удоволствие по лицето ѝ. — Беше толкова забавно да ви наблюдаваме как си играете с посредствените си таланти, докато нашите нарастваха и ставаха по-черни, по-сладки. Така...

Тя описа кръг с пръст и го ограда с черен огън.

— Ще почакаме тук, докато последните от прекрасната ни група се приберат.

Лана вдигна ръка, а Ким пистолета.

— Няма да мине през кръга, а може да уцели някой от нас.

— Толкова си умна. Теб последна ще принесем в жертва. — Лицето му грееше от новопридобитите сили и задоволство, и двете черни като смъртта. Ерик се усмихна. — Макс е пръв.

Всичко у Лана изтръпна от страх, всичко в нея се надигна, когато срещна погледа на Ерик и забеляза самодоволното му изражение.

— Той ти е брат...

— Майната му на брат ми. — Трепна с пръсти и изстреля стрели черна светлина към небето. — През целия ми живот той е бил на първо място, а аз трябваше да вървя след него и никога не бях на ниво. Добрият син, отличникът, известният писател. Силата. Притежавам много повече от него. А той си въобразяваше, че може да ме учи! Мен да учи! Да ме обучава!

Протегна ръка и запрати мазен черен лъч към бор в края на гората. Той се разполови и пламна в почернелия сняг.

— Той си въобразява, че безобидната му, бяла, незначителна сила може да се мери с моята?

— Той... той е преминал на черната страна — заекна Шон. — Също като Анакин Скайуокър.

Ерик разкриви уста в нещо като усмивка и запрати стрела към кръга от огън.

— Господи, какъв си смотаняк.

— Това не си ти, Ерик.

Ерик насочи грозната си усмивка към Лана, след това погледна ръката си. Сега нещо черно и яко се нави на нея. Когато я вдигна, враните в небето изпищяха и започнаха да кръжат.

— Напротив. Най-сетне съм аз и притежавам онова, което открай време трябваше да бъде мое. Човечеството е мъртво. Изправил съм се върху гниещия му труп и съм какъвто съм. Ние сме такива — обърна се той към Алегра. — Сега искаме животи.

— Каквото намерим, наше си е. Каквото искаме. Когато искаме. — Алегра се облегна на Ерик и потри буза в неговата. — Дали да не запазим един за домашен любимец?

— Ти си болен, човече. — Еди стисна нашийника на Джо, за да го държи по-близо. — Много си прецакан.

— Може би него — замисли се Алегра. — След като опечем кучето му на шиш.

— Да оправим един още сега. Героят с правилата нещо се бави. Да оправим един веднага и да се позабавляваме. Ти избери, любима.

— Хм. — Алегра пристъпи напред, светлата ѝ коса се стелеше зад нея, докато обикаляше кръга. — Трудно ми е да избира. Всички са толкова отегчителни. Освен нея. — Тя спря пред Лана. — Но тя трябва да бъде последна... Тя и малката глупачка, която расте в нея. Тя трябва да види как умират останалите.

— Все си мислех, че си малко глупава.

Шокирана, Алегра примигна към нея.

— Какво?

— Чу ме. — Каквото и да ѝ струваше, Лана щеше да защитава детето си. Затова се усмихна пренебрежително. — Малко глупава, голямо мрънкало и като цяло безполезна. Виждам обаче, че съм те подценила. Ти си много тъпа, голямо мрънкало и напълно безполезна. Не знам какво говори това за Ерик, след като успяваш да използваш секса и някаква недоизкусурена силица, за да го държиш до себе си.

— Мъж... — отвърна застаналата зад нея Ким. — Мъж, който губи и ума, и дума за едни цици. Извинявайте, момчета, но това е точно така.

Както бе застанала с разкрасени крака, косата на Алегра бе подета от усилващия се вятър.

— Нямах никаква представа каква съм и колко дълго онова, което е в мен, чакаше този ден. Но ще разбереш, преди да изтръгна растящата купчина клетки от теб. Ще разбереш и ще видиш.

Алегра разпери ръце и те се превърнаха в крила, светли като косата, с назъбени краища, остри. Тя се издигна над тях, завъртя се. Във вихрушката от пламъците се вдигна дим.

— Ето я! — Ерик се разсмя и вдигна ръце. Неговите крила бяха черни, мазни като светкавицата, блестяха на слънцето.

— Какво са те? — успя да промълви Шон. — Те какво са?

— Смърт. Мрак. Отчаяние — прошепна Лана. И арогантни типове, помисли си тя.

Докато те кръжаха, също като враните, Лана почерпи сили от онова, което беше, което притежаваше, и се помоли да е достатъчно.

— Когато кажа да тичате, тичайте към къщата.

— Тук сме в капан — каза Шон.

— Ще се справим.

Тя запокити светлината си, стовари я върху кръжащата чернота. Напука я.

— Тичайте — извика тя и я разби.

Посегна към още, запрати я нагоре. Чу звук, също като пържен бекон на горещ тиган, вик от болка и обида, когато затича с останалите.

Стрелите заваляха от небето, превърнаха къщата в ад. Горещината, ударите я запратиха назад. Преди да успее да се надигне, едно от опърлените крила на Алегра се понесе надолу. В отчаянието си Лана го сграбчи, изви го, въпреки че зъбите ухапаха ръката ѝ, пронизаха я. Разкъсвана от болка, тя призова силите си. Ерик се хвърли, за да привлече Алегра до себе си, изтегли я настрани.

Еди помогна на Лана да се изправи.

— Макс, Макс и По. Идват. Трябва да тичаме.

Чу изстрели, затича полузаслепена, от ръцете ѝ капеше кръв. Видя как Ким спира и се опитва да вдигне падналия Шон, и стреля, не

спира, с едната ръка. Обзета от ужас забеляза как деформирано крило се е устремило към Ким. Докато Лана се опитваше да призове достатъчно сили, за да я защити, Шон изблъска Ким настрана. Назъбеното крило го прониза през лицето, врата, гърдите и корема.

Алегра се завъртя и нададе доволен вик, докато животът го напускаше.

— Не, не, не. — Ким пропълзя през кръвта, която вече се бе събрала на локва. — Шон!

— Вече е мъртъв — успя да изрече Еди и повлече Ким по калния път, през размякнатия сняг.

— В колата. Всички. — Докато крещеше, Макс притисна вдигнатите си ръце и се опита да създаде щит. Стиснал зъби, По стоеше до автомобила и стреляше с дълга пушка. — В колата.

— Не и без теб. — Пребледняла, разтреперана, Лана се изтръгна от ръцете на Еди. — Никога без теб. Те са силни, Макс. Много повече от всеки един от нас поотделно. Ерик...

— Знам. Трябва да се качиш в колата. — По лицето му се стичаше пот, докато се опитваше да защити семейството си. — Няма да е без мен, но трябва да се движим бързо.

— Заедно ще бъдем по-бързи.

— Ерик. — Ръцете му трепереха, мускулите пищяха, но Макс удържаше щита.

— Виж я какво направи. — Алегра зарови лице на рамото на Ерик. — Тя ме нарани, Ерик. Трябва да си плати.

— Ще си плати. Всички ще си платят.

— Ерик, трябва да престанеш. Защо го правиш?

— Защото мога! Защото твоите правила вече не важат. — Той замята светкавици по щита. — Защото твоето време свърши, а моето най-сетне настъпи. Защото, мама му стара, ми е гот!

— Ти изкривяваш онова, което е в теб. Ти...

— Я млъквай, мамицата ти, и вземи да умреш!

Светкавицата събори Макс върху капака на колата и разкървави носа му. Ушите му звъняха. Погледна лицето на брат си и видя единствено омраза и алчност.

Той направи избора си.

— По, зад волана. Лана, отзад. Не мога да ги удържам още дълго. — Той заобиколи към седалката до шофьора, без да откъсва поглед от

Ерик.

Седнала отзад, Лана придържаше окървавената си ръка, а Ким плачеше.

— Лана, трябва да помогнеш на По. По, дай заден и бързо. Давай. Лана, дръж ни на пътя.

Изобщо нямаше да избягат от онова, което идваше, помисли си тя. Ерик и Алегра се завъртяха заедно, обединили сили. Вятърът разтресе автомобила и земята около него започна да се пука. Къщата на хълма гореше. За тях бе достатъчно да запалят колата по същия начин, да пробият щита на Макс и да изпратят черна светкавица към автомобила.

Лана притисна наранената си ръка към корема, помоли се за детето си и вдигна другата, за да насочва колата, докато По летеше с главоломна скорост на заден.

— Съжалявам, Макс — прошепна тя.

— И аз съжалявам. Господи, колко съжалявам.

Докато профучаваха покрай камиона с пропана, Макс спусна щита и запокити всичките си сили съм цистерната. Тя се сблъска със светкавиците, които Ерик мятеше.

В миг Лана забеляза шока и страха по лицето на Ерик, след това експлозията избълва огън и метал във въздуха. Тя чу писъци, ужасни, разкъсващи писъци през стената от огън.

— Обърни веднага щом можеш. — Макс се въртна напред. — Тръгвай към градчето. Не може да оставим Флин и който и да е с него. Ако не оцелеят след това, ще погнат всеки, който им е под ръка.

— Тя уби Шон. Те убиха Шон. Той ме спаси, а те го убиха. Той никога не е наранил друг, а те го убиха.

Еди прегърна Ким, докато По направи обратен завой на една отбивка.

— Пичът беше герой. Герой, мама му стара.

Джо отпусна глава в скута на Еди и нададе жален вой.

— Ръцете на Лана кървят много. — По стискаше волана като в менгеме. — Трябва да ги превържем.

— Тя се опита да убие бебето. Не можех да й позволя. Мога да спра кървенето. — Лана притисна длани и затвори очи. Отвори ги отново, когато усети пръстите на Макс.

Той се вгледа в очите ѝ, неговите бяха пълни с мъка, с чувство на вина, с неизказана тъга.

— Ти ни спаси — каза му тя.

— Изгубих го. Как е възможно да съм го гледал и да не съм разбрал, че вече съм го изгубил?

— Ти го обичаше.

— Онзи, когато обичах, умря, когато се надигна чернотата. Онова, което обичах... Гибелта го унищожи. Бебето? Бебето добре ли е?

— Тя е добре. Сигурна съм.

— Тя ли?

— Алегра мислеше така. Изглежда знаеше, а и аз я усещам.

— Поздравления тогава! — Ким избърса с кокалчетата на ръцете сълзите. — Тя искаше да убие теб, най-вече бебето ти. Най-голямото желание на Ерик бе да убие Макс. Останалите бяхме само за забавление. Всички щяхме да сме мъртви, ако не беше Лана, ако не беше Макс.

— Съжалявам, човече, за брат ти. Само че... — Еди избърса сълзите си. — Мъчно ми е, че оставихме Шон така.

— Той беше герой. — Изтощена, Лана отпусна глава назад. — Светлината ще го вземе. Знам... знам, че ще стане така. Няма да бъде сам. Той даде живота си за приятел. Няма да бъде сам.

— Не бяхме достатъчно бързи. Трябва да се научим да сме по-бързи, да владеем повече от силите си. — Макс отвори прозореца и се наведе, за да погледне назад. — Нищо не ни следва, доколкото мога да видя или да усетя. Но ще има още като тях. Трябва ни друг автомобил и провизии. Оръжия.

— Намерихме друг джип — намеси се По, — но го оставихме, след като Шон... След като той се обади по уоки-токието. Зарязахме всичко и се върнахме колкото можяхме по-бързо. По дяволите. — Сълзи и гняв блестяха в очите му. Той удари волана. — По дяволите.

Щом влязоха в градчето, Флин и вълкът му излязоха по средата на улицата.

Макс слезе.

— Трябват ни провизии, друг автомобил и ти, и който друг е с теб... трябва да дойдете с нас. Има черни сили, които могат да ви убият.

— Тук имаме защита.

— Не е достатъчна. Жена ми е ранена — започна Макс.

Флин премести поглед, спря го на Лана, докато тя слизаше от задната седалка. Очите им не се откъсваха, докато той пристъпваше бавно напред, после пое ръцете ѝ.

— Защиатава я. Закриля Вестителката. Раните ще се излекуват, но трябва да измиеш кръвта.

— Ще я измия. Моля те, послушай Макс. Не е безопасно тук, вече не.

— Ние сме готови. Чакаме. — Той се обърна и погледна в едната посока, след това в другата.

От сградите излязоха хора, повечето деца. Някои бяха съвсем малки, други тийнейджъри. Жена, приблизително на нейната възраст, мъж с побеляла коса и престилка на месар, друга, много възрастна жена, се подпираше на бастун.

Двайсет и пет, може би трийсет човека, помисли си Лана, всички чакаха мълчаливо.

Джо скочи от колата, хукна към Лупа, размаха опашка и го подуши. Лупа остана неподвижен за момент, изправен с достойнство, след това присви предните лапи, готов за игра.

Едно от малките момиченца се изкиска и плесна с ръце, докато кучето и вълкът се бореха.

— Това е жената, която носи Вестителката в себе си. Времето за чакане приключи, настъпва следващото време. Заминаваме с тях.

— Ще ни трябва повече от един автомобил — отбеляза Еди.

Флин се усмихна.

— Имам повече от един. И ремарке за кравата.

— Имате крава?

— Кравата означава мляко. Мога да те заведа да си измиеш ръцете — обърна се той към Лана.

— Благодаря. — Тя погледна Макс и тръгна с момчето. — Ти как разбра за бебето, за нея?

Флин я изгледа дълго, мълчаливо.

— Както и ти.

17.

Арлис седеше в някогашния кабинет на къщата с две стаи и с истинска мъка записваше бележките си на стара пишеща машина. Бил Андърсън ѝ я донесе от магазина за стари вещи „Изпята песен“. Беше голяма, тежка, но с нея тя можеше да пише по страница или две новини за общността всеки ден.

Все още си оставаше репортер.

Наричаше написаното „Бюлетин Нова надежда“ и се надяваше Чък да успее с решителните си усилия да възстанови връзката с интернет.

Тя делеше с Фред малката бяла тухлена къща с огромна веранда и тесен заден двор. Чък живееше в съседната къща и заяви, че мазето е негово. Бил и Джона се настаниха в две от трите стаи.

Рейчъл, Кейти и бебетата живееха в по-голяма, двуетажна ъглова къща от другата страна. До тях, на същата улица имаше училище.

Там Рейчъл и Джона направиха нещо като медицински център — административният офис се превърна в стая за прегледи — общински център в кафенето и комбинация от ясла и училище в класните стаи.

Бяха се спуснали на юг и Арлис документираще всеки етап от пътуването. Заради зимната буря, която ги връхлетя до границата на Западна Вирджиния, трябваше да се подслонят за два дена в изоставен градински център, където миришеше на пръст и гнило.

От там си взеха семена, фиданки, тор и инструменти.

Първата група, на която се натъкнаха, тръгнаха на изток, останаха с тях — Тара, учителка в детска градина, сега беше станала пророк; Майк, на дванайсет, със зле счупена ръка, и Джес на шестнайсет.

По-нататък намериха център за спешна медицинска помощ, където Рейчъл намести ръката на Майк. Взеха лекарства, някои уреди и джип.

На два пъти се отклоняваха от пътя, избягваха местата, откъдето се носеха изстрели, откриха други хора, които вървяха пеша, някои с

автомобили, трети бяха намерили подслон. Не всички се присъединиха към тях, но повечето предпочетоха да са заедно.

Групата им — седемдесет и осем човека — влезе в град Бестървил, Вирджиния, с население от осемстотин трийсет и двама (според табелата, на която някой бе надраскал със спрей Уърстървил^[1]), която предупреждаваше какво да очакват. Откриха призрачен град, от който повечето хора просто бяха изчезнали. Вратите бяха заключени, а малкото магазини на главната улица бяха със заковани витрини, но не откриха следи от вандализъм и плячкосване.

Спряха тук. След седем седмици Арлис не беше сигурна защо бяха намерили това място по това време. Бяха минавали през други градове, квартали, селскостопански райони и предградия.

Но тук спряха и сега бяха общо двеста и шест човека. Бройката им се променяше от седмица до седмица, понякога от ден за ден, тъй като идваха други, а някои си заминаваха.

Преименуваха града и смениха табелата. Нова надежда се превърна в техен дом.

Макар да имаше дни, в които се събуждаше и изпитваше физическа болка заради познатия живот, тя помнеше страха и ужаса на тунелите, ужасния студ. И телата, които откриха по пътя и в къщите.

Върху старото бюро, на което пишеше, постави снимката на семейството си от Коледа.

В днешните новини щеше да съобщи, че Дрейк Манинг, електротехник, и Уонда Суорц, инженер, щяха да продължат работата си по снабдяването на общността с електричество. Като единствен репортер, главен редактор и издател, тя се питаше дали да включи новината, донесена от най-новите членове на общността, че Вашингтон, окръг Колумбия е военна зона, разделена между военните, организираните Похитители и групи от Загадъчните.

Опитваше се да прецени кое ще надделее, дали правото на хората (такива, каквито бяха) да знаят, или паниката. След това добави реалността. Клюките се разнасяха като масло по топла филийка из цялата общност.

Добави малко местен колорит: спомена напредъка на градината на общността — творение на Фред — ширналия се красив парк; обяви време за приказки за деца на всички възрасти; напомни на читателите да донесат намерени книги за библиотеката на града.

Арлис взе бюлетина от две страници и влезе в хола. Мебелите бяха скучни, но щом Фред ги докоснеше, те се преобразяваха.

В шест малки вази бяха натопени пролетни цветя; камъни, изтъркани до блясък, пълнеха плитки купи; пъстри платове, панделки и копчета, подредени като рамка, създаваха причудливо изкуство. Свещите в почистената камина разнасяха уют и светлина в мрака.

Нямаше ги грозните стари завеси на двата предни прозореца. На тяхно място Фред закачи пъстри ресни с мъниста, които улавяха слънцето и го разпращаха на дъги.

Арлис се опитваше да информира, а Фред инстинктивно разведряваше. Запита се коя ли от тях предлага по-добра услуга.

Излезе на верандата. Фред бе настояла да боядиса два стари метални стола в сладникаво, глупаво розово. На масата между тях бе поставила саксия с бяло мушкато.

Около вратата Фред беше изписала магическите си символи.

Две розови фламинго пазеха от едната страна на верандата, семейство градински джуджета другата. Стъклата подрънкваха на пролетния ветрец.

Арлис наричаше дома им „къщата на феите на Фред“ и се чувстваше изненадващо добре тук.

Хората вървяха пеша по улицата или караха велосипеди. Познаваше лицата им, знаеше повечето по имена, можеше да изброи уменията или недостатъците им. Забеляза Бил Андърсън малко по-нагоре на улицата да мие витрините на „Изпята песен“. Беше поел магазина и го подреди. Хората вземаха каквото им беше необходимо и в повечето случаи разменяха излишното за време и умения.

С групата, която наричаше „сърцето на общността“, често обсъждаха този въпрос — щяха да имат нужда от по-определена структура, дори от закони, а законите означаваха наказания.

Някой трябваше да поеме контрола, вече имаше един-двама, които се опитваха да го сторят.

Пресече улицата към училището. Кейти кърмеше едно от бебетата, другото спеше в преносимо легло, а третото гукаше в люлка.

Онова, което Арлис знаеше за бебетата, бе научила през изминалите седмици, но бе наясно, че триото е щастливо и много красиво.

— Кълна се, че всеки път, когато ги виждам, стават по-големи.

— И тримата се радват на добър апетит. — Кейти вдигна лице към небето. — Прекалено хубав ден, за да го прекарам вътре, затова излязох. — Тя постави преспание върху един от листовете, когато подухна вятър. — Свежият въздух ни се отразява добре на всички. Току-що видях Фред.

Денят наистина беше красив, помисли си Арлис и се настани до Кейти.

— Мислех, че е в градината.

— Първо дойде, за да се порадва на бебетата. Новият бюлетин ли е това?

— Да, още топъл от тъпата машина. Ако Чък осъществи ай-ти чудото си, ще го целуна по устата. Боже, направо ще му предложи сексуални услуги по негов избор.

— Сексът започва да ми липсва — въздъхна Кейти. — Това проява на нелоялност ли е? Обичах Тони толкова много...

— Не е, човешко е.

— Може би защото започвам да се чувствам по-спокойна, особено през изминалите седмици. Не се будя от страх всяка нощ. Имам чувството... тук съм, всеки ден съм на едно място, имам цел всеки ден. Знам, че не правя колкото останалите, но...

— Не е вярно. Ти храниш и отглеждаш три бебета.

— Имам помощ. Всички помагат.

— Три бебета — повтори Арлис. — Ти се занимаваш с преброяването на хората и кой каква работа е поел. Днес си дадох сметка, че не знам имената на всички. Познавам ги по физиономии, но не им знам имената. А ти сигурно ги знаеш. Виждала съм те как ги омайваш да се запишат да свършат нещо, няма значение какво — малко, голямо. Много си добра в отношенията с хората. Истински организатор на общността.

— Много е трудно да откажеш или да се оплакваш на майка, която кърми. Та като каза да омайвам, имаме нужда от още една табела за утринната йога. Тя се отразява добре на стреса, а ти си много стресирана. Не казвай, че нямаш време. Всички разполагаме с време.

— Тази жена е странна, Кейти.

— Какво му е странното на петдесетгодишна фея да се нарича Дъга? — усмихна се Кейти. — Освен това е добра инструкторка.

Ходих два пъти и се кълна, че тя е търпелива и знае много. Пробвай поне веднъж. Ако не ти хареса, няма да те тормозя повече.

— Добре де, добре. Омайваш ли казах? По-скоро не спираш да бърбориш. — Арлис написа името ѝ на листа. — Колко станаха феите?

Кейти бръкна в чантата с памперси и извади тетрадка. Разлисти и отвори на списъка.

— Осем, но не броя малките, които идват и си отиват. Видях едни снощи, посред нощ, докато Дънкан беше неспокоен. Просто светлини танцуваха в задния двор. И, Арлис, тази сутрин имаше цъфнали цветя покрай оградата, където ги видях. Трябва да попитам Фред какво представляват, но... Може би те са другата причина, поради която не ме е страх през всичкото време.

С типичната за една майка грация, тя премести бебето, беше Дънкан, от гърдата на рамото.

— Та феите са осем. Поне осем се чувстват достатъчно уверени, за да си признаят. Четири елфи. Не съм сигурна каква е разликата. Дванайсет попадат в категорията вещица/маг/чародейка. Двайсет и осем са записани като владеещи някакви умения. Като Джона. Петима са с пророчески сънища, двама превръщенци — доказани, гледката как менят формата си бе невероятна. Четирима са с телекинеза, един алхимик, двама ясновидци и така нататък.

Толкова са много, помисли си Арлис.

Беше изумително. Повече от трийсет процента от общността имаха магически способности.

— Според мен са повече. Мисля, че има и такива, които ги е страх да кажат. — Дънкан се оригна тихо на рамото на Кейти. — Освен това има и други — малко са, но ги има — на които им излиза пяна на устата, когато чуят, че става въпрос за магия.

— Кърт Роув.

— Той ще стане президент на антимагьосническата коалиция. Радвам се, че започна да работи в магазина за хранителни продукти и не се мотае непрекъснато из града.

— Доколкото разбрах дори там е голям досадник.

— Не ги разбирам хората като него, нито онези, които се мотаят с него. Рейчъл ми каза, че Джона трябвало да излезе и да се разправя с Дон и Лу Мърсър, когато погнали Брайър Грегъри.

— Погнали ли каза? — Арлис бе останала с впечатление, че Брайър е тиха, уравновесена жена, която фигурираше в списъка на Кейти като ясновидка.

— Излязла да се поразходи, защото не можела да заспи. Очевидно двамата Мърсър са седели на верандата и били пийнали по няколко бири, може и да са им дошли повечко, и я видели. Последвали я, дразнели я, препречили ѝ пътя, държали се ужасно гадно и противно. По една случайност, Джона видял всичко и отишъл да ги спре. Можело е да стане грозна работа — двама срещу един, но Арън Куинс, елф, който според мен си пада по Брайър, се притекъл на помощ. Двата Мърсър се оттеглили. Арън изпратил Брайър до тях.

— Не ги разбирам тези работи — продължи Кейти. — Допреди няколко месеца хората буквално измираха по улиците. Всеки от нас е изгубил някого от семейството си, приятели, роднини. Ние сме си единствените близки, а хора като семейство Мърсър, като Кърт Роув, омаловажават и злословят по онези от нас, които притежават нещо, което може да ни тласне напред. И то, защото сме различни.

— Имам теория — започна Арлис. — Големи, значителни кризи изваждат най-доброто или най-лошото у нас, понякога и двете. Понякога тези големите, значителни кризи не оказват ефект върху някои хора. Това означава, че независимо от обстоятелствата, тъпаците си остават тъпаци.

— Я! Добра теория. — Тя гушна Дънкан. — Арлис, мисля, че Дънкан и Антония... Мисля, че те двамата са различни.

— Защо го казваш?

— Те сънуват. Всички бебета сънуват, Хана също, но те... При тях е различно. Нали ти казах, че снощи Дънкан беше неспокоен, но по-скоро приличаше на... Онова, което е сънувал, го е развълнувало. А една нощ миналата седмица чух, че Хана плаче. Беше спряла, докато отида в детската стая. Дънкан беше в креватчето при нея, буден. Обикновено слагам Антония и Хана в едно креватче, а Дънкан в друго, така бях направила и тогава. Само че той беше при момичетата и двамата с Антония просто ме погледнаха и ми се усмихнаха. Той беше от едната страна на Хана, тя от другата. Все едно я успокоявах, за да заспи отново.

— Много мило.

— Нали? Така е. Те се грижат за нея. Понякога ги оставям заедно в кошарката и излизам за минута. Връщам се и откривам при тях играчка, която не съм им давала. А снощи, докато кърмех Дънкан, се замислих за Тони. Колко щеше да се радва на бебетата, колко много ми липсва. Дънкан постави ръчичка на бузата ми и ме погали. Когато сведох поглед, той ме наблюдаваше...

Очите ѝ се напълниха със сълзи и Арлис видя как бебето гали бузата на майка си.

— Гледаше ме, точно както сега.

Тя се наведе и го целуна.

— Добре съм, миличък. Всичко е наред. Благословена съм, Арлис, с тези три красиви бебета. Те са благословени. Когато се замисля за хора като Роув и семейство Мърсър, ме хваща страх. У тях има омраза. Не е нужно да имаш магически сили, за да го видиш и усетиш. Те изпитват омраза към всеки, който е различен.

— Това се дължи и на страх. Те мразят онова, от което се страхуват и не разбират. Но ние сме повече, Кейти, повече сме от тях. Ние ще се грижим един за друг, точно както Джона се е погрижил за Брайър. Опитваме се да създадем нещо. Все още нямам представа какво, но то си е наше. И ще го опазим. Ще отида да пусна това и да видя как е Рейчъл. А по-късно ще има бонус „Бюлетин“. Редакторски. За тъпаците.

Кейти прихна.

— Давай.

— Разбира се.

Арлис тръгна към училището, излезе на светлина, странна също като петдесетгодишната фея. Магическата светлина хвърляше златни отблясъци. Тя закачи бюлетина на корковата дъска и прегледа обявите. Имаше предложения за размяна на едно умение за друго или за механична част. Други проявяваха интерес към клуб на книгите, клуб по плетене, игра на софтбоул.

Хората, каза си тя, търсят други хора.

Тъкмо това създаваха, помисли си младата жена, въпреки шепата кретени, които не можеха да видят по-далече от носа си.

Продължи нататък и зави към офисите. През прозореца видя Рейчъл и Джона сгушени един до друг при бюрото.

Рейчъл не виждаше ли как я гледа той, питаше се Арлис. Не усещаше ли? Той бе толкова очевидно влюбен, че дори Арлис, която не беше експерт и никак не се интересуваше от такива въпроси, забелязваше отдалече.

Почука на касата на отворената врата.

— Арлис. — Рейчъл изпусна молива, размърда рамене. — Нов бюлетин ли?

— Току-що изготвен. Днес следобед ще има допълнително издание. За хората с ограничено мислене и широко скроените. За приличието на фона на гаднярщината. Редакторът ми разреши да използвам груб език. Разбрах за Брайър и семейство Мърсър. Тя има късмет, че си бил наблизко, Джона.

Той сви рамене.

— Сигурен съм, че щяха да ме смачкат, ако Арън не беше дошъл. Бяха пияни и готови за скандал, да започнат да се бият.

— Залагам на теб — обади се Рейчъл. — Като пишеш по този въпрос, включително и грубия език, може да причиниш още повече негодувание. Но да го обрисуваш може да се окаже по-добре, отколкото да го оставиш да гнои.

— Може да се окаже, че е нужно нещо повече от думи. — Джона стана и подаде стола на Арлис. — Заповядай — рече той, след това се облегна на бюрото. — Мисля, че трябва да направим събрание, при това сериозно. Ти, Рейчъл, Кейти, Чък, Фред, Бил. Бих поканил и Лойд Стенсън и Карла Баркър.

— Лойд е адвокат, а Карла заместник-шериф — уточни Рейчъл. — Лойд, тъй като няма подходяща дума, е от говорещите с животни, така че ще има трима представители на хората с магически умения. И всичките са здравомислещи.

— Трябва да поговорим за официални закони, правила, последствия — започна Джона. — Трябва да напишем нещо като конституция на общността. След това трябва да проведем събрание на цялата общност. Хората се установяват тук и това е добре. Като цяло работим заедно, но случаят с Брайър не е първият, в който имаме неприятности, и няма да е последен.

— Всички сме въоръжени — вметна Рейчъл. — Знаем какви са хората. Какво ще стане, ако някой вземе че застреля някого, вместо да

го удари? Какво щеше да стане, ако двамата Мърсър бяха наранили Брайър? Трябва да измислим какво да правим, преди да се случи.

— Съгласна съм. На някои обаче никак няма да им хареса — нито правилата, нито последствията, така че всичко трябва да е просто и ясно. Ако имаме закони, това означава, че трябва да има хора, които да ги прилагат.

— Предполагам, че Карла ще се заеме с тази работа — отвърна Джона. — Тя има опит и е уравновесен човек. Може да помоли Бил Андърсън да работи с нея.

— Бил ли?

— И той е уравновесен, хората го харесват и го уважават. Не съм сигурен, че ще приеме, но имаме нужда от още някой освен Карла. Както и да е, това ще бъде добро начало. Досега оглавяването на комитети, ако може така да ги наречем, беше на доброволни начала и може да е на ротационен принцип.

— Трябва да е по-официално. — Рейчъл тропна с молива по бюрото. — Днес нямаше пациенти, затова двамата с Джона се опитваме да направим план. Досега се занимавахме с храна, подслон, безопасност, лекарства, провизии. Сега имаме нужда от организация.

Арлис кимна.

— А с това идват закони, обичаи, традиции, власт, последствия. И информация.

— В този списък — продължи Рейчъл — трябва да прибавим и разузнавателни отряди. Сега имаме чувството, че сме сами на този свят, но към нас продължават да прииждат хора. Знаем, че не сме единствените, трябва да знаем какво има навън. Може Чък да се справи с комуникациите, но не знаем с кого ще се свържем и какво рискуваме, ако се свържем с неподходящите хора.

— Знаем каква е човешката природа — прошепна Арлис. — И нечовешката. Да си нещо повече не означава, че си имунизиран срещу насилието. Просто добавя пластове. Какво, по дяволите, да правим, ако наложим закони и един от нашите Загадъчни ги наруши?

— Трябва да помислим за всичко.

Арлис погледна Джона.

— Добре.

— У нас? Има място, а Кейти ще сложи бебетата да спят. — Рейчъл погледна Джона. — Довечера става ли?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Ще кажа на Фред. — Арлис скочи. — И ще отида да говоря с Бил, а после и с Чък. Кейти е отпред. Ще ѝ кажа на излизане. В девет добре ли е?

— Става. — Джона пхна ръце в джобовете и погледна Рейчъл. — След като си изяснихме нещата, искаш ли да отидем и да поговорим с Карла? Може да съберем останалите, докато сме навън.

— Дадено. Чакай само да взема едно уоки-токи. — Рейчъл извади две от чекмеджето на бюрото, остави едно отгоре с бележка, в която написа, че лекарката е излязла, но е на разположение, и закачи второто на колана.

Излязоха заедно и отидоха при Кейти, която преобличаше Хана, а близнаците лежаха на едно одеяло и размахваха ръце, ритяха с крачета.

— Държат се така, сякаш съм им дала по половин килограм шоколад. — Тя се размя и вдигна Хана, за да я нацелува.

Джона отпусна ръка на рамото на Рейчъл.

— Чуваш ли?

— Какво... Да, сега вече чувам — добави тя, когато звукът от приближаващи двигатели достигна до тях. — Някой идва.

— Повече от един. — Джона тръгна по пътеката. Видя, че и други се оглеждат, излизат от къщите, от сградите. Заслони очи с ръка заради слънцето.

— Майко мила.

Рейчъл извади пиукащото уоки-токи и пое едно от бебетата, докато отговаряше.

— Пазачът ги е пуснал — провикна се тя към Джона и пристъпи към него.

— Не знам дали имаме избор. Това са поне петнайсет автомобила, камиони. И цял училищен автобус.

Кейти с двете бебета и Арлис излязоха на тротоара и видяха как Макс въвежда групата си в Нова надежда.

[1] Best (англ.) — най-добър, и Worst (англ.) — най-лош. — Б.пр.

18.

Колкото предпазлива, толкова и любопитна, Арлис разглеждаше мъжа, който слезе от първия автомобил. Висок и слаб, в дънки и черна тениска, с тъмна коса, която се къдреше над яката, обут с износени ботуши. Направи й впечатление на корав и красив мъж, въпреки вида на човек, прекарал дни, може би седмици по пътищата.

Излъчваше самоувереност и сила, помисли си тя. Той свали слънчевите очила с едната ръка, а с другата даде знак на останалите да спрат. Приблжиха се още коли и джипове — повече от петнайсет, както беше предположил Джона. Някои имаха ремаркета за коне.

Мъжът огледа улицата, хората, сякаш преценяваше дали ще ги посрещнат с добро, или с агресия. Беше готов и за двете.

Джона пристъпи към него.

— Джона Ворхиз. — След кратко колебание той подаде ръка.

— Макс Фалън. — Макс пое протегнатата ръка. — Ти ли си главният?

— Ами...

Арлис се намеси, докато вървеше към тях.

— Ние първи дойдохме тук. Арлис Рийд.

Една жена слезе от седалката до шофьора и Макс веднага я погледна предупредително.

Дългата й тъмноруса коса беше вързана на опашка. Тениската очертаваше малко коремче.

— Аз те познавам — рече тя, докато заобикаляше колата. — Гледах предаванията ти. Не пропусках нито едно чак до деня, в който напуснахме Ню Йорк. Аз съм Лана. Двамата с Макс живеехме в Челси.

Лана хвана ръката на Макс.

— Последвахме табелите ви — добави тя. — От...

— Южно от Харисбърг — уточни Макс, когато Лана го погледна. — По пътя към нас се присъединиха хора.

— Да, виждам. — Джона не помръдваше, докато кльощав мъж с куче, което не спираше да върти опашка, слезе от задната седалка. — Колко сте?

— Деветдесет и седем, осемнайсет са под четиринайсет. Осем кучета, две от тях са кутрета, три крави за мляко, две от породата Холстийн и една от Гърнзи, бик, още млад. Две от породата Ангъс. Пет коня, включително една бременна кобила, осем котки, около десет кокошки и един петел.

Джона изпусна дъха си.

— Това е много. Вие сте най-голямата група, която е идвала, дори без добитъка. Имате ли намерение да се установите тук?

— Нова надежда. Хората бяха заредени с надежда, докато следваха табелите. — Макс погледна назад, когато мускулест чернокож и як бял мъж излязоха от автомобилите.

Арлис погледна натам, вгледа се внимателно. Сърцето ѝ буквално щеше да изхвъркне.

— О, господи. Боже господи. Уил? Уил Андърсън. — Сияеща от радост, тя се втурна към него и го прегърна. Усети го как се стегна и понечи да се отдръпне. — Аз съм Арлис, Уил. Арлис Рийд.

— Арлис? — Той я отдръпна, погледна я с развълнувани сини очи. — Господи, о, господи. Арлис. Баща ми? Къде е баща ми?

Тя стисна силно ръката му, усети го как потреперва и посочи надолу по улицата, откъдето се задаваше Бил.

— Татко!

Бил спря, краката му се подкосиха и той се подпря на един джип, протегнал ръка към сина си.

Уил се втурна към него.

— Нова надежда — прошепна Лана, докато гледаше как баща и син се прегръщат. — Всички имаме нужда от това. Това търсим.

— Бил така и не се отказа — въздъхна Джона. — Май това е първото задръстване тук. Най-добре да измислим как да се справим. Имаме си организация. Все още има недостатъци, но все пак е нещо. Най-добре да започнем като изтеглим някои от автомобилите на паркинга на училището.

— Има ли къде да разтоварим животните? — попита Макс. — Ще им трябват храна и вода.

— А, да. — Джона се почеса по врата. — Рейчъл, трябва да се свържем с човека, който е във фермата. До съвсем скоро не беше ферма — обърна се той към Макс. — Има две, но са твърде далече от града, за да е безопасно, затова импровизираме. Имаме две крави, два коня,

една коза и няколко кокошки. Имаме и склад за провизии, но ще ни трябват още покрай всичко това. Сеното се суши. Не мога да ви кажа много по тези въпроси. Не съм фермер.

— Ние водим двама.

— Става все по-добре. Арън! — Джона помахна на мъж от другата страна на улицата. — Може ли да доведеш двама човека, за да откарат ремаркетата до фермата и да настанят животните. — Той се наведе, за да погали кучето, което приближи и го подуши. — Хубаво куче.

— Супер е. Казва се Джо. Аз съм Еди. Мога да помогна с животните — обърна се той към Макс. — И аз те гледах по телевизията — каза той на Арлис. — Имате си страхотни мъници — добави той с усмивка, когато погледна бебетата. — И ние си имаме в караваната.

— Да откараме някои от автомобилите на паркинга. По, ще предадеш ли надолу по редицата?

— Дадено.

— След това имаме система за записване. Опитваме се да отбелязваме хората. Имена, възраст, умения — обясни Джона. — Кейти се занимава с това. Ще има нужда от помощ с толкова хора.

— Ще се справя — обади се Кейти. — В кой месец си? — попита тя Лана.

— Към четири и половина. Тризнаци ли са?

— Всичките са мои.

Лана погали коремчето си.

— Леле... — Погледна тя към Макс.

Той я прегърна и я целуна по слепоочието.

— Да изтеглим колите от пътя.

— Давай. Аз се чувствам добре тук. Мога да ни... да ни запиша. Макс. — Тя постави ръка на гърдите му, когато той се поколеба. — Доверието е двупосочно. Имахме неприятности по пътя — обясни тя.

— Всички имаме. Носите ли лекарства? — попита Рейчъл.

— Да. — Лана побутна Макс. — Една студентка и тя ще дойде. Ветеринар. Пожарникар и две ченгета, обучени за спешни случаи. Нямаме лекари, но...

— Рейчъл е лекар — вметна Кейти. — А Джона е парамедик.

— Доктор? — Лана притисна ръка към корема си и погледна Рейчъл с огромно облекчение. — Макс.

Той я погали по гърба.

— Връщам се веднага. Тя ще се чувства по-добре, ако я прегледа лекар — и нея, и бебето.

— Разбира се. Лана, нали така се казваш?

— Лана Бингъм. — Лана протегна ръка към Рейчъл. — На двайсет и осем съм. Аз съм шеф... бях шеф. Аз...

Изненадана, тя трепна, когато Дънкан протегна ръце към нея.

— Не знам почти нищо за бебетата, нито пък какво да правя, след като родя. — Притеснена, тя пое Дънкан.

Той положи ръчичка върху сърцето ѝ и това веднага я успокои. Тя усети светлината му също толкова ясно, колкото и светлината в себе си.

Лана се вгледа в дълбоките сини очи на бебето, обточени със зелено на слънцето.

— Той е специален... искам да кажа, много е красив. — Продължи да го гледа, докато говореше. — Ако не искате Загадъчни в Нова надежда, най-добре да ни кажете отсега.

Дънкан стисна пръста ѝ и светлината заискри.

— Той е специален — отвърна спокойно Кейти. — Също и сестра му, Антония. Също и Джона и много други в нашата общност.

Очите на Лана плувнаха в сълзи, тя наведе глава към Дънкан.

— Извинявай, хормони... — така каза Рей, нашата медицинска сестра.

— Кейти, защо не запишеш информацията за Лана. Професионален шеф-готвач, а? — попита Рейчъл.

— Да, вярвай ми, че знам повече за филетирането на чилийски лаврак, отколкото за бременността, раждането или как да бъда майка.

— Много родители започват по този начин. Аз съм ужасна готвачка. Може да разменим акушеро-гинекологични услуги за готварски уроци. А освен че си шеф?

— Чародейка.

— И си с Макс, така ли? — Кейти записа информацията по толкова лесен и практичен начин, че Лана се усмихна.

— Да. Той е таткото и мой съпруг. Макс Фалън. На трийсет и една. Без преувеличение мога да кажа, че той може да направи всичко,

което се налага. Той задържа всички тези хора заедно. Писател е, но...

— Макс Фалън... — Кейти вдигна поглед. — Как не се сетих веднага. Съпругът ми обожаваше книгите му. Знам, че имаме негова книга в библиотеката.

— Имате библиотека? — попита Лана и очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Имаме библиотека, общинска градина, ясла, медицински център. Макс притежава ли други способности?

— Маг.

— Искаш ли Макс да бъде с теб по време на прегледа? — попита Рейчъл.

— Да, благодаря.

— Кажу ми да дойде, Кейти. Ние с Лана влизаме, за да я настаня. Джона взе Дънкан и остана да гледа след Лана, докато влизаше с Рейчъл.

— Те са здрави. — Постави Дънкан на одеялото. — Нямахме как да не го видя. Здрави и силни. Бебето... има нещо ярко. Не знам как да го опиша. Има нещо... повече. — Той замълча, когато Макс приближи.

— Току-що влязоха. Ще ти покажа къде са.

Лана облече престилка за преглед, докато Рейчъл обясняваше как са събирали лекарства и апаратура от болници и клиники по пътя.

— Имаме нужда от още, но засега няма къде да ги поставим. А някои от нещата, които имаме, не може да се използват, докато не включим тока. Стискайте палци. Ела, Макс. Първо, смяташ, че са на четири месеца и половина, значи осемнайсет седмици.

— Тя беше зачената на втори януари. В това съм сигурна.

— Дата на последния цикъл?

— Наистина не знам, но знам датата на зачеването.

— Добре. — Рейчъл пристъпи към календара на стената, обърна страница и започна да брои. — Осемнайсет седмици и три дена. Значи терминът ти е на... най-точно се смятат четиридесет седмици от датата на зачеване, на десети октомври.

— Но нали девет месеца са в началото на септември.

Рейчъл пусна календара и се усмихна.

— Десет гестационни месеца. Четиридесет седмици.

— Защо тогава казват девет? Видя ли — обърна се тя към Макс. — Нищо не знам.

— Сега вече знаеш.

Рейчъл посочи кантара.

— Знаеш ли колко килограма си била преди да забременееш?

— Петдесет и два. О, боже, трябва да кача, нали? — Тя стъпи неуверено на кантара и затвори очи.

— Височина метър шейсет и седем. Тегло петдесет и седем килограма.

— Пет килограма — ококори се Лана. — Пет?

— Чудесно е за този етап от бременността. При твоята височина, единайсет до петнайсет килограма наддаване е много добре. Но при всеки е различно, така че не се притеснявай.

— Ти петнайсет килограма ли каза? Мислех, че Рей преувеличава.

— Седни на масата, не си кръстосвай краката. Сега ще премерим кръвното. Как спиш?

— Зависи. Измъчват ме кошмари.

— Невинаги успявахме да спрем или да намерим подходящо място нощем — добави Макс.

— М-м-м. Кръвното е добро. — Рейчъл го записа. — Сутрешно гадене?

— Изобщо не съм имала. От време на време ми се вие свят и съм гладна почти непрекъснато.

— Алергии, хронични заболявания, лекарства?

— Нищо.

— Първа бременност ли е това?

— Да.

Рейчъл продължи да задава въпроси, Лана отговаряше. Макс обикаляше стаята.

— Усетила ли си някакво движение?

— Мисля, чувствам... Когато видяхме табелата, на която пише Нова надежда, тя се размърда. Беше невероятно.

Макс се обърна.

— Не си ми казала.

— Ти говореше с По, бяхте притеснени. Не знаехме дали ще ни приемете, нямахме представа какво да очакваме. И не беше като трепкане на пеперуда, каквото усещах преди. Рей го нарече

раздвижване на плода. Не беше същото. Беше като проява на вълнение. Това нормално ли е?

— Хубаво е между осемнайсети и двайсети седмица да усетиш движение. Ще усещаш още много пъти, но не се тревожи, ако няма всеки ден. Мантрата ти трябва да бъде „не се тревожи“.

Рейчъл погледна ултразвука и въздъхна.

— Трябва да се отпуснеш назад и да вдигнеш крака. — Тя взе ръкавици от една кутия. — Трябва да погледна отвътре. Щом пуснат тока, ще направим и ултразвук.

Макс посочи.

— Това ли?

— Да, щом можем да го използваме, ще видите бебето на монитора и ще чуете сърцето. Аз мога да премеря теглото и дължината, много неща. Може дори да успея — стига да искате — да определя пола.

— Момиче е. Знам го по същия начин, както знам датата на зачеването. Знам, че тя е здрава и силна, но...

— Въпреки това се тревожиш.

— Ултразвукът ще ти покаже ли неща, които да те успокоят? — попита Макс.

Рейчъл знаеше, че бъдещите родители се тревожат почти за всичко и отправи към Макс уверена усмивка.

— Бебетата са се раждали здрави и силни много преди да има ултразвук.

— Но?

— Аз съм лекар. Обичам да разполагам с апаратура.

— Мога да помогна.

Макс пристъпи към машината и постави ръка върху нея. Рейчъл усети как въздухът около нея вибрира преди машината да забръмчи.

Лана протегна ръка, за да докосне пръстите на Макс.

— Макс има талант с машини, мотори, двигатели.

За момент професионалното самообладание отстъпи на задоволството.

— Колко хубаво! Имаме инженер и електротехник, ай-ти специалист, които ще искат да се запознаят с теб възможно най-скоро.

— Можеш ли да я използваш сега за Лана и бебето?

— Веднага ще разберем. Ако знаех, че има такава възможност, можеше да останеш по бельо.

— Ако мислиш, че скромността е фактор, вече не е.

— Добре тогава.

Рейчъл извади туба с гел и сложи ръкавици.

— Ще го размажа върху корема ти. — Тя вдигна робата.

— Ще боли ли? — попита Макс и пое ръката на Лана.

— Напълно безболезнено. — Рейчъл размърда трансдуктора върху гела. — Ето. — Тя кимна към монитора. — Ето го вашето бебе.

— Не мога да... О, боже, мога! — Лана стисна ръката на Макс. — Виждам я. Тя се движи. Усещам я как се движи.

— Чуваш ли този звук? Това е хубаво, здраво сърце. А от размера мога да потвърдя датата на зачатие.

— Толкова е малка. — Макс протегна ръка и докосна екрана.

— Тя добре ли расте? — попита Лана.

— Четиринайсет сантиметра, сто деветдесет и осем грама. Расте точно както трябва. И отново се оказа права. Момиче е.

— Виждам й пръстите. — Гласът на Лана пресекна. — Тя има пръсти.

— Осем пръстчета и два палеца — потвърди Рейчъл. — Сега ще погледнем по-внимателно сърцето, мозъка, другите органи, но държа да подчертая, че виждам съвършено оформен осемседмичен зародиш от женски пол. Колко време ще остане така? — обърна се тя към Макс.

Все още не бе откъснал пръст от екрана. Поднесе ръката на Лана към устните си.

— За колко време ти трябва?

На Рейчъл й се доплака.

— Ако не съм го казала, нека да го кажа сега. Добре дошли в Нова надежда.

Лана излезе със списък с неща, които трябваше и не трябваше да прави. Пред масата на Кейти се виеше опашка от хора. Лана забеляза Рей и отиде да го прегърне.

— Казах ли ти, мамче?

— Лекарката каза, че тя е съвършена. Надява се да поговори с вас с Карли, след като се настаните. Тя ми хареса, Рей. Много ми

хареса.

Той я погали по бузата с едрата си ръка.

— Беше права да последваш табелите.

— Здравсти, аз съм Фред. — Тя подскачаше, широко усмихната. — Ти си Лана, нали? И Макс. Вие доведохте сина на Бил. Той е толкова щастлив. Сега отидоха в „Изпята песен“. Изглежда имат нужда от известно време насаме. Джона обаче каза да ви разведа и да ви покажа къщата, която мисли, че ще бъде подходяща за вас. Стига да искате.

— Трябва да проверя някои неща — обърна се Макс към Лана. — Някои хора.

— Върви. Аз ще отида с Фред. Това съкратено от Фредерика ли е?

— Не, от Фреди. Мама е била страхотен фен на Фреди Меркюри. Нали знаеш, „Куин“.

Лана се разсмя.

— Да. И много бих искала да поогледам, да видя къщата.

— Точно отсреща е. Виждаш ли я? — Тя посочи към няколко двуетажни къщи от бели тухли с веранди. — Поостарели са, имат нужда от работа, но самата къща е добра.

— С удоволствие ще я разгледам.

Лана вдигна лице, за да целуне Макс.

— Прави каквото трябва.

Тръгна с Фред.

— Аз живея тук. Двете с Арлис си делим къщата.

— По пътя ли се запознахте?

— Не, работехме заедно в Ню Йорк. Бях стажантка в телевизията. Чък живее ето там, има мазе, Бил и Джона също са там. Двете с Арлис отидохме в Хобокън при Чък — той е хакер и беше главният ѝ източник.

— А как стигнахте до Хобокън?

— През тунелите на метрото.

Лана спря по средата на улицата.

— Минали сте през тунелите? Само вие двете с Арлис ли бяхте?

— Налагаше се. Беше зле. На някои места беше наистина много зле, но сега вече приключи, освен това се добрахме до Чък, а той имаше хъмви и се измъкнахме. Той се опитва да възстанови

комуникациите. Ако някой може... Запознахме се с Джона, Рейчъл и Кейти с бебетата по пътя. Обичам бебета. И отидохме до Охайо заради семейството на Арлис, но...

— Съжалявам.

Висящи обеци с пъстроцветни мъниста се поклащаха на ушите на Фред.

— Там открихме Бил и той дойде с нас. Оставихме табелите за Уил. Запознахме се с Лойд и Дъга... Знам, че говоря много. Просто съм развълнувана.

— И аз.

Стълби водеха от тротоара към верандата. Фред отвори вратата.

— Някой е ремонтирал и е направил едно общо пространство.

— Да.

Беше просторно, помисли си Лана, и имаше светлина, въпреки че предните прозорци бяха малки.

— Можеш да смениш мебелите, ако искаш. Никой няма нищо против, ако размениш мебелите с тези от друга празна къща. Сега вече няма да останат много празни. Радвам се.

— Ще се справя с това. Много съм благодарна.

Който бе живял тук, имаше изчистен, простиച്ък вкус. Канапето беше в сиво, което я караше да мисли за очите на Макс, столовете бяха в сиво и тъмносиньо.

Маси от тъмно дърво върху дюшеме от златист дъб.

Камина с широка полица.

Кухнята й хареса. Подът беше същият, така че мястото изглеждаше като едно цяло, бяха обособени кътове от плот с кремаво дърво, покрит с наситеносив гранит.

Тя влезе и преплете ръце, когато видя печката с шест котлона, неръждаемите пособия и големия плот. Две фурни, помисли си тя, и широки врати, за да влиза повече светлина.

— Хубава кухня.

— Всичко е прашно, но...

— Ние ще почистим. Хубава къща. И приятен двор. Казаха нещо за общинска градина. Има ли билки?

— Разбира се. Трябваше да ги започнем от семена, но сега вече са много.

— Мога ли да вземе семе, за да насадя тук? Кого да попитам?

— Аз отговарям за градината, така че, разбира се. Искаш ли да видиш горния етаж?

— Да.

— Кейти каза, че си била главен готвач в Ню Йорк.

— Заместник главен готвач — обясни тя. — Работех в „Делрей“, три години и половина.

— Знам го „Делрей“! Чела съм отзиви. Не можех да си позволя да отида там, но съм чела отзиви. Супер местенце.

— Така беше едно време — прошепна Лана. — Аз ще ти сготвя.

— Наистина ли? Ако имаш сирене, можеш ли да направиш лазаня?

— Ако ми намериш сирене, ще ти направя най-хубавата лазаня, която си опитвала.

— Имаме крави и коза. Ако имаш мляко, можеш да направиш сирене и масло. Със сиренето е по-трудно, но аз работя по въпроса. Намерих една книга и използвам коприва и магарешки бодил за... Какво беше?

— Сирище. Много хитро, Фред.

— Направих котидж чийз и не беше лошо. Аз съм фея, между другото.

— Трябваше да се сетя. Около теб има светлина.

— Бебето ти излъчва светлина. Така каза Джона. Той вижда такива неща. Аз усещам, но той може да вижда. От тази стая ще стане страхотна детска.

Замислена за бебето, за светлината, Лана погледна някогашната гостна, използвана и за кабинет. Фред обаче беше права. Тук щеше да стане чудесна детска стая. Нито прекалено голяма, нито прекалено малка, с хубава светлина от прозорец с изглед към задния двор.

— Можем да изнесем това и да осигурим бебешки неща.

— Дори не знам от какво има нужда бебето.

— Ние с Кейти ще ти помогнем. Сега вече Кейти знае всичко за бебетата. А тя има дрешки от нейните бебета. Започнахме клуб по плетене. С удоволствие ще ти изплета бебешки дрешки.

— Плетене... — Фея, която правеше сирене, доктор, къща с хубава кухня и красив заден двор. — Истинска мечта.

— Има и не чак толкова хубави неща. Налага се да слагаме постове, за всеки случай. Повечето хора ни приемат и се радват, че сме

тук, защото можем да помагаме.

Лана нямаше нужда да чуе „но“, за да разбере.

— Не всички възприемат Загадъчните.

— Не всички, въпреки че не ти го казват в лицето. Но хубавото е повече от лошото. Другата стая е по-голяма и е много хубава. Банята е тук — долната е съвсем мъничка, сигурно е ремонтирана отдавна, защото е демоде. Не е като апартаментите.

Лана влезе и седна на леглото.

— Уморена ли си? Можеш да полежиш малко.

— Не съм изморена. Преливам от впечатления. Човек започва да се пита дали е останала доброта. След това откриваш, че още я има. Много сме благодарни.

— Ние нямаме никой друг. Трябва да бъдем добри и мили. — Фред седна до Лана. — Вие сте принос към общността и така ставаме по-силни. Може ли да докосна бебето?

— Разбира се. — Лана пое ръката на Фред и я притисна към корема си.

— Тя рита!

— Днес започна.

— И е щастлива. Гладна ли си? У нас има нещо готово за ядене.

Доброта, помисли си Лана. Нещо съвсем простичко като доброта.

— Непрекъснато съм гладна — каза тя. — Но най-много искам да видя градината.

— Наистина ли? Ще се разходим до там. Може да спрем по пътя, за да похапнеш.

— Кралица Фред — рече Лана и Фред се изкиска. — Това ми харесва. Отдавна не съм се разхождала, но ще ми бъде приятно.

В училището Рейчъл преглеждаше информацията за новите пациенти — беше прегледала двайсет и двама от групата на Макс и си бе отбелязала някои неща.

Джона се върна от офиса на сестрата, където държаха запасите, и се спря. Искеше да я погледа през стъклото.

Кларис, която притежавала фризьорски салон, ѝ беше подстригала косата. Много му харесваше как бухва на фитили около

лицето ѝ.

Бяха създали клиниката заедно, често работеха рамо до рамо часове наред. Уважението му към нея като човек и лекар растеше и той вече знаеше повече за нея. Дребни неща, мислеше си той.

Тя обичаше научнофантастични романи, беше тренирала лека атлетика в училище, никога не бе яздила кон и дори малко се страхуваше да го направи.

Събирала кутийки от „Пез“, нещо, което му се стори изключително симпатично.

Знаеше, че е живяла в общежитие с други стажанти в продължение на година, и сапунките, които се въртели по цял ден, я накарали да си ореже бюджета почти до минимум, за да си позволи отделен апартамент, само за нея.

Той разбираше кога тя има нужда от почивка, пет минути, за да остане насаме. Знаеше, че чувствата, които изпитва към нея, са се променили. Сега вече не беше увлечение. Не знаеше обаче как да постъпи.

В този момент тя вдигна поглед. Той забеляза умората в очите ѝ и лекото учудване.

За да прикрие факта, че я беше наблюдавал, той пристъпи напред.

— Извинявай, беше толкова съсредоточена, че не исках да те прекъсвам.

— Току-що приключих. По-точно ще приключа, щом картотекирам тези.

— Дай на мен. Ти си почини, докторке. Рей ще поеме част от работата, нали?

— Да... Няма нищо против и е способен. Карли, студентката по медицина? Тя е придобила известен практически опит, но има нужда от още много обучение.

Той продължи да подрежда информацията за пациентите, докато тя седеше и разтриваше врата си.

— Главоболие ли?

— От преумора е — отвърна тя. — Имаме диабетик от втори тип. Добре са се справили дотук, намерили са медикаменти, но наличността е ниска. Някои от групата са на лекарства — високо

кръвно, бета блокери, разредители на кръвта, инхалатори за астма и така нататък.

Той кимна и довърши с подреждането.

— Исках да ти кажа, че ще ни трябват още медикаменти. Дори основните неща намаляха днес. В добра форма сме — добави той и я погледна, — но току-що прибавихме почти сто човека. Време е да пообиколим за запаси.

— Ще дойда с теб.

— Имаме нужда от теб тук. Ще помислим кой е най-добре да дойде и ще питаме за доброволци. Трябва да отложим събранието поне с един ден. Прекалено много неща се случиха. А когато го проведем, ако всичко е наред дотогава, трябва вероятно да включим Макс и... Лана, нали така?

— Да, съгласна съм да ги включим. Бил ще иска и синът му да присъства.

— Ще поогледам по-внимателно Уил. Той се нанася при нас. Какво мисля сега ли? Пропътувал е стотици километри, за да открие баща си. Това говори нещо за сърцето и характера му.

— И за това съм съгласна. Но има нещо, за което не съм. Не мисля, че можем или трябва да отлагаме събранието. Кейти е записала хората, а Лойд ѝ е помогнал. И двамата дойдоха да ми кажат, че Кърт Роув, двамата Мърсър и Дени Уърц били застанали от другата страна на улицата и наблюдавали. Кейти видяла как семейство Мърсър приближават и започват да се заяждат с някакъв тийнейджър с куче. Очевидно единият се карал и ръсел заплахи, че ще застреля кучето, когато то изръмжало.

— По дяволите. Кейти защо не е изпратила някой да ме повика?

— Канела се, когато Роув се довякъл и хората от групата на Макс казали нещо. Пристигнал Макс. Не знам какво е казал, но накарал Роув и двамата Мърсър да се разкарат.

— Имаме нужда от тези правила, Джона. Имаме нужда от ред. И имаме спешна нужда от тях.

— Добре. — Той потри лице. — Добре. Имаме около три часа. Добави Макс, Лана и Уил Андърсън.

— Така трябва да постъпим. Ще се отбия да кажа на Макс и Лана. Ти поговори с Уил.

— Трябва да си починеш, Рейчъл. Кога яде за последно?

— Денят беше дълъг, доктор Ворхиз.

Той отвори чекмедже на бюрото и извади протеиново блокче.

— Защо не ги правят като сладоледова мелба или телешко със сос? — Тя го отвори и отхапа. — Ужасни са. Добрата новина е, че няма да ги имаме вечно.

— Можеха да са като сухи пасти с крем.

Тя се засмя.

— „Земята на зомбитата“. Обичам този филм. Другата добра новина е: колкото и да е прецакан светът, няма да има зомби апокалипсис.

— Все още.

Тя въздъхна и отхапа отново.

— Ти винаги успяваш да ме развеселиш, Джона.

— Какво ще кажеш да отидем на разходка? Малко въздух ще ни дойде добре, малко време, в което да не сме тук. Трябва да кажем на Макс за срещата и на Бил и сина му. Може да се разходим до градината.

— Една разходка ще ми дойде добре.

Тя се изправи; той забрави да отстъпи назад. Напомни си, че сам бе изродил близнаци при ужасни обстоятелства. Беше успял да изведе и близнаците, и Хана, и майка им, и Рейчъл от Ню Йорк. Беше направил всичко това през изминалите четири месеца, а не бе и помислял, че би могъл да направи подобно нещо.

Защо тогава не смееше да направи първата крачка?

Не отстъпи и забеляза, че и тя не помръдва.

— Искам да те попитам нещо.

Тя не откъсваше очи от неговите.

— Добре.

— Ако това не се беше случило, ако нещата си вървяха постарому и те бях поканил да излезем да прием по чаша, или може би на кино, щеше ли да приемеш?

Тя не отговори веднага.

— Какъв филм? Има значение. Ако ме беше поканил на чуждестранен арт филм със субтитри, щях да ти откажа. Това не е начин да си починеш, след като си бил цял ден в спешното.

— Никога не съм гледал чуждестранен арт филм със субтитри.

— Тогава, може би. — Шоколадовите ѝ очи не се откъсваха от неговите. — Понякога е трудно да се върнеш назад и да се опиташ да си спомниш как е било. Но може би. А ти защо не го направи?

— Събирах смелост.

— Като гледам каква стана тя, ти си изпусна шанса да ме заведеш на кино. Друго предложение да имаш?

— Не искам да прецаквам нещата, да стане неловко между нас. Имаме работа, трябва да направим още много неща. Така че, ако ти не...

— О, за бога.

Тя изви очи, протегна длан зад главата му и го привлече, за да срещне устните му.

Той усети как мозъкът му се топи. Просто се топи. Копнежът, мечтите се превърнаха в реалност. Той не се отдръпна, докато не почувства как ръката ѝ се притиска към лудо биещото му сърце.

— Не се чувствам неловко. — Без да откъсва големите си красиви очи от неговите, тя въздъхна бавно. — Ами ти?

— Не съм сигурен. Трябва да се уверя.

Той я повдигна на пръсти и отново я целуна. Не се запита защо е чакал толкова дълго. Защо да се чуди над нещо, което изглеждаше свършено.

— Не, не се чувствам неловко.

— Добре. Да отидем да се поразходим. Ще говорим с Макс и Бил.

— Добре. — Той я пусна и си напомни, че имат много работа.

— Тогава да вървим. Към нас.

Той я погледна остро.

— У вас?

— Моето легло. Имаме два часа. Както каза, аз имам нужда от почивка. Според мен, ти също.

— Желая те толкова отдавна.

— За мен може и да не е толкова отдавна, защото щях да остана изненадана, ако ме беше поканил на кино. Но някъде в Пенсилвания, скоро след като срещнахме Арлис, Фред и Чък, започнах да те желая.

— Да затворим кръга.

— Добре.

Тя нагласи уоки-токитата, както винаги, ако има спешен случай.

— Рейчъл? — Те излязоха и затвориха вратата. — Трябва да ти кажа, че съм много, ама много нетърпелив.

— Хм-м-м. — Тя му се усмихна, докато вървяха към странната светлина на входа. — Имаш късмет. Предлагам лек за това.

Час по-късно Джона се чувстваше излекуван.

19.

В големия хол с удобните канапета и красиво дюшеме от стар кестен Макс прие предложената бира. Не беше сигурен как да разбира поканата, но разчиташе, че Джона и останалите, които се събираха тази вечер, имаха повече опит от тях с Лана.

Тъй като той искаше да ги усети, се получи добре.

Не дойде с резерви. Не и когато видя как стресът се оттича от Лана и усети удоволствието ѝ щом натопи цветя във ваза в стаята, която щеше да им бъде спалня.

Не и след като бе видял детето, тяхното дете, да се движи в нея.

Засега щеше да запази притесненията и съмненията за себе си, поне докато не усети по-добре как стоят нещата тук. Само че инцидентът с Флин, грозотата на онова, което избълваха мъжете, които искаха да го вкарат в клопка, го потресе.

— Кейти и Фред ще дойдат след малко. — Рейчъл запали още няколко свещи, преди да седне до Джона на канапето. — Слагат бебетата да спят. Арлис отиде да измъкне Чък от непрекъснатото му търсене на уай-фай мрежа. Благодаря, че дойдохте. Знам, че все още не сте се настанили.

— Как са останалите от вашата група? — попита Джона.

— Справят се.

— Добре. Мога да ви помогна утре. С мебелите, провизиите, тези неща.

— Много сме ви благодарни.

— Вие с Кейти и бебетата живеете тук — отбеляза Лана.

— Не бяхме толкова много, когато дойдохме — обясни Рейчъл. — Но се настанихме близо едни до други. Сега сме тук. Джона, Чък и Бил — сега и Уил — в съседната къща, а Фред и Арлис срещу тях. Ние сме заедно най-дълго време.

— Лойд Стенсън се настани в апартамент от другата страна на улицата, а Карла Баркър е в един от апартаментите над „Изпята песен“. Те ще дойдат довечера. — Докато опипваше обстановката, Джона

гледаше бутилката бира. — Вече бяхме планирали тази среща, но решихме, че трябва да има и представители на вашата група.

— За какво?

Джона погледна към Макс.

— Сега сме малко повече от триста човека. Всеки дава своя принос.

— И всеки се опитва да преживее травмата — продължи Рейчъл. — Какво са изгубили, какво са спечелили. Какво са преживели. Някои се събират за групова терапия, въртят се всеки път в различна къща. Други са намерили различни начини, за да се справят. Работят в градината, участват в клубове за занаяти, имат хобита. Лойд строи разни неща. Правим оранжерия, това е общински проект. Изчистихме детската площадка, за да има място за децата, докато възрастните садят и плевят. Някои са организирали музикална група, други имат клуб на книгата, игрални групи.

— Хората се грижат на смени за животните — добави Джона.

— Искате да кажете, че като цяло, хората са намерили начин да преживяват. Намерили са си мястото. — Лана отпи вода и се замисли. — Не всички обаче.

— Хората са си хора — отбеляза Джона.

— Като онези, които се нахвърлиха днес на Флин.

Джона кимна на Макс.

— Дон и Лу Мърсър ли? Те са просто съвършени гадняри.

— Да, но Флин не е. Ако беше, двамата щяха да бъдат под лекарско наблюдение.

— Не за пръв път си търсят белята — призна Рейчъл. — Или я намират. Затова е и срещата тази вечер.

Тя се обърна, когато чу гласове и вратата се отвори. Влязоха Арлис и Чък.

— Трябва ми ток. Ако имам ток, ще се поразровя по-надълбоко, може да успея да се добера до щабла на „Америка Онлайн“^[1], да видя дали не мога да се вържа в мрежата.

Макс наблюдаваше високия млад мъж в началото на двайсетте с рошаво катинарче и още по-рошава коса — бяло-руса с пурпурни кичури.

— Мили боже! Макс Фалън! Самият Макс Фалън.

— Казах ти — започна Арлис.

— А? Не съм те чул. — Той се втурна към Макс, сграбчи ръката му и започна да я разтърсва нагоре и надолу, сякаш изпомпваше вода от кладенец. — Голям съм ти фен. Миналата година ходих в „Спирит Букс“, когато даваше автографи, въпреки че през повече време чета в електронен вариант. „Под обсада“. Страхотно! Любимата ми е.

Макс се изненада. Беше минало време — прекалено много, каза си той — откакто се приемаше за писател.

— Благодаря.

— Макс Фалън — каза отново Чък. — Това е невероятно.

— А това е Чък — представи го Арлис. — Обитателят на мазето.

— Аз съм. Има ли бира? Студена ли е?

— Фред ги е изстудила — отвърна Джона.

— Супер. — Той извади една и махна капачката. — Значи ти си Макс... извинявай, не слушах внимателно. Луси?

— Лана.

— Макс и Лана. Довели сте почти сто човека, а? Още по-страхотно. — Той отпи бира. — Как е навън?

— Следвахме табелите ви, вашия маршрут, така че пътят беше по-чист, отколкото очаквахме. Тук и там имаше неприятности. Когато можехме, ги избягвахме, справяхме се с тях, когато нямаше друг начин.

— Похитители ли? Големи са гадове. Ще ти видят сметката за една консерва боб.

— Тук и там — повтори Макс.

— Ние се натъкнахме на такива до Болтимор. Изгубихме трима човека. Щяха да са повече, но... — Чък замълча и погледна Джона.

— Всичко е наред. И ние водим Загадъчни, които вдигнаха огнена стена. Тя ги прогони.

— Опожарени мотор и джип — прошепна Лана. — Овъглени останки в джипа. Минахме покрай тях.

— Избягвате, когато можете — рече Джона. — Справяте се с проблема, когато не става по друг начин. Имаме охрана, която е на смени по двайсет и четири часа в денонощието. Харли е бил на северния път, когато сте дошли и сте минали, защото...

— Ние се „прочетохме“ един друг. — Макс чу вратата отново да се отваря, разнесоха се нови гласове и той се успокои, когато чу, че единият е на Уил. — Той разбра, че не сме Похитители и не търсим неприятности.

Уил влезе с мъж, с когото си приличаха. Същата челюст, същите очи. Макс стисна ръката на Уил.

— Откри го, точно както каза.

— Да. Татко, това са Макс и Лана. Те ми помогнаха да дойда тук. Бил Андърсън ги прегърна мечешки.

— Когато, от каквото имате нужда, може да разчитате на мен. Вие ми доведохте момчето.

— С нас или без нас, той щеше да се справи.

— Означава много за мен. — Бил вдигна бутилка вино. — От личната ми изба. — Усмихна се широко и намигна.

Фред затанцува надолу по стълбите.

— Ти си Уил. Уил на Бил. — Тя се втурна към Бил и го прегърна силно. — Много се радвам за вас. Аз съм Фред. — Тя отпусна глава на ръката на Бил и се усмихна на Уил. — Аз помогнах с написването на табелите. С малко от силите на феята.

Уил пое ръката ѝ и я целуна, а тя се разкиска.

— А това сигурно са Лойд и Карла. Аз ще отворя. Кейти идва и тогава всички ще сме тук.

Макс се отпусна в приятелската обстановка. На Лана очевидно ѝ беше приятно — хора, разговори, нямаше притеснения къде ще се озоват на следващия ден, нито на по-следващия.

Прецени, че Лойд е на приблизително същата възраст като Бил, някъде около шейсетте, жилав, подвижен. Карла, набита, с късо подстригана коса, го оглеждаше, както и той нея.

Кейти заслиза по стълбите и побърза да се извини.

— Извинявайте. Неспокойни бебета. Нанесе ли се в съседната къща? — попита тя Уил.

— Всичко е точно. Не че имаше много за нанасяне.

Докато тя се настаняваше до Джона на канапето, Уил седна на подлакътника на стола на Арлис.

— Да намерим време да наваксаме?

— На всяка цена. — Тя сниши глас: — Моите съболезнования за майка ти и сестра ти.

— Благодаря. — Той постави ръка върху нейната. — И за родителите ти, за Тио. Много мъка се събра.

Рейчъл докосна Джона по коляното. Той се размърда, след това сви рамене.

— Добре, ще започна. С Рейчъл и Арлис говорихме тази сутрин, още преди да добавим новите деветдесет и няколко човека и добитък. Оцеляхме и изминахме дълъг път, докато превърнем Нова надежда в свой дом. Знам, че да си осигурим електричество ни е приоритет, както и безопасността. Трябва да се снабдим с нови провизии — най-вече лекарства, а това означава да организираме екипи по претърсване.

Докато говореше, Арлис извади тетрадка и молив.

— Може би е време да си направим кметство — предложи Лойд. — Така ще представяме новите си съседи, ще събираме доброволци.

— Да. Преди да направим така нареченото общо събрание, искам да обсъдим някои неща. Всички вече знаете, че двамата Мърсър са тормозили Брайър снощи, нали така, Арън?

— Разбрах, че ако не си излязъл и не си ги разкарал, нямало да се размине само с гадните им приказки. Хулигани! — добави Карла. — Някои са си просто такива.

— Може би. Днес са се опитали да тормозят момче от групата на Макс.

— И за това чух. — Карла погледна Макс. — Как ги накара да се махнат, след като вече са се били настървили?

— Хулигани и побойници. Някои просто са си такива.

— Трябва да се запитаме какво да направим, ако е нещо повече от просто гаменски прояви. Досега само приказваха, имало е няколко удара. — Джона замълча. — Само че Брайър не би трябвало да се страхува да излезе нощем. Никой не бива да се страхува.

— Почти всички са въоръжени — обади се Карла, — дори хората, които — и пак говоря за двамата Мърсър — не би трябвало.

— Кърт Роув — добави Бил. — Шарън Биймър. Мога да изброя и други.

— Трябва ни план. Трябва ни структура. — Рейчъл отпусна ръка върху коляното на Джона. — Правила, закони.

— След като имате закони, трябва да има и хора, които да следят да се спазват, да има такива, които да съдят и налагат наказанията. — Лойд се намръщи. — Някои ще възразят, че не може да им се казва какво може и какво не може да се прави. Кой пише законите, кой ги налага, кой решава какви ще бъдат последствията, задето са били нарушени?

— Започваме на чисто, нали? — попита Джона. — Може би трябва да започнем по на едро. Със здравия разум.

— И никой да не бъде нараняван — обади се Лана, след това вдигна ръка. — Извинявайте, не исках да прекъсвам. Това е нашето първо правило.

— На мен ми се струва добро — усмихна ѝ се Бил.

— Ще трябва обаче да го пораздробим. Да не се наранява човек, да не се уврежда собственост, да не се нараняват животни. Да се пазят запасите, защото това е важно.

— Може да изтъкнем, че това е за общото добро — продължи да пише Арлис. — Но това пак ни отвежда към налагането на правилата и наказанията.

— Полицейска част — намеси се Джона и погледна Карла.

— Аз бях заместник-шериф в малко градче, така че, да, знам какви са разправиите в малките градчета, познавам динамиката. По-опасно е, когато има повече оръжия, отколкото хора, и когато някои от хората имат така наречените неконвенционални оръжия.

— Колко неприятности сте имали със Загадъчните? — попита Макс.

— Не много. Две деца вдигнаха малко гюрултия — обясни Джона.

— Повечето пробваха способностите си — намеси се Фред.

— Йейл Трезори взриви дърво, Фред — напомни ѝ Чък.

— Знам, но той не искаше и много се уплаши. Той е едва на четиринайсет. Мисля...

— Кажи — подкани я Рейчъл.

— Мисля, че може да създадем нещо като училище или център за обучение на децата или дори на възрастни, за които тези способности са нещо свършено ново.

— „Хогуъртс“ — отвърна Чък и я сръчка в ребрата.

— Нещо такова. Брайър ще бъде много добра. Тя е толкова търпелива.

— Имате ли човек във вашата група, който е подходящ? — обърна се Рейчъл към Макс. — Който би искал да обучава и да контролира децата?

— Да, ние вече започнахме. — Той погледна Арлис и ѝ каза две имена.

— Може да ги събираме в залата на „Американ Лиджън“ — предложи Фред. — На една пресечка е от главната улица и децата могат да ходят пеша. Ще поговоря с Брайър и ако тя се съгласи, и Арън ще се съгласи. Тъкмо ще има извинение да бъде с нея.

— Добра идея. — Джона отново се обърна към Макс. — Хората, които спомена, ще помогнат ли за организацията?

— Ще говоря с тях.

— Супер. Карла, ти ще поемеш ли полицията?

— Готова съм, Джона, но хората ще приемат ли такава власт? Никога не съм била на ръководна длъжност, така че няма да успея сама.

Въпреки че първоначалната му идея беше да помоли Бил, Джона премисли.

— Надявах се Макс да приеме.

Макс изви вежди.

— Защо?

— Защото умееш да ръководиш — изтъкна Джона. — А за да се получи, трябва всички да бъдат представени. Ти имаш двама полицаи в групата. Ще бъде добре.

Макс поклати глава.

— Майк Рознър става. Той е ченге от голям град, има десетгодишен опит. Стабилен човек. Другият е Брад Фиц, той също има опит, но е луда глава. Освен това е изпълнен с горчивина. Комбинацията не е добра.

— Добре, а ти би ли се заел?

Преди Макс да успее да отговори, Лана го докосна по ръката.

— Доведе ни живи и здрави дотук. Помагаше на хората да опазят здравия си разум. Всички, почти сто човека, които дойдоха с нас, го знаят и разчитат на теб. Ако ти станеш част от тази структура, те също ще се чувстват част от нея.

— Искаш ли да приема?

— Според мен... ти е писано да го направиш.

— Добре. — Той пое ръката ѝ. — Добре, ще опитам. Но трябва да изберете друг от вашите хора, също Загадъчен. Така ще има баланс.

— Даяна Симънс — обади се Арлис, без да вдига глава от бележника. — Тя мисли бързо, здравомислещ човек е.

— И не търпи глупости — добави Кейти.

— Съгласен съм, Даян и Карла са разумни жени — започна Лойд. — А първите ни впечатления са, че и Макс е същият. Но да определим законите и да накараме общността като цяло да ги приема, да накараме всички да приемат хората, които изброихме, е нещо друго.

— Надявах се ти да се заемеш със законите — отвърна Джона. — Ти си умен, справедлив човек, никой не може да каже друго. Хората те уважават, Лойд, така че, ако ти ги напишеш — може и да не е справедливо, но това е най-добрият начин — ще бъде свършен факт, повечето хора ще ги приемат.

— Ами онези, които не ги приемат?

— Те ще бъдат малцинство.

Лойд потри врата си и стисна носа.

— Нека помисля малко. Какво обаче ще правим с нарушителите? Ще ги заключим в гардероб ли?

— Заключената врата няма да спре маговете нарушители — изтъкна Макс. — Двамата с Лана имаме различен метод.

— Наричаме го „време за тишина“ — разсмя се Лана. — От една страна ги караме да се чувстват като глупаци и това като цяло е давало резултат при онези, които са се опитвали да се налагат, да се бият... и при магически своеволия. Спазвахме правилото при всички. Определен период време за тишина.

— Вътре в кръга за определено време — обясни Макс. — Никакво общуване. Време да се охладят, време да премислят, че са се държали като глупаци. Получаваше се доста добре.

— Аз прекарах десет минути вътре — призна Уил. — В началото на запознанството ни. Унизително е и се чувстваш напълно изолиран. Първата минута, докато бях вътре, единственото ми желание беше да изляза и да наричам Макс. Девет минути по-късно имах различен поглед върху нещата.

Усмивката, която Макс му отправи, разкри приятелските им взаимоотношения.

— Ти се учиш бързо.

— Нека помисля — настоя Лойд. — Ще се опитам да представя всичко достъпно и да обмисля добре подхода.

— Става. — Джона отново се обърна към Макс. — Междувременно, се надявахме утре да поработиш с екипа, който се

занимава с електричеството. И да ни дадеш хора за разузнаване и търсене на провизии.

— Добре. Не съм сигурен, че ще успея да се справя с тока, когато става въпрос за цял град, но да видим как ще се получи. За разузнаването най-добра работа ще ви свършат Флин и Лупа.

— Момчето от днес — досети се Рейчъл. — Лупа ли?

— Неговият вълк.

— За истински вълк ли говориш?

— Точно така. Елф и вълкът му, които са пазили село с почти трийсет човека повече от два месеца. Бих изпратил Еди и Джо, кучето му, с тях.

— Истинско куче ли е?

— Най-обикновено куче и много добър човек. За претърсването бих се спрял на По и Ким. Еди, По и Ким се настаниха в апартаментите към нашата къща — обясни Лана. — Те са с нас от най-отдавна. Няма магически сили, но са умни и уравновесени.

— Изпратете и един маг с тях — предложи Бил. — Там уменията му ще им свършат добра работа.

— Става ли Арън? — обърна се Рейчъл към Джона. — И ти трябва да отидеш. Медик, в случай че се появят неприятности, освен това знаеш какви лекарства са ни нужни.

Джона мислеше за същото, затова само кимна.

— Можеш ли да приготвиш хората си, Макс? За рано сутринта?

— Мога.

— Мисля... — Фред огледа стаята. — Според мен, не трябва да са хората на Макс. Ако сме заедно, значи сме заедно. Всички са нашите хора.

— Фред, както винаги, е права. — Арлис затвори бележника. — А ние отхвърлихме доста задачи като за първо събрание на градския съвет на Нова надежда.

Когато Лана целуна Макс за довиждане рано на следващата сутрин, всичко ѝ се стори почти нормално. Мъжът ѝ тръгваше на работа, нейните задачи бяха ясни и подредени.

— Късмет. Може би щеше да е по-добре, ако дойда с теб. — Тя пое ръката му, преплете пръсти с неговите.

— Да видим как ще тръгне. Трябва да бъдем оптимисти. На всяка цена да угасиш всичко. Няма смисъл да пускаме електричеството, ако накрая взривим къщите.

— Правилно. Ще го направя. След това ще отида да поработя в общинската градина, за да мога в замяна да поискам някои билки за вкъщи.

— Никаква тежка работа. — Той постави ръка върху корема й. — Носиш безценен товар.

— Рейчъл каза, че разумни упражнения ще се отразят добре и на мен, и на бебето, затова ще бъда разумна. След това ще отида да проверя хранителните запаси. Арлис каза, че в „Американ Лиджън“, където ще бъде тренировъчният център за деца, има голяма кухня. Ще правя хляб и основни неща.

Той се наведе и я целуна по главата.

— Щастлива си, нали?

— Да. Ами ти? Шериф?

Макс поклати глава през смях и се отдръпна.

— Май ще прехвърлим тази работа на Майк. — От мястото на верандата, той погледна улицата и сградите. — Странни времена настанаха, Лана.

— Ще започнеш да пишеш отново. Ще пишеш за тези странни времена. Хората имат нужда от истории, Макс, и от онези, които могат да им ги разкажат. Затова ще ти направя кабинет.

— Денят ти се очертава доста натоварен, много повече от моя.

Вратата в далечния край на верандата се отвори. Джо изскочи навън, за да поздрави Макс и Лана. Еди се показа след него.

— Как сте, съседи?

— Готови ли сте?

Еди потупа раницата си и нагласи пушката на рамо.

— Да. По и Ким идват. Ето ги.

Лана почеса отново Джо, тъкмо когато По и Ким излизаха. Ето че от трагедията се получи нещо хубаво. Бяха се намерили и изглежда си пасваха добре.

— Имате ли нужда от нещо за апартаментите? — попита ги тя. — Бил Андърсън каза, че ще помогне.

— Ние с Джо сме си добре.

— Решихме да поживеем така на първо време. — Ким погледна По. — Ако това се превърне в дом, тогава ще мина стените една ръка. Има ужасно грозни тапети, които ще трябва да изчезнат.

— Спор няма. Искаме първо да се поогледаме — добави По. — Засега нямаме оплаквания. Кой е този Арън, с когото ще излизаме? Запознахме се с Джона. Те знаят ли си работата, Макс?

— Джона знае какво прави и тъй като той предложи Арън, значи и двамата са свестни.

Видяха Джона да се приближава по улицата с друг мъж. Беше по-млад, по-слаб, движеше се като танцьор, помисли си Макс.

— Ще се запознаете. Да се върнете живи и здрави.

— Малко кучешки кокали ще ни дойдат добре — обади се Еди.

— Ще видим какво може да се направи. Нещо друго да искате? — попита Ким.

— Ако случайно попаднете на свестни кухненски ножове.

— Като онези, които ползваше в планината ли?

— Нещо подобно ще бъде страхотно. Всъщност, всякакви прилични кухненски пособия.

— Ще действаме по въпроса. — По побутна Ким по ръката. — Да вървим на пазар.

— Отиваме да подберем Флин и... Я, че той е тук. Никога не се знае кога този пич ще се появи.

Флин бе застанал напълно неподвижен по средата на улицата заедно с Лупа. Джо изляя щастливо и хукна, за да се сборичка с вълка.

— Готови за рокендрол? — провикна се Еди.

Флин кимна, след това се усмихна.

— Аз ще карам.

— По дяволите. — Еди си свали бейзболната шапка и се почеса по гъстата коса, след това отново сложи шапката. — Ще се върнем, ако не ни забие в някое дърво. Елфите хич не могат да шофират — добави той, преди да тръгне.

— Това трябва да е моята група.

— Късмет. — Лана вдигна лице за още една целувка. — Да се върнете живи и здрави.

— Не прекалявай — предупреди я той.

Тя видя как трите групи се смесват, след това отиват на паркинга зад училището.

Каза си, че не трябва да се притеснява. Притесненията не помагаха. А и Макс ги беше довел тук. Бяха минали през бури, грабители, залети пътища. Той ги беше водил, каза си тя, защото някой трябваше да води. Защото, един по един, онези, които се бяха присъединили към тях, разчитаха на него, доверяваха му се.

И беше направил всичко това, докато скърбеше за брат си, полудял от нахлулата у него мощ.

Да, щеше да му направи кабинет, реши тя, докато изключваше всички щепсели от контактите. И двамата трябваше поне отчасти да се върнат към хората, които бяха преди. Той бе станал лидер, мъж с власт, заради обстоятелствата. Маг, чиито сили бяха нараствали с всеки изминат километър.

Освен това беше писател. Той можеше да пише за случилото се в света, за да го прочетат онези, които бяха останали, а другите да научат как да построят света отново, въпреки че имаше и такива, които се опитваха да сринат всичко.

Той трябваше да пише, да отдели време за себе си. А това щеше да му помогне с болката, която носеше.

По същия начин и тя трябваше да заеме мястото си в странната нова действителност. Трябваше да създаде дом за детето им, да си намери работа — не просто каквато и да е работа, а такава, която задоволяваше нуждите ѝ.

Затова щеше да организира кухня. Щеше да готви. В това бе най-добра.

Той я попита дали е щастлива и тя наистина беше. Беше щастлива, че има шанс да намери своето място, място за него и за бебето им. Дори част от нея да се питаше дали Ню Йорк ще ѝ липсва винаги, както и животът, който познаваше, тя разбираше, че трябва да го загърби.

Сега вече онзи живот беше просто една приказка.

[1] Американска компания за интернет услуги. — Б.пр. ↑

20.

Джона криволичеше между изоставени автомобили.

— Минахме покрай къщи — посочи Ким. — В изоставените къщи почти винаги се намира нещо полезно.

— Може да ги обиколим на връщане. Лекарствата са приоритет. След няколко преки има болница. Взехме каквото можахме преди шест седмици. Трябват ни още.

По огледа пътя, пръснатите наоколо къщи.

— Ще имаме повече място в този камион, но ако се натъкнем на неприятности, няма да ни спаси.

Джона бе премислил този въпрос, преди да реши да вземат големия камион.

— Трябва да избягваме неприятностите. Отпред, на разклона, има бензиностанция. Може да напълним резервоара и четиридесетлитровите туби, които носим. На връщане.

Ким се отпусна назад на седалката и посочи напред.

— Това мол ли е?

— Да, нещо като аутлет.

— Може да има полезни неща. Били ли сте вече в него?

Този път Арън се обърна леко.

— Пробвахме преди няколко седмици. Друга група го бяха завзели. Не бяха приятелски настроени.

— Скоро ще разберете, че Арън има склонност да... омаловажава нещата — каза Джона. — Започнаха да стрелят по нас още преди да влезем на паркинга. Колко бяха? Към двайсетина човека.

Арън размърда рамене.

— Там някъде. Нямаха никаква стратегия, но компенсираха с огнева мощ. Ако бяха изчакали да влезем на паркинга, щяха да ни избият.

— Струва си обаче да пробваме отново. Двайсет човека едва ли са успели да го опоскат — изтъкна По. — А може да са продължили. Защо да живееш в мол, след като има къщи.

Джона стрелна Арън с поглед.

— Арън спомена същото няколко пъти. След болницата ще се отбием.

Докато групата на Джона пътуваше към болницата, Еди гледаше през прозореца на пикапа за разузнаване.

— Би трябвало да има повече хора. Да, знам, че съм го казвал и преди, но повече, трябва да има повече хора. Докъде стигнахме?

— Двайсет километра. Не сме далече.

— Може би още петнайсет, след това да кривнем по страничните пътища. Може да открием друго селище като нашето, да научим нещо от онези, които са дошли на юг.

Преди Еди да довърши изречението, Флин зави рязко надясно и пое по тесен път, който веднага направи остър десен завой.

— Господи, Флин! Казах...

— Двигатели. — Той отби от пътя и спря, където завоят и дърветата не позволяваха да се види нищо откъм главния път. — Чакай.

Флин хукна към върха на близкото хълмче, а след това — макар да го бе виждал много пъти, Еди зяпна, когато Флин просто се сля с дърветата.

Може да се каже, че... се превърна в дърво, помисли си той. Опасна работа, страхотно елфско изпълнение.

Потръпваше всеки път, когато го видеше.

— Чакайте, момчета. Мирно! — нареди Еди на Лупа и Джо, докато слизаше от автомобила, за да приклепне с пушката.

Сега вече чу двигателите и реши, че са мотори. Долови дълбокия им силен рев. Бяха много и се движеха бързо. До дървото, вътре в скапаното дърво, Флин сигурно виждаше добре пътя.

Еди се надяваше да не се налага да използва пушката, не му беше никак приятно. Беше застрелял човек — огромен, як Похитител — по време на нападение над групата им на юг от Чарлстън, Западна Вирджиния.

Никога нямаше да забрави онзи момент. Не искаше същото да се повтори.

Само че...

Тътенът се усили, профуча, после започна да заглъхва. Еди изпусна неуверено дъх и се изправи.

Флин се измъкна от дървото.

— Похитители.

— Сигурен ли си?

— Пет мотора — трима с жени отзад. Един камион с четирима, двама на легло. Каравана. Видях само двама в нея. Череп и кръстосани кости отстрани. Един гол мъж беше вързан на покрива на караваната. Мъртъв.

— Господи. Тъкмо когато решиш, че светът не може да стане поткачен. Страхотен слух, пич.

Елфски слух, помисли си Еди, което означаваше, че днес няма да се налага да убива никого.

— Насочват се настрани от Нова надежда, така че и това е нещо. — Еди погледна облекчено към автомобила. — Да останем на този път, а? Няма смисъл да рискуваме те да обърнат. Няма смисъл да се разправяме с толкова много.

— Първо ще повървим.

— Защо?

— И те чуват двигателите. А някои от тези растения? — Флин посочи малка горичка. — Дивите цветя и растения могат да са ни от полза. Може да изкопаем няколко.

— Би трябвало да разузнаваме, не да градинарстваме. — Еди обаче даде сигнал на кучетата и те изскочиха от автомобила, докато Флин вървеше към дърветата. — Трябва да има къщи отзад — продължи той, когато Флин се наведе, за да изкопае растение с ножа си. — Не сме тръгнали за провизии, но не пречи да погледнем. Може някой да се е окопал там. Не е вярно, че навсякъде е пусто.

Лупа изръмжа тихо и предупредително. Флин веднага се изправи и се олюля назад, когато едно момиче се измъкна от дърво и размаха нож.

Еди вдигна пушката, но веднага я свали.

— А, не, няма да стане. Няма да застрелям хлапе.

— Достатъчно голяма е, за да ме разпори — сопна се Флин.

Лупа разреши проблема като скочи и събори момичето.

Флин бързо изтръгна ножа от ръката ѝ преди тя да го забие в Лупа.

— Той няма да те нарани. Ние няма да те нараним.

Тя погледна злобно Флин със златистокафявите си очи.

— Не ме докосвай. Ако ме докоснеш, аз ще те нараня.

— Никой няма да докосва никого. — Еди метна пушката на рамо и вдигна ръце. — Всичко е наред, разбра ли?

Джо се наведе над нея, близна я по лицето. Устните ѝ затрепераха, тя затвори очи.

Флин прибра ножа в канията, после сложи и нейния на колана си. Приклегна и постави ръка на главата на Лупа.

Заговори безмълвно на момичето.

„Аз съм като теб.“

Тя отвори очи.

„Лъжи, само лъжи.“

„Не, като теб съм. Казвам се Флин. Еди не е като нас, но е с нас. Не сме като онези, които минаха по пътя.“

— Хайде, Флин, накарай Лупа да се дръпне. Пусни хлапето.

— Разговаряме.

— Така ли... А, добре, супер.

„Не е нужно да бягаш. Ако обаче искаш да го направиш, няма да те преследваме. Носим храна в раниците. Може да я вземеш.“

— Гладна ли е? Струва ми се много кльоцава. — Кльоцава, мръсна и много ядосана, поне така му се стори на Еди. — Искаш ли да похапнеш, хлапе?

Флин се усмихна.

— Виждаш ли? Той е с нас. Тя е жадна — продължи той, свали раницата и извади бутилка вода от страничен джоб. — Всичко е наред, Лупа.

Вълкът отстъпи и седна.

— Не ме докосвай.

Без да каже и дума, Флин остави водата до нея, изправи се и се дръпна.

— Виж, струва ми се, че е на около дванайсет, не може да я оставим тук сама.

— На четиринайсет е — отвърна Флин, прочел мислите ѝ.

— Все едно. Не е безопасно, човече.

— Няма нужда да оставаш сама — продължи Флин, след като тя грабна водата и започна да пие. — Освен ако не предпочиташ да си

сама. Ние сме много, добри хора.

— Има и момичета — отбеляза Еди. — Не сме само момчета, да знаеш. Трябва да дойдеш с нас.

— Не ви познавам.

— Да, непознатите носят опасности, въпреки това. Ако останеш тук сама, няма да си в безопасност.

— Няма да те нараним. Сама ще го разбереш, ако погледнеш внимателно.

Тя погледна Флин, докато отпиваше отново.

— Не знам как. Не знам защо чувам гласа ти в главата си.

— Или защо се превръщаш в дърво, в скала. — Той ѝ се усмихна отново. — Просто сме такива. Мога да ти помогна да научиш повече. Няма да те насилваме да дойдеш с нас, но би трябвало.

— Може да си се изгубила — подхвърли Еди. — Ако си имаш твои хора, може да ти помогнем да ги откриеш.

— Мъртви са. Всички са мъртви.

Флин взе ножа ѝ и го остави на земята.

— Живите трябва да живеят. Ще обиколим близките къщи, да видим дали няма останали хора и дали някой не се нуждае от помощ. Ако няма никой, ще вземем провизии, стига да има. Ела с нас. Има и други като нас там, където живеем сега. И други като Еди.

Тя грабна ножа и скочи. Косата ѝ, почти същият цвят като на Флин, почти същият цвят като кората на дърво, висеше на сплъстени кичури. Очите ѝ, бледозелени като младо листенце, издаваха враждебност, не толкова страх.

— И мога ли да си тръгна, когато реша?

— Да. — Флин се обърна и тръгна. Въпреки че се чувстваше нервен, тъй като зад гърба му имаше момиче с нож, Еди тръгна редом с него.

— Кучето има ли си име? — попита тя.

— Казва се Джо. Страхотно куче — подчерта Еди. — И Лупа е добро куче, за вълк.

Флин дори не се обърна.

— Ти как се казваш?

Когато неуверено докосна главата на Джо, кучето ѝ отправи щастлива усмивка с много зъби. Устните ѝ се разкривиха, тя почти се усмихна, за пръв път от седмици.

— Стар. Аз съм Стар.

Натовариха камиона през задния вход на болницата, който не се виждаше от пътя. Ким пазеше сградата отпред.

След последното им идване някой друг беше минавал. Очевидно се бе интересувал повече от опиати и морфин, отколкото от конци за рани и превързочни материали, от антибиотици. Джона взе апарат за ЕКГ, ехограф за бременни, а когато си спомни раждането на близнаците, взе всичко, което може, от неонатологията. По изкара още неща на една носилка, а Арън го последва с още, включително автоклав.

Както и преди, Джона не обърна внимание на сухите пръски кръв по стените и вратите. Този път поне нямаше тела, които да изнася и да слага на купчина, за да ги изгори.

Само че за миризмата на смърт щеше да е нужно много време, за да се махне.

— Добри попадения — реши Джона, след като натовариха камиона. — По, ти можеш ли да караш това чудо?

— Разбира се.

— Арън, да се опитаме да вземем линейката. Няма да е лошо да имаме, освен това в нея ще натоварим останалото.

По заобиколи отпред.

— Ще се опитат да вземат линейката.

— Умно. — Ким скочи вътре.

— Да. Вече се чувствам по-добре с тях.

— Макс им има доверие, а това говори много. Искам да отида в онзи мол, По. Възможността не е за изпускане. Колко място има отзад?

— Достатъчно, особено ако успеят... Ето ги. Браво. — Той се усмихна на Ким и подкара след линейката.

Макс беше застанал сред стая, пълна с компютри, прекъсвачи и монитори, докато мъжът и жената с него, въоръжени с фенерчета, говореха за мрежи, разпределителни кутии, амperi, трансформатори, подземни кабели.

Той ги разбираше по-малко, отколкото те него. А през повечето време никак. Те имаха инструменти, очевидно знаеха как да ги използват, и не му обръщаха никакво внимание.

Чък, в новото си мазе, седеше и си мърмореше сам, докато провеждаше операция над вътрешностите на компютър. Доколкото Макс можа да разбере, той искаше да включи компютъра на батерия, колкото да успее да хакне системата.

Всичко беше изпържено, скапано, размазано. Токов удар беше преминал като вълна и беше съсипал електричеството не само в централата, ами и в мрежата, беше изгорил всички трансформатори.

Макс не разбираше нищо от ватове, ампери и стари кабели, но знаеше нещичко за тока. Как токът може да се използва, за да даде искра.

Той не обърна внимание на приказките за връщане към началото на системата, заваряване на нещо, изолиране на друго и заоглежда таблото пред себе си.

Протегна ръка и си представи как прелива мощ. Щракваш ключа и лампата светва. Твърде много, прекалено, осъзна той и овладя енергията. Една стъпка, една свещ в мрака.

Поколеба се за секунда, след това за още една. Ами ако този прилив на сили съсипеше прогреса и технологията, която те бяха успели да възстановят досега? Като знаеше как да запали лампа, не означаваше, че знае как точно работи светлината.

Знаеше как да запали двигател, не как да построи, но също така знаеше кое ще го възроди за живот.

Вяра, помисли си той. Вярвай. Приеми. Отвори се.

Мониторът, срещу който беше застанал, примигна.

Разговорът продължи. Макс докосна Чък по рамото и посочи монитора.

— С това можеш ли да работиш?

— Какво? Я! Леле, майко.

Чък прекара стола на колелца до плота. Пръстите му се стрелнаха към клавиатурата, спряха на сантиметри.

— Леле, за пръв път през живота си съм нервен до техника. Дръжте си шапките да не паднат, момчета. И момичета.

Дрейк Манинг перна Чък по рамото.

— Как успя?

— Не съм. — Чък вдигна ръка, колкото да посочи с палец Макс.

— Ти да не би да го призова?

— Може и така да се каже.

— Мама му стара. — Манинг — дупките на колана му показваха колко много килограми е свалил, а бейзболна шапка на „Филис“ беше скрила посивялата му коса — се засмя. — Колко време ще издържи, господин Маг?

— Не знам. За пръв ден съм на работа.

— Влязох, влязох. — Чък барабанеше по клавиатурата. — Само така, бебче, не съм изгубил уменията си.

— Можеш ли да пуснеш тока тук? — попита Манинг.

— Мечките серат ли в гората? Дай ми минутка. Господи, как ми липсваше това. Липсваше ми адски много.

— Това. — Манинг се наведе над рамото на Чък и докосна монитора. — Само това. Ако върнем всичко онлайн, ще взривим системата. Само тази станция. Всичко друго е затворено. Изкарай я онлайн и ще я тестваме. Крачка по крачка.

— И готово. Може би.

Манинг въздъхна.

— Пробвай лампата, Уонда. Само лампата.

Когато щракна и лампите светнаха, Чък вирна юмрук във въздуха. Манинг притисна пръсти към очите си, след това отпусна ръце и погледна Макс.

— В края на първия ти работен ден ние ще черпим с бира.

Обърна се и срещна погледа на усмихнатата Уонда.

— Добре, банда, да пуснем осветлението.

На паркинга на мола автомобилите бяха преобърнати също като костенурки със смазани коруби.

Врани, лешояди, плъхове кълвяха и гризяха трупове на кучета, котки, сърни. Вонеше на разложено и мръсотия. И тялото на нещо, което навремето е било човек.

На врата имаше надпис:

Загадъчна мръснице, връщай се в ада

Докато обикаляха, не видя други признаци на живот освен хищни птици и добре охранени плъхове. Помисли си, че трябва да изпратят отряд доброволци, които да изгорят или заровят мъртвите, да почистят боклука и да се отърват от купищата фекалии.

Спря на входа, пред разбитите стъклени врати и се запита каква е причината някои представители на човешката раса да са толкова гадни и противни.

Тъкмо слизаше, когато По спря до него.

— Отдавна вече ги няма. — Ким слезе с каменно лице. — Телата трябва да са поне на две или три седмици.

— Може да се върнат — изтъкна По.

— Защо? Светът е голям и празен. Има предостатъчно други места, които да осерат и съсипят. Ще ми се да не бяхме идвали.

Когато гласът ѝ пресекна, По я прегърна. Тя стегна рамене.

— Да, но дойдохме. Да вземем каквото можем.

— Мъртвите заслужават по-добро отношение.

Джона кимна на Арън.

— Ще има по-добро. Ще се върнем веднага щом можем и ще се справим.

Замисли се за провисналото тяло. Щяха да срежат въжетото, преди да си тръгнат. Засега можеха да направят само това, а по-късно щяха да се върнат да ги погребат.

— Първо да се погрижим за живите.

Лана последва съвета на Фред и пресади някои от билките в саксии. Остави ги на слънце до вратата на кухнята. Знаеше, че като ги вижда, помирисва и откъсва, това ще ѝ достави истинско удоволствие.

Занимаваше се с градинарство за пръв път в живота. Помогна да окопаят и почистят от плевели картофите и боба, научи се как да слага колчета на доматиите. Беше видяла планини от картофи, ластуните на различни видове тиква, патладжани, растящите стебла царевица.

Докато работеше, чуваше как децата си играят.

Разгледа помещението, което щеше да бъде общинска кухня. Беше страхотно, че имаше планове.

Реши да ги обмисли, докато седеше на верандата с чаша чай. Разсеяно постави ръка на корема, бебето ритна, а след това вдигна

поглед и видя Арлис.

— Разбрах, че си била заета.

— Прекарах прекрасен ден. Имаш ли минутка? За слънчев чай.

— Чудесно.

— Ще ти донеса чаша.

Още по-хубаво беше, помисли си Лана, докато влизаше вътре, че има гостенка, че може да поседи и да си поговорят, без да се тревожи каква опасност дебне на пътя.

— Няма лед, но го изстудих. — Лана размърда пръсти, когато предложи чашата на Арлис.

— Благодаря. Някакви желания? — Тя докосна тефтера на Лана.

— Две. Проекта за общинска кухня. Ти познаваш ли Дейв Дейли?

— Разбира се. Едър мъж, смее се гръмко.

— Бил е готвач и е съгласен с проекта. Има хора, които са опитни в дресинга. Много ми се иска да направим помещение за опушване на месо — за шунка, бекон и други. Дори намерих книга в библиотеката как се прави.

Впечатлена и заинтригувана, Арлис наблюдаваше Лана над ръба на чашата.

— Доста работа си свършила. Аз прекарах известно време с Лойд, работихме над дневния ред на общото събрание.

— Притесняваш ли се за събранието?

— Ще има възражения, хора, на които не им е приятно да им се казва какво да правят, какво може и не може. Но това ни трябва и то преди да се случи нещо, а нямаме солидна основа, на която да се опрем. Написах статия за толерантността срещу ограниченото мислене, срещу остарелите страхове. Не всички я харесаха.

— Тази сутрин работих в градината. Почти всички бяха приятелски настроени и ми помагаха. Двама обаче се държаха на разстояние. И от Фред. Как е възможно някой да погледне Фред и да види нещо различно от светлина и радост. Просто не мога да си го обясня.

— Тя беше първото ми преживяване с магическото. Може би затова ми беше по-лесно, отколкото на други. За някои първото преживяване е било страшно, дори смъртоносно. Тъмните Загадъчни.

Трудно е да ги убедиш да приемат онези, които имат способности, че няма да ги използват, за да ги наранят.

Не, помисли си Лана, не всички магически създания бяха изтъкани от светлина.

— Братът на Макс. Собственият му брат. Той се обърна на другата страна. Заедно с жената, с която беше. Според мен тя беше много черна и го преобрази и него. Те убиха един от нашата група. Безобидно момче. Щяха да се опитат да ни избият всички, най-вече... — Тя прокара ръка по корема си. — Макс трябваше да направи избор и той избра светлината. Предпочете правилното, въпреки че означаваше да унищожи собствения си брат. Обичаше Ерик, но избра светлината.

— Сигурно е било ужасно за него.

— И все още е така. Не съм виждала такива сили. Неимоверни, черни. — Случилото се все още се явяваше в кошмарите на Лана. — Те се опияняват от тази мощ, зареждат се от нея.

— Двете с Фред видяхме такова нещо в тунелите, на излизане от Ню Йорк. — Спомни си... нещото, което летеше през тунела. — Огромно и черно.

— Значи знаеш. Не е трудно да разбереш защо човек, който се е сблъсквал с подобно нещо, се страхува.

Лана обърна глава, след това стана, когато видя пикапа.

— Това са Еди и Флин.

Арлис също се изправи.

— С тях има някой.

Щом ги забеляза, Флин спря пред къщата.

— Това са добри хора — каза той на Стар.

— Не ги познавам.

— Няма и да ги опознаеш, ако стоиш в автомобила.

Тя слезе с нежелание, докато жените приближаваха. Лупа и Джо скочиха.

— Това е Стар. Не обича да я докосват.

Скъсана риза, разпрани дънки и тънка като вейка, забеляза Лана. Сплъстена коса. Подозрителни очи.

— Аз съм Лана. Това е Арлис.

Стар отпусна рамене, докато другите приближаваха или се спираха, за да я погледнат.

— Аз пристигнах вчера — продължи Лана. — Знам, че отначало е малко страшно, но...

— Не се страхувам и не се налага да оставам.

Фред дотича. На рижавите ѝ къдрици бяха кацнали очила, обсипани с пъстроцветни камъчета.

— Видях автомобила. Здравсти!

— Това е Фред. — Арлис хвана ръката на Фред и я задържа. — Стар не обича да я докосват.

— О! — По лицето на Фред се изписа съчувствие. — Странно е, нали? Всички те гледат и си задават въпроси. Но мястото е хубаво. Искаш ли да дойдеш с мен? Двете с Арлис живеем ето там. Можеш да влезеш и да се поизмиеш малко.

— Не се налага да оставам.

— Дори да решиш да си ходиш, можеш първо да се преоблечеш в чисти дрехи и да похапнеш. След това ще решиш. — Фред отстъпи назад и ѝ даде знак. — Ела.

Стар направи крачка напред, след това още една. Накрая последва Фред по тротоара.

— Пълна със светлина — заяви Лана.

— Добре че я взе със себе си — изви очи Еди. — Не че ще забие ножа си между ребрата ми, но на връщане ми беше много неспокойно. Тръпки ме побиваха.

— Тя няма да нарани Фред. Страхува се и самата тя е наранена. — Флин сложи ръка на сърцето си.

— Да, замахна към теб, но си прав. Открихме я на двайсет и пет километра на север. Флин каза, че била като него.

— Тя се страхува и от Похитителите, бяха се отправили на юг. Те не ни видяха. Открихме единствено Стар. Имаше мъртви, но на живи не попаднахме. Донесохме малко провизии, но решихме, че трябва да я доведем. Утре пак можем да излезем.

— Не знам дали това е... — Лана замълча и замахна с ръка. До вратата на къщата от другата страна на улицата светна лампа.

— Мили боже! Сега вече ще има топла храна, топъл душ и мама му стара, това е върхът! — Еди прегърна Флин през раменете. — Пич! Нека бъде светлина, мамка му!

В кухнята на къщата, която делеше с Арлис, Фред извади пакет картофен чипс и кен кола.

— Би трябвало да се храним здравословно, но това е бързо и това ми се яде. Аз съм фея — заяви приятелски тя и взе пакет чипс и за себе си. — Ти обаче си като Флин, нали? Все по-добре познавам.

Стар погледна подозрително чипса. И с копнеж.

— Не знам какво съм.

— Нищо. Аз направо изперках, когато ги видях. — Тя извади крилете си и затрепка с тях, докато хрупкаше чипс. — Срецнахме хора, които искаха да ни наранят двете с Арлис. Но намерихме други хора, добри хора. Сега сме тук.

Фред посегна и отвори чипса на Стар, а след това и кена кола.

Стар предпазливо си взе кръгче чипс. Отхапа от него, а после го натъпка целия в устата и загреба още.

Накрая се разплака, а по бузите ѝ се затъркаляха едри, тихи сълзи.

— Няма да те докосна. — Очите на Фред се насълзиха. — Представи си, че те прегръщам. Съжалявам за онова, което ти се е случило. Ще ми се лошите неща да не се случват.

— Всичко е лошо.

— Въсъщност, не е. Но може да ти се стори, че е така.

— Онова уби баща ми, братчето ми, онова, лошото. Гибелта.

— Прегръщам те отново. Ами майка ти?

— Те я убиха. Онези, които ни преследваха.

Фред потръпна.

— Похитители?

Стар поклати глава.

— Не тези. Други. Опитахме се да избягаме, но те ни хванаха. Изнасилиха ни, много пъти. И се смееха. Ние сме Загадъчни и те могат да правят с нас каквото пожелаят.

Крилете на Фред се отпуснаха, блясъкът им се скри.

— Ще седна до теб. Няма да те докосвам, но трябва да седна.

— И ни нараниха. — Думите се изливаха от устата на Стар, изпълнени с горчивина, остри. — Не спряха да ни нараняват. Мама каза да бягам, да вляза в дървото. Да остана там, докато не е безопасно. Да не излизам, каквото ще да става.

Стар избърса лицето си и размаза мръсотията със сълзите.

— Мама пицеше и се бореше, опита се да избяга — далече, за да оставят мен и да наранят нея. И през всичкото време крещеше в главата ми: „Бягай!“. Затова избягах и не спрях. Когато чух, че идват след мен, влязох в едно дърво. Чух я да пици, но не излязох. Не излязох и след като те се магнаха. Те я убиха. Обесиха я на едно дърво.

— О, Стар, много ми е мъчно. Толкова съжалявам. Майка ти те е обичала. Искала е да си в безопасност.

— Убиха я, защото избягах.

— Не. — Фред стана, взе хартиена салфетка и я скъса на две, по половинка за всяка. — Щели са да ви убият и двете и тя го е знаела. Обичала те е и се е уверила, че няма да те убият.

— Тогава нямах нож, затова не успях да се кача на дървото и да отрежа въжетото. После намерих и се върнах. Опитах се да ги открия, за да ги убия, така и не успях.

— Майка ти е била смела жена и изпълнена с обич като всяка друга майка. Тя ще се радва, че сега си тук с нас. Можеш да останеш при нас с Арлис, ако искаш. Имаме място.

Когато Стар поклати глава, Фред се опита да измисли най-доброто решение.

— Може би засега предпочиташ самостоятелно жилище. Имаме апартаменти. Ще бъдеш и с нас, и сама. Мога да ти покажа един и да ти донеса дрехи и храна. Ще се измиеш, ще хапнеш истинска храна, може да си починеш малко.

— И мога ли да си тръгна, когато искам?

— Разбира се, но предпочитам да не го правиш. Нова надежда е хубаво място за... — Тя замълча и погледна към лампата на тавана. — Ти ли го правиш?

— Нищо не правя.

— Има ток. Ако не си ти... Мили боже, май са оправили електричеството. — Фред избърса сълзите си и се усмихна. — Значи ти си нашата щастлива звезда. Денят, в който дойде, дойде и токът.

Когато Макс и екипът минаваха през града, всички ги приветстваха. Хората излизаха и се тълпяха около автомобила.

Макс видя Лана засмяна да тича към него.

Прегърна я, когато тя се хвърли напред.

— Ти успя.

— Дадох им искра. Те свършиха останалото.

Тя притисна устни към ухото му.

— Ще вземем горещ душ. Заедно.

— Най-добрата възможна награда.

Някой го шляпна по гърба, друг тикна бутилка бира в ръката му.

Еди извади хармониката си. Една жена седна на тротоара с банджо в ръка. Когато Джона пристигна, хората танцуваха на улицата.

— Има ток — каза той като молитва. — Пуснали са тока. Давай, Арън, намери Брайър и я прегърни. Ще разтоварваме по-късно.

— Добре. — Арън отвори вратата и погледна назад. — Не пренасяй всичко сам.

Джона вкара линейката на паркинга на училището. Слезе и се обърна към По и Ким.

— Вървете да празнувате. Ще има предостатъчно доброволци, които да помогнат с разтоварването.

Усмивката му угасна веднага щом те се смесиха с тълпата. Не можеше дори да мине сред хората, за да се прибере у дома и да се затвори. Затова мина през страничния вход на училището. Седна зад бюрото и отпусна ръце.

Не чу кога се отвори вратата, не чу и гласовете. Беше твърде далече с мислите си. Не чуваше нищо, освен собствените си измъчени мисли, докато Рейчъл не го докосна по ръката.

— Не можах да те намеря. По каза, че си дошъл тук. Затова ние...

— Ще излезем навън. — Макс хвана Лана за ръката.

— Не, не, недейте. — Пребледнял Джона седна отново.

— Какво се случи? — попита Рейчъл. — По нищо не каза.

— Донесохме много провизии и апаратура от болницата. Нямахме неприятности. След това отидохме до мола, същия, в който имахме неприятности преди.

— Похитители ли? — Пръстите ѝ се впиха в ръката му. — На Похитители ли се натъкнахте?

Той поклати глава.

— Не, бяха си тръгнали. Тършували са яко, и вътре, и вън. Господи, пикали са върху натрупаните на купове дрехи. Ким ги прибра. Пикнята се изпирала, така каза. Открихме обичайния

вандализъм. Счупени стъкла, гнусотии по стените, купища боклуци... И тела. Осакатени хора, оставени да гният. Също и животни. И вътре, и вън. Плъхове и птици ги разкъсваха. Ние...

Той спря и прочисти гърлото си.

— Трябва да отидем, да изкопаем гробове или... може би да направим масова клада. Телата са били там известно време. Аз...

Обърна се към Макс и Лана.

— Мястото може да бъде почистено — отвърна Макс. — Душите на онези, които са изгубили живота си, да бъдат почетени.

— Трябва да го направим. И Арън го почувства. Не говорихме много, но той го почувства. А пък аз, аз... Нямаме ли уиски?

Рейчъл пристъпи към един шкаф, извади бутилка и чаша и му наля два пръста.

Джона изпи всичко и въздъхна.

— Не мисля, че са били Похитители. Там... има нещо друго. Който и да е бил, каквото и да е било, усещаше се по-ужасно. Обесили жена — Загадъчна. Всички почувствахме, че не можем да я оставим така. Трябваше поне да срежем въжето. Взехме стълба. Аз се качих, за да срежа въжето.

— Виждам смърт — каза той на Макс и Лана. — Това е дарбата ми. Смърт, физически травми, болести. Качих се, за да срежа въжето, и остатъкът от тялото се обърна, докосна ме по ръката. Видях живота й. Видях коя е била. Видях какво са й направили. Чух писъците й. Видях смъртта й.

Той притисна лице в гърдите на Рейчъл, когато тя го прегърна.

— Казвала се е Аня. Била е на двацет и две. Беше същата като Фред. Отсекли са й крилата, преди да...

— Недей... — Рейчъл го погали по косата, по гърба. — Недей.

Макс придърпа стол и седна до бюрото.

— Ново ли е това умение да виждаш живота и смъртта?

— Да. Просто поредната дарба.

— Трудно е, но е дарба. Дарба за онези, които са живи. Някой помни. Това е нещо, което всички ние искаме. Някой да ни помни. Ние можем да ти помогнем. По-скоро Лана.

Макс я погледна, тъй като тя не каза нищо.

— Ти притежаваш лечебно докосване.

Тя пристъпи напред.

— Джона, мисля, че и ти го притежаваш.

— Какво, да не би да искаш да кажеш, че ако открия онези, които са я изнасилили, обезобразили и убили, ще ги убия, без да ми мигне окото?

Макс изпъна гръб.

— Означава, че си човек. Ще се върнем и ще я погребем.

— Когато напишеш името ѝ на гроба — продължи Лана и постави ръка върху корема си, защото детето се размърда, — когато кажеш думите над нея, ще освободиш душата ѝ. Ще освободиш и своята. Напиши името ѝ на гроба, кажи името ѝ. — Лана погледна Макс.

— Чувствам го.

— Тогава всичко е наред. Така ще направим. Ще дойда с теб. Можем да съберем хора още утре.

Джона кимна и стисна ръката на Макс.

— Благодаря ти.

Беше късно. Макс лежеше и образите се рояха в главата му. Той не беше видял, не беше усетил същото като Джона, докато погребваха осквернените останки на младата жена, която не бе направила никому нищо лошо.

Не бе видял живота ѝ, нито светлината в него. Видя единствено смърт, жестокост, усети загубата. Представи си обаче страха, агонията в края на живота, докато Джона полагаше камък в горната част на купчинката, а той използва огън, за да гравира името ѝ.

Напиши името ѝ, кажи името ѝ. Направи точно така и Макс се надяваше младата жена, която на никого не бе сторила зло, да намери спокойствие.

Вярваше, че Джона го е намерил, поне засега, след ритуала за отдаване на уважение.

Само че в тъмната нощ, в тишината, в празнотата на онова, което трябваше да бъде сторено, Макс не откри същото спокойствие.

Мислеше за Ерик, спомни си колко се радваше, когато той се роди, спомни си негодуванието му, когато беше на пет или шест и отчаяно се опитваше да настигне брат си, осем години по-голям във всичко.

Та нали първо с Ерик сподели тайната си за това, което представляваше, за силите, които притежаваше.

Защото помежду им имаше доверие, братски чувства.

Как бе възможно да не забележи промените? Как се оказва толкова сляп? Ако си беше позволил да види, щеше да има достатъчно време, за да изтегли Ерик от ръба на мрака, преди да скочи в него.

Трябваше да се грижи за него. Трябваше да бъде по-внимателен. Вместо това бе убил брат си.

Онова, което бе станал накрая, не можеше да заличи онова, което бе преди. Също както ужасният край не беше заличил момичето, което погребяха.

Той обаче нямаше шанс да погребее брат си, да напише името му, да го каже. Да изпрати душата му в мир.

За да живее с избора, който бе направил, той вървеше устремно по пътеката, която бе прокарал. Храна, подслон, движение. Следваше табелите. Щеше да убие отново, за да защити живота на онези, които бяха негова отговорност. *Не наранявай никого* бе клетва, която бе дал искрено и чистосърдечно. Беше я нарушил, бе направил избор, защото не виждаше друг път, бе приел, че може да се наложи отново да направи същия избор.

Сега имаше шанс да си създаде живот тук, с Лана, с тяхното дете и децата след това. Така че той щеше да направи необходимото.

Лана се размърда, както често ставаше напоследък. Измъчваха я кошмари, сънища, които не помнеше. Или поне така твърдеше. Този път, вместо да се сгуши до него, тя се обърна настрана и стана от леглото.

— Добре ли си?

Тя пристъпи към прозореца и застана гола на лунната светлина.

— Да създадеш Спасителя е твоята съдба. Живот от смъртта, светлина от мрака. Да спасиш Спасителя е твоя съдба. Живот от смъртта, светлина от мрака.

Той стана и отиде до нея. Не я докосна, не каза и дума, докато гледаше през прозореца с очи, дълбоки като нощта.

— Моцта изисква жертва, за да постигне ужасния си баланс. Изисква кръв и сълзи, същевременно се зарежда от любов и радост. Ти, сине на Туата де Данан, си живял преди, ще живееш отново. Ти, рицарю на Спасителя, властелин на Вестителката, приеми миговете,

скътай ги до сърцето си, защото тези мигове са преходни и си отиват завинаги. Но животът и светлината, мощта на онова, което предстои, наследството в тях се корени във вечността.

Лана пое ръката му, притисна я към корема си.

— Тя е. Сърцето бие, крилата трепкат, светлината се надига. Тя е бляскавият меч, светкавицата, която разкрива истината. Тя е отговорът на все още неизказани въпроси.

— Тя ще пребъде.

Лана държеше ръката му, тръгна назад към леглото.

— Тя е твоята кръв. Тя е твоят дар. Спи сега в мир и спокойствие. — Лана го привлече на леглото и се отпусна до него. — Ти си обичан.

Тя затвори очи и заспа.

Той също.

ОТ МРАК КЪМ СВЕТИНА

*И светлина свети в тъмнината: а
тъмнината не я обхваща.*

Йоан 1:5

21.

Самоназначилият се градски съвет реши, че няма по-подходящо време за общо събрание. След като електричеството беше включено и духът и настроението тържествуваха, нямаше да отнеме дълго преди това малко чудо да се превърне в нещо обичайно.

Разбраха се да го направят сега, докато всички бяха изпълнени с благодарност и летяха от радост.

Не бе проблем да съобщят, нито да намерят доброволци, които да наредят редици столове в залата на „Лиджън“, тъй като училищният стол нямаше да побере всички.

Поставиха дълги маси на подиума, докато Чък се занимаваше с озвучителната техника.

Арлис застана в празната зала и си я представи пълна. Представи си безброй сценарии — от много добри до безобразен хаос.

— Мислиш ли, че сме готови, Лойд?

— Доколкото е възможно. — Той погледна папката, която държеше. — Дневният ред е добър, разумен. Това не означава, че ще мине по мед и масло. Ще се започне, когато помолим всички да оставят оръжията си във файето. Някои няма да искат.

— А пък аз се притеснявам, че онези, които откажат, ще създават неприятности и през останалото време. Но все отнякъде трябва да започнем. — Обърна се, когато Лана се приближи, стиснала огромна кошница в ръка. — Господи, каква е тази разкошна миризма?

— Хляб. Прясно изпечен. — Тя постави кошницата, пълна с малки кръгли хлебчета, на подиума. — Има избор. Приготвила съм и най-различни ордъоври. Все още имам мая на пакетчета. В момента се пече още хляб. Ще се пробвам и със суха мая.

— Ти можеш ли да правиш мая? — Арлис едва не зарови глава в кошницата.

— Да. Тя се намира по плодовете, картофите, дори доматиите. Ще експериментирам. Някой друг обаче да измисли как да мелим брашно.

— Ако не получа хапка — Лойд пое дълбоко въздух, — ще умра на място.

— Вземи си. Идеята беше да опека за всяко домакинство. Малки са, знам, но...

— Мили боже — възкликна Лойд с пълна уста.

— Общинска работа в действие. — Арлис си отчупи парче от хляба на Лойд. — Ще имаме правила, ще имаме общност, но... — Тя отхапа. — Ще имаме също така хляб, който те кара да се разплачеш. Все още е топъл!

— Хлябът символизира гостоприемство. Чупим го заедно. — Лана се усмихна над кошницата. — Приятно ми беше да използвам общинската кухня за пръв път за този символ.

— Ще се омъжиш ли за мен? — Лойд си отчупи ново малко парче.

— Ей! — Арлис го сръчка с лакът. — Върви на опашката.

Лана се разсмя и показа ръката с пръстена, който Макс ѝ беше сложил в една тиха пролетна нощ.

— Вече съм заета, но ще ви пека хляб. След това двете с Фред ще се заемем сериозно с правенето на сирене.

— Ако успеете, ще ви короноваме за кралици на Нова надежда.

Лана се разсмя и зарови пръсти в косата си.

— Ще изглеждам супер с корона. Ще донеса още.

Арлис седна до кошницата.

— Ще се справим, Лойд.

Той седна от другата страна, разчупи на две остатъка от питката и ѝ подаде половината.

— И още как.

Към осем часа залата вече жужеше. Някои мърмореха, че са оставили оръжията си, други просто бяха пренебрегнали нареждането. Първите бяха повече.

Все още се усещаше празнично настроение, което бе замисълът при определянето на момента за събранието. Арлис наблюдаваше Кърт Роув, който влезе с пистолет все още на колана. Погледна начумерено тълпата и се отправи към стола, който му бяха запазили братята Мърсър.

Ако възникнеха неприятности, щяха да тръгнат оттам.

Арлис се настани на дългата маса и отвори бележника си. Предполагаше, че ще има много за записване.

Фред се наведе към нея.

— Някои вече са гневни.

— Да, видях.

Джона излезе на подиума. Започна с „Ъм“, което се разнесе из залата и изненада всички толкова много, че замълчаха, след това се разнесе смях.

— Имаме озвучаване благодарение на Чък. — Изчака аплодисментите. — А имаме озвучаване, защото отново има електричество благодарение на Манинг, Уонда, Чък отново и Макс.

Аплодисментите бяха оглушителни, разнесоха се подвиквания и подсвирквания.

Арлис забеляза, че Роув скръсти ръце на гърдите.

— Ще помолим всички да запазят тези сили. За онези от вас, които нямат пералня, Манинг е инсталирал апарат с монети в общинската пералня. Сложили сме списък, за да има ред. Имаме наличен прах, засега, а Марси Уигс оглавява групата за правене на сапун. Марси, стани, ако обичаш, разкажи какво става.

Умно, каза си Арлис, докато жената ставаше. Трябваше да се подчертае колко важно е сътрудничеството.

Той повика и други доброволци. Направа на свещи, дрехи, дърва за огрев, животновъдство, градини, оранжерия, поддръжка на общността.

— Някои от вас сигурно познават Лана. Би ли станала, Лана? Тя превръща кухнята в „Лиджън“ в общинска, за да осигури храна за онези от нас, които не умеят дори да варят вода.

Това предизвика смях и нови аплодисменти.

— Започва с готвенето от тази вечер. Лана?

— Получих много помощ. — Тя изброи имената на хората, които й бяха помогнали да почистят и подредят. — Имаме нови уреди благодарение на По и Ким, Джона и Арън и ще ги използваме. С Дейв и Мириъм решихме да сефтосаме кухнята с най-основното и най-питателно. Хляб.

Тя вдигна кошницата.

— Символ на живота, на гостоприемството, на единението. Има достатъчно и всяко домакинство може да си вземе по един хляб. — Тя

наведе кошницата, за да могат всички да видят какво има вътре, и се усмихна. — Има кошници във фоайето. На излизане си вземете вашия дял. Междувременно имаме...

— Няма да взема нищо от нея. — Все още с кръстосани ръце, Роув беше впил очи в Лана, разкривил устни. — Откъде да знаем какво е набутала вътре. Кой каза, че тя може да завземе кухнята тук. Докато се усетим, ще почне да върти разни вещерски манджи.

— Току-що свършиха очите от гущери, така че спокойно — заяви студено Лана. — Затова пък предлагам ордъври и съм принтирала рецептите за онези, които ги искат.

— Аз ще взема дела на Кърт — обади се някой.

Лана изчака смехът да утихне.

— Ще започнем да правим помещение за опушване на месо зад кухнята. Ако някой от вас има опит с опушването на месо, много бих искала да поговорим. С Дейв ще правим наденица от еленско и леберкез през следващите няколко дена. Арлис ще ви съобщи в бюлетина, когато са готови. Надяваме се кухнята да работи шест дена в седмицата и сме на разположение за уроци за онези, които, както каза Джона, искат да се научат как да кипват вода.

Когато седна, Макс потри крака ѝ под масата.

— Благодаря, Лана. Тази жена може да готви — добави Джона. — Снощи хапнах от нейната паста без тритон. Рейчъл, би ли ни казала какво е положението в клиниката?

Тя стана.

— Още веднъж ще благодаря на Джона, Арън, Ким и По. Сега имаме напълно оборудвана линейка и сериозни апарати. Благодарение на усилията на екипа по електрозахранването, клиниката ще може да използва апаратурата. Отново разполагаме с лекарства и по рецепта, и от останалите. Полагаме и добро начало в холистиката, благодарение на Фред, Тара, Ким и Лана.

Тя погледна към бележките си.

— Двамата с Джона ще продължим да даваме инструкции за реанимация първата сряда от всеки месец в седем, а курсовете за първа помощ са всеки понеделник в седем за всички, които са се записали. Както винаги, клиниката е отворена всеки ден от осем и или аз, или Джона сме на разположение за спешни случаи двацет и четири часа в денонощието. Сега можем да разчитаме и на Рей, медицинска сестра, и

на Карли, студентка по медицина, и на Джъстин, лечителка. Ще работим заедно, за да опазим хората от Нова надежда здрави.

— Лечителка, друг път — изкрещя Лу Мърсър. — Какво ще направи, ще протегне ръце и ще намести счупената ми ръка ли? — Той изсумтя и някои от останалите се разсмяха.

— Имаш право да си избереш лечение според предпочитанията — заяви Рейчъл с глас, студен като февруари. — Също така имаш правото да седиш там, където си, и да си останеш задник. Ние пак ще се погрижим за хемороидите ти.

— Слушай, мърло...

— Доктор Мърла — сопна му се тя. — И като единствен лекар в общността, държа да заявя пред всички тук, че традиционните лекарства рано или късно ще свършат. Няма да има повече. Без химик, фармацевт, лаборатория, без тях ще трябва да разчитаме на други видове медицина и лечение, на хора, които имат уменията и способността да я осигурят. Налага се да живеем в света, в който сме попаднали.

— Аз съм с диабет — надигна се един от новите пациенти на Рейчъл. — И не съм само аз с медицински проблем, който има нужда от ежедневни лекарства. Безкрайно задължен съм на съседите, които са отишли и са намерили още от лекарството, от което имам нужда. И съм безкрайно благодарен, че след като лекарството свърши, ще има човек, който ще се опита да ме поддържа жив и здрав. Нямам какво повече да кажа.

— Това обобщи всичко. — Рейчъл отстъпи назад и седна.

Джона даде възможност на всички в залата да обменят мисли.

— Онези от вас, които не желаят да чуят подготвеното за тази вечер, не са длъжни да останат. Също така онези, които не харесват онова, което трябва да се направи, за да се създаде общност и да се опази тази общност, не са длъжни да останат в Нова надежда. Ние оцеляхме, за да се доберем тук. Оцеляването вече не ни е достатъчно, затова ще дам думата на Лойд.

Лойд се качи на подиума, отвори папката, преди да извади очила за четене от джоба на ризата си и да ги нагласи на носа. Той погледна към публиката.

— Дойдох в Нова надежда на първи април. Денят на лъжата беше отвратителен. Студен дъжд, лапавица, вятър. Пристигнах сам,

след като групата, с която пътувах от няколко седмици, беше нападната от Похитители. Разделиха ни и аз изглежда извадих късмет, защото, докато тичахме във всички посоки, без какъвто и да било план, аз паднах в едно дърво. Ударих си главата, крака. Така оживях. Не знам за другите, защото, когато се свестих и успях да изпълзя, се оказах сам. Много от нас са били сами от първите дни на януари.

— Вече не сме сами.

Някои заръкопляскаха.

— Аз извадих късмет — продължи той. — Закуцуках нанякъде и на първи април докуцуках в Нова надежда. Онзи ден Бил Андърсън беше на пост и той ме отведе направо в клиниката, където Рейчъл се погрижи за крака ми, даде ми бутилка вода. Младата Фред ми донесе портокал и един „Милки уей“. Не се срамувам да призная, че се разплаках. Арлис ми донесе дрехи за преобличане и двете с Кейти се погрижиха да имам одеяла, храна и вода в къщата, в която ме заведе Чък. Същата къща, в която живея и днес. Бях ранен и те се погрижиха за мен. Бях гладен и те ми дадоха храна. Дадоха ми подслон. Дадоха ми всичко, което всеки от нас има днес. Общност.

Той замълча и нагласи очилата.

— Всеки тук има история, която едва ли е много по-различна. Замислете се за нея. Не забравяйте, че сте извадили късмет, защото Джона е прав. Оцеляването не е достатъчно. Когато докуцуках в Нова надежда, тук живеяха трийсет и един човека. Сега сме повече от триста. Групата, с която бях избягал, без да се замисли — а аз бях един от тях — ме заряза, когато ни нападнаха. Нямахме лидер, нито мислехме за нещо друго извън оцеляването. Нямахме план, нямахме структура. Нова надежда вече има много повече от това. Вече сме разговаряли за някои от начините, по които да продължим, и сме обсъждали планове за бъдещето. Сега ще поговорим как да опазим общността в безопасност от Похитителите и от онези, които заплашват мира отвън, както и от тези, които нарушават мира отвътре.

Той свали очилата и разсеяно ги изчисти с ръкава на ризата.

— Имаше някои инциденти, които може да наречем дребни на общия фон. Юмручен бой, заплахи за насилие и физически заплахи. Нашата Брайър беше заплашена и тормозена от двама мъже, докато се е разхождала по главната улица. Велосипедът на малкия Денис Рийдър, който Бил оправи, бе откраднат от верандата на къщата, в

която живее. Грозни думи бяха написани по вратата на къщата, където живеят Джес, Флин, Денис и други деца. Най-възрастната ни съгражданка, която с обич наричаме Ма Зий, на осемдесет и шест години, и живее в апартамента срещу моя, се прибра, след като бе работила в градината, и откри, че жилището ѝ е преобърнато.

Той замълча отново, постави и двете си ръце на бюрото.

— Затова ще ви попитам веднага, като общност, кой ще седи и няма да направи нищо, докато млада жена не може да се разходи, докато домът на възрастен човек е съсипан, докато на малко момче крадат велосипеда от верандата?

Викове „Не!“ и гневни погледи, с които стрелкаха двамата Мърсър, осигуриха на Лойд точно това, което искаше.

— Радвам се да го чуя. — Той вдигна ръка, за да спре шума. — Радвам се да го чуя. Съгласен съм. Създателите на общността са съгласни. Хората, които са ви приели, погрижили са се за раните ви, дали са ви храна и подслон, са съгласни. Ние оцеляхме и работим всеки ден, за да обезопасим домовете си срещу онези, които са готови да ни сторят зло. Сега е моментът да въведем закони, които да пазят безопасността вътре в общността от онези, които искат да причиняват вреди.

Роув скочи.

— Закони ли? Това, че някой бил дошъл тук пръв, не означава, че трябва да казва на останалите как да живеят. Имаме по-важни неща, които да ни тревожат, от велосипеда на някакво си хлапе, за бога. Погледнете кои седят там и ни се надуват. Половината от тях не са като нас.

— Имаш къде да се изпикаеш благодарение на хората, които седят там. Ако предпочиташ да пикаеш другаде, никой не те задържа тук. — Лойд не повиши глас, тонът му остана спокоен. В думите му имаше тежест. — Както и всеки друг, който реши да се изнесе. Ще ти бъдат дадени провизии и ще ти пожелаем безопасно пътуване.

— Така ли ще бъде отсега нататък?

— Така ще бъде отсега нататък.

— И кой решава? — Една жена отпред вдигна ръка. — Кой пише законите и какво става, след като бъдат нарушени?

— Добър въпрос, Тара. Ще започнем с нещо, което всеки разумен човек в залата ще подкрепи. Закони против насилието, против

кражбата и вандализма. Записал съм онова, за което сме единодушни, че е най-важно. Ще раздадем копия на всички, за да не стоя пред вас и да разяснявам. Ще дам само един пример с убийствата.

Той си пое шумно дъх през носа.

— Надявам се, че сме единодушни за това — отнемането на живот няма да се толерира. А какво става, ако отнемането на живот е било по време на самозащита, ако човекът е защитавал някой друг? Това трябва да се определи. Първата стъпка е на органите на реда. Разчитаме на Карла, която е работила шест години като заместник-шериф, на Майк Рознър, който е служил десет години в силите на реда, и на Макс Фалън, който доведе почти сто човека в Нова надежда, хора, които са готови да служат на общността.

Този път Дон Мърсър скочи.

— Няма да приемам заповеди от някаква скапана заместничка, която сигурно е седяла на дебелия си задник и се е тъпкала с донъти, или от тъпо ченге, което нито един от нас не познава. И със сигурност не признавам казаното от някакъв, който дори не е от моя вид.

Той посочи Макс.

— Такива като него ни докараха дотук и повечето от нас го знаят. Какво може да спре този откачен никаквец да поразии някой от нас, ако го хванат лудите? Такъв като него уби мъжа ти, нали, Луси?

Слаба жена с къса посивяваща коса кимна.

— Такива като него убиха Джони. Врълхлетяха ни като демони от ада. Едва успях да избягам.

— Вероятно такива като него са съсипали дома на старата. Сигурно те са накарали велосипеда на момчето да изчезне. Закони, друг път. Просто друг начин да прецакат истинските хора.

Макс се изправи бавно, почти не погледна Роув, когато той се надигна, отпуснал ръка върху пистолета.

— Хора, убиха трима от нашата група. Нападнаха ни от засада и убиха три човешки същества, преди да успеем да ги спрем. Ако искате да се делим, държа да подчертая, че и в двете половини има черно. Знам. Един като мен причини смъртта на младежа, който ни беше подслонил. Той се обърна против всичко, което ние, верните на магията, почитаме. Той и жената, която го преобрази, отнеха живот и щяха да отнемат живота на съпругата и детето ми, на приятелите ни. Този човек беше мой брат, моя плът, моя кръв, моето семейство и за да

го спра да убива, за да не може да използва своя дар, за да унищожава, аз отнех живота му.

Погледът му, студен, сив, се насочи към Роув.

— Вярвай ми, че ако извадиш този пистолет и заплашиш когото и да било тук с него, ще те спра. Ако някой, който притежава дарба, се опита да нарани друг, ще го спра. Ти обиди съпругата ми, която ви донесе хляб. Но това не е престъпление, това е най-обикновено невежество. Извади обаче пистолета, ако искаш да разбереш каква е разликата.

— Това са глупости! — Лу Мърсър скочи на крака. — Ще му се размине ли, след като заплашва един от нас и реди врели-некипели?

— А на Кърт ще му се размине ли, задето заплашва с пистолет?

Кърт се завъртя към Манинг.

— Пистолетът ми е в кобура.

— Прояви здрав разум и нека остане там, а след това седни.

— Всичко това са простотии — размаха ръце Лу. — Измислили са някакви простотии, които да минат за закони, за да замажат положението. Някакво подобие на полицейски сили ще ни държат в подчинение и всичко това започва, защото някой си бил дошъл тук преди останалите. Простотии, ви казвам. Предлагам да гласуваме. Все още сме в тъпата Америка и трябва да гласуваме. Няма просто да ни се нарежда.

— Може би трябва да прегледате законите преди...

— Я млъквай! — изкрещя Лу на Лойд. — Нямах повече права от мен. Предлагам да гласуваме за тази простотия. Да гласуваме и да видим дали банда тъпаци ще ни казват как да живеем.

— Добре, Лу, да гласуваме. Да вдигнем ръце — предложи Лойд. — Всички, които не искат законност в Нова надежда, а искат да няма никаква власт, закони, никаква справедливост за онези, които погазват всички правила, да си вдигнат ръцете.

Огледа залата. Вече имаше представа къде ще се вдигнат ръце и остана доволен, че все още добре познаваше хората.

— Преброих четиринайсет против. А ти, Арлис?

— Четиринайсет против — потвърди тя.

— Това са простотии — започна отново Лу.

— Ти поиска да гласуваме. И ето, гласуваме. Всички, които са за закони в Нова надежда, за това система за правораздаване да налага

тези закони и да наказва нарушителите, да си вдигнат ръцете.

Той кимна.

— Очевидно е, че повече от двеста са „за“, което е мнозинство, така че вотът е за налагането на законността. Еди, Фред, бихте ли раздали листовките на хората, за да прочетат предложенията ни.

Докато раздаваха листове на всеки, Роув мина напред, дръпна лист от ръката на Еди, смачка го и го хвърли.

— Пич, не се прави на глупак.

С пламнали очи, Роув изтегли ръка назад и сви юмрук. Замахна към лицето на Еди, но юмрукът премина на сантиметри. Огънят се стопи и бе заменен от шок и разочарование. След това от отвращение.

— Знаех си, че си от тях.

— Не е. — Лана се изправи. — Не и по начина, по който мислиш. Аз блокирах удара ви, господин Роув — продължи тя, докато вървеше към него. — Няма да ви позволя да нападате и физически да застрашавате приятел.

— О, Лана, аз мога да се оправя и сам.

Тя погали Еди по рамото.

— Знам. Върви да раздадеш листовките. — Еди продължи, а Лана застана на неговото място.

Тя щракна с пръсти във въздуха пред юмрука на Роув. Той размърда рамо, отпусна ръка.

— Няма ли да замахнете към мен, господин Роув? — Без да се оглежда, тя вдигна юмрук, а Макс скочи. — Или просто ще останем на ниво обиди и ограничено мислене?

Тя усети омразата му, докато той стоеше пред нея, долови унижението, желанието му да я нарани. Но също така долови и огромния му страх.

Неколцина станаха, тъй като юмрукът му все още беше стиснат и целият трепереше. Някои застанаха до нея, други зад нея.

— Върви си, Кърт — посъветва го Манинг и внимателно отдръпна Лана назад. — Върви си и се успокой.

Роув се въртна на пети и тръгна към задната част на залата. От четиринайсетте, които бяха вдигнали ръце с него, само девет излязоха.

— Имаш топки — каза Манинг на Лана. — Извинявай, че го казвам така директно.

— Няма проблем, имам ги от сравнително скоро.

22.

Мина седмица, след това втора, май стана юни, а Нова надежда се изграждаше.

Оранжерия, постройка за опушване на месо, място за пикник зад градината. На два пъти прииждаха хора — група от трима, още една от пет човека.

Чък съчета своята магия с тази на Макс, за да върне интернета. Беше бавен, прекъсваше често, имаше връзка само на някои места, но той добави нова надежда.

Мнозина, които бяха разделени с любими хора, се редяха всеки ден пред библиотеката на новия град, за да изпращат имейли, и проверяваха непрекъснато за отговор.

Отговори така и не идваха, но надеждата бе жива.

Въпреки че Чък продължаваше с опитите, комуникацията с външния свят оставаше проблем. Арлис нямаше как да проверява мрежата, но пък разчиташе на връзката, за да издава своя бюлетин, без да са налага да барабани по старата машина.

И Макс пишеше.

Джона се премести дискретно в стаята на Рейчъл.

Градината цъфтеше и дори понякога да се възползваха от малко магически сили, никой не роптаеше.

— Май открихме баланс. — Лана седеше на предната веранда, на стол, боядисан в яркочервено, и се наслаждаваше на слънчев чай и захарна сладка, която беше направила от нейния дял от запасите.

Арлис седеше до нея, както много често напоследък в края на деня.

— Истинска идилия — продължи тя. — И това го казва дългогодишен градски жител. Имаме пресни череши, грозде.

— Което те кара да мислиш за мая.

— Но също така и за тарти, мармалади и желета. Вече имаме домати, чудесна прясна маруля и други зеленчуци. Бил докара две каси буркани с капачки в кухнята. Гледам как расте царевицата, което е невероятно за доскорошно градско момиче. Рейчъл каза, че бебето

било супер и вече е над половин килограм. Кълна се, че ми се струва доста по-тежка, но след това си представям какво би станало, ако изям половин килограм захар и виждам връзката.

Тя въздъхна доволно и си погали коремчето.

— И като стана въпрос за мая, направихме и изсушихме малко. Благодарение на Чък, не се налага да пиша рецепти, докато ми изтръпнат ръцете. А пък Роум, двамата Мърсър и онова заядливо същество Шарън Биймър не са създавали неприятности след общото събрание.

— Дай им време.

— Не ми разваляй хубавото настроение. Това е Уил. — Лана помахаша с ръка и му даде знак да се приближи. — Как върви?

— Кое?

— Между вас с Уил. — Лана нарочно повдигна вежди. — Определено усещам искри.

— Нещо не си познала. Ние сме просто приятели с общо детство. — Арлис отпи глътка вино и загледа Уил, който пресичаше улицата. — Но пък е хубавец.

— Здравейте, дами.

— Свърши ни бирата — каза му Лана. — Но предлагаме вино.

— Няма да откажа. Тъкмо се връщаме от лов.

— Не ми казвай, че ще правя еленска наденица.

— Хубава е.

— О, боже. Ще ти донеса чаша.

— Седни — нареди Арлис. — Аз ще донеса. Половин килограм захар — добави тя и влезе вътре.

— Половин килограм захар ли?

Лана погали коремчето.

— Вземи си сладка.

— И нея няма да откажа. — Той си взе и отхапа. Затвори очи. — Леле, че хубаво. Тук не е зле да се живее.

— Страхотно е.

Арлис излезе с чашата и му наля. Уил се отпусна назад, на стълба на оградата. Загледа се към трите сърни, които подтичваха по главната улица.

— Добре че Фред се сети да постави невидимата ограда около градината — отбеляза той. — Не се налага да извървиш повече от

седем-осемстотин метра за сърна.

— Добре че излезе заповедта да не се използва оръжие в рамките на града — добави Арлис. — Иначе куп прозорци щяха да бъдат счупени по случайност.

— Така е. Мислим довечера да нападнем Рейчъл за дивиди рулетка. Ти ще дойдеш ли?

Арлис изви вежди.

— Кого включва това „ние“?

— Ние с татко, Чък, ако успеем да го измъкнем от мазето, и разни други. Те имат голям екран и плейър. Входната такса е нещо за похапване или напитка.

— Може и да дойда — усмихна му се Арлис. Той наистина беше хубав, помисли си тя, докато Лана ставаше, за да отиде до другия край на стълбите. — Ами ти, Лана? Дивиди рулетка не ти ли се струва примамливо?

— Нещо идва. Променя всичко. Нещо идва. Винаги е било. Нещо идва. Слага край. То е начало.

Уил пристъпи към нея, след това се втурна напред, когато тя се олюля.

— Леко, леко, леко. — Подаде чашата си на Арлис и задържа Лана.

— Добре съм. Просто ми се зави свят.

— Ще повикам Рейчъл. Ще открия Макс.

— Недей. Просто ми се зави свят. Добре съм.

— Отивам за Рейчъл — настоя Арлис и хукна през улицата.

— Вземи. — Уил я пренесе до един стол и я настани. — Какво е това?

— А, слънчев чай.

— Добре, трябва да е добре. Отпий малко. Наистина преbledня. Какво идва?

— Не знам. — Тя положи ръка на корема. — Просто изпитах чувство за неизбежност. И мъка. Упражнявам се, но не колкото трябва. Нито знам как да контролирам, нито как да интерпретирам тези моменти.

Рейчъл, по тениска и къси панталонки, пресече улицата с бърза крачка.

— Какво става?

— Просто ми прилоша — отвърна Лана, докато Рейчъл ѝ мереше пулса. — Дойде и си отиде. Чувствам се добре.

— Пулсът ти е ускорен.

— Уплаших се. Беше от чувствата, които се появяват. Те ме поглъщат. Не знам как да го обясня. Те просто се изливат от мен и ме обгръщат цялата. Не е физическо усещане. Не и по обичайния начин.

— Ще потърся Макс.

— Няма нужда. — Уил отстъпи и Лана започна да го моли: — Не го тревожи. Добре съм.

— Той ще ме нарича едно хубаво — и аз ще трябва да му помогна — ако не отида да го доведа.

— Добре, добре. Не отговарям, че двамата с Макс ще си ритате задниците. Рейчъл, сериозно, нали ни прегледа и двете с бебето днес сутринта. Знам какво ми е — не е медицинско състояние, и отмина.

Тя пое ръката на Рейчъл, след това и на Арлис.

— Нещо идва, ще бъде тук скоро. Само това знам със сигурност.

— Нещо идва — повтори Арлис. — Слага край. То е начало.

— Аз ли казах всичко това? Все едно съм излязла от себе си. Или съм скрита някъде вътре. Не съм ясновидка. — Тя погледна корема си. — Но тя може и да е. Не виждам онова, което вижда тя. Просто го усещам.

Чуха, че някой се приближава тичешком, но видяха Чък, не Макс да идва по тротоара.

— Имам нещо! — Той размаха лист и скочи на верандата. — Връзка. Нещо такова.

— Интернет връзка ли? — Арлис дръпна хартията от ръката му преди той да успее да си поеме въздух.

Внимание, всички богобоязливи човешки същества!

Ако четете това, значи сте един от избраните. Няма съмнение, че сте изгубили любими хора и сте изпитали и все още изпитвате отчаяние. Няма съмнение, че сте станали свидетели от първа ръка на извращенията, които омърсиха света, създаден от нашия Господ бог. Може би вярвате, че краят настъпва.

Но вдигнете гордо глава!

Не сте сами!
Имайте вяра!
Проявете кураж!

Ние, които оцеляхме след демоничната чума, разпространена от децата на Сатаната, сме изправени пред Велико изпитание! Единствено ние можем да защитим нашия свят, нашия живот, душите си. Въръжете се и се присъединете към Свещения кръстоносен поход. Ще стоите и ще гледате ли, докато жените ни ги изнасилват, докато осакатяват децата ни, докато самото оцеляване на човечеството е заплашено от Загадъчните, които не почитат Бог? Бъдещето на човешката раса е в ръцете ни. За да я спасим, трябва да ги потопим в кръвта на демона. Съберете се, призовани воители! Ловувайте, убивайте, унищожавайте ЗЛОТО, което ни заплашва. „Магьосница жива да не оставиш“^[1], така казва нашият Господ бог. Време е за отмъщение! Настъпи времето за Клане! Настъпи времето на Воините на безупречната добродетел!

Аз съм с вас. Аз съм един от вас. Аз съм изпълнен със светлината на справедливото изкупление.

Преподобен командир Джеремай Уайт

— Кофти работа — успя да промълви Арлис. — Превъзбудено и отвратително стряскащо.

— Воители на безупречната добродетел. — Лана стисна перилата на верандата. — Флин каза, че най-сетне е накарал Стар да започне да говори по малко. Бандата, която убива майка й, се наричали Воители на безупречната добродетел и имали татуировки. Кръстосани мечове с Б и Д под Х.

— Знам. Знам го и този Джеремай. — Арлис върна листа на Чък. — Още през януари призоваваше към кръвопролития, още в ранните седмици на Гибелта.

— Направил си е нещо като сайт — обясни Чък. — Натъкнах се на него, докато търсех някаква комуникация. Има още. Качил е снимки, доста са крайни. Има и една на татуировката, за която говориш. Нарича я Знака на Избрания. Пълни гадости. Съвършени

гадости. Разправя, че щял да постави дъска за обяви. Хакнах я тази дъска и там има повече от двеста посещения. По-малко от петдесет човека, което означава, че хората се връщат и проверяват сайта отново.

— Петдесет не е много — прошепна Арлис. — Но...

— Това означава, че не сме единствените с електричество и интернет — довърши Чък.

— Няма да сме единствените ужасени от простотиите му — отбеляза Арлис. — Само че...

— Някои ще се кефят. — Рейчъл кимна мрачно. — Включително шепа хора от Нова надежда. Можеш ли да определиш той къде се намира, или откъде поства? Къде е централата му?

— Според мен, е мобилен — така е по-страшно, като не знаеш къде може да се намира. Но сега, след като го открих, мога да го следя. Всичко останало, което открих, е отпреди Гибелта. Стари работи. Но след като има едно, ще има и повече.

Той замълча, когато Макс спря с един джип до тротоара, скочи от едната страна, а Уил от другата.

— Добре съм — побърза да го успокои Лана.

— Уил каза, че си припаднала.

Тя погледна недоволно Уил.

— Просто ми се зави свят.

Той взе лицето ѝ в шепите си, огледа го.

— Видение ли си имала?

— Не, не... Трудно ми е да го обясня. Според мен бебето имаше видение и по някакъв начин ми се предава и на мен.

— Вие сте свързани физически — изтъкна Рейчъл. — Твоето здраве гарантира здравето на бебето. Не знам нищо за другата страна на нещата, но ми се струва, че и там има връзка.

— Не е за пръв път — обади се Макс. — Може ли да ѝ навреди?

— Аз казвам, никакво шофиране повече.

Лана вдигна недоволно очи. Беше обикнала шофирането.

— Стига де!

— Ще се съглася с лекарката — заяви Арлис. — Ти се отнесе, Лана. Беше някъде другаде. Аз не бих ти разрешила повече да се качиш зад волана и да се занимаваш с тежки машини — добави тя, като се опитваше да олекоти удара.

— И без това си ужасен шофьор. — Макс я целуна по челото.

— По-късно ще си платиш за това. Знам, че сега има други неща, за които да се тревожим. Чък?

Чък подаде листа на Макс и започна да обяснява, а Лана седна отново, замисли се. Нямахме риск, реши тя. Каквото ѝ въздействаше, въздействаше и на бебето.

Очевидно и обратното.

Рейчъл наля още слънчев чай.

— Нужна е хидратация. И искам да знам дали е имало нови такива пристъпи със световъртеж, дали те връхлитат необичайни чувства, физически дискомфорт. Няма смисъл да се стресираш заради онова, което е открил Чък. Онзи тип е фанатик, страната е голяма.

— Това помага, но както казахме, тук има шепа хора, които може и вероятно биха се задействали като чуят призива му.

— Повечето не са тук. — Макс препрочете листовката. — Двамата с Майк отидохме да проверим Роув. Слушайте сега. Той се е разкарал заедно с братята Мърсър, Шарън Биймър, Брад Фиц, Дени Уърц.

— Това обяснява защо не сме ги виждали през последните няколко дни — кимна Арлис. — Не са взели провизии, нито са искали нещо. Е, никой няма да им се разсърди.

— Радвам се, че са се махнали — призна Лана. — Ще спя по-леко като знам, че ги няма.

— Това обяснява защо джиповете са с два по-малко — продължи Макс. — Седемдесет и пет литра бензин, продукти. Оръжия. Затова отидохме да проверим. — Той спусна разсеяно пръсти по ръката на Лана, докато оглеждаше улицата. — Предполагам, че повечето ще си кажат, че не губим нищо, че е истинско щастие, че са се изнесли.

— Аз обаче отивам долу, за да разбера дали няма да попадна на друг, който е онлайн. — Чък прокара пръсти през рехавата си брада. — Открих нещо кофти, но като знам колко техничари и хакери имаше преди Гибелта, не ми се вярва да не е останал нито един. — Той сви рамене. — Човек трябва да пресметне. Да кажем, че повече от петдесет процента и много повече са загинали от Гибелта. Както и да е. — Той не продължи, след това си тръгна.

— Прав е. — Макс продължаваше да гали ръката на Лана. — Веднага можем да преценим по броя на хората, които дойдоха тук, и от

факта, че броят на онези, които остават или просто минават, намаля драстично през изминалите две седмици.

— Което означава, че строителството и поддържането на онова, което имаме, е супер важно — подчерта Арлис. — Закон, ред, образование, вода и храна.

— Безопасност — добави Макс. — Голям свят, един фанатик — повтори той. — Но този фанатик има последователи. Добавете Похитителите, Тъмните Загадъчни. Каквито там закони и правителство са останали, те не стигат дотук. А и какви закони и правителство може да съществуват? Дори не знаем кой е на власт. Значи трябва да защитаваме нашите си хора.

— Съгласна съм. Напълно съм съгласна. — Рейчъл, натъпкала ръце в джобовете, погледна към улицата. — Направихме страхотен напредък за толкова кратко време. Дори само рамката на система от правила, на общински отговорности, дава на хората основа. Може да има и такива, които не искат това и са готови да я стъпчат. Светът е голям, а ние имаме шанс да превърнем всичко това в част от него, безопасно и здраво.

— Трябва да има нещо повече от просто правила и отговорности. Ние сме живи. — Лана постави ръка върху корема си. — Толкова много от нас скърбят, дори докато правят онова, което е редно. — Тя погледна Уил. — Много от нас са изгубили част от себе си. Но също така открихме нови неща у нас, за които не знаем, че са тук. Живи сме — повтори тя. — Може би е време да го отпразнуваме. Почти слънцестоене е.

Макс ѝ се усмихна.

— Най-дългият ден. Време за празнуване.

— Да, някои от нас ще го отпразнуват. Може и да е прекалено скоро, остават още няколко дена, но да го отпразнуваме цялата общност. Трябва ни повече време, за да планираме, и ми се струва, че тъкмо от това имаме нужда.

— Четвърти юли винаги е бил любимият ми празник, когато бях дете.

Арлис се обърна и се усмихна на Уил.

— Спомням си. Барбекю, оркестрите маршируваха, хотдог и заря.

— Черешовият пай на мама.

— Много обичах черешов пай.

— Денят на независимостта в стил Нова надежда. Имаме три седмици, за да се организираме — изтъкна Уил. — А организацията ще настрои хората.

— Празник за всички американци. — Арлис наклони глава. — Храна, игри, занаяти, музика, танци. Харесва ми. Много ми харесва.

— Може да започнем деня с помен за онези, които сме изгубили. — Лана посегна към ръката на Макс. — Да почетем приятелите и роднините, които не са с нас. Ще завършим деня с празненство.

— Сега вече ми харесва още повече. Ще поработя над бюлетина — реши Арлис. — За утре ще бъде готов.

— Имам няколко идеи — обърна се Уил към Арлис. — Ще дойда с теб. Това е добро предложение, Лана. Много добро.

— Отивам да кажа на Джона. Уил е прав. — Рейчъл погали ръката на Лана. — Браво, страхотна идея.

Макс остана сам с Лана на верандата и погледна към града.

— Щастлива ли си тук? Само ние сме.

— Не съм си представяла такъв живот за нас. А все още има моменти, когато се будя и очаквам да съм в апартамента на тавана. Колко много неща ми липсват. Да се прибера у дома през тълпите и шума. Спомням си как си говорехме да се откъснем от всичко за две седмици и да отидем в Италия или Франция. Спомням си и ми липсва. Но, да, щастлива съм тук. С теб съм и след няколко месеца ще имаме дъщеря. Живи сме, Макс. Ти ни измъкна от един кошмар и ни доведе тук.

— А ти щастлива ли си тук?

— Не съм си представяла такъв живот и много неща ми липсват. Но съм с теб. Ще имаме дете. И двамата работим онова, което ни носи удовлетворение, и имаме сили, които все още се учим да разбираме. Имаме цел. Живи сме и имаме цел. Това ще го отпразнуваме.

Денят на фестивала настъпи.

Лана прекара началото, също както и предишния ден, в подготовка на храната заедно с екипа си. Тя се съсредоточи над онова, което умееше, и остави украсата на Фред и другите. Беше направила безкрайно много кюфтета от еленско и дива пуйка, докато слушаше

как музикантите се упражняват. В залата пред кухнята Брайър и останалите работеха с групи деца, за да направят китайски фенери — червени, бели и сини — и хартиени звезди с имената на изгубените любими хора.

Когато синьото отми розовото, Лана излезе навън, трогната, че толкова много хора са се събрали. Новият хор пееше „Чудна благодат“.

Наблюдаваше как Бил и Уил Андърсън закачват техните звезди на стария дъб в края на парка. Останаха с Арлис, докато тя закачи своите.

Много други се присъединиха към тях, докато долните клони не бяха отрупани.

Изненада се, когато видя Стар да закачва своя звезда.

Фенерите, които феите щяха да запалят на смрачаване, бяха закачени навсякъде в парка. Гирлянди от цветя красяха уличните лампи и новите дървета. Гриловете бяха подредени един до друг на определеното място.

По обяд музикантите свиреха в беседка, която доброволците бяха боядисали предишната вечер. Гриловете димяха.

Ръчно изработени предмети бяха подредени, готови за размяна. Децата си боядисаха лицата и правеха обиколки на гърба на конете. Други играеха на петанг или хвърляне на подкова.

Градината предлагаше истинско угощение — домати, чушки, лятна тиква, лятна царевица.

Времето — ясно, горещо, бе накарало мнозина да се опънат на сянка и да пият по много от слънчевия чай, приготвен в общата кухня.

Тя чу разговори за организиране на отбор по софтбоул, един за възрастни, един за деца, и да използват полето на Младежката лига на осемстотин метра от града.

Имаше и разговори за разширяване на фермата, за преместването ѝ в една от фермите на километър и половина извън града.

Прекрасни разговори, помисли си тя, изпълнени с надежда.

Танцува с Макс на тревата, в широка лятна рокля. Радваше се на слънцето, клюкарстваше с Арлис, а Еди свиреше на хармониката си. Фред и Кейти се люлееха на люлките с бебета в скута.

Щастлива ли беше? Макс ѝ бе задал този въпрос преди няколко седмици. В този ден, в този момент, можеше да му отговори убедено с „да“.

Вдигна ръка, за да помахна на Ким и По.

— Нали ще го правим всяка година?

— Със сигурност. И — добави Арлис, — ще организираме нещо за празниците — Коледа, Ханука.

— Да! Зимното слънцестоене. — Лана погали корема си. — На нея ще ѝ бъде за пръв път.

Арлис вдигна лице и тръсна коса — дръзка прическа с кичури, направени от Кларис.

— Още ли не си измислила име за бебето?

— Прехвърляме разни имена, но нито едно не ни се струва подходящо. Миналото лято тъкмо се нанесох при Макс. Всичко ми се струваше грандиозно, невероятно. Сега очакваме дете. Макс играе с подкови. Готова съм да заложа целия си запас от бакпулвер, че не е играл на такова нещо през целия си живот.

Лана се разсмя, когато той хвърли подковата, тя се завъртя във въздуха, върна се малко назад и се захвана за едно от колчетата.

— И той мами!

Маневрата накара Карла, партньорката му, да извика възторжено, а Манинг, един от противниците, да избухне в престошена ярост. Макс вдигна невинно ръце, след това погледна Лана. Намигна и се ухили.

— Отнасяше се също толкова сериозно и към Умението. С мен беше по-освободен, но никога не бе играл по този начин. Хубаво е, когато го виждам толкова спокоен. Ще отида за още царевица и ще дам на другия отбор малко сили.

— Аз ще ти помогна.

Лана се изправи и отиде при отборите по хвърляне на подкова. Още царевица, помисли си тя, докато оглеждаше масите. И домати. Щеше да провери как е със запасите от кюфтета от дива пуйка и еленско.

Първо насочи подковата на Манинг към колчето, трябваше да направи три превъртания, за да попадне където трябва. Ухили се към Макс и му намигна.

Манинг се разсмя високо, разтанцува се, след това ѝ прати въздушна целувка.

Точно така, помисли си тя, беше хубаво просто да играят.

— Ехо. — Уил дотича и подръпна Арлис за ръката. — Трябва ни още един човек за петанг.

— Тъкмо щях да...

— Хайде, върви. Сега вече съм експерт в брането на царица.

— Дори не знам как се играе петанг.

— Нито пък аз. — Уил я стисна за ръката и погледна звездите, които се полюшваха на клоните. — Хубав ден. — Импулсивно се наведе и целуна Лана по бузата. След това обърна Арлис към себе си и я целуна, бавно, уверено, по устните. — Наистина много хубав ден.

Лана се усмихваше чак докато стигна при царицата.

Миришеше на зеленина и пръст, носеше се музика, гласове, звънтене на метал в метал, докато извиваше кочаните царица, за да ги откъсне. Чу смеха на деца, магия за ушите, и въздъхна тихо на летния бриз.

Всичко ѝ се струваше толкова спокойно, небето толкова синьо, високите зелени стебла докосваха леко кожата ѝ.

За момент остана неподвижна, ръцете ѝ бяха пълни с царица, докато благодареше за онова, което има.

Бебето ритна, последва бърза поредица от ритници, които едва не я накараха да изпусне кочаните. Чу как едно от бебетата на Кейти изплака и гласът му, дълъг, пронизителен, се понесе над музиката и гласовете. Когато се обърна назад, нещо падна на земята пред нея.

Погледна надолу и застина на място.

Беше обгоряла, краищата извити, почернели, но тя позна снимката им с Макс, същата снимка, която взе, преди да тръгнат от Ню Йорк. Снимката остана в къщата в планината, когато...

Високо в небето, което ставаше сиво, кръжаха черни врани.

— Макс! — Кочаните паднаха на земята, докато тя тичаше и се промъкваше през зелените стебла. Чу първия пукот на оръжията.

Прозвучаха писъци, докато се мъчеше да излезе от царевичака.

Хората тичаха, пръсваха се на страни, залягаха, намерили скришно място, някои отвърщаха на огъня.

Видя Карла просната на земята, с кръгли, невиждащи очи. Ами Манинг, о, господи, Манинг кървеше на меката пръст пред колчетата за подковите.

Писъкът ѝ застина в гърлото, когато Кърт Роув заби приклада на пушката си в лицето на Чък.

Навсякъде около нея мъжете стреляха, носеха се стрели. Хора, които познаваше, грабваха децата, за да ги защитят или да избягат на

сигурно място.

Дъга, която преподаваше йога всяка сутрин, хвърли щит, за да предпази жена. В следващия миг тялото ѝ се изви напред от куршум в гърба.

Лана видя мъж — висок, слаб, златистата му грива бе начупена на вълни — да вдига пушка, когато Фред се изправи, а крилата ѝ плющяха, докато притискаше едно от бебетата.

За секунди, за броени секунди светът се промени.

Лана нямаше друго оръжие освен силите си и тя ги запрати напред, водена от инстинкта си. Пушката, насочена към Фред и бебето, излетя от ръцете на мъжа. Той обърна сините си луди очи към нея.

— Ето — посочи той. Мъжът до него — мургав, мускулист, с татуировка, вдигна ръце. Във всяка държеше пистолет.

— Убий вещицата! — изкрещя той.

Докато Лана вдигаше ръце, за да се бие, за да защити детето си, проехтя гръм. Земята се разтресе.

— Наша!

Над сградите се издигнаха Ерик и Алегра, с обгорели криле и лица, покрити с белези.

Сякаш всичко спря. Озова се в илюзия, когато чу писъците и стрелбата, дори свистенето на царевичните стебла, докато някои се шмугваха сред тях, за да се скрият.

Те бяха оцелели. Те бяха живи. Тя видя смърт в очите им.

Събра всичките си сили, за да се бори.

Макс дотича при нея, изблъска я.

— Бягай!

— Къде? — Ерик изстрелваше черни стрели към небето. Изсмя се. — Няма нито къде да избягаш, нито къде да се скриеш. Отстъпи, брат ми. Този път не искаме теб.

— Искаме онова, което е в нея. — Алегра разпери крила и се спусна по-ниско.

Макс изблъска Лана назад.

— Бягай! Спаси дъщеря ни!

— Заедно сме по-силни. Имаме повече. — Лана стисна ръката на Макс.

— Няма нужда да го правиш, Ерик, наистина няма — изкрещя Макс. — Съюзил си се с един луд, който преследва всички от нашия

вид. Той ще се обърне срещу теб. Всички ще се обърнат срещу теб.

— Леле, дори не бях помислил за това. — Той погледна изненадано Алегра. — Май ще трябва да помислим. Само че... Да, забравих нещо. Ти се опита да ме убиеш. Сбърках, Макс. Искам и теб. Искам те мъртъв.

— И двамата. И тримата! — Светлата ѝ коса летеше, докато Алегра крещеше. — Призоваваме мрака. Ние управляваме мрака! А с него прекъсни светлината.

Както Лана бе стиснала ръката на Макс, така и Алегра стисна ръката на Ерик. Разнесе се гръм, заблестяха черни светкавици. Заедно с Макс, Лана отблъскваше ударите, изтласкваше ги назад.

Усети как мощта разтърсва земята под краката им.

Кръв изби по ръката на Макс, където попадна стрела. Други тичаха към тях през полето. Флин и Лупа, Джона, Арън.

За момент надеждата ѝ се възроди. Заедно, всички заедно щяха да отблъснат мрака.

— Идват на помощ. Просто трябва да...

Лана видя вълната чернота, усети първото ухапване преди Макс да я завърти. Очите му срещнаха нейните, задържаха ги, докато я прикриваше, защитаваше двете с детето им с тялото си.

Той пое силите на омразата, на мрака. Шокът премина през него, достигна до нея и двамата паднаха заедно сред стеблата. Кръв рукна от раната, която се отвори на ръката ѝ.

Останала без дъх, замаяна, тя пропълзя настрани, опита се да изтегли Макс на безопасно място.

Той лежеше, покрит с кръв от безброй рани, кожата му на места бе изгоряла.

— Не! Не! Макс... — Тя знаеше, докато теглеше тялото му, докато притискаше лице към неговото, че вече го няма.

Нямаше го. Бяха ѝ го отнели. Бяха го убили.

Яростта, мъката, оглушителната ярост избуяха в нея. Покрита с кръвта му, смесена с нейната, тя нададе вик, който проряза въздуха като острие.

Изстреля се напред див, червен, на фона на мазното черно.

Тя чу как на писъка ѝ отговори рев на болка.

Тичай! Той ѝ беше казал да бяга, но тя не го послуша. Беше ѝ казал да спаси детето им, но той даде живота си, за да ги спаси и двете.

Нямаше къде да бяга, нито къде да се скрие. Задущаваше се от ридания, докато вадеше пистолета на Макс. Свали пръстена от ръката му и го сложи на палеца си. Целуна лицето му, устните, ръцете.

Спаси детето, независимо от цената.

Чу гласа му в главата, в сърцето си и разридана се втурна към гората.

Движение от дясната ѝ страна я накара да се завърти рязко. Тя вдигна ръка, готова да се отбранява, да се бие. Стар излезе от едно дърво.

— Ранена си.

Лана успя единствено да поклати глава.

— Ти ги нарани повече.

Стар посочи назад и Лана се обърна към парка. Каквото и да бе изригнало от нея, онази лудешка червена бяс бе сравнила със земята някои от нападателите. Не видя и следа от Ерик и Алегра, само тънка нишка дим, който се разнасяше под небето.

Разбитото ѝ сърце потръпна от болка, когато видя Арлис да куцука към тялото на Карла, а Рейчъл коленичи до изпадналия в безсъзнание окървавен Чък. Други, които познаваше, хора, на които държеше, се втурнаха на помощ, наизскачаха на улицата с пушки в ръце.

— Кейти, бебетата?

— Джона ги внесе вътре. Те убиха Дъга. Тя беше добра. Дойдоха за теб. За нея — заяви Стар, протегна ръка и за пръв път от седмици докосна някого, докосна детето на Лана.

— Не мога да остана. Те ще се върнат. Не мога... Те убиха Макс.

— Моите съболезнования. Той беше добър. — Стар наведе глава.

— Искат да те умъртвят, всички, но най-вече Вестителката.

— Тя не е Вестителка — отвърна разпалено Лана. — Тя е моя дъщеря.

— Тя е и двете. Чувам ги. — Стар притисна ръка към главата си.

— Чувам омразата. Главата ме заболя от тях, затова изтичах да се скрия, както стана при мама. Не се бих, но следващия път ще го направя. Ще го направя. Те ще помогнат. Те ще те защитават. Нея ще защитят.

— Трябва да я защитя. Не мога да остана. Те ще опитат отново. Ще се върнат и ще опитат отново.

Стар кимна.

— Тогава трябва да бягаш. Трябва да се скриеш. Все още ги чувам в главата си. Ще сложа името на Макс на дървото заради теб.

Заслепена от сълзи, Лана хукна. Спусна се към всички сънища, които бяха измъчвали нощите ѝ.

[1] Библия, Изход 22:17. — Б.пр. ↑

23.

Лана избягваше главните пътища. Подслоняваше се където можеше, претърсваше отдалечени къщи за дрехи и храна. Откри верижка и наниза на нея пръстена на Макс, за да го носи на врата.

Ядеше каквото намереше и се тревожеше за бебето.

Винаги когато видеше врани да кръжат над главата ѝ или чуеше крясъците им, сменяше посоката.

Веднъж, напълно изтощена, тя се отпусна до мъртво дърво, остави се на умората и мъката. Каза си, че няма да продължи. Загледа се към небето през щръкналите голи клони и се унесе, започна да сънува. Сънуваше слаба, млада жена със сиви очи и черна коса, която ѝ казваше да стане, да тръгне, да продължи.

Лана стана и продължи.

Всеки ужасен ден се преливаше в ужасна нощ.

Без усещане за време или разстояние, една нощ спа в изоставен автомобил отстрани на пътя. Събуди се на зазоряване, когато чу двигател.

Първият ѝ инстинкт беше да извика за помощ, но по-силен я накара да се притаи и да чака. По-силният инстинкт накара кожата ѝ да настръхне, когато двигателят спря.

Отвориха се вратите на автомобил, блъснаха се. Мъжки гласове се понесоха през прозорците, които тя беше оставила отворени, за да влиза вятър.

— Трябва да се върнем в оня лайнян град и да го изравним със земята. Някой там знае къде е мръсницата.

— Щом преподобният казва, че не е там, значи не е там.

Чу стъпките да продължават и стисна по-силно пистолета. След това чу да се спуска цип и вода шурна по асфалта.

— Ако питаш мен, това си е чисто разхищение на бензин, а ако онези двама откачалници я искат чак толкова много, да я бяха спипали, когато имаха възможност. Заради тях изгубихме шестима добри мъже. Би трябвало да избиваме откачалките, не да действаме с тях.

— Само че никой не те пита. Преподобният знае какво прави. Той има план и предполагам, че ще ликвидираме и онези гадове, след като пречукаме жената. Скапана вещица. Сега вече имам сметки за уреждане с нея.

— Тя ли изпържи красивото ти лице, когато замахна?

— Майната ти, Жребец.

Последва тих смях, дръпна се цип.

— Знам обаче, че откачалниците нараняват много повече от теб, та затова обикаляме ада и търсим някаква вещица, напомпана от демон.

— Ако я намеря пръв, ще я пронижа с ножа и нея, и копеленцето ѝ, дето е в нея.

— Вещиците трябва или да се обесят, или да се изгорят.

— И това ще стане. Трябва да прегледаме тези два автомобила, да не би да е останало нещо ценно.

— Зарежи тази работа. Има бензиностанция на около трийсет километра на изток. Там ще има по-ценни находки.

Лана продължаваше да стиска пистолета, когато усети, че колата се разклаща.

— А и това е пълен боклук.

Тя съдържа дъха си, когато стъпките се отдалечиха и вратите се отвориха и хлопнаха отново. Остана да лежи неподвижно, докато двигателят изрева и гумите изсвириха.

Започна да брои ударите на сърцето си, дори след като автомобилът се отдалечи и настъпи тишина.

— Няма да им позволя да те докоснат — прошепна тя и се измъкна от задната седалка с разтреперани крака. — На изток. Те тръгнаха на изток, значи аз отивам на запад.

Само че нямаше да бъде пеша. Колкото и да беше вървяла и да се беше лутала, не беше оставила достатъчно разстояние между детето и онези, които искаха да я убият.

Щеше да рискува да тръгне по пътя, засега поне щеше да рискува.

Седна зад волана и постави пистолета на седалката до себе си. Трябваше ѝ малко време, за да се съвземе, да почерпи от силите, до които не се беше докосвала, след като избуяха в нея като червена, убийствена ярост.

Когато протегна ръка, моторът не заработи. Закашля се, въздъхна и чак тогава включи. Слънцето се издигаше зад нея, когато подкара. Беше се издигнало високо в небето, когато автомобилът угасна. Остави го и тръгна отново, заобиколена от планини.

Времето вече не означаваше нищо. Когато откриеше автомобил, се качваше зад волана, търсеше храна, вода. Питаше се колко далече е достатъчно далече и избягваше градовете, където можеше да има хора.

Как да разбере дали са приятели или врагове?

Тя загърби стария си живот, убиваше зайци и катерици, одираше ги, печеше месото на огъня, запален със силите ѝ, за да нахрани себе си и бебето.

Тя, която навремето бе убедена, че храната трябва да бъде изкуство, че трябва да се яде, за да се живее, сега ядеше, за да нахрани малкото същество вътре в нея.

Светът ѝ се превърна в дървета, небе, безкрайни пътища, жалката радост, че е намерила къща, откъдето да се снабди с нови дрехи, ботуши, които почти ѝ стават.

Спокойствието идваше в моментите, когато усещаше, че бебето в нея се движи. Радост означаваше да намери праскова, да вкуси сладките пресни плодове, да усети как сокът потича по гърлото, пресъхнало от лятната жегла.

Безопасността се усещаше, когато не чуваше човешки гласове, а единствено своя, и виждаше човешки форми само в сянката си.

В седмиците след Нова надежда тя се превърна в номад, в скитница, в отшелник, който нямаше план освен посоката, в която да поеме, храната, която да изяде, подслона, който ще намери.

Докато...

Изкачи се на хълм, обрасъл с дървета, и веднага залегна, за да се прикрие.

Наблизо видя къща. На равното край нея се ширеше градина. Тя дръпна раницата, която бе откраднала, и извади бинокъл.

Червени, зрели домати, грах, боб, чушки, моркови. Редици със салати, зеле, тиква, патладжани. Царевицата върна мириса на кръв, на смърт.

Накара я да си спомни за Макс.

За момент остана свита, опита се да отблъсне вълните мъка, след това се насили отново да се надигне.

Два коня бяха застанали заедно, отделени от крава на черни и бели петна, която на свой ред беше отделена от няколко черни крави и едно теле.

Надникна през оградата, където се въргаляха прасета.

Кокошки! При мисълта за яйца, в очите ѝ избликнаха сълзи.

Къщата бе здрава, съвсем обикновена, бяла, с просторна веранда. Малкият обор беше боядисан във весело червено.

Видя беседка, малък, нисък сламник, две вятърни мелници, оранжерия, няколко декоративни дървета и храсти, нещо, което реши, че е кошер. Отзад се виждаха още поля. Жито, тя реши, че е жито, може би сено.

Не беше изоставена, помисли си тя, защото отпред имаше джип, вътре със сигурност имаше някой.

Яйца, пресни зеленчуци, овощни дървета.

Тя можеше да чака.

Докато чакаше, се унесе.

Събуди я лай и сърцето ѝ се качи в гърлото.

Две кучета се гонеха пред къщата, блъскаха се и се търкаляха на тревата.

Тя вдигна отново бинокъла, когато от къщата излезе мъж. Беше загорял, силен, в избелели дънки и тениска, беше нахлупил бейзболна шапка върху гъста кестенява коса, със слънчеви очила, които скриваха очите.

Натовари две кошници с продукти в джипа и се върна в къщата. Излезе отново с още две и изсвири на кучетата.

И двете скочиха отзад в джипа. След като натовари още кошници, той се качи зад волана и подкара.

Тя преброи до шейсет, след това още веднъж и едва тогава се надигна.

Не чуваше никакъв звук освен птици и катерици. С една ръка подкрепяше корема си, докато слизаше по каменистия хълм, без да откъсва очи от къщата.

Ако той не живееше сам, значи някой друг сигурно беше вътре. Въпреки че ѝ се искаше да се втурне към градината, тя пристъпи предпазливо към къщата, обиколи я, за да надникне през прозорците.

Отзад имаше още една веранда, на слънцето растяха билки. Извади ножа и отрязва босилек, розмарин, мащерка, риган, лук, копър,

наслади се на ароматите, докато ги тъпчеше в найлонова торбичка.

Може би имаше някой вътре, на втория етаж. Беше готова да рискува.

Затича бързо, доколкото тялото ѝ позволяваше, и откъсна домати от стръка. Захапа го като ябълка, изтри сока, потекъл по брадичката.

Набра грах, шепа зелен боб, лъскав патладжан, извади морков, глава чесън. Откъсна маруля, изяде едно листо, опитваше се да побере повече неща в раницата и джобовете.

Ябълки, още незрели, пъкна в раницата заедно с грозд от лозата. Изяде няколко, докато гледаше двата камъка под сянката на ябълката.

Итън Суифт, Мадлин Суифт.

Бяха загинали от вируса, забеляза Лана, през февруари, с два дена разлика.

А някой, може би фермерът, бе маркирал гробовете и насадил розов храст между тях.

— Итън и Мадлин, дано сте намерили покой. Благодаря ви за храната — каза тя.

Затвори очи и остана на шарената сянка. Прииска ѝ се да се сгуши под дървото и да заспи, а след това да се събуди в свят без страх. В онзи свят Макс щеше да я прегърне, а бебето им щеше да се роди в мир и безопасност.

Този свят, помисли си тя, си беше отишъл. Да живееш в този, означаваше да правиш нужното, за да оцелееш.

Погледна към кокошките, които кълвяха, и си представи как сотира пиле в маслото, което беше взела, овкусено с чесън и подправки.

Фермерът може и да не забележеше липсата на зеленчуците, но със сигурност щеше да разбере, че една от кокошките я няма. Тъй като щеше да остане в района поне ден или два, реши да се върне и да открадне една кокошка, преди да продължи.

Засега обаче щеше да се задоволи с две яйца.

Мина между кокошките до отворения кокошарник и намери едно-единствено кафяво яйце под кокошката, която я изгледа подозрително, както и Лана нея.

— Събрал е яйцата по-рано — прошепна тя. — Имам късмет, че си задържала едно.

Лана се врътна, стиснала яйцето като граната в едната ръка, другата вдигната, готова да запрати сили, за да се защити.

Той вдигна ръце, далече от пистолета на колана.

— Няма да те преследвам заради едно яйце или каквото друго си взела. Особено след като ядеш за двама. Имам вода, ако искаш. Също и мляко. Малко бекон към яйцето.

Тя преглътна, преди да изрече първите думи към друго човешко същество, след като напусна Нова надежда.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо ще ми даваш нещо? Аз крадях.

— Също и Жан Валжан. — Той сви рамене. — И той е бил гладен. Виж, можеш да вземеш тъпото яйце и да си тръгнеш или пък да влезеш вътре и да хапнеш топла храна. Ти решаваш.

Тя отпусна ръка върху корема си. Замисли се за бебето.

Той беше насадил розов храст за мъртвите. Щеше да приеме това за знак.

— С удоволствие ще приема топло ядене. Мога да го разменя за нещо и за плодовете и зеленчуците, които взех.

Той се усмихна.

— Какво предлагаш?

— Мога да работя за тях.

— Добре. — Той се почеса по врата. — Може да поговорим по този въпрос.

Той отстъпи назад, остави й предостатъчно място.

Все още можеше да избяга, помисли си Лана.

— Госпожо, ако исках да те нараня, вече щях да съм го направил.

Той се обърна и тръгна към мястото, където беше видяла кучетата. Те подскачаха и си играеха, точно пред оградата на двора с кокошките.

— Как разбра, че съм тук?

— Забелязах отблясък от очилата. Или поне реших, че са очила. С кучетата решихме да излезем, да спрем някъде по пътя и да се върнем, за да видим какво си намислила. Те няма да те нападнат.

За да докажат думите му, двете кучета — и двете с къса, кремава козина и много щастливи очи, пристъпиха и се отриха в краката й.

— Това е Харпър, а до него е Лий. „Да убиеш присмехулник“ беше любимата книга на мама.

Тя забеляза, че той поглежда към ябълковото дърво и гробовете. Почувства се глупаво и му подаде яйцето.

— Това родителите ти ли са?

— Да, да — отвърна той и тръгна към къщата. — Тези ботуши са видели бая път.

— Така си бяха още когато ги намерих.

Той се качи на верандата и отвори вратата, оставена незаклучена. Когато тя се поколеба, той изпусна нетърпеливо дъх.

— Отгледан съм в тази къща от двамата, които погребях там. Те живяха тук трийсет и пет години, бяха си създали хубав живот и за тях, и за мен. Няма да проявя неуважение към тях като тормозя бременна жена под покрива, който те са ми осигурили. Вън или вътре?

— Извинявай. Забравила съм, че хората може и да са свестни.

Тя влезе вътре в широк, удобен хол с огромна каменна камина, меки мебели в различни стилове, които създаваха приятно чувство.

Навсякъде имаше много прах и кучешки косми.

Виждаха се стълби към горния етаж. Кошница, пълна с нахвърляни чаршафи и кърпи, бе оставена на най-долното стъпало.

Той продължи по коридора, но спря, когато забеляза, че тя спира пред стая с полици, пълни с книги и дрънкулки.

— Мама обожаваше да чете. Напоследък и аз наваксам.

Също като сън — сякаш сънуваше — стаята я привлече, върна спомените за живота, който имаше навремето. И още повече, когато протегна ръка и взе книга от полицата, усети любов.

— Макс Фалън. Тя обичаше романите му. Аз все още не съм го прочел. Да не би да си му фен?

Тя вдигна очи, притисна книгата, снимката на любимия човек към гърдите.

— Той... съпругът ми.

— Той ли му е бил фен?

— Макс... — Тя се залюля, разплака се. — Макс. Макс.

— Мама му стара. — Той свали шапката, прокара ръце през косата. — Защо не седнеш. Задръж книгата. Просто... Ще отида да, ами да върна джипа. Така че... — Той замахна с ръка, излезе от стаята.

Тя седна на ръба на стол от тъмносиня кожа и плака, докато имаше сили.

Мъжът отиде за джипа, върна се и сложи чайник с вода на печката.

Жената беше му се сторила много напрегната в кокошарника. Готова — и той предположи, че е в състояние — да се отбранява. Очите ѝ — големи, лятно сини — бяха уморени, но пламтяха. И беше бременна, в напреднала бременност, това му направи силно впечатление.

Само че тук, в библиотеката на майка му, всичко това бе изчезнало и тя остана крехка, уязвима, прекършена.

По-лесно му беше с другата, войнствената, и способна да се отбранява.

Когато я чу, че идва, той постави тиган на печката.

— Извинявай.

— Много боли, когато изгубиш някого. — Той пристъпи към хладилника и извади бекон, увит в парче плат. — Макс Фалън е бил твой съпруг?

— Да.

— Гибелта ли ти го отне?

— Не. Той ни изведе от Ню Йорк. Заминахме далече и той ни опази живи и здрави. Те го убиха. Брат му го уби.

— Брат му ли?

— Брат му се обърна на тъмната страна, брат му и извратената вещица, която го промени. Брат му и мъжете, които ни мразят, защото не сме като тях. Те искаха да убият и мен. И нея.

Тя прегърна корема си.

— Макс ни спаси. Загина заради нас. Те го убиха. Ерик, брат му, и Воините на безупречната добродетел. Те убиха Макс, избиха хората, с които си създавахме нов живот. Опитаха се да избият още хора. Трябваше да си тръгна, защото искаха мен и щяха да убият всеки, който застанеше на пътя им. Преследваха ме. Може все още да ме преследват. Ще се опитат да те убият, ако ми помогнеш.

Той кимна.

— Хм. — След това се обърна към печката. — Бъркани ли предпочиташ яйцата, или пържени?

Тя се беше поуспокоила. Ръцете ѝ се отпуснаха отстрани.

— А ти кой си?

— Суифт. Саймън Суифт. В друг живот бях капитан Суифт от американската армия. В този съм фермер. Ами ти коя си?

Тя свали бавно раницата и я остави.

— Лана Бингъм. Бях добър готвач. Сега съм вещица.

— Второто го разбрах в кокошарника, когато ме халоса.

— Не исках...

— Беше съвсем леко. Но имаш повече сили. Готвач, а? Защо тогава аз готвя?

Тя изпусна сдържания дъх, пое си отново, след това коленичи до раницата. Извади подправките, домати, чушка, два стръка лук.

— Искаш ли омлет?

— Разбира се.

— Хубава печка и хубава кухня.

Гласът ѝ потрепери отново. Той забеляза какво усилие полага тя, за да се овладее.

— Откъде се снабдяваш с газ?

— Газов кладенец.

— Какво?

— Природен източник. — Той посочи с ръка към прозореца. — Свързан е към къщата. Имаме осветление на газ, газова печка, всичко е на газ. Ползваме и вятърна енергия.

Тя си изми ръцете на мивката, след това подправките и зеленчуците.

— Трябват ми няколко неща. Още яйца, малка купичка и тел за разбиване на яйца.

— Имам всичко.

След като загрея тигана, тя сложи малко бекон. Взе голям остър нож от дървената поставка, дръпна дъската за рязане и започна да кълца подправките, докато тиганът се загреваше.

Готвене. Нормално. Как бе възможно всичко да е нормално?

Докато режеше, се почувства по-нормално, за пръв път от доста време.

— В армията ли си бил?

— Да, около десет години. Писна ми, но се уволних по-рано, защото мама се разболя. Рак. Те имаха нужда от помощ, докато тя се

бореше с болестта. Накрая успя да се пребори. И тогава... Проклетата Гибел.

— Моите съболезнования.

Двамата работиха заедно в мълчание няколко минути. Той ѝ подаде купичката, в която съхраняваше мазнината от бекона, и пластмасовия контейнер, който използваше за хранителни отпадъци. Наблюдаваше я очарован, докато тя готвеше.

— От колко време обикаляш по пътищата? — попита той.

— Не знам. Изгубих следата на времето. Беше четвърти юли, когато... заминах.

— Около шест седмици. Откъде тръгна?

— Бяхме в един град, казваше се Нова надежда, във Вирджиния. Мисля, че е на юг от Фредериксбърг. Къде се намирам сега?

— Доста си се отдалечила. Това е Западен Мериленд.

— Коя е планината?

— Блу Ридж.

— Има ли други хора?

— Малко. Има един град, сега вече е по-скоро като селце. Там търгувам. Нося каквото съм произвел. Има мелница. Правят брашно. Имат овце, стан, ковач, месар. Работиш с каквото имаш.

Тя кимна и заля зеленчуците с яйцата.

— Има ли лекар?

— Все още няма. Може да разчиташ единствено на помощник-ветеринар.

Тя прехвърли омлета в една от чиниите, които той беше подредил, разряза го и плъзна половинката във втората чиния.

— Има ли Загадъчни?

— Малко са. Никой няма проблем с тях. Искаш ли мляко?

— Мразя мляко, но да, сигурно е добре за бебето.

Той извади кана и ѝ наля в ниска чаша.

Седнаха около красивия гранитен плот в кухнята. При първата хапка тя затвори очи и остави тялото ѝ да се наслади.

— Добре, значи говореше сериозно, че си готвач. Не съм вкушал нещо толкова хубаво господ знае откога.

— Ако ми позволиш да остана два дена, ще ти се отблагодаря с готвене. В Нова надежда имаме градина, така че знам как се работи. Мога да ти помогна и там. За два дена няма да създам проблеми.

Нито за единия, нито за другия.

— Ами после?

— Не знам. Не съм мислила за абсолютно нищо, освен да се придвижвам, да вървя, да пазя бебето.

— Кога ти е терминът? Каза, че е момиченце, нали?

— Да. През втората седмица на октомври.

— Сама ли смяташ да родиш, някъде по пътищата ли?

Тя знаеше как звучи, притесняваше се непрекъснато за това, но нямаше избор.

— Надявам се да намеря някое местенце... да направя каквото е нужно. Няма да позволя нищо да ѝ се случи. Каквото и да е необходимо, нищо няма да я нарани.

— В селото има жени, къщите са много разпръснати.

— Не мога... Просто не мога да рискувам живота на толкова много хора. Воините на безупречната добродетел... просто не знаеш за какво става въпрос.

Красив парк, щастливо честване на празник. Разпръснати тела, вие се пушек. Кръвта на Макс попива в кафявата земя.

— Напротив, знам. Някои от тях минаха през селото преди няколко седмици. Не ги посрещнаха с отворени обятия.

Страхът пролича в гласа ѝ.

— Били са тук?

— Доколкото разбрах, те обикалят и търсят други, които мислят като тях. Както казах, не откриха такива тук.

Той се хранеше и мислеше. Покрай Воините на безупречната добродетел, Похитителите и най-обикновените гадняри пътят не беше безопасно място за сама жена. Освен това тази жена щеше да ражда след около шест седмици.

Способна да се отбранява или не, тя очевидно бе с мишена на гърба.

Той загреба последната хапка от яйцата и се обърна към нея.

— Помисли дали не искаш да останеш тук. Можеш да поемеш работата в кухнята, това е сигурно. Остани поне докато бебето се роди. На горния етаж има четири стаи. Аз използвам само една.

— Те може да ме открият. Ерик...

— Това ли е братът?

— Той е полудял от новопридобитата мощ. Има нещо у бебето ми, нещо специално. Нещо важно. Не знам какво точно. Но Ерик и Алегра искат да я убият.

— След като е специална и важна, трябва да я защитаваш още по-добре. Не обичам хора, които започват неприятности, войни и все гледат как да прецакат нещата. Просто не ги понасям, независимо от причините им.

— Ти дори не ме познаваш.

Той премести празната си чиния и сви рамене.

— Какво значение има?

Каквото и друго да бе казал, нямаше да я убеди.

— Много съм ти благодарна. И съм много уморена. Може ли да мисля ден след ден.

— Разбира се. Избери си стая. Веднага ще разбереш коя е моята.

— Той стана и започна да прибира чиниите от масата.

— Аз ще измия чиниите. Това е част от уговорката.

— Следващия път. Не се обиждай, но ми се струваш напълно скапана. Така че върви горе, отпусни се. Аз трябва да занеса нещата в града. Вземи стаята на нашите. Голяма е. Има си и собствена баня.

— Благодаря ти, Саймън.

Той пренесе чиниите до мивката.

— Можеш ли да правиш кюфтета?

— Ако имаш месо и с всичко, което видях тук, ще ти направя невероятни кюфтета.

— Направи ги за вечеря и сме квит.

24.

Лана откри голямата спалня с леглото с балдахин на втория етаж. Кувертюра в наситенозелено и четири дебели възглавници в същия цвят, поръбени с кант в убито златно, в тон със стените.

Родителите му бяха починали тук, спомни си тя. Той беше оправил стаята им, почистил. Макар да е бил нещастен и сломен, бе премахнал всичко, което говореше за покосилата ги болест.

Беше изтощена от умора, но разбра, че начинът, по който се бе погрижил за стаята, точно както би искала майката, говореше много за сина.

Той ѝ бе дал храна и подслон. Замисли се за Лойд и онова, което каза на първото общо събрание.

Въпреки това заключи вратата след себе си и добави заклинание, за да блокира всеки, който се опита да влезе. Не реши, че прекалява, когато пренесе стол и го пъкна под бравата.

Искаше да поспи, да се отпусне на чисти чаршафи с възглавница, под кувертюра в гористо зелено. Замисли се за майка му и се засрами. Представи си колко мръсотия е внесла, затова първо влезе в банята.

Нямаше да прояви неуважение към жената, чийто дом ѝ предлагаше убежище.

Той бе оправил всичко и тук. Купчина пухкави кърпи бяха поставени върху чисти, макар и прашни полици. Тя остави раницата и отвори стъклената врата на душкабината.

Гел за тяло, шампоан, балсам, дори женска самобръсначка. Тъй като нейните запаси бяха намалели, Лана не се и замисли за приличие, докато се събличаше. Щеше да използва от каквото има нужда и да се извини по-късно.

Разплака се, когато горещата вода я обля и наблюдаваше как мръсотията се стича на струи и попада в канала, но си каза, че ѝ е позволено да поплаче.

Достави си удоволствие, никой не знаеше колко дълго ще продължи то. Уви косата си с една кърпа, тялото с друга.

Бяха меки, блажено меки.

Обърна се и се погледна в огледалото. Гърдите ѝ, коремът бяха наедрили. Сигурно беше поне трийсет и трета или трийсет и четвърта седмица. Искрено се надяваше дъщеря ѝ да е здрава и силна. Тя почувства, че този живот зависи от нея.

Дори това да означаваше да приеме добротата на непознат, тя щеше да го направи. Предпазливо, но щеше да приеме.

Погледна кошничките на полиците до огледалото.

Лосион за тяло, крем, всичко божествено женско.

— Мадлин Суифт — прошепна тя. — Благодаря ти и се надявам, че нямаш нищо против.

Тя нанесе крем и усети как жадната ѝ кожа попива всичко. Тъй като нищо в раницата ѝ не беше чисто, взе назаем халата, който висеше на вратата в банята.

Разтреперана от благодарност, отметна кувертюрата и се отпусна на чаршафа. Унесе се и спа, без да сънува.

Събуди се стресната, сърцето ѝ блъскаше, докато се опитваше да си спомни къде се намира.

Фермерската къща, мъжът с грубото лице и небрежна щедрост. Стана бързо, доколкото натежалото тяло ѝ позволяваше, оправи леглото, върна халата на място. Облече се.

Слънцето ѝ каза, че минава обяд — вече умееше добре да преценява времето. Беше спала поне два часа. Ако искаше да остане през нощта — господи, как само ѝ се искаше да остане — трябваше да си заслужи престоя.

Любопитно обиколи втория етаж, откри още една баня, по-малка от нейната, която най-вероятно той използваше.

На вратата висеше кърпа, в една чашка имаше четка за зъби.

Откри стая за гости, тъй като предположи, че Саймън Суифт не спи под завивка, обсипана с красиви теменужки. Имаше шевна машина под прозореца.

Неговата стая бе с неоправено легло, риза, хвърлена на облегалката на стол, и с мирис на почва и трева.

Забеляза ловна пушка, изправена в един ъгъл, което означаваше, че държи оръжие близо до себе си, докато спи.

Не го намери на долния етаж, затова погледна през прозорците. Забеляза, че работи в градината. Ризата му беше мокра от пот, докато

копаеше между лехите. Кучетата се бяха излегнали под ябълката, край гробовете, а конете го наблюдаваха, провесили глави над оградата.

Първата ѝ мисъл беше да излезе и да му помогне, но забеляза, че чиниите от тази сутрин са чисти и сухи. Не видя да е започнал да готви.

Можеше да си заслужи престоя като претърси кухнята и му направи обяд с наличната храна.

Когато той влезе, сгорещен, гладен, а кучетата се втурнаха след него, той я завари пред печката. Миришеше ужасно вкусно.

Беше си вдигнала косата и тя блестеше като бонбон от карамел. Когато се обърна, лицето ѝ го поразя. Тиха красота, изтъкана от предпазливост.

— Какво има на печката?

— Миш-маш — зеленчуци с ориз. Реших, че ще ти бъде приятно да хапнеш нещо, вместо да ти помагам в градината.

— Добре си го измислила. — Той отиде до мивката, изми мръсотията от ръцете си. — Къде готвеше? Къде работеше?

— В Ню Йорк.

— Голям град.

— Беше. — Тя сипа храната, добави една от платнените салфетки, които откри в едно чекмедже, и му подаде и двете. — Видях мая в хладилника.

— Да, татко обичаше да пече хляб. Друго не можеше да прави в кухнята, но обичаше да пече хляб.

— Ще ти опека хляб, ако искаш.

— Би било добре. — Той седна — Няма ли да ядеш?

Тя кимна, но нито си взе чиния, нито седна.

— Искам да ти благодаря...

— Вече го направи.

— Не се бях къпала от... Извинявай, че съм толкова емоционална. Отчасти са виновни хормоните. Но след като успях да си измия косата... Използвах шампоана на майка ти и нейния душ гел. И тя има... имаше... крем. Беше отворен, затова го използвах. Дори не се...

— Направи ми услуга и не плачи заради това.

Той я погледна с лешниковите си очи, в които имаше и зелено, и златисто.

— Ще ми се отяде миш-маша, а той е супер. Тя не би имала нищо против, нито пък аз. Справих се с нещата на татко, не можах да посегна към нейните. Така че използвай каквото искаш.

— Тя има резерви, неотворени. Можеш да ги замениш.

— Използвай ги. — Този път той се сопна. — Ако съм искал да разменя тъпия крем за лице, досега да съм го направил.

Тя познаваше болката от загубата и не каза нищо повече, докато сипваше обяд и за себе си.

— Ако ми кажеш, че има стаи, в които не е желателно да влизам, няма да припарвам.

— Освен заключената стая в мазето, пълна с обезобразените ми жертви, няма други.

Тя загреба от храната. Той беше прав. Наистина беше много вкусно.

— Добре, там няма да влизам. Имаш ли някакви алергии към храна?

— Силно алергичен съм към спанак.

— Тогава няма да слагам в кюфтето.

Саймън предостави на Лана много място. А също и време. Очакваше тя да остане два дена, за да се съвземе, но нямаше против да остане и за по-дълго. Тя умееше да готви, и още как.

Освен това не се оплакваше през тези два дена. Може и да не беше забелязал прахта и кучешките косми, но забеляза, когато изчезнаха. Може и да не му пречеше да дърпа дрехи и кърпи от коша за пране, но нямаше нищо против, когато се оказаха сгънати и прибрани на място.

Кучетата я харесваха. Късно една вечер мина покрай библиотеката и я видя, че седи в тъмното, вероятно тъгуваше за съпруга си, а Харпър беше отпуснал глава в скута ѝ, Лий проснат в краката ѝ.

Замисли се дали да не я заведе в селото, след като тя се съвземе, да я предаде на грижите на една от жените, които познаваше. Всяка от тях знаеше повече от него за бременните жени и раждането.

Що се отнася до думите ѝ, че бебето, което носеше, бе и специално, и мишена за тъмни сили, той нямаше какво да каже. Не

отричаше, че е свикнал сам да се грижи за себе си и фермата, но просто не можеше да я отпрати.

Не бе възпитан така. Беше добър човек.

Тя не говореше много и това бе чудесно, тъй като и той бе свикнал с тишината.

Приемаше я като временен работник, който му приготвяше три ястия на ден и се оправяше с къщата, за да не му се налага той да го върши.

Тя не чакаше да я забавлява, беше красива, особено след като два дена по-късно вече не беше кълбото от нерви, което видя отначало.

Трябваше да признае, че щеше да му липсва. Беше приятно, когато си свърши работата рано сутрин и влезе в къщата, да завари топла закуска, но също така и да има до себе си човек, който знае как се отглежда реколтата.

Нямаше обаче земна сила, която да я накара да припари до нивата с царевица, и той не я попита защо.

На четвъртия ден двамата вече си бяха изработили рутина, толкова приятна, че той започваше да се притеснява. Рутината водеше до зависимост.

Кое беше най-доброто? Може би да я накара да отиде в селото и да остане там, докато се роди детето.

Докато вечеряха пържено пиле и картофена салата, той реши да поговорят за това.

— Утре ще занеса част от реколтата в селото.

— Ако ще разменяш, имаш нужда от още брашно.

— Сега вече се ориентираш добре какво липсва в килера. Трябва да дойдеш с мен.

Тя вдигна поглед — дълбоки, тъжни сини очи — и срещна неговия.

— Ще ти напиша списък.

— Може. Сигурно има неща, които ти трябва, лични неща.

— Нищо не ми трябва. Ако искаш да се изнеса...

— Не съм казал това. — Мислеше по този въпрос, но това беше различно. — Виж, там има жени, които са минали през това, което ти предстои. Те са раждали. Там минават хора. Някои остават. Може да мине някой с медицински опит.

Пръстите ѝ потърсиха пръстена на врата.

— Все още имам време. Мога да посвърша нещо, докато...

— Господи, Лана. — Той рядко използваше името ѝ и сега го направи, обзет от раздразнение. — Стига вече. Опитвам се да ти кажа, че ще ти бъде по-добре с хора, които знаят какво се прави, когато момиченцето ти реши, че е време да излезе. Ако това не те притеснява, значи си направена от скапана стомана.

— Уплашена съм до смърт. Ужасена съм. Макар да знам, да съм убедена, че ѝ е писано да се роди, да живее, да заблести и да извърши удивителни неща, пак съм ужасена.

Той огледа лицето ѝ, отпусна се назад.

— Не изглеждаш уплашена.

Погледът ѝ не трепваше, когато сложи ръка върху корема си.

— Преди време погледнах надолу от хълма, видях фермата и макар да бях уморена и гладна, не можех да си позволя да се страхувам. Ако допуснех страха да се промъкне, трябваше отново да се боря с него или щях да спра. Просто щях да спра и да се предам. Казах си, че ще намеря място, сигурно място, на което да я въведа в света. След това погледнах надолу и видях фермата. Къщата, полята, животните — беше като картина отпреди светът да спре да съществува. — Ръката ѝ описа бавни кръгчета около бебето. — Не си позволих да се надявам. Беше важен просто моментът. Домати на стръковете, пчелите жужаха, кокошките кълвяха. Казах си — храна, защото от това имах нужда. Не си позволих дори да копнея за убежище и почивка. Докато ти не заговори с мен. Покани ме да вляза, да се нахраня и тогава си позволих да се надявам. Не е честно да стоварвам надеждите си върху теб, но ето че го правя. Защото тя има нужда.

Не, тя не изглеждаше уплашена, помисли си той. Нито в гласа, нито по лицето ѝ се бе изписала молба. Той никога нямаше да устои на една молба. Вместо това забеляза тиха, уверена сила.

А това за него бе още по-неустойимо.

— Какво ще кажеш за компромис? Ще доведе една от жените с мен — тя се казва Ан. Типична бабка и сигурно ще ме срита, задето говоря така. Ще се запознаеш с нея, да видим тогава как ще се почувстваш. Знам, че е имала деца. Когато настъпи времето, ще отида да я доведе, ще я накарам да ти помогне.

— Тя ще бъде първо в твоите ръце.

— Какво?

Очите ѝ се промениха, гледаха право в него, но бяха станали тъмни като нощ.

— В твоите ръце през ветровита нощ. Светкавиците възвестяват раждането на Вестителката. Ти ще я научиш да язди и ще мислиш, че е родена с това умение. Аз ще я науча на стария живот, на всичко, което мога, но тя ще притежава много повече. Ще бъде в безопасност, време извън времето, докато тъмнината вилнее. Докато в Книга на заклинанията, в Кладенеца на светлината, тя не вземе меча и щита. С възхода на магическото тя ще заеме мястото си. Ще рискува всичко, за да намери съдбата си, това безценно дете на Туата де Данан. Затова расте в мен, само заради това ще попадне в твоите ръце.

Силно пребледняла, тя протегна разтрепераната си ръка към чашата с вода.

— Какво беше това?

— Това беше тя. — Лана отпи бавно и изчака замаяността да премине. — Не знам как да го обясня. Понякога я виждам ясно, също както виждам теб. Много е красива. — Отпи отново и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Толкова е силна, непримирима и прелестна. Понякога чувам гласа ѝ в главата си. Поне десет пъти досега да съм се отказала, ако този глас не ми нареждаше да продължа. Понякога, както стана сега, тя говори чрез мен. Или ми позволява да говоря вместо нея.

В този момент Саймън ѝ повярва. Повярва ѝ безрезервно.

— Какво е тя?

— Отговорът. Когато се страхувам, се страхувам за нея, за онова, което ще се иска от нея. Знаем какво искам от теб — започна тя и в същия момент кучетата надигнаха глави от вечерния си сън.

— Да, чух. — Саймън стана, без да откъсва очи от нейните. — Някой идва. Върви в мазето, докато проверя кой е. Вземи ловджийската пушка — добави той и извади деветмилиметровата пушка, която беше оставил върху хладилника, докато се хранят.

Тръгна към вратата и грабна другата пушка, подпряна на стената. Излезе на верандата и се загледа в непознатия джип, изпод чиито гуми се разлетя чакъл, докато напредваше по алеята към къщата.

Нареди на кучетата да седнат, да не мърдат и зачака двамата въоръжени мъже да слязат от джипа.

— Добър вечер — поздрави приятелски той, преценявайки походките им, ръцете, израженията.

Веднага разбра, че ще има неприятности, и бе готов да се справи.

Единият имаше ужасни белези по лицето, сякаш го бяха раздрали ноктите на звяр, от дясно наляво, точно под дясното око до челюстта под лявото ухо.

Устата му бе изкривена, сякаш се подсмивваше.

— Хубаво местенце си имаш — каза другият, с проскубана посивяла брада.

— Да. Аз си го харесвам.

— Много продукти, много насаждения за сам човек.

— Уплътняват ми времето. Какво искате?

— Търсим една жена.

Саймън се ухили.

— Че кой не търси.

Брадатият се разсмя, извади лист от предния джоб и го разгъна.

— Ето тази.

Саймън погледна листа и чудесната скица на Лана.

— Хубавица. Нямам нищо против да я намеря.

— Бременна е към седми или осми месец. Чухме, че се мотае някъде наоколо.

— Бих запомнил това лице, а и бременна жена. Как я изгубихте?

— Не ти влиза в работата — сопна се белязаният.

— Просто си приказвах. Нямам много посетители тук.

Брадатият обърса носа си.

— Тук не се ли чувстваш самотен?

— Както казах, имам си работа.

— Доста си далече... откъснат си от хората. А пък имаш достатъчно храна, за да изхраниш цяла армия. А ние имаме такава. Ще вземем ремаркетото ти и две от кравите.

— Не търся размяна, но ви благодаря.

— Никой не е казал нищо за размяна. — Белязаният извади пистолет. — Просто си говорим. Върви сега да докараш ремаркетото.

— Не е много добре това, което правите.

Саймън беше бърз. Белязаният държеше пистолета като каубой от евтин филм, просто за да се покаже, без да мисли. Саймън перна ръката му, заби другия си лакът в лицето на брадатия, след това грабна пистолета на белязания и всичко това с три изчистени движения.

— Ще ви застрелям и двамата на място — рече любезно той, въпреки че гласът му беше леденостуден. — Само че не съм в настроение да копая гробове. Помисли добре, преди да посегнеш към пистолета си — предупреди той брадатия. — Сега, извади го бавно, с два пръста, и го остави на верандата. В противен случай ще надупча корема на приятеля ти и ще го пренеса да кърви в джипа ви.

— Не съм казал, че ми е приятел.

Саймън щеше да се справи, поне така възнамеряваше. Тогава обаче чу гласа на Лана.

— Аз нямам нищо против да копая гробове.

Гласът беше на Лана, помисли си Саймън, и се постара да не реагира, когато жената, която по нищо не приличаше на нея, застана с ловджийска пушка, насочена към неканените гости.

Яка, набита жена, но не бременна, с къса, тъмна коса, вместо дългите карамелено-руси къдрици. Подсмихваше се и това много отиваше на строгото ѝ тясно лице.

— Няма да ни бъде за пръв път.

— Не стреляй по тях, ако не се налага, миличка. — Саймън заговори весело и измъкна пистолета от кобура на втория. — Миналата пролет боядисахме тъпата веранда. Тя е по-стисната от мен — отбеляза Саймън. — А пък мъжете на горния етаж и в хамбара? Говоря за онези, които са насочили пушките си към вас. Те са хем стиснати, хем гадняри. Спомена за армия. Да, тук се храним доста добре. С удоволствие ще ви дадем храна да ви се намира, но противното поведение не заслужава награда. Нали така, миличка?

— Знаеш мнението ми, а този вече кърви по скапаната ми веранда. Дали да не прострелям другия в крака?

— Казах ви, че е гадна. На ваше място бих се качил в джипа и бързо бих се изнесъл натам, откъдето идвате. Иначе тя ще започне да се дразни и ще ви простреля. Това ще накара останалите да наскачат и ще вземат да се правят на Бони и Клайд.

— Искам си пистолета.

— Приеми, че си го изгубил заради кофти поведение. Разкарай се от земята ми или ще те надупча. След това ще пусна кучетата след вас.

Щом чуха думите, кучетата оголиха зъби и заръмжаха.

Мъжете слязоха от верандата и се качиха в автомобила. Саймън забеляза движението, въпреки това изчака белязания да извади друг

пистолет.

Застреля го в средата на челото и се прицели в шофьора. Джипът даде бързо заден, разпиля чакъл, разнесе се дим и с газ изчезна по пътя. После изведнъж спря. Саймън взе двуцевката, но изчака. Вратата до шофьора се отвори и брадатият изхвърли мъртвия си приятел навън.

— Май все пак ще трябва да копая.

Изчака джипът да се скрие зад хълма.

— Не ми каза, че си...

— Не съм. — Лана отпусна пушката, след това отстъпи към верандата. Седна тежко на стъпалата. — Това е илюзия — обясни тя, докато илюзията избледняваше. — Нещо като костюм е. Не бях пробвала досега. Оказа се трудна работа. Ти го уби.

— Изборът беше негов, не мой.

Тя кимна.

— Тези двамата бяха в Нова надежда, част от нападателите. Лицето му, на мъртвия, аз му го причиних. Не знам как. Преди известно време едва не ме откриха.

— Казах ти да слезеш в мазето.

— И какво да правя там? — Напрежението се върна и тя вирна глава. — Да треперя и да чакам някой да ме защитава ли? Отдавна вече не го правя. Сякаш преди сто години. Помислих, че ако ги оставя да ме видят — една илюзия — ще бъдат по-убедени, че не си ме виждал. Щяха да те оставят на мира. След това чух, че искаха да те ограбят, и разбрах, че нямат намерение да си тръгнат.

Тя седеше мълчаливо, докато той пускаше кучетата, после седна до нея, а животните се притиснаха в тях.

— Ще си тръгна на сутринта. Искам да се отдалеча максимално от тук.

Той внимаваше да не я докосва, не и откакто влезе в света му, но сега хвана брадичката ѝ и я обърна към себе си.

— Никъде няма да ходиш. Предложих ти подслон, защото имаше нужда. Господ ми е свидетел, че си го заслужи. Повярвах ти, когато ми каза, че преследват и теб, и детето ти. Признавам, мислех, че си параноичка. Очевидно съм сбъркал.

— Той може да се върне, да доведе още хора.

Саймън протегна ръце към кучетата и поклати глава.

— Такива като него гледат да се докопат до нещо без много усилия. Сега знае, че тук няма да се получи. Слушай какво ти казвам. Мога да се справя.

Той се изправи.

— Можех да се справя с тези двамата — добави той.

— Знам. Видях. Какво правеше в армията?

Той се усмихна.

— Следвах заповеди.

— И ги даваше. Капитан, нали така ми каза.

— Беше отдавна. Сега съм фермер. — Седна отново на стъпалата и погледна към полето и насажденията. — Знам обаче как да защитавам земята и дома си. И всичко в него.

Той е бил войник, помисли си тя. Личеше му, че е опасен човек под спокойната фасада. Бе виждала същия контрол и у Макс, наблюдаваше как го разви, докато водеше хората, и те свикнаха да разчитат на него.

Сега тя седеше с друг воин, друг лидер.

— Хората са по-силни заедно. Знам как да се защитавам.

— И аз останах със същото впечатление. Знам го още откакто те заварих в кокошарника.

— Не е било така винаги. В Ню Йорк, беше едва преди няколко месеца, обичах да пазарувам, да планирам партита. Обичах да мечтая как един ден ще отворя свой ресторант. Не бях държала пистолет, камо ли да стрелям. А пък силите ми... те бяха едно нищо.

— Значи си открила гласа си.

— По-скоро сам се прояви. Ако не се беше върнал да помогнеш на родителите си, щеше ли да останеш в армията?

— Не, беше дошло време да си тръгвам.

— Какво искаше да правиш?

Той осъзна, че водят най-дългия и най-непринуден разговор досега. На няколко метра от тях имаше мъртвец. Господи, запита се той, как е възможно това да не му прави впечатление.

— Мислех си да започна бизнес в близкия град, който вече не е град.

— Какъв бизнес?

— Исках да правя мебели. Това беше хобито на татко и аз също се запалих. Малък бизнес, в който да работя с ръцете си, когато имам

време, по свой си начин, близо до дома, защото не исках повече да съм далече.

Започна да се смрачава, а на него му беше приятно просто да поседи, да си говори с нея за стари мечти, докато нощта приближаваше.

— Както и да е, трябва да копая гроб.

Той стана и отиде за лопата.

Лана остана на мястото си и кръстоса ръце над корема. Въпреки смъртта, насилието, заплахата, тя се чувстваше в безопасност.

25.

Накрая Лана си постигна своето. Не можеше да отиде в селото, но и не позволяваше никой да дойде при нея. И в двата случая щеше да изложи хората на риск, ако Воините на безупречната добродетел се върнеха.

Детето ѝ говореше с нея и чрез нея. Засега тя вярваше, че нещата са така, както трябва.

Тя готвеше, работеше в градината, събираше яйца и се радваше на простия живот сред тишината.

Лятото преминаваше в есен, тя прибираше зеленчуци и ги затваряше в буркани за през зимата. Правеше мармалади и желета, а Саймън косеше и трупаше сено на бали, събираше жито за брашно, пренасяше царевица до хамбара.

Един ден донесе семена за портокалови и лимонови дървета. За нея бяха безценни като диаманти.

— Може пък да се получи — заяви той, докато ги засаждаха в оранжерията. — Следващото лято ще пием лимонада на верандата.

— Следващата есен ще има патица с портокал.

— Може пък да намерим лайм. Шотове с текила.

Тя се разсмя и внимателно покри семената с пръст.

— Сигурно харесваш текила — отбеляза той. — За пръв път те чувам да се смееш.

— Садя портокалови семки в пръст, подхранена с курешки на кокошки, и си представям как обръщам шот текила. Смешно е.

— Татко ми обичаше да казва, че малко кокоши курешки са в състояние да накарат почти всичко да порасне.

— Ще разберем дали е така.

Обзета от любопитство, тя протегна ръце над саксията. Остави силите да протекат през нея, да излязат и да се насочат надолу.

Усети надигането, пулса и силите.

Нежно зелено стръкче надигна главица над пръстта и се протегна към светлината.

Тя се разсмя отново, звук, породен от удивление и радост. Грейнала, тя се обърна към Саймън, който я наблюдаваше.

— Това е невероятно — успя да промълви той.

— Ако предпочиташ да не...

— На глупак ли ти приличам? — попита той и очите му разхвърляха зелени мълнии под златното. — Светът е какъвто е. А пък аз съм фермер, който си има вещица, която може да помогне на посевите. Ти да не би да имаш проблем с това, което си?

— Не, но...

— Че аз защо ще имам тогава? Според мен, най-големият проблем, който сме имали още от началото, е, че хората сочат с пръст и правят още по-лоши неща с онези, които не са като тях. Този път трябва да се постареем повече. Може да е последният ни шанс да оправим нещата.

Той докосна друга саксия.

— Пробвай с това.

Тя освободи силите си, този път изпълнена с радост. След това отстъпи от нежното стръкче.

— Не знам дали съм аз или тя, или и двете. Знаем единствено, че тя ме промени. Ако се събудя утре и се окаже, че всички тези месеци са били сън, пак ще си остана променена. О! — Тя се засмя отново и притисна ръка отстрани на корема.

Тези движения и жестове го притесняваха.

— Добре ли си?

— Да. Тя риташе. — Лана изненада и двамата, когато пое ръката му и я притисна към корема си.

Той усети трепване, което го прониза. Новият живот риташе ръката му и поради причина, която не можеше да си обясни, докосна сърцето му.

Някой расте там вътре, помисли си той. Невинно създание, безпомощно. Ако обаче можеше да съди от силата на ритника, бе заредено със сили.

— Тя... доста е бойна.

Той отстъпи крачка назад, а лицето на Лана бе ведро също както когато повика живота от пръстта. Грейналото ѝ лице накара нещо у него да трепне, също както детето, което се движеше в нея.

Той внимаваше, много внимаваше подобно нещо да не се случи.

— Трябва да поработя малко. Ти ще се справиш ли с останалите?

— Да.

Когато той излезе, тя остана притихнала сред мириса на пръст и раззеленени растения.

Саймън непрекъснато си намираще работа и се отнасяше към Лана като към сестра. На два пъти през септември минаваха групи от хора. Тя оставаше в къщата, не се показваше, беше предпазлива.

Той им даваше продукти, насочваше ги към селото. Някои щяха да останат, за други бе сигурен, че ще продължат. Търсеха нещо друго, нещо повече. Просто търсеха.

След като изпрати втората група, Саймън влезе в кухнята и я завари да бърка яхнията на печката. Беше подпряла пушката до себе си.

— Осем човека. Единият имаше крила. Просто не мога да свикна с тази гледка. Преди няколко дена заобиколили окръг Колумбия.

Масата беше сложена, тя много държеше на това. Саймън се изми на мивката и седна.

— Чули стрелба, видели дим. Един от тях бягал, когато попаднал на тях. Той казал... как й беше името на онази? — Той замълча, потри слепоочието си. — Макбрайд била още жива и всички, които са останали от правителството, се опитвали да удържат града. Всеки път, когато някой успеел да се справи с комуникациите, друг ги прекъсвал отново.

— Сякаш говорят за различен свят, съвсем непознат.

— Точно така. Но не е. Носят се слухове за хора в лагери и лаборатории.

— Хора с магически сили ли?

— Да, но не само те. Предполага се... — Той мислеше да не й казва нищо, но не можа. — Казвам ти, защото не е редно да не знаеш, но не е потвърдено.

Тя се обърна към него.

— Казвай.

— Разправят, че чумата е свършила, че вече е изразходвала силите си. Това е добрата новина. Лошата е, че са пресметнали, че е отнела живота на осемдесет процента от населението. Говорим за

населението по цял свят. Това са повече от пет милиарда човека. Може и повече.

— Трябва да пийна нещо.

Той отиде до килера, извади бутилка уиски и наля два пръста.

— Чух същото преди два дена. — Той изпи половината уиски. —

В селото имаше един с аматьорско радио, та той се свързал с други — дори двама в Европа, а там не било по-добре. Като прибавим онези, които са се самоубили, защото около нас е истински ад, процентът нараства. Ню Йорк... Искаш ли да чуеш това?

— Да, трябва да го чуя.

— Ню Йорк бил контролиран от Тъмните Загадъчни. Говорят за човешки жертвоприношения, за изгаряне на клади на хора като теб, които не са като тях. Военните успели да задържат някои райони, най-вече западно от Мисисипи, но доколкото разбирам, йерархията нещо я нямало. Имало и такива, които определяли награди за всички Загадъчни — и тъмни, и светли, без значение.

— Това се Воините на безупречната добродетел.

— Те водят парада. Похитителите са все още на път, поразяват целта си и бягат. И работят като наемници.

Тя внимателно постави красивите чинии на майка му, много обичаше да е красиво.

— Така че за всички е зле, но за тези като мен... Всички ни гонят. Трудно е да се повярва какво каза онзи ден, че нещата ще се оправят, когато му дойде времето.

Тя пренесе купата на масата.

— Трябва да вярваме.

Сипа храна в чиниите.

Седна и го изчака и него да седне.

— Когато бях в Нова надежда, видях какво могат да постигнат заедно хората. Видях и други, които се опитваха да го разрушат. Ти си войник.

— Да.

— Също и Макс, накрая. Той избра да се бие, да води, защото трябваше да го направи. Ти направи същото, уби, за да защитиш човек, когото почти не познаваш. Даде на хората, които минаваха оттук, храна, над която си се трудил, и това бе изборът ти. Хората, които се

опитват да разрушат това, няма да победят, защото винаги ще има хора като Макс, като теб, като хората, които оставих, които правят избор.

— Прочетох една от книгите му. Не онази, която ти имаш — обясни той, когато тя го погледна. — Една от другите. Добра е. Той е добър писател.

— Беше. — Тя се усмихна, въпреки че усети болка в сърцето. — Беше добър.

Обикновено след дълъг ден, след като похапнеха и свършиха останалата работа, Саймън работеше в хамбара. Преди да си легне оставаше в библиотеката на майка си за около час или два с книга в ръка.

Телевизията му липсваше и той не се срамуваше да го признае, но книгите компенсираха. Липсваше му и бирата и много се надяваше малката група, която се опитваше да направи пивоварна, да успее. Повечето вечери пиеше чай и почти беше свикнал с вкуса му.

Чаят обаче не компенсираше липсата на бира.

Обикновено кучетата се настаняваха при него и това бе приятен начин да изпратят деня. Преди да си легне ги пускаше навън за последен път.

Книгата го разсейваше от мисли за работата, за света, за жената, която спеше на горния етаж. Работата щеше да си я има, а за света не можеше да направи абсолютно нищо. Стараеше се да ограничава мислите за Лана.

През последните няколко вечери учеше. Книгите бяха подходящи за целта.

Беше претърсил много къщи след смъртта на родителите си. Работата във ферма се оказа много по-различна, отколкото му се струваше едно време, като дете.

Добави много книги към библиотеката.

Те му даваха инструкции за отглеждането на пчели, за клането — въпреки че той с удоволствие оставяше тази работа на месаря в селото — как се прави масло, сирене, за холистичните лекарства и лечение.

Как се готви — преди Лана да се появи.

Правеше всичко със смес от очарование и ужас, примесени с доза страх.

Изненада се, когато я чу, че идва, затвори книгата и стана. Тя никога не ставаше, след като си легнеше и затвореше вратата.

Този път обаче влезе при него, косата се стелеше по раменете, огромната тениска очертаваше корема ѝ и едва стигаше до средата на бедрата.

Имаше безкрайно хубави крака, помисли си той, след това веднага затвори тази част от ума си.

— Извинявай, не можах да заспя.

— Няма проблем. Имаш ли нужда от нещо?

— Може би книга... — Тя замълча, когато видя книгата, която той държи — „Наръчник за раждане у дома“.

Тя го беше разсеяла, краката ѝ го бяха разсеяли и той бе оставил корицата да се вижда.

— В селото имат много книги, които можеш да вземеш... Откраднах тази, защото нямаше как да обясня... Трябва да знам какво да правя, когато настъпи моментът.

— Добра идея, поне единият от нас ще знае. — Тя притисна ръка към кръста. — Говорих с Рейчъл, лекарката в Нова надежда, щяхме да започнем уроци по раждане през септември. Такъв беше планът. Както и да е, мислех да почета, да пия чай.

— Аз ще направя. Имаш малко унил вид.

— Щях да се почувствам обидена, но се чувствам смачкана. Да прочета ли това?

— Не и ако искаш да спиш тази нощ. — Той се усмихна и тя се разсмя.

— Леле.

— Сигурно е трудно да спиш, когато бебето рита.

— Не знам... не мисля. Рейчъл каза, че контракциите предвещават раждането. — Гласът ѝ пресекна и тя стисна облегалката на канапето.

— Боли ли те?

— Просто... Не е толкова зле. Колкото да ме държи будна. — Тя въздъхна, изправи се.

— Може да е... онова нещо.

— Онова нещо ли? Родилните мъки ли? А, не, просто фалшиви контракции. Щях да разбера. Щях да позная. Май чай от лайка и книга ще ми дойдат добре. Или само чаят.

— Добре. — Той остави книгата и отиде с нея в кухнята. — Аз ще го направя.

— Благодаря, но ми е добре като се движа. Просто съм неспокойна. Като гледам, и кучетата са същите. Дали да не ги пусна?

— Давай. — Той сложи чайника, когато тя отвори вратата.

Вятърът простена.

— Духа силно — прошепна тя и застана за момент на прага, остави поривът да я лъхне. — Май идва буря.

Той се обърна, за да не гледа как косата ѝ се развява, а тениската танцува около краката ѝ, ужасен от привличането.

Бременна жена, напомни си той. Жена, която му имаше доверие и зависеше от него. Жена, която скърбеше за мъжа, когото бе обичала.

— Тъмни нощи, пълни с чудеса, когато магическите сили се надигат. Макс го е писал или нещо много подобно. Тази вечер я усещам точно такава.

Когато чу рязък шум отвън, тя притисна ръка към корема си. В същия момент водите ѝ изтекоха.

Двамата останаха неподвижни, чайникът свистеше и не откъсваха очи един от друг, обзети от пълен шок.

— О, господи. Водите ми изтекоха. Ти чу ли? Чу ли? Чух звънтене. Мили боже! Това не са фалшиви контракции.

— Добре, добре. Чакай. — Той изключи печката. Трябваше му гореща вода, за да стерилизира... Нямахте още отсега да мисли за това.

— Не мога да чакам.

— Не исках да ти кажа да чакаш. Исках... Добре. — Военното обучение му даде сили, премина в бойна готовност. — Да те качим горе.

— Водите ми изтекоха по целия под.

— По-късно ще почистя. Всичко, което ми трябва, е горе.

— Какво ни трябва?

Той разреши въпроса с качването като я пое на ръце. Беше тежка, но той щеше да се справи.

— Прочетох книгата. Чиста завеса за душкабина, кърпи, одеяла и разни други неща. Всичко има.

— Те ни трябва.

— Имам часовник. Трябва да премерим на колко време са контракциите. Имаше две на колко, през пет минути ли бяха?

— Не знам колко са били. Мислех, че са различни. Защо има различни? На кого му е хрумнала тази глупост?

Поне един от тях трябваше да запази спокойствие.

— Кажете ми колко време ще продължи.

— Около два часа. Аз съм пълна глупачка.

— Начината е различно от глупачка. — Той я пренесе в стаята на родителите си и застана до леглото с балдахин. — Ще донеса всичко. Ще останеш ли за малко сама?

— Да, добре съм.

Тъй като не знаеше колко време ще продължи, той реши да побърза. Трябваше да вземе всичко и да се върне, да разгъне завесата за душа и да натрупа кърпите.

— Ще стане голямо мазало. Чакай, ще ти дам друга тениска. Тази е мокра.

Тя се погледна, след това вдигна очи към него. За момент затвори очи.

— Май не е сега моментът да се чувствам неловко.

Тя я свали и застана на мътната светлина като богиня на плодородието. Напрацяла, красива, неземна.

Тя, напомни си Саймън, раждаше.

А той беше единственият, който да ѝ помогне.

— Ще ти помогна да легнеш, след това отивам за останалите неща.

Той я настани, покри я с одеяло и включи малката камина, която родителите му обичаха.

— Връщам се веднага. Ти дишай, нали? Вдишваш през носа, издишваш през устата. Чакай тук. — Той притисна часовника в ръката ѝ. — Отбележи времето при следващата, колко време продължава и започни да следиш времето между тях.

Той се движеше бързо, стерилизираше ножици, пригответи чаша лед, купичка гореща вода и парцали. Изми хубаво ръцете си, изтърка под ноктите, прииска му се да беше взел лекарски ръкавици от някоя къща.

— Стават по-болезнени. Много боли. Троят по цяла минута, а са на четири минути една от друга.

— Ясно. Според книгата приближаваш и трябва да видиш главата на бебето между... там долу. Трябва да... погледна. При следващата

контракция.

Подпряна на възглавниците, тя го погледна в очите.

— Кога е рожденият ти ден?

— Моят ли?

— Искам да знам нещо по-лично за теб.

— Странно. На втори юни.

— Ами средното ти име?

Той се усмихна.

— Джеймс.

— Кога за пръв път си правил секс?

— Стига де.

— Сериозно говоря. Сега ще ми оглеждаш вагината. — Тя изви вежди, когато той се намръщи. — След като ще я оглеждаш, може да преглътнеш името ѝ. Освен това зададох най-обикновен въпрос.

— Бях на шестнайсет. Преди да попиташ, тя се казваше Джесика Хобс и една вечер го направихме доста неумело в пикапа ми трета ръка отстрани на алеята за автомобили. Вторият път беше по-добър и за двамата.

— Добре. — Тя погледна към прозореца. — Прибра ли кучетата? Навън наистина духа много.

— Вътре са. Спят в моята стая. Искаш ли...

Тя се изви и извика.

— Още една.

Той вдигна одеялото и внимателно премести краката ѝ така, че да остане със свити колене.

Не мисли, не реагирай, нареди си той. Беше виждал как се раждат крави, кончета. Щеше да... Мили боже.

— Все още не я виждам, така че имаме време.

Той намокри парцал и попи потното ѝ лице.

Три безумни часа по-късно, той знаеше със сигурност, че трябва да има по-добра система. Технологиите, медицината трябваше да намерят начин. Контракциите ставаха по-силни, по-близки една до друга, той бършеше потта ѝ със свободната си ръка. Тя почти беше натрошила костите на другата, защото я стискаше всеки път, когато болката нахлуеше.

Даваше ѝ от счукания лед, както пишеше в книгата, а когато свърши, изтича долу за още. На всеки няколко контракции я

проверяваше и се питаше дали някога ще може отново да прави секс с жена.

Дишаше с нея, докато вятърът навън виеше, а очите ѝ, станали стъклени от болка, не се откъсваха от неговите, докато той жертваше бъдещето на дясната си ръка. Господи, тази жена имаше железен захват.

Към четвъртия час тя се отпусна на купчината възглавници, пръстенът на верижката блестеше между гърдите ѝ.

— Тя защо не излиза?

— В книгата пише, че раждането на първото дете може да отнеме повече време. — Напълно объркан, той приглади назад мократа си коса. — Мама ми беше казала, че са ѝ трябвали дванайсет часа.

— Дванайсет ли? Дванайсет!

Разбра, че подходът му не беше правилен, когато тя се надигна с оголени зъби, стисна го за ризата и го привлече към себе си.

— Направи нещо!

— Трябва да запазиш спокойствие. Ще се справим.

— Ние ли? Ние ли? Донеси ми клещи, донеси ми едни клещи, за да ти извадя няколко зъба без упойка, тогава ми казвай ние. Не ми разправяй да запазвам спокойствие, скапаняко... О, господи. О, господи, започва!

— Дишай, дишай. Хайде, бебе. Ще проверя. Не спирай да дишаш. Мили боже, виждам главата. Тя има коса. — Кой знае защо, това го очарова и той се усмихна широко.

— Тогава извади я! Просто я извади!

След миг тя се отпусна тежко и простена. Затвори очи.

— Наистина ли видя главата?

— Да. Косата ми се стори тъмна. Мокра е, но изглежда тъмна.

Сложи малко лед върху кърпа и изми лицето ѝ.

— Добре, слушай. Справяш се чудесно. Знам, че те боли. Не знам защо, по дяволите, трябва да боли толкова много. Гадно е, но се доближаваме до наградата. Ти можеш да се справиш.

— Мога. Извинявай, че те нарекох скапаняк.

— Нищо. Чувствам се като скапаняк.

— Да, ама не си, и ако те нарека така отново или нещо по-лошо, още отсега ти казвам, че си герой. Точно така — настоя тя, когато той поклати глава. — Знам какво е герой. О, мамка му!

Той беше влизал в бой. Беше водил хората си, беше губил някои, убивал. Нищо обаче не го беше подготвило за ужаса да помага на жена, която ражда.

Той коленичи на леглото, подпря петите ѝ с ръка и натисна, докато тя напъваше.

Ожесточението пулсираше в нея сега, изостряше погледа ѝ, грееше по лицето — виковете ѝ бяха като на война, не предизвикани от болка. Когато потта попи в ризата му, той я съблече и я хвърли настрани.

Също като Лана носеше на верижка медальон с образа на архангел Михаил.

— Издишай, издишай. — Той избърса челото си с ръка, когато тя се отпусна, за да се съвземе. — Съвсем близо сме.

Лана се сви, пое си въздух. Навън гръмотевицата се смеси с воя на вятъра.

— Ето я главичката, господи, Лана, погледни. Ето я главата. Дишай, не напъвай. Просто дишай, не напъвай. Добре, така. — Той внимателно освободи пъпната връв от врата на бебето. — Сега още веднъж. Готова ли си?

Стаята, нощното небе пламна в светлина. Свещите на полицата над камината пламнаха.

С последния вик на Лана бебето се плъзна в ръцете на Саймън. И с първия си дъх нададе триумфален вик.

— Поех я. — Озадачен, изпълнен със страхопочитание, Саймън наблюдаваше гърчещото се дете. — Поех я. Леле.

— Красавица! Не е ли красавица!

Лана протегна ръце и Саймън ѝ подаде детето.

— Красавица е и още как. Трябва да държиш главичката пониско, така пише в книгата. За да се оттече всичко. Ще я поизчистя. И трябва да я държим на топло.

През смях и сълзи, Лана притисна устни към бузката на бебето.

— Това е моето бебе. Тя е тук. Красива е. — Отново блесна светкавица, когато тя погледна Саймън. — Излезе от мен и попадна в твоите ръце, после в моите. Тя е и твоя.

Той не можеше да говори, само кимна.

Саймън се зае да почисти, а когато приключи, слънцето заблестя през прозорците. Бебето се хранеше кротко на гърдата на майка си.

Този образ щеше да е с него до края на живота му.

— Какво ще кажеш да направя бъркани яйца и да ти донеса чая, който снощи така и не изпихме.

— Бих похапнала. — Тя погали с пръст косата на бебето. Имаше тъмната коса на Макс. — Нямам думи, Саймън. Просто нямам думи.

— Как ще я наречеш?

— Фалън. Тя е Фалън. Родена е през Първата година. Зачената е и спасена от един мъж, родена в ръцете на друг. Знам, че ще цени и двамата. Сигурна съм.

Той ѝ донесе храна, увери се, че е добре, и излезе да се погрижи за добитъка. Полето можеше да почака.

Саймън надникна да види как са. И двете спяха, затова отиде да вземе спокойно душ. В банята се облегна на плочките, докато водата се стичаше по гърба му, и се опита да овладее чувствата, които го заливаха.

Отиде в хамбара, извади онова, над което работеше от седмици.

Люлката беше висока до кръста, направена от бор, в наситенокафяво. Залюля се леко, когато я натисна с ръка.

Бебето отвори очи. Тъмносиньото, като на дете с магически сили, го прониза.

— Леле — прошепна той и го погали по бузката. — Гледаш така, сякаш знаеш всичко, че и повече. Ще полегна малко. Така че...

Ами ако те имаха нужда от него?

Той сви рамене и се изтегна на леглото до Лана.

Ако имаха нужда от него, докато спеше, щеше да е до тях. Бебето захленчи и той веднага отвори очи.

— Не я буди — прошепна той и потупа неуверено малката по дупето. — На нейно място щях да спя поне един месец.

Когато тя изхленчи отново и се размърда, той се надигна.

— Да пробваме така. — Той я пое в ръце и когато тя се сгуши до гърдите му, я погали по гръбчето. — Да, така е по-добре. Много по-добре. Браво на моето момиче.

Докато той спеше, Фалън го наблюдаваше. Оpozнаваше го.

ЕПИЛОГ

През последния ден от Първата година Лана остана на прозореца, загледана в сипеция се сняг. Гушна Фалън и се питаше какво ще донесе новата година.

Предишната година беше с Макс на парти в Сохо, пиеше вино, смееше се, танцуваше. Хиляди се бяха събрали на Таймс Скуеър, за да видят падането на топката.

Често мислеше за Макс. Достатъчно беше да погледне Фалън и вече гъстата гарвановочерна коса, очите, които се превръщаха от бебешко синьо в опушено сиво.

Болката бе намаляла, бебето беше част от оздравяването.

Също и Саймън.

Също както бе наясно с чувствата му към нея, тя бе сигурна в искрената му обич към бебето.

Щеше да завърши тази първа година със спомени за мъжа, когато обичаше, спомени, които щяха да останат безценни. Щеше да започне нови като даде сърцето си на мъжа, когото бе обикнала.

— Ти си връзката между нас, мое дете. — Докосна с устни косата на Фалън. Вдигна високо бебето, накара я да бърбори и да зарита с крачетата. — Ти си всичко.

Чу лая на кучетата и прегърна бебето, видя мъж на кон да приближава към къщата.

Първо нахлу страхът. Винаги ли щеше да е така?

Тя се втурна към кенгуруто, което бе направила, и постави вътре Фалън, за да са свободни ръцете ѝ, преди да извади пушката. Беше готова за защита. Наблюдаваше как Саймън пристъпва към непознатия.

Той слезе от коня. Беше в дълго, тъмно палто, държеше юздите в ръка в ръкавица. Не носеше шапка, снегът падаше върху гъста, вълниста коса. Брадата му, къса, тъмна като косата, бе прошарена.

Двамата заговориха. Саймън погледна към къщата, след това остави мъжа с коня в снега.

— Кой е този? — попита Лана, когато Саймън отвори вратата. — Какво иска?

— Казва се Малик. Каза, че е дошъл да се поклони на Вестителката и майка ѝ и няма да влезе, ако не го поканите. Каза, че има много да ти разказва. Не е въоръжен.

— Знае за бебето?

— Знае в коя нощ е родена, Лана. Знае часа. Знае името ѝ. Казва, че се е клел да я защитава. Вярвам му. — Саймън взе пушката от ръцете ѝ. — Но ще го отпратя, ако не искаш да говориш с него.

— Той притежава сили — отвърна тя. — Чувствам ги. Той ми позволява да ги почувствам, затова знам, че няма да ги използва, за да ни нарани. Ще ми се да не се налагаше да говоря с него. Искане ми се тя да беше единствено мое дете. Но...

Лана пристъпи към вратата, погледна навън.

— Заповядай, влез.

— Благодаря. Може ли да оставя коня си някъде, за да не го вали?

— Аз ще се погрижа. — Саймън докосна косата на Фалън и стисна ръката на Лана за кураж. — Никой няма да я нарани.

— Покани го в кухнята. Ще му приготвя нещо за ядене.

Тя затопли супа, направи чай, сложи хляб. Саймън въведе Малик.

— Благословени да сте — рече Малик. — И да е вечно жива светлината, която си довела на този свят.

— Има храна.

— И доброта. Може ли да седна?

Тя кимна, но продължи да притиска бебето.

— Откъде знаеш за дъщеря ми?

— Идването ѝ бе записано, изпято, предсказано. Преди една година тъканта бе разкъсана, везните са наклониха, когато кръвта на прокълнатия докосна святата земя. Последва мор и магията отвърща на удара. Няма защо да се страхуваш от мен.

— Защо тогава толкова ме е страх?

— Ти си майка. Коя майка не се страхува за детето си, особено дете с такава съдба. Може ли да похапна? Постих три дена в чест на Вестителката.

— Да. Съжалявам.

— Дай на мен. — Саймън пое Фалън. Тя веднага започна да бърбри нещо, подръпна косата му. След това погледна сериозно Малик.

— Тя все още помни и вижда част от онова, което ще се случи. Знае три пъти повече от тук и сега. Ти също го виждаш — обърна се той към Лана.

Притиснатата от съдбата, Лана седна.

— Няма ли избор за нея?

— О, тя ще избира много пъти, както всички ние. Ако Макс беше избрал да тръгне на север, вместо на юг, ако ти беше избрала да останеш, вместо да мислиш първо за детето и за приятелите си, ако Саймън беше избрал да те отпрати, всички щяхме да сме другаде в този момент. Но сега сме тук и аз прекъсвам поста си с изключителна супа.

Той погледна Фалън, докато ядеше.

— Тя ще стане забележителна красавица и това, разбира се, не е въпрос на избор. Взела е много от теб, от рождения си баща. Ти ще я научиш на всичко, което знаеш, както баща ѝ отгук насетне ще я учи. Както и аз, когато дойде времето.

— Ти ли?

— Това е задачата ми. Това е изборът ми. Нека първо те успокоя. В продължение на тринайсет години тя ще бъде в безопасност. Те ще обикалят и търсят, но няма да я открият. Когато ме видиш отново, трябва да ми я повериш за две години.

— Няма...

— Това ще бъде твой избор и неин. Две години ще я уча на онова, което знам, ще я обуча да стане онова, за което е родена. През тези години светът ще гори и кърви. Някои ще строят, други ще рушат. Колко по-лесно е да разкъсваш, след това да поправяш. Колко години ще минат преди тя да бъде готова, преди да вземе меча и щита, не виждам. Но без нея и онези, които води, страданието ще бъде безкрайно.

— Ами ако кажем не — попита Саймън, — това ли ще бъде краят?

— Имате тринайсет години, за да премислите избора си, за да се подготвите за него. Също и тя. Нося ѝ дарове.

Той им подаде чисто бяла свещ.

— Единствено тя може да я запали и тя ще я води в мрака. — Той остави свещта и отново отвори длан. На нея имаше кристална топка. — Единствено тя може да види какво се крие в нея и ще ѝ покаже пътя.

Постави я до свещта.

— А... — В дланта му се появи розово мече. — Съвсем не всичко е дълг. Дано ѝ донесе спокойствие и радост. Знайте, че тя винаги ще разчита на моя меч, моя юмрук, моите сили. За мен е чест да бъда ментор, учител, защитник на Фалън Суифт. Благодаря ви за храната.

Той изчезна.

Саймън отстъпи крачка назад с бебето.

— Той просто... Кой го може? Ти можеш ли?

— Никога не съм опитвала.

— По-добре недей. Никой няма да ни я отнеме, ако кажем майната ти. Никой не може да ни принуди да я предадем на някакъв маг за две години в някакъв лагер за магове.

— Докато я носех, знаех — прошепна Лана. — Тя знаеше. Тринайсет години ще бъде в безопасност.

— Ще я пазя всеки ден от живота си.

— Знам, знам. — Тя се надигна и се обърна към него. — В деня, когато тя се роди, се събудих и ти спеше до мен, изтощен, и я прегръщаше. Тогавя разбрах. Беше ѝ направил люлка със собствените си ръце, беше мислил за нея още преди тя да се роди. И аз разбрах.

— Той я нарече Фалън Суифт. Своето име ли ще ѝ дадеш?

— Аз... да. Бих ѝ дала всичко, но... Обичах Макс. И тя ще го обича. Ще ѝ разкажа всичко за него.

— Разбира се.

— Какво ме доведе тук, Саймън? Тя ли беше? — Тя пристъпи по-близо, усмихна се, когато Фалън стисна пръста ѝ и се опита да го ухапе. — Аз ли бях? Дали не беше Макс, който ме тласкаше към човек, който ще ми даде обич и защита? На когото той би се доверил и би уважавал? Може би всичко това. Може би нещо у теб ни привлече тук. Ти също си ѝ баща. Ти си бащата, който я люшка нощем, който ще ѝ помогне да проходи и да проговори. Ти ще се тревожиш за нея, ще се гордееш с нея. Тя е голяма щастливка, че има двама добри мъже за бащи. Тя носи името на Макс. Бих искала да има и твоето.

— Дадено. — Чувствата го притиснаха. — С гордост ще ѝ го дам.

— Фалън Суифт. — Лана вдигна верижката, пръстена на Макс, свали ги от врата си. — Ще го запазя за нея. — Постави го до подаръците на масата. А това... — Тя свали годежния пръстен от лявата си ръка и го постави на дясната. — Ще го нося в чест на мъжа, когато обичам. Ще го приемеш ли?

— Не разбирам накъде биеш...

Той нямаше да пристъпи към нея, помисли си тя, нямаше да премине тази линия. Защото разбираше какво е чест. Защото живееше почтено.

Затова тя пристъпи напред, докосна бузата му, наведе се и го целуна.

— Имам късмет, че обичах един добър човек и той ме обичаше. Имам късмет, че обичам друг. Ти обичаш ли ме?

Фалън се сгуши на рамото му и Саймън бе изгубен.

— Не съм спрял да мисля, откакто те хванах с яйцето в ръка. Мога да почакам — започна той, но тя го целуна отново.

Този път той я привлече, бебето остана между тях и той се наслади на устните ѝ.

— Краят на годината е — каза му тя. — Ужасна година, изпълнена с чудеса и горчивина, с радост. Искам да започна следващата с теб. Искам да очаквам всички следващи с теб. Искам да бъда твоето семейство.

Тя усети радостта, когато той я прегърна, благословената топлина, когато устните им се срещнаха. Този живот трябваше да бъде изживян.

Детето подскочи между тях, загука весело.

Размаха ръчичка и запали свещта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.